INVESTIGAŢII ÎN PARANORMAL:

REŢEAUA ENERGETICĂ A PĂMÂNTULUI

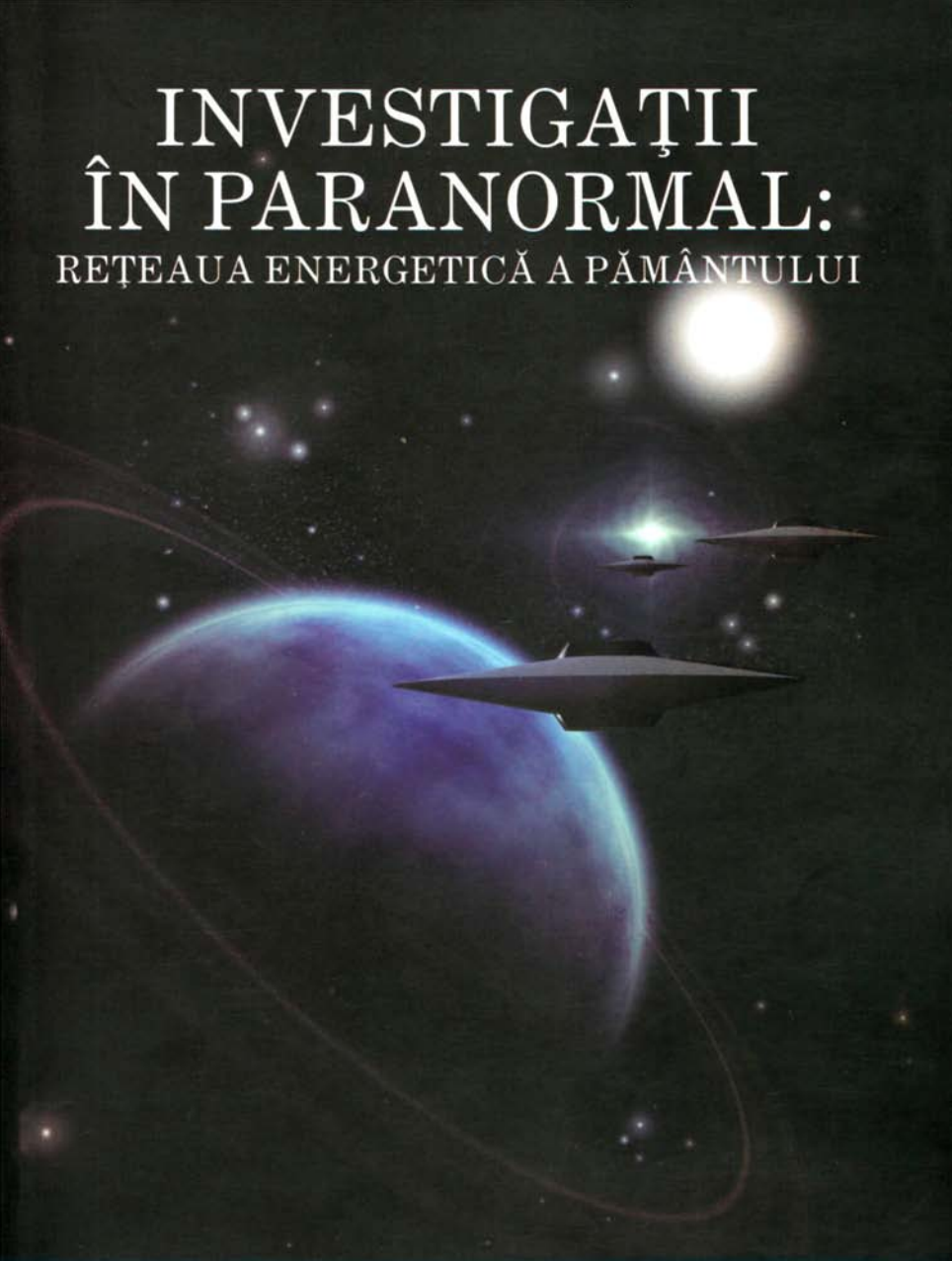

Bruce L. Cathie

VIDIA

Ştiinţe de frontieră

THE INVESTIGATION INTO THE WORLD ENERGY GRID

THE ENERGY GRID

HARMONIC 695
THE PULSE OF THE UNIVERSE

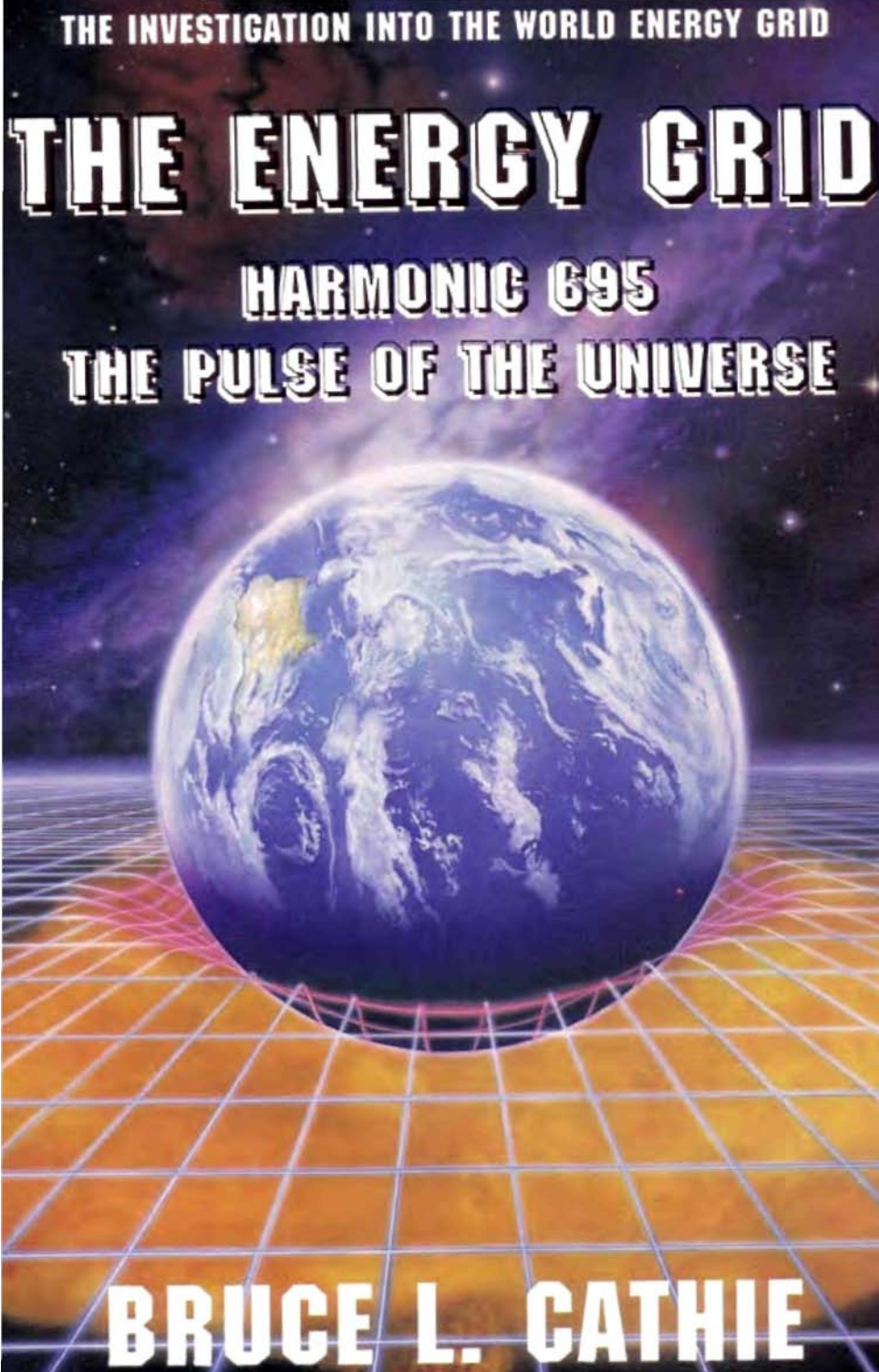

BRUCE L. CATHIE

DIAGRAMA 1

Ilustrează relaţia dintre structura reţelei şi polii geografici. Fiecare dintre cele două reţele are o structură similară, iar din interacţiunea lor rezultă o a treia reţea. Polii celor trei reţele sunt poziţionaţi la trei latitudini şi longitudini diferite.

C, D, E, F = colţurile antenei din pătratul polar al reţelei. Structura este asemănătoare cu cea a antenei descoperite de nava de cercetare *Eltanin.*

J - K = axa polară

A = polul geografic

B = polul reţelei

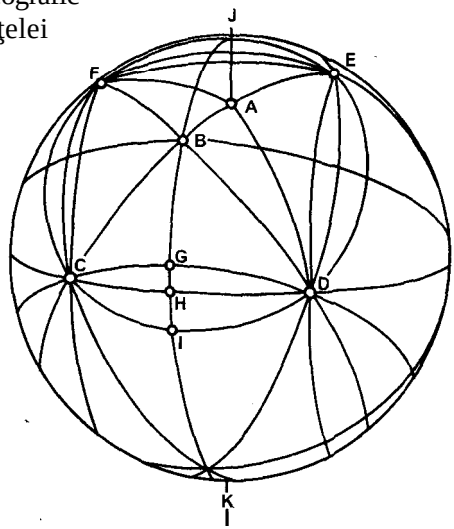

Distanţa C-G-D = 3 600 de minute de arc
Distanţa C-H-D = 3418,6069 minute de arc
Distanţa C-I-D = 643,2 minute de arc

(3600-3418,6069) = 181,39308
(181,39308 x 4) = 725,57233
$\sqrt{725,57233}$ = 26,93645 = 2693645 armonică

INVESTIGAŢII ÎN PARANORMAL: REŢEAUA ENERGETICĂ A PĂMÂNTULUI

Bruce L. Cathie

Traducere: Nicoleta Radu şi Andra Petrescu

Editura VID1A
Bucureşti, 2011

The Energy Grid by Bruce L. Cathie
Copyright 1990,1997 by Bruce L. Cathie
All rights reserved
This edition published 1997
© Adventures Unlimited Press

Colectiv de redacţie:
Redactor-şef: Nicoleta Radu
Coordonator de redacţie: Iulia Zeca
Traducere: Nicoleta Radu, Andra Petrescu
Redactare: Nicoleta Radu, Ştefan Ionuţ
Corectură: Iulia Zeca
Grafică: Ioana Olga Bejan
Tehnoredactare: Radu Silvestru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BRUCE, L. CATHIE
Investigaţii în paranormal: Reţeaua energetică a Pământului/Bruce L. Cathie. - Bucureşti: Vidia, 2011
ISBN 978-606-92724-4-2
620.91

Investigaţii în paranormal: Reţeaua energetică a Pământului
ISBN 978-606-92724-4-2

©2011-Editura VIDIA
Adresa: OP 6- CP 41 Bucureşti
Internet: www.vidia.ro
E-mail: office@vidia.ro

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii VIDIA.
Nicio parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nicio formă, fără permisiunea scrisă a Editurii VIDIA.
VIDIA este marcă înregistrată a Xposed Media S.R.L.

Nota autorului

ACEASTĂ CARTE ESTE O COMBINAŢIE REVIZUITĂ alcătuită pe baza celei de-a doua şi celei de-a treia cărţi scrise de mine, „Harmonic 695, the UFO and Antigravity", respectiv „The Pulse of the Universe, Harmonic 288". Conţinutul a fost actualizat pentru a reflecta cunoştinţele mele de acum.

Pentru a scrie această carte am exclus o mică parte din material care conţinea informaţii despre care acum cred că sunt incorecte sau pe care le-am redat într-o formă mult mai bună în lucrările mele ulterioare; am corectat sau am adăugat material pentru a-mi explica teoriile cât mai clar cu putinţă.

Sunt conştient că nu pot fi întotdeauna sută la sută corect în speculaţiile pe care le fac, însă dacă se fac progrese în ceea ce priveşte noile concepte, eu mă declar mulţumit. Ne aşteaptă un viitor extraordinar dacă vom reuşi să descoperim secretele care stau la baza structurii Universului.

Mulţumiri

Pentru citatele din materialele publicate reproduse în text şi pentru ilustraţiile folosite în această carte, autorul doreşte să mulţumească, după cum urmează:

Pentru definiţii:

Britannica World Standard Dictionary

New Zeeland Scientific and Space Research Organization, Auckland

Behind the Flying Saucers, de Frank Scully, Holt, Rinehart and Winston Inc., New York

The City of Revelation, de John Mitchell, Garnstone Press Ltd., Londra

John Tunstall - articol în ziarul The Times, Londra, iulie, 1969

The Great Pyramid: Its Divine Message, de D. Davidson şi Aldersmith, William Rider and Son Ltd., Londra

The Pyramid and its Relationship to Biocosmic Energy, de G. Patrick Flannagan

Physics, Part I, de Robert Resnick şi David Halliday, John Wiley and Sons Ltd., New York şi Londra

Flying Saucers Have Landed, de Desmond Leslie şi George Adamski, Werner Laurie, Londra

The Story of the Laser, de John Carroll, Scientific Book Club, Londra

A Beam of Light, de Gaston Burridge, Rosicrucian Digest, martie, 1961

The Secret of Life, de G. Lakhovsky, Health Science Press, Sussex

The Changing Universe, de John Pfeiffer, Londra

New Home for America's Doomsday Radio, revista New Scientist, 16 august, 1973

Blast the Bush, de Len Beadell, The Griffon Press, Rigby Ltd., Adelaide

The Marshall Cavendish Dictionary of Medicine, de Marshall Cavendish

Antarctic Base for N-Testing, de Gilbert Sedbon, ziarul Sunday Herald, Auckland, 7 octombrie, 1973

APRO Bulletin: martie/aprilie 1973

The Prodigai Genius, de John J. O'Neill, Neville Spearman, Londra

Pyramids Versus the Space Age, de John Tunstall, ziarul The Times, Londra, 26 iulie, 1969

Proceedings, Volumul 10, 1974, Nr. 6, de George W. Van Tassel, Yucirca Valley, California

De asemenea, aş vrea să-i mulţumesc colegului meu, Donald Offwood, pentru permisiunea de a reproduce raportul său „On an Investigation into Electroculture 1972, 1973".

Bruce Leonard Cathie

CUPRINS

Nota autorului 5
Mulţumiri 7
Prefaţă 13
Definirea termenilor 15
Introducere 19
1. Domeniile conexe supuse investigaţiei 25
2. Matematica reţelei energetice a Pământului 45
3. Ecuaţiile unificate 69
4. Alte dovezi în favoarea existenţei reţelei OZN 83
5. Antenele misterioase 93
6. Oamenii de ştiinţă şi OZN-urile 103
7. Valori matematice de interes 121
8. Câmpul magnetic al Pământului 135
9. Pitagora şi reţeaua Pământului 143
10. Hărţile anticilor 149
11. Ruşii şi germanii descoperă o reţea a Pământului 153
12. Tesla - geniul dat uitării 161
13. Comunicaţie în spaţiul cosmic 187
14. Unde au dispărut toate avioanele? 195
15. Oameni despre care am vrea să ştim mai mult 205
16. Secretul vieţii (Lakhovsky) şi paravanul magnetic al lui Deland 219
17. Armonicele fiinţei umane 243
18. Constructori în piatră 251
19. De la Alfa la Omega 265
20. Pluteşte ceva în aer 277

21. OOPARTS şi OOPTHS 297
22. Navă spaţială sau punct de reper? 307
23. Ruapehu erupe 315
24. Un nou Stonehenge în Australia 319
25. Organizarea unui miracol 333
26. Un omuleţ misterios 347
27. Diverse 357
28. Tiparul concordant al sondelor petroliere 363
29. Terra, trezeşte-te! 369

LISTA DIAGRAMELOR

1. Formarea materiei şi antimateriei 40
2. Relaţia dintre structura reţelei energetice şi polii geografici 62
3. Relaţia dintre un pătrat polar al reţelei şi un pol geografic 66
4. Relaţia dintre pătratele polare A, B şi C ale reţelei 67
5. Toate corpurile sferice au o afinitate armonică faţă de reciproca armonică a vitezei luminii 125
6. Armonicele unui decagon 132
7. Presupusul centru de proiecţie pentru harta lui Piri Reis 152
8. Reţeaua Pământului descoperită de ruşi 158
9. Poziţia transmiţătorului lui Tesla 185
10. Relaţia geometrică dintre poziţia antenei subterane şi armonicele reţelei 193
11. Structura teoretică a antenei subterane în formă de reţea 194
12. Traiectoria probabilă a celor cinci aeronave Avenger la momentul dispariţiei 203
13. Dimensiunile antenei terestre Deland 222

14. Un tip de antenă în buclă pentru
a accelera creşterea plantelor 231
15. Geometria moleculei de ADN 248
16. Structura de bază
a transmiţătorului Omega 267
17. Relaţia dintre explozia de la Tunguska
şi secţiunea polară a reţelei OZN 311
18. Zona aleasă pentru testul
cu bombă atomică - EMU - Australia 325
19. Organizarea unui miracol 345
20. Poziţia geometrică a Castelului de Coral 353
21. Castelul de Coral şi reţeaua energetică
a Pământului 354

LISTA TABELELOR

1. Tiparul de creştere a plantelor testate 225
2. Creşterea medie în înălţime a plantelor
testate 233
3. Creşterea şi înălţimea plantelor testate.
Rândul A 237
4. Creşterea şi înălţimea plantelor testate.
Rândul B 238
5. Creşterea şi înălţimea plantelor testate.
Rândul C 239
6. Creşterea şi înălţimea plantelor testate.
Rândul D 240
7. Comparaţie între bucla de stânga
şi bucla de dreapta ale antenei 241

FOTOCOPII

1. Obiect de tip antenă fotografiat de nava
de cercetare ELTANIN 61

2. Predicţii ale testelor atomice 89
3. Fotografii ale dalelor de piatră descoperite pe platforma Stonehenge 331
4. Copie a scrisorii inginerului-şef de la Ministerul Lucrărilor Publice 366

LISTA HĂRŢILOR

1. Reperarea unor OZN-uri în zona Golfului Hawke 37
2. Traiectoria unui OZN de la Portul Kaipara până la insula D'Urville 54
3. Harta originală a reţelei deasupra Noii Zeelande 58
4. Secţiune a reţelei A deasupra regiunii Auckland 110
5. Secţiune a reţelei deasupra oraşului Auckland, indicând poziţia unor OZN-uri 117
6. Traiectoria planificată pentru cele cinci aeronave Avenger 202
7. Amplasamentul de la Lacul Pearson al staţiei OMEGA 271
8. Poziţia viitoarei staţii Omega pe harta reţelei 276
9. Traiectoria „meteoritului" de la Tunguska 310
10. Poziţia „Stonehenge-ului aborigen" 329
11. EMU: locul testului cu bombă atomică 330
12. Traseul urmat în timpul Exodului 342
13. Tiparul concordant al sondelor petroliere 365

Prefaţă

UNIVERSUL ESTE O INTELIGENŢĂ VIE

BĂTĂILE INIMII SALE RĂSUNĂ ÎN CENTRUL galaxiilor şi murmură în nucleul atomilor. Cu undele sale spiralate din propria esenţă, universul creează din adâncurile lui infinite materia care alcătuieşte toate entităţile fizice, vii sau neînsufleţite. A fost, este şi va fi mereu - veşnic.

Noi suntem creaţi de această inteligenţă din aceleaşi miriade de unde care străbat adâncimile spaţiului şi unesc toate lucrurile. Noi suntem una cu Universul. Dacă vreţi să găsiţi adevărul şi înţelepciunea absolute, căutaţi în adâncurile propriei fiinţe, căci nu suntem decât o alcătuire strălucitoare de stele şi lumi în miniatură, cu mări de smarald şi ţărmuri nisipoase care, la rândul lor, sunt înzestrate cu inteligenţă.

Definirea termenilor

Termenii *armonie şi armonică* etc. sunt definiţi în *Britannica World Standard Dictionary* după cum urmează:

1. ARMONIE: o stare de ordine, concordanţă sau deplinătate în relaţia dintre lucruri sau în relaţia dintre diferite părţi ale aceluiaşi întreg.

2. ARMONIC: care produce, este caracterizat de sau are legătură cu armonia.

    a) MUZICĂ: ce aparţine unui sunet a cărui frecvenţă este un multiplu exact al unei anumite frecvente fundamentale.
    b) MATEMATICĂ: derivat din sau iniţial sugerat de relaţiile numerice dintre vibraţiile armoniilor muzicale, sau sunetelor secundare, ale aceluiaşi sunet fundamental: funcţii armonice.
    c) FIZICĂ: orice componentă a unei cantităţi periodice care este un multiplu întreg al frecventei fundamentale. În această carte vom discuta despre armoniile fundamentale ale frecvenţelor de vibraţie care formează elementele de bază ale universului nostru imediat şi despre armoniile antiuniversului teoretic pe care oamenii de ştiinţă moderni l-au definit drept existând ca o imagine în oglindă a propriului nostru univers. Noi susţinem teoria conform căreia întreaga realitate fizică palpabilă este formată pornind de la armoniile sau armonicele geometrice fundamentale ale vitezelor unghiulare sau ale undelor luminoase. De la aceste armonii fundamentale sau

forme de unde rezonante se creează nenumărate alte unde care se îmbină unele cu altele în rezonanţă simpatetică şi formează astfel structurile fizice. Einstein a enunţat că structura geometrică spaţiu-timp determină procesele fizice.
Noi susţinem că spaţiul şi timpul iau naştere din armoniile geometrice ale mişcărilor ondulatorii ale luminii. În termeni geometrici, armonica fundamentală a luminii este o viteză unghiulară de 144 000 de minute de arc pe secundă de reţea. O rotaţie a Pământului se petrece în 97 200 de secunde de reţea. Armonica reciprocă a luminii, sau 1/144 000, este o funcţie periodică 694 444. S-a descoperit că pentru a calcula valorile formelor de unde armonice care au rezonanţe simpatetice este posibil să se renunţe la zerourile din dreapta sau din stânga numerelor întregi şi să se extragă valorile direct din tabelele matematice.
Armonică 69 444 se referă deci la reciproca geometrică a luminii, care teoretic formează elementul fundamental al antiuniversului sau regiunea realităţii negative.

3. ANTIMATERIE: o formă ipotetică a materiei în care se presupune că toate particulele componente, adică protonii, electronii etc, sunt purtătoare de sarcini opuse sarcinilor asociate particulelor echivalente din universul cunoscut.

4. ANTIGRAVITAŢIE: în universul cunoscut, materia fizică manifestă o atracţie gravitaţională sau o tendinţă de a fuziona. Aşa cum sugerează cuvântul însuşi, un corp aflat sub influenţa câmpurilor antigravitaţionale va fi respins sau va avea tendinţa să se îndepărteze de materia fizică normală.

Cercetări ştiinţifice recente au descoperit că armonica vitezei luminii variază în raport cu distanţa geometrică faţă de centrul Pământului. Am demonstrat valoarea ei la diferite niveluri, de la centru până la limita superioară a atmosferei, în cea de-a patra carte a mea, „The Bridge to Infinity, Harmonic 371 244".

Introducere

TREZEŞTE-TE, TERRA! SEMNALELE AU FOST recepţionate. Prima oară în 1927, de către cercetătorii americani Taylor şi Young, de la distanţe cuprinse între 2 900 şi 10 000 km. Un inginer pe nume Halls îl informa pe Carl Stormer din Oslo că fuseseră recepţionate ecouri cu o întârziere de 3 secunde la Eindhoven, în Olanda. Pe data de 11 octombrie 1928, Carl Stormer şi Hali, ajutaţi de Van der Pol care transmitea de la Eindhoven, au recepţionat ecouri de 3 secunde pe 31,4 metri, sunete care s-au transformat în ecouri variind între 3 şi 15 secunde. Semnalele sub formă de impulsuri erau transmise la intervale de 20 de secunde. Ecourile au fost recepţionate cu următoarea secvenţă de întârziere: 8,11 - 15, 8, 13, 3, 8, 8, 8 - 12,15, 13, 8, 8. În două cazuri, ecourile au fost recepţionate la un interval de 4 secunde.

Toată lumea a fost de acord că semnalele transmiteau următorul mesaj: „Sunt aici, pe orbita Lunii voastre!"

Însă nimeni nu a vrut să asculte.

Au trecut mai bine de 20 de ani de când am dat spre publicare manuscrisul primei mele cărţi, „Harmonic 33". În acea carte am prezentat rezultatele - de până la acea dată - ale cercetărilor mele în legătură cu misterul obiectelor zburătoare neidentificate.

Printre alte lucruri interesante, am descoperit dovezi care atestă existenţa unei reţele energetice mondiale, însă atunci nu mă gândeam că deschisesem calea spre un nou domeniu de cercetare, care avea să atragă asupra mea atenţia serviciilor secrete din cele mai importante ţări ale lumii. În scurt timp, mi-am dat seama că descoperisem un lucru pe care multe dintre grupurile influente ale lumii preferau să-1 ţină departe de marele public. Cu

timpul, s-a admis existenţa reţelei mondiale, dar s-a considerat că nu era indicat să se recunoască în mod deschis existenţa unei surse de energie care era aproape gratis. Energia înseamnă putere, sub foarte multe aspecte.

Pe măsură ce avansam cu cercetările, găseam dovezi mai mult decât suficiente pentru a mă convinge că publicul nu era informat despre cele mai avansate şi fantastice descoperiri ştiinţifice pe care le-a cunoscut istoria omenirii. După 40 de ani de apariţii ale OZN-urilor, oamenii de ştiinţă şi agenţiile guvernamentale încă încearcă să convingă publicul că obiectele zburătoare neidentificate sunt plăsmuiri ale imaginaţiei. Eu afirm, cu toată certitudinea, că oamenii sunt înşelaţi. OZN-urile chiar există, ele sunt aparate antigravitaţionale intradimensionale.

În opinia mea, multe dintre aparatele a căror prezenţă a fost semnalată ne vizitează din spaţiul cosmic, însă destul de multe sunt dispozitive produse de oameni de ştiinţă care se află aici, pe Pământ. Secretele antigravitaţiei şi producerii de *free energy* sunt cunoscute în cercurile ştiinţifice înalte, iar acei oameni vor face absolut orice pentru a le ţine departe de publicul larg.

Am putea găsi multe motive pentru această tăinuire, însă cred că unul dintre cele mai importante ţine de consecinţele financiare pe care eliberarea unei tehnologii atât de avansate le-ar avea asupra economiei mondiale. Acest lucru ar fi cu siguranţă o problemă, însă cu cât lăsăm mai mult lucrurile aşa cum sunt acum, cu atât problema se va complica.

Oricare ar fi motivele, fapt este că avem dreptul să ştim adevărul şi fiecare dintre noi poate cere ca acest adevăr să fie dezvăluit.

În fiecare zi, undeva în lume se semnalează prezenţa OZN-urilor. Deşi scepticii continuă să susţină că semnalarea OZN-urilor se explică prin fenomene normale ca emanaţiile de gaz din mlaştini, aglomerările de particule

din umoarea vitroasă a ochiului, răsăritul şi apusul planetei Venus sau reflecţiile farurilor de maşină pe grupările de nori situate la altitudine joasă, ei nu ştiu să explice numărul tot mai mare al rapoartelor care indică apariţia pe radar a unor obiecte fizice, nu întotdeauna vizibile cu pchiul liber, care continuă să frecventeze spaţiul nostru aerian. Oameni din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii semnalează prezenţa pe cer a unor vehicule; acestea execută manevre complicate şi apoi dispar din raza vizuală; sau părăsesc zona cu o viteză fantastică, lăsând în urmă uluire, emoţie, confuzie sau spaimă.

Săptămâna trecută a avut loc un incident care a ajuns pe prima pagină a ziarelor din toată lumea. Evenimentul a avut loc în dimineaţa zilei de 20 ianuarie 1988, la aproximativ 40 de kilometri vest de Mundrabilla, aproape de graniţa de vest a Australiei.

Fay Knowles şi cei trei fii ai ei, Patrick (24 de ani), Sean (21 de ani) şi Wayne (18 ani), au văzut cum un obiect strălucitor care semăna cu un ou uriaş aşezat într-un pahar a urmărit un camion şi un autoturism care mergeau în direcţia opusă, apoi s-a întors şi a planat deasupra automobilului în care se aflau ei. Ei au povestit cum obiectul a ridicat maşina de pe şosea, a scuturat-o destul de violent, a întors-o în direcţia opusă, apoi a aşezat-o înapoi pe şosea cu o asemenea forţă încât unul dintre cauciucuri a explodat. Anchetatorii din Port Lincoln au examinat maşina, care era acoperită cu o substanţă asemănătoare cenuşii, apoi au trimis mostre din interior şi din exterior la laboratorul judiciar din Adelaide, pentru a fi analizate.

Un incident similar, în care a fost implicat un poliţist, a fost raportat acum câţiva ani în Statele Unite.

Explicaţiile pentru acest incident au fost mai bizare decât incidentul în sine. Un profesor universitar a declarat că fenomenul ar fi putut fi provocat de un meteorit alcătuit din roci carbonifere, „capabil să facă astfel de

lucruri". Mă întreb cam cât timp va mai accepta publicul larg asemenea aberaţii evidente.

Atâta vreme cât pe cer şi pe sol vor exista activităţi inexplicabile şi atâta vreme cât teoriile mele actuale vor continua să fie susţinute de evenimente şi rapoarte din multe colţuri ale lumii, nu mă voi declara mulţumit până când nu voi putea să mă apropii de unul dintre aceste vehicule, să-1 examinez în detaliu şi, dacă e posibil, să comunic cu una dintre fiinţele care îl manevrează.

Cunoştinţele pe care le posed acum sunt mult mai avansate decât cele pe care le aveam când am scris primele mele lucrări. Între timp s-au întâmplat multe lucruri care mi-au confirmat calculele şi teoriile de bază. În plus, din ce în ce mai puţină lume e dispusă să accepte ceea ce i se spune; mii de oameni care nu s-au gândit niciodată serios la existenţa OZN-urilor apelează acum la toate materiale disponibile, încercând să descopere adevărul.

De-a lungul multor ani de cercetare, am descoperit un număr considerabil de dovezi privind existenţa unor proiecte la scară mondială care au legături directe cu OZN-urile. Aceste dovezi conduc în mod logic la concluzia că oamenii de ştiinţă şi inginerii electronişti de prim rang au iniţiat legături cu OZN-urile şi comunică deja cu ele.

De asemenea, cred că este foarte probabil ca oamenii noştri de ştiinţă să fi stabilit deja o bază pe Lună. Tehnologia avansată le permite acest lucru. Programul de construire a rachetelor a fost sistat, după cât se pare din cauză că era învechit.

Pe măsură ce avansam cu descoperirile mele - existenţa unei vaste reţele energetice, a unor dispozitive capabile să stabilească o formă de comunicare între anumite grupuri de pe această planetă şi OZN-uri -, am avut întotdeauna grijă ca părţile interesate din guvern să fie la curent cu ce fac eu, aşteptându-mă să fiu luat drept un maniac sau, cel puţin, să mi se ordone să pun capăt

acestor activităţi. Spre marea mea surprindere, am fost încurajat să-mi continui cercetările şi să public orice informaţie nouă. Cred că e prima dată când un guvern autorizează o persoană civilă să efectueze cercetări, fără niciun fel de restricţie, în domeniul obiectelor zburătoare neidentificate.

Printre altele, am descoperit o serie de ecuaţii geometrice armonice care, atunci când vor fi puse în aplicare, vor cauza reacţii în spaţiu-timp.

În timpul testelor cu bombă nucleară din 1968, efectuate de francezi pe Atolul Mururoa din Oceanul Pacific, şeful unui departament guvernamental mi-a cerut o listă cu datele precalculate ale exploziilor. În publicaţiile mele anterioare indicasem modul în care factorii geometrici determină orice posibilitate de explozie sau reacţie nucleară. Le-am furnizat datele, aşa cum mi s-a cerut; mai târziu am fost informat că toate calculele mele fuseseră trimise de la Auckland şefilor altor patru departamente guvernamentale, înainte ca testele să aibă loc. Calculele mele s-au dovedit a fi corecte. Această informaţie se află acum în dosarele autorităţilor guvernamentale implicate.

În cazul în care nu sunt deja conştienţi de acest lucru, evenimentele de acest gen vor beneficia mai devreme sau mai târziu de atenţia organizaţiilor ştiinţifice internaţionale. Într-o bună zi, oamenii de ştiinţă nu vor mai putea să întoarcă spatele principiilor de bază ale ştiinţei adevărate. Vor fi nevoiţi să analizeze cu imparţialitate toate dovezile, înainte de a formula concluzii şi, în loc să ofere explicaţii ridicole, vor cerceta cu atenţie toate fenomenele mondiale legate de OZN-uri şi vor explora reţeaua energetică a pământului. Faptele nu pot fi ignorate la nesfârşit, deşi este evident pentru toţi oamenii raţionali că există grupuri de interese care ar prefera ca lumea să nu fie informată şi să fie menţinută într-o stare de indiferenţă cât mai mult timp posibil.

Cercetările mele m-au condus la multe rezultate secundare, dar nu toate au însemnătate ori prezintă interes şi pentru alte persoane. Volumul studiilor mele a crescut foarte mult; cu toate acestea, există fapte şi ipoteze pe care consider că trebuie să le aduc imediat în atenţia publicului.

Unele dintre aceste informaţii le veţi găsi în paginile prezentei cărţi.

1. Domeniile conexe supuse investigaţiei

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU IDEILE CLASICE ale cercetării ştiinţifice? Eu am crezut întotdeauna că atitudinea fundamentală în faţa oricărei investigaţii ştiinţifice trebuie să fie una imparţială. În opinia mea, omul de ştiinţă este o persoană care adună toate informaţiile disponibile despre un anumit subiect, le cântăreşte, le interpretează şi extrage anumite concluzii, fără prejudecăţi şi fără idei preconcepute.

În zilele noastre Ştiinţa a fost urcată pe un piedestal. A apărut un nou zeu; marii preoţi conduc ritualurile folosind reactoare nucleare, navete spaţiale de cercetare a Lunii, tuburi catodice şi raze laser. Iar teritoriul lor este sacrosanct; profanilor le este interzis accesul.

Într-o scrisoare trimisă unui ziar din Auckland, Robert Adams - preşedintele Institutului Inginerilor Electricieni şi Electronişti din SUA, filiala din Noua Zeelandă -, referindu-se la instalarea unei staţii Omega, afirma cu o satisfacţie supremă: „Profanii nu au dreptul să-şi dea cu părerea despre astfel de instalaţii”.[1]

Pe măsură ce naţiunile avansate deschid calea spre tehnocraţie, este din ce în ce mai evident că oamenii de rând nu vor avea niciun cuvânt de spus în ceea ce priveşte treburile planetei, în orice caz nu mai mult decât aveau sclavii pe vremea Faraonilor. Există deja semne clare că cercurile ştiinţifice conducătoare din mai multe ţari au posibilitatea să desfăşoare şi să conducă activităţi din fonduri guvernamentale fără să dea socoteală guvernului

[1] Ziarul *New Zealand Herald,* 17 ianuarie, 1969 (n. a.)

sau cetăţenilor în legătură cu natura acestor activităţi. În anumite privinţe aceste activităţi sunt limpezi şi foarte clare, însă avem motive să credem că ele ascund de fapt îndeletniciri secrete - îndeletniciri în legătură cu care guvernul şi cetăţenii nu au niciun cuvânt de spus. Oamenii de ştiinţă folosesc deja un limbaj care nu mai este accesibil oamenilor de rând. Nu cumva, disperaţi de starea tulbure a planetei, s-au coalizat şi au format un ordin monastic modern doar al lor, cu scopul de a prelua complet treburile planetei?

În toate ştiinţele recunoscute, există un volum uriaş de informaţii care nu au fost niciodată explicate într-un mod satisfăcător; neobositul Charles Fort le numea „blestemate" - blestemate de ştiinţă fiindcă nu le putea încadra nicăieri şi, pentru a putea păstra *status-quoul* cercurilor ştiinţifice conducătoare, trebuiau să fie respinse şi ignorate.

OZN-urile intră în categoria informaţiilor blestemate. Publicul e mai interesat ca niciodată de farfuriile zburătoare, luminile şi obiectele ciudate care apar pe cer, declaraţiile despre aterizări, obiectele submarine neidentificate, vocile extraterestre care vorbesc într-o limbă necunoscută pe benzi radio de frecvenţă joasă, exploziile inexplicabile care coincid adesea cu semnalări ale prezenţei OZN-urilor şi o mulţime de alte fenomene similare. Niciuna dintre ştiinţele existente în momentul de faţă nu este capabilă să încadreze cu acurateţe aceste informaţii şi să ofere o explicaţie logică. Dacă s-ar recunoaşte ceea ce milioane de oameni obişnuiţi din toată lumea ştiu deja - şi anume că OZN-urile există cu adevărat -, cercurile ştiinţifice conducătoare ar fi cu totul date peste cap. Faptele sunt evidente şi sfidează ştiinţa oarbă. Însă faptele sunt inacceptabile; prin urmare, OZN-urile nu există!

Nu e nimic nou în acest gen de atitudine; singurul lucru nou e că s-au schimbat cercurile aflate la putere.

În Evul Mediu, societatea conducătoare era formată din familiile regale din Europa Occidentală; ştiinţa era pe atunci construită şi explorată de oameni etichetaţi drept „vrăjitoare" şi „alchimişti" şi era contrară teoriilor acceptate despre realitate. Pedeapsa pentru aceşti căutători ai adevărului era adesea o moarte în chinuri.

În zilele noastre ştiinţa a fost încoronată şi aşezată pe tron, însă nimic altceva nu s-a schimbat. Informaţiile incomode sunt în continuare respinse şi stocate într-un dosar, pe undeva, în cel mai bun caz sub titlul de „curiozităţi".

Atunci când analizează datele pe care le deţine cu o atitudine clară, imparţială, un cercetător adevărat trebuie să elimine tot ce este îndoielnic şi inexact; însă, dacă după toate analizele rămâne fie şi o singură informaţie care nu poate fi ignorată, este de datoria lui să aprofundeze problema.

În mod oficial OZN-urile nu sunt decât „halucinaţii", însă chiar dacă acceptăm că oamenii sunt neavizaţi sau se pot înşela, rămâne dovada ştiinţifică implacabilă şi impersonală oferită de radar, iar pentru aceasta trebuie oferită o explicaţie.

Radarul nu poate avea „halucinaţii". El înregistrează prezenţa obiectelor solide, le stabileşte tiparele de deplasare, le urmăreşte traiectoria de zbor. Staţia radar de la Mangere, în Auckland, este doar una dintre miile de staţii din întreaga lume care înregistrează în mod curent prezenţa pe cer a obiectelor neidentificate aflate în mişcare - care se deplasează mult prea repede pentru a fi păsări sau aeronave şi care au un tipar de zbor imposibil de executat de orice aeronavă construită pe Pământ. S-a întâmplat de multe ori ca turnurile de control să direcţioneze aeronave către zone din apropiere unde astfel de obiecte fuseseră „văzute" pe radar; în general, piloţii nu reuşeau să detecteze nimic vizibil. În timp ce ei caută obiectul, radarul

urmăreşte operaţiunea de căutare; obiectul joacă leapşa cu aeronava care încearcă să-l localizeze, sare ca o jucărie yo-yo sau îşi schimbă direcţia şi se îndepărtează cu o viteză fantastică. Inexplicabil, da - pentru capacitatea noastră de înţelegere de acum. Dar dovezile de acest gen chiar trebuie să fie respinse, ignorate, date deoparte pentru „cercetări viitoare"? Se pare că da.

În ianuarie 1969, Universitatea din Colorado a publicat un raport despre o investigaţie privind OZN-urile, raport care poartă girul unei comisii formate din „oameni de ştiinţă de elită", convocaţi de Academia Naţională de Ştiinţe.

„Concluzia noastră generală", scrie în raportul destul de stufos, „este că cercetările întreprinse în domeniul OZN-urilor în ultimii 20 de ani nu au contribuit cu nimic la progresul ştiinţific." Evident, era un limbaj ambiguu: nu se neagă în mod deschis existenţa OZN-urilor, dar se admite public faptul că ştiinţa nu a reuşit să explice fenomenele înregistrate la scară mondială.

Comisia de savanţi a notat că raportul admite totuşi existenţa unui număr mic de „episoade care stârnesc perplexitatea".

La baza aeriană Lakenheath din Anglia, bază folosită în anul 1956 atât de Forţele Aeriene ale Statelor Unite, cât şi de Forţele Aeriene ale Marii Britanii, operatorii de radar de la sol au detectat „una sau mai multe" ţinte care se deplasau cu viteze mari, de 2 000 sau 4 000 de mile pe oră, deşi nu se auzea niciun boom sonic. Obiectele au făcut întoarceri în unghi drept la o viteză de „câteva sute de mile pe oră" (o manevră imposibilă pentru aeronavele terestre).

Forţele Aeriene Britanice au trimis două avioane de vânătoare, iar unul dintre ele a reuşit să ia ţinta în vizorul radarului. Însă obiectul, de orice natură ar fi fost el, a încercuit coada avionului şi a rămas acolo în ciuda

tuturor încercărilor de eschivare. Într-un final, avionul a trebuit să aterizeze pentru a alimenta, iar personalul de la sol a văzut „unul sau mai multe obiecte albe care se mişcau foarte repede".

Acesta este doar unul dintre puţinele exemple inexplicabile care refuză cu obstinaţie să fie categorisite sau clasificate într-un sertar convenabil al ştiinţei. Cincizeci şi nouă de cazuri au fost citate în raport ca prezentând „un interes special", dintre cele câteva sute care au fost analizate.

William Ryan (democrat din New York), congresmenul din Washington care este şi purtătorul de cuvânt al Comisiei Naţionale pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene (NICAP - *National Investigations Committee on Aerial Phenomena),* comisie care numără aproximativ 10 000 de membri din aproape 40 de ţări, a declarat în faţa Camerei Reprezentanţilor: „Trebuie înfiinţat un program federal de supraveghere a OZN-urilor. OZN-urile nu vor dispărea doar pentru că ne dorim noi, oamenii vor continua să le semnaleze prezenţa".

Apoi NICAP a venit cu o ştire-bombă; a susţinut că avea dovezi care demonstrau că echipa de investigaţii din Colorado nu intenţionase niciodată să studieze OZN-urile în mod obiectiv, ci folosise datele pe care le obţinuse pentru a întocmi un raport voit negativ.

Citind acest lucru, mi-am amintit inevitabil de un document pe care îl aveam eu. Era vorba despre o copie a unei directive către cercetătorii din cadrul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite (USAF) care investigau rapoartele legate de OZN-uri; directiva era semnată de generalul Curtis LeMay, care se afla la conducerea USAF la momentul publicării directivei. Efectiv, directiva îi instruia pe ofiţerii care se ocupau de investigarea rapoartelor legate de OZN cum să denigreze aceste rapoarte, cum să le minimalizeze importanţa şi cum să ofere explicaţii logice

pentru diferite fenomene. Acest act nu sugera că semnalările prezenţei de OZN-uri merită o analiză aprofundată.

Mă întreb: oare oamenii de ştiinţă sunt atât de superficiali pe cât par? Chiar îşi închipuie că oamenii de rând din toată lumea, atât de dispreţuiţi, se vor mulţumi ca ei să ridice din umeri şi să-i îmbrobodească la nesfârşit cu explicaţii de tipul emanaţii de gaz din mlaştini?

Mă întreb: nu cumva oamenii de ştiinţă cunosc deja răspunsul la problema OZN-urilor şi, din motive care nu sunt încă foarte clare, îl ascund cu bună ştiinţă, îl păstrează ca pe ochii din cap doar pentru cercul lor restrâns?

Oricât de incredibil ar părea, acesta este adevărul. Am adunat un volum însemnat de dovezi care arată clar că oamenii de ştiinţă din mai multe ţări nu numai că ştiu multe despre OZN-uri, dar ştiu şi cum să păstreze legătura cu ele. Cred că datorită acestor contacte s-a realizat deja un schimb considerabil de informaţii. În opinia mea, cercurile ştiinţifice conducătoare au trecut printr-o fază de şoc, au trăit o traumă severă când s-au confruntat cu toate aceste cunoştinţe avansate; sunt convins că nu există niciun domeniu al ştiinţei, nicio ramură industrială majoră care să nu fie până la urmă influenţată de ceea ce au aflat deja savanţii. Programele spaţiale ale Uniunii Sovietice şi ale Statelor Unite, sistemele de transport din lumea întreagă, distribuitorii de energie electrică şi absolut toate industriile, toate ar fi scoase din circulaţie dacă ar deveni disponibil un sistem de energie nou, nebănuit, dar la care să putem ajunge cu toţii. Cred că Pământul este pe punctul de a avea acces la acea sursă de energie.

Nu sunt nici un fan naiv al fantasticului, nici un propovăduitor al vreunei religii. Sunt întru totul de acord cu autorii francezi Louis Pauwels şi Jacques Bergier[2] atunci când afirm: nu trebuie să crezi tot; trebuie doar să ţii seama

[2] *TheDawn of Magic,* 1963 (n. a.)

de tot, să cercetezi şi să analizezi tot; să explorezi cu o judecată imparţială, eliberată de fanatism; să selectezi dovezile şi datele certe şi, pe baza lor, să încerci să formulezi concluzii care să nu fie rezultatul unor idei preconcepute. Sper ca mulţi dintre cititori să fie de acord cu mine în această privinţă.

Calea către elaborarea unei ecuaţii a început odată cu descoperirea faptului că pe glob există o reţea atotcuprinzătoare ale cărei linii intersectate corespund cu traiectoriile de zbor ale apariţiei OZN-urilor. E momentul să recapitulăm pe scurt teoriile şi calculele legate de natura acestei reţele.

În primul rând, în activitatea OZN-urilor s-a descoperit un tipar geometric care sugerează că prezenţa OZN-urilor în spaţiul aerian al planetei noastre are un scop bine stabilit. Odată stabilit tiparul reţelei, următorul pas a fost ca acest tipar să fie descompus în coordonate matematice. Când s-a făcut acest lucru, s-a constatat că toate valorile reprezentate în reţea aveau legături armonice directe cu viteza luminii, gravitaţia şi masa Pământului.

Odată ce aceste legături au devenit clare, s-au putut face speculaţii în legătură cu metoda de propulsie folosită de OZN-uri. Se pare că stabilind un dezechilibru armonic al forţelor gravitaţionale, OZN-urile sunt capabile să se repoziţioneze în spaţiu-timp, aceasta înseamnă că OZN-ul se deplasează de la un punct la altul pentru a restabili echilibrul forţelor cauzate de variabilele geometrice spaţiu-timp. Sper ca înţelesul acestui concept să devină din ce în ce mai clar pe măsură ce înaintăm cu explicaţiile.

Până în acest punct, raţionamentul a urmărit în mod logic teoriile lui Einstein, care susţin parţial că relaţiile geometrice ale timpului şi spaţiului controlează toate procesele fizice.

Descoperirile mele m-au condus la o altă concluzie, anume că e posibil ca activitatea vulcanică, descărcarea

atomică (detonările de bombe nucleare) şi cutremurele să aibă legătură cu structura reţelei, pe considerentul că bomba atomică este un dispozitiv geometric spaţiu-timp, iar vulcanii şi cutremurele apar în puncte geometrice ale reţelei, din cauza perturbaţiilor care au loc în aceste puncte.

Corelând toate aceste fenomene diverse, am ajuns la concluzia că toate schimbările majore ale stării fizice, oriunde în lume, sunt cauzate de interacţiunile armonice ale manifestărilor pe care noi le numim: lumină, gravitaţie, masă, forţe electrice şi magnetice.

Conform ipotezei mele, manipularea controlată a acestor factori rezonanţi face posibilă deplasarea masei dintr-un punct în altul în spaţiu-timp (adică, pentru ochiul unui observator teoretic, în mod instantaneu) sau schimbarea formei masei spre o stare mai mult sau mai puţin tangibilă. În plus, contracţia sau dilatarea timpului poate fi controlată prin aceeaşi manipulare a vibraţiilor armonice, sau rezonanţelor, întrucât timpul se află în raport direct cu viteza luminii. „Viteza luminiiÎ, aşa cum o numim noi, nu este o constantă, contrar tuturor declaraţiilor cercurilor ştiinţifice aflate la putere. Teoretic, pentru că acest lucru trebuie dovedit, viteza luminii nu cunoaşte limite.

Conceptul de relativitate există de multă vreme; el a fost cel mai bine definit de către Einstein. Acum, studiul OZN-urilor ne poate arăta câteva dintre aplicaţiile practice ale acestei teorii.

Se crede că Einstein ar fi declarat în mod expres că viteza luminii este o valoare absolută şi că nimic nu poate exista dincolo de această viteză. Biologul Ivan T. Sanderson afirmă într-o carte de-a sa[3] că, înainte să moară, Einstein ar fi negat că a făcut o astfel de declaraţie: „El a

[3] *Uninvited Visitors,* 1968 (n. a.)

spus doar că la aproximativ 186 000 de mile pe secundă masa devine infinită - că partea ta din spate devine par--ea din faţă şi că timpul (aşa cum îl concepem noi) se opreşte; cu alte cuvinte, nu există niciun motiv, teoretic sau de altă natură, pentru ca acea viteză să nu poată fi depăşită".

De asemenea, există o presupunere larg răspândită, care e posibil să fi fost încurajată intenţionat, potrivit căreia lucrările lui Einstein privind „teoria câmpului unificat" nu ar fi ajuns la final, moartea împiedicându-1 să-şi continue munca, şi că teoria lui ar fi fost completată de alte minţi geniale. Sanderson susţine însă că Dr. B. Russell a afirmat în particular că Einstein îşi desăvârşise teoria înainte de a muri - există dovezi care sugerează că e posibil ca Dr. Russell să aibă dreptate.

În 1945, oamenii de ştiinţă americani au efectuat experimente secrete în mijlocul Oceanului Pacific. A fost creat un câmp de forţe unificat şi o navă aparţinând flotei Statelor Unite, cu echipaj complet la bord, a fost făcută să dispară. Ivan Sanderson şi alţi autori au prezentat în cărţile lor şi alte dovezi detaliate.

În ultimele câteva luni am găsit dovezi care sugerează clar că, din punct de vedere armonic, conceptul de câmp unificat a fost încorporat în sistemul reţelei de OZN-uri. Dublând C-ul, sau valorile luminii din ecuaţia armonică a câmpului unificat, bazată pe celebra ecuaţie a lui Einstein ($E = MC^2$), devine posibil un efect gravitaţional. Însă voi lăsa pe mai târziu explicaţia completă a acestui fenomen.

În „Harmonic 33" am încercat să stabilesc că echivalentele armonice ale luminii, gravitaţiei, masei şi aşa mai departe sunt integrate în reţeaua de OZN-uri ca unităţi geometrice sau unghiulare şi sunt exprimate ca valori în minute de arc. Iată câteva dintre aceste valori:

- armonica vitezei luminii: 1439;
- armonica antivitezei luminii: 695;

- armonicele asociate câmpului magnetic al Pământului: 2545,5 şi 3930;
- armonica masei Pământului: 1703.

S-a descoperit că atât valorile logaritmice şi radiane, cât şi valorile trigonometrice erau, şi ele, acordate armonic la tiparul geometric al reţelei.

La acel moment, calculele mele au fost făcute păstrând o exactitate de doar 4 zecimale, fiindcă aşa îmi era mult mai uşor să calculez. Tabelele mele logaritmice conţin numere cu doar 4 zecimale; mi-ar fi luat multe luni de muncă ca să găsesc toate corelaţiile dacă aş fi lucrat, să zicem, cu armonice de 7 sau 8 zecimale.

În ultimele luni însă, pentru că am primit foarte multe informaţii noi, aşa cum voi explica mai târziu, mi-am extins armonicele la 5 zecimale. Aşa am reuşit să găsesc o ecuaţie armonică a câmpului unificat.

După cum am descoperit, principalul tipar de structură folosit în reţea consta în zone de 30 de minute de arc orientate aproximativ în direcţia nord-sud (006°) şi 30 de minute de arc orientate aproximativ în direcţia est-vest (276°). Ulterior, am descoperit că aceste zone pot fi divizate mai departe în 16 zone mai mici, măsurând 7,5 pe 7,5 minute de arc.

Notă:

Din motive practice, orientarea sistemului a fost stabilită la 006 grade, conform acurateţei grilei de măsurare de pe hărţile mele iniţiale. Calculele recente efectuate cu ajutorul computerului acceptă posibilitatea ca orientarea reală să fie de 5,90165 grade.

Reciproca armonică a acestei valori este 0,169444. Se creează astfel o relaţie armonică directă cu masa, aşa cum s-a descoperit în cercetările ulterioare.

Semnalări radar sau vizuale ale prezenţei OZN-urilor, plus un volum considerabil de dovezi care au fost scoase

la iveală numai în zona Noii Zeelande, atestă existenţa reţelei în respectivul tipar. Eu am descris acest lucru dincolo de orice urmă de îndoială.

Mai mult decât atât, crearea unei reţele complexe de staţii radio cu echipaj uman în cadrul reţelei folosite de OZN-uri demonstrează nu doar că sistemul este acolo, ci şi că experţii noştri ştiu despre existenţa lui, îl înţeleg şi, prin intermediul lui, reuşesc să comunice în mod direct cu OZN-urile.

Pare incredibil? În cadrul gândirii convenţionale şi în lumina conceptelor pe care am fost condiţionaţi să le acceptăm ca fiind principiile de bază a ceea ce numim eufemistic realitate, afirmaţiile mele par într-adevăr incredibile. Oricum, nu intenţionez să las lucrurile aşa.

În această carte voi prezenta o serie întreagă de dovezi, fapte şi ipoteze. Sper să răspund măcar la o parte dintre întrebările importante care apar; şi sper să pot arăta calea pe care pot s-o urmeze alţi cercetători, poate mult mai competenţi decât mine, pentru a afla adevărul.

Deocamdată, în acest punct, trebuie să ofer câteva dovezi celor care se îndoiesc că reţeaua energetică există cu adevărat.

Spre marea mea satisfacţie, există un volum copleşitor de dovezi care demonstrează tot ce trebuie demonstrat şi stabilesc că radiaţiile armonice care emană din această reţea provoacă, la rândul lor, anumite efecte fizice în puncte specifice. Mai mult, acţiunile oamenilor de ştiinţă în anumite zone-cheie indică o activitate fervent ă (sprijinită de guverne sau de alte organizaţii) în legătură cu cercetarea structurii de bază şi a caracterului reţelei.

Sistemul reţelei, desenat de mine pe o hartă a Noii Zeelande, a fost completat în 1965. Pe măsură ce mi-au parvenit rapoarte privind semnalări verificate ale unor OZN-uri, am schiţat pe această hartă poziţiile exacte unde au fost semnalate şi am constatat, deloc surprins,

că poziţiile OZN-urilor se încadrau invariabil şi cu o precizie nefirească pe liniile de latitudine şi longitudine ale reţelei - niciodată în spaţiile dintre linii.

În septembrie 1967 au apărut rapoarte despre semnalarea a patru OZN-uri, la un interval de câteva minute, în zona golfului Hawke (harta 1). Nu mai era vorba despre semnalări izolate, acum fuseseră patru OZN-uri, toate într-un timp foarte scurt şi într-o zonă relativ restrânsă.

Când am schiţat pe harta reţelei poziţia celor patru semnalări verificate, am descoperit că ele se înscriau exact pe patru linii paralele care marcau latitudinea în reţea. Una era deasupra oraşului Napier, una spre nord-vest, alta spre nord-est şi ultima spre sud-est. Aşa cum i-am spus atunci unui reporter din Auckland: „Semnalările din golful Hawke constituie cele mai puternice dovezi în sprijinul teoriei mele privind reţeaua energetică".

HARTA 1

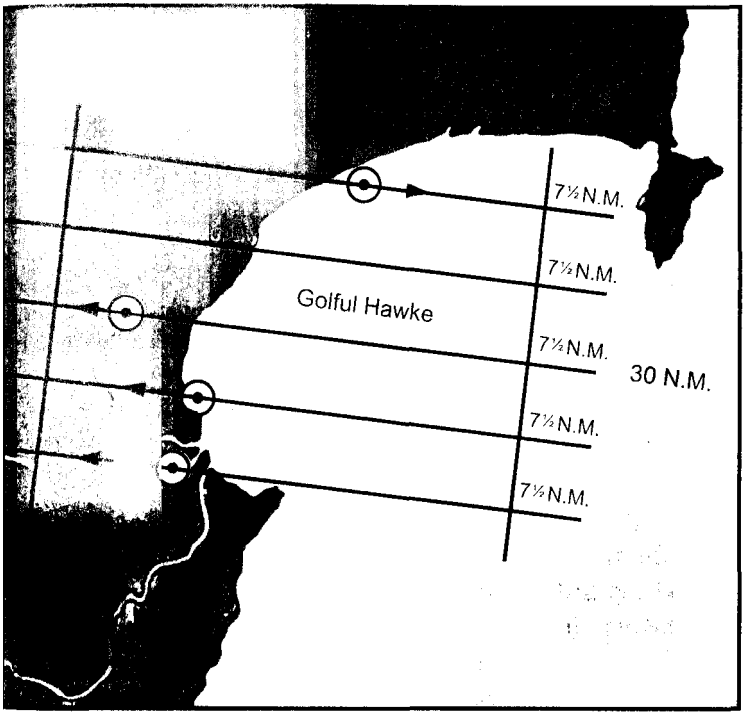

O porţiune a reţelei suprapusă peste zona Golfului Hawke unde a fost semnalată prezenţa OZN-urilor. Cele patru semnalări (încercuite) coincid perfect cu liniile reţelei care fuseseră trasate cu trei ani înainte pe baza semnalărilor confirmate pe tot teritoriul Noii Zeelande.

OZN-ul sau OZN-urile au fost văzute pe data de 3 septembrie 1967 de către locuitorii din Hastings, Pakowhai, Wairoa şi Esk Valley.

Să fi folosit eu percepţia extrasenzorială atunci când desenasem harta reţelei, cu trei ani înainte - cu alte cuvinte, să fi prezis eu, cu ajutorul unor linii trasate pe o hartă, locurile exacte unde aveau să fie semnalate OZN-uri?

Oamenii de ştiinţă ne spun că, teoretic, ar trebui să existe în Univers o regiune cu materie negativă. Aceasta ar constitui o realitate negativă, care ar fi formată din materie alcătuită din antiprotoni, antielectroni, antineutroni etc. Dacă vreuna dintre particulele materiei din realitatea negativă ar devia şi ar ajunge în contact cu o particulă din realitatea noastră pozitivă, cele două particule s-ar anihila reciproc şi instantaneu. S-ar produce o explozie atomică în spaţiul cosmic. Toate aceste fenomene sună foarte bine şi ar crea o oarecare simetrie în Univers, numai că savanţii nu explică niciodată unde se află graniţa dintre cele două regiuni. Spaţiul nu este gol, aşa cum îşi imaginează majoritatea oamenilor. Există tot felul de particule care plutesc în derivă prin spaţiu şi care ar putea activa un astfel de sistem. Dacă ar fi cum spun ei, cred că Universul ar fi un loc foarte periculos.

Teoria mea fundamentală privind formarea particulelor de materie şi antimaterie este următoarea: întâi, materia şi antimateria se formează prin aceleaşi mişcări ondulatorii în spaţiu. Undele se deplasează prin spaţiu având o mişcare spiralată şi trec alternativ prin etape pozitive şi etape negative. Materia se formează în etapa pozitivă (sau impuls pozitiv), iar antimateria se formează în timpul impulsului negativ.

Un electron se formează prin trei mişcări spiralate ale undelor în spaţiu. Aceste unde se întrepătrund în unghiuri de 90°. Punctul lor de intersecţie în spaţiu determină manifestarea a ceea ce noi numim electroni.

Electronul astfel format urmează o mişcare spiralată. Fiecare spirală de 360° formează un singur impuls. Mişcarea circulară a unui electron în jurul nucleului unui atom este deci o iluzie. Mişcarea relativă a nucleului şi electronilor în spaţiu conferă iluzia unei mişcări circulare. Perioada în care se formează antimateria este complet nedetectabilă, întrucât toată materia fizică se manifestă

în mod evident la aceeaşi frecvenţă de repetiţie a impulsurilor, inclusiv aparatura sau senzorii folosiţi pentru studierea structurilor atomice.

Perioada sau rata frecvenţei dintre impulsurile materiei fizice creează măsurătoarea pe care o numim timp, precum şi viteza luminii, în poziţia particulară din spaţiu pe care o percepem la un moment dat. (A se vedea diagrama 1.)

Notă: Cercetările recente au evidenţiat că electronul se poate mişca pe o traiectorie de 371,27665 grade, aceasta fiind raza înmulţită cu 3,24, ceea ce eu numesc spirala Pi. Armonica de 37127665 ar fi o valoare reciprocă a celei derivate din ecuaţiile unificate (aproximativ 26934).

Dacă rata de frecvenţă a impulsurilor pozitive şi negative este amplificată sau micşoară, timpul şi viteza luminii vor varia direct proporţional.

DIAGRAMA 1

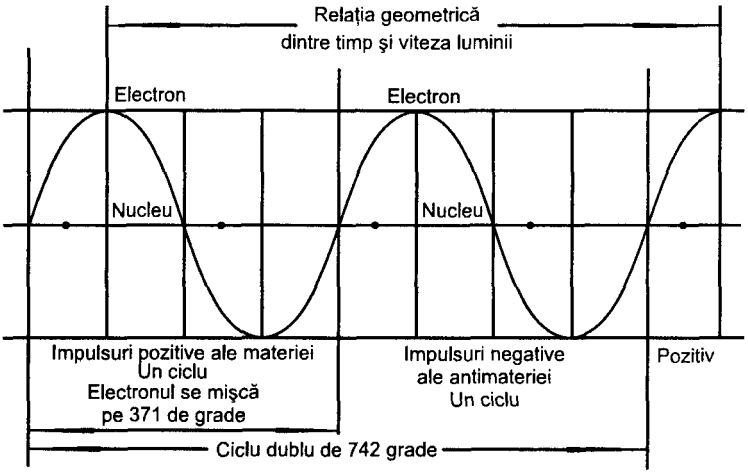

Formarea materiei şi antimateriei în cicluri alternative, pozitive şi negative. Rata frecvenţei dintre impulsurile materiei fizice determină rata de curgere a timpului, precum şi viteza luminii, într-un anumit punct din spaţiu.
Traiectoria nucleului prin spaţiu va fi tot o spirală; pentru simplificare, în această diagramă a fost reprezentată ca o linie dreaptă.

Acest concept ar explica timpul ca o funcţie geometrică, aşa cum a afirmat Einstein în teoriile sale.

S-ar putea face o analogie între existenţa fizică şi o peliculă cinematografică. Fiecare cadru sau imagine statică de pe această peliculă poate fi asemănat cu un singur impuls de existenţă fizică. Linia care separă un cadru de următorul cadru reprezintă un impuls de antimaterie. Când privim întreaga peliculă, fiecare cadru va fi văzut ca o imagine statică şi, într-un fel, comparând două dintre aceste imagini statice - să zicem una la fiecare capăt al peliculei -, trecutul şi viitorul ar putea fi văzute simultan.

Când pelicula este introdusă într-un proiector, obţinem iluzia de mişcare şi de curgere a timpului. Liniile care separă imaginile statice nu pot fi detectate de simţurile noastre, din cauza frecventei sau vitezei cu care fiecare proiecţie rulează pe ecran. Insă, dacă accelerăm sau încetinim proiectorul, putem să modificăm desfăşurarea în timp a acţiunilor prezentate în film.

Vom continua această analogie: conştiinţa noastră este proiectorul. Conştientul „eu sunt" al individualităţii noastre trece de la un impuls al materiei fizice la următorul în cadrul structurii fizice pe care noi o numim corpul nostru, creând iluzia de realitate constantă şi sentimentul trecerii timpului.

Este logic să presupunem că avem un flux geamăn al conştiinţei pe partea de antimaterie a ciclului, care creează de fapt o imagine în oglindă a personalităţii noastre individuale. (Acest postulat se află deja în atenţia oamenilor de ştiinţă.) Frecvenţa manifestării ambelor fluxuri ale conştiinţei, adică plusul şi minusul lui „eu sunt", ar poziţiona conştientizarea noastră în ceea ce priveşte iluzia realităţii într-un anumit punct din spaţiu şi timp. Cu alte cuvinte, dacă frecvenţa de manifestare a impulsurilor este modificată, chiar şi în mod nesemnificativ, percepţia noastră asupra realităţii, în sens fizic, se va deplasa dintr-un punct al spaţiului în altul. Efectiv, am călători dintr-un punct în altul al spaţiului fără să fim conştienţi că am parcurs o anumită distanţă în sens fizic. Ar fi o călătorie în spaţiu - la propriu.

Să analizăm o altă analogie: vom considera că un simplu arc spiralat reprezintă mişcarea ondulatorie a unui electron prin spaţiu. Fiecare a doua spirală de 360° a arcului reprezintă traiectoria electronului în materia fizică, iar spiralele aflate între acestea constituie antimateria.

Teoria expusă mai sus explică de ce lumina a fost descrisă ca fiind cauzată atât de o mişcare ondulatorie, cât şi de un impuls. Ambele explicaţii sunt corecte.

Un impuls de lumină se manifestă atunci când nivelul energetic al structurii atomice este modificat de factori externi (teoria lui Max Planck). În plan fizic, electronul din structura atomică pare că sare de pe orbită. În opinia mea, electronul *nu sare de pe orbită.* Este doar o iluzie pe care o obţinem din cauză că nu dispunem de mijloacele necesare pentru a percepe traiectoria parcursă de electron în timpul ciclului antimateriei. Ce se întâmplă de fapt este că raza mişcării spiralate creşte sau descreşte pentru a absorbi sau a elibera energia primită în sau eliminată din structura atomică. Dacă primeşte energie, atunci electronul trebuie să-şi extindă orbita pentru a menţine echilibrul în sistem; şi invers. Lumina, sau orice altă energie radiantă aflată deasupra sau sub frecvenţa luminii, se manifestă aşadar prin schimbări nedetectabile pe care raza mişcării spiralate a electronului le înregistrează în timpul ciclului antimateriei.

Dacă această ipoteză este corectă, deplasarea dintr-un punct în altul al spaţiului, indiferent de distanţele aparente - cu alte cuvinte, adevărata călătorie în spaţiu -, s-ar putea realiza fără probleme. Manevrând frecvenţa ciclului materie-antimaterie, timpul şi viteza luminii pot fi variate direct proporţional până la valoarea dorită.

În opinia mea, aceasta este metoda de propulsie folosită de OZN-uri şi ea stă la baza teoriei cu ajutorul căreia am creat sistemul global al reţelei de OZN-uri.

Aceasta este baza. Sunt conştient că mai e mult de lucru. Însă conceptul final, cred eu, va fi destul de simplu. Pe măsură ce tehnocraţia noastră avansează, veţi descoperi la o examinare sumară a multor exemple (cum ar fi circuitele imprimate) că dispozitivele şi aparatele devin tot mai simple, în loc să se complice.

Şi acum, pentru a încheia această secţiune despre teoriile mele matematice, o să vă spun câteva cuvinte despre ecuaţia care, cred eu, va provoca o reacţie în spaţiu-timp.

$$\frac{1}{2545,56} = \left(2C + \sqrt{\frac{1}{2C}}\right)(2C)^2$$

Ecuaţia clasică a lui Einstein este inclusă aici, însă viteza luminii, C, a fost dublată.

Mai mult: $\left(C + \sqrt{\frac{1}{C}}\right)$ este egal cu M, adică volumul sau masa oricărui corp din spaţiu.

Calculându-se diametrul oricărei mase sferice şi frecvenţa rotaţiei sale, ar trebui să se poată determina valoarea vitezei luminii şi acceleraţiile timpului şi gravitaţiei. Dacă volumul corpurilor neregulate poate fi determinat, prin calcularea volumului sferic echivalent se vor putea determina şi celelalte valori.

Există următorul corolar: viteza liniară a luminii în orice punct din spaţiu determină volumul corpului accelerat în acel punct. Prin urmare, raportat la valorile luminii de pe Pământ, o viteză mai mică va determina mase mai mici, iar viteze mai mari vor determina mase mai mari - cum este cea a planetei Jupiter, de exemplu. Acceleraţia unghiulară a luminii va rămâne constantă.

Corolar: la orice corp, odată accelerat, viteza de rotaţie sau spinul şi volumul său vor determina direct rata de acceleraţie în spaţiu a respectivului corp (adică mişcarea sa în spaţiu în raport cu alte corpuri). Această mişcare va menţine un echilibru constant al acceleraţiei unghiulare a luminii în punctul din spaţiu în care corpul se află la un moment dat.

Dacă aceste teorii vi se par complicate şi absconse, vă rog să aveţi răbdare. Ele sunt prezentate aici ca fundament pentru alte teorii care vor fi susţinute prin dovezi.

2. Matematica reţelei energetice a Pământului

INTERESUL MEU ÎN LEGĂTURĂ CU INTENSIFICAREA ACTIVITĂŢII OZN-urilor în zona Noii Zeelande m-a condus la descoperirea că suprafaţa Pământului este brăzdată de o reţea complexă de linii energetice. Mi-am început cercetările în anul 1965.

La modul general, eram convins că OZN-urile erau implicate într-o acţiune de cercetare a planetei noastre şi că urmăreau scopuri precise. Simţeam că vizitele lor nu erau întâmplătoare, nu veneau într-o călătorie de plăcere. Mulţi cercetători din lumea întreagă ajunseseră la concluzia că apariţiile lor începuseră să formeze un tipar. La acel moment însă, tiparul era unul atât de complex, încât sfida orice definiţie sau soluţie. Corelându-se apariţiile, fuseseră identificate mici porţiuni de traiectorie, iar unele farfurii zburătoare fuseseră văzute deplasându-se pe aceste căi deja trasate. Unele dintre ele planaseră deasupra anumitor zone la intervale precise. Însă aceste fragmente de traiectorii erau atât de împrăştiate pe suprafaţa planetei noastre încât era imposibil să le ordonezi în mod cert.

Eram convins că dacă se reuşea să se stabilească şi să se reprezinte grafic un tipar general, era posibil să aflăm motivul care se ascunde în spatele activităţii OZN-urilor. Consideram că tiparul trebuia să fie unul geometric dacă aceste obiecte erau controlate de entităţi dotate cu inteligenţă şi că dacă găseam soluţia pentru o singură secţiune, puteam să determin restul prin duplicare şi deducţie. În decurs de câţiva ani văzusem pe cer câteva obiecte neidentificate şi, corelând două dintre aceste obiecte cu alte

date, am reuşit să construiesc într-un final sistemul unei reţele care acoperea întreaga planetă.

Una dintre aceste apariţii a avut loc în 1956. Eram copilot la bordul unui avion civil DC3 care zbura de la Auckland la Paraparaumu. Era în jurul orei 6 seara, condiţiile meteorologice erau bune, iar vizibilitatea era perfectă. Ne aflam la sud de Waverley, la o altitudine de 2 135 de metri, când am văzut acest obiect la o înălţime extraordinar de mare, înspre est. I-am atras atenţia căpitanului şi am privit împreună cum obiectul s-a deplasat într-o traiectorie curbă de la est la vest, intersectându-se cu traiectoria noastră, apoi a dispărut într-un fulger de lumină la o altitudine de aproximativ 3 000 de metri, în zona insulei D'Urville. Lăsa impresia că se îndrepta spre Noua Zeelandă, aflată în apropiere, sau uşor către nord, spre Strâmtoarea Cook, şi era atât de mare încât lăsa în urmă, de pe fiecare parte a discului său de un verde-pal, două dâre asemănătoare unor trene de condensare.

Când a ajuns pe la jumătatea Strâmtorii, un obiect mic s-a detaşat de nava-mamă şi a căzut vertical până când a dispărut. Părea că discul principal avea o temperatură atât de ridicată încât o picătură se prelinsese de pe el. Ulterior, gândindu-mă la acest incident, mi-am dat seama că dacă lucrurile ar fi stat aşa, obiectul mic ar fi avut şi el o traiectorie curbă în direcţia navei-mamă. Însă nu a fost aşa; el s-a desprins şi a căzut vertical cu viteză mare. Nu putea exista decât o singură explicaţie: obiectul mic a fost cu siguranţă controlat.

Calculele de mai târziu au arătat că acel OZN avea un diametru de 450 - 600 de metri. Un articol dintr-un ziar din Nelson, publicat a doua zi după apariţia OZN-ului, descria o explozie la mare altitudine în partea de nord a oraşului. Unda de şoc spărsese pereţii de sticlă ai mai multor sere din zonă.

Cealaltă apariţie a avut loc pe data de 12 martie 1965. Aceasta a fost cea mai relevantă şi mai interesantă dintre toate; de atunci am început să mă ocup intens de acest subiect şi aşa am ajuns la descoperirile mele recente.

M-am aşteptat întotdeauna să văd OZN-uri pe cer şi acolo mi-am concentrat întreaga atenţie. Când zburam cu avionul, eram întotdeauna cu ochii în patru şi pregătit gă analizez orice obiect pe care-1 vedeam. Nu m-am aşteptat niciodată ca o farfurie zburătoare să aterizeze la picioarele mele şi până acum acest lucru nu s-a întâmplat. Însă această apariţie era diferită de toate celelalte pentru că am observat obiectul la zece metri sub apă.

Eram programat să efectuez un zbor de poziţionare de la Whenuapai, principalul aeroport din Auckland la vremea aceea, până la Kaitaia. Plecarea trebuia să aibă loc la ora 11 dimineaţa şi, întrucât nu erau pasageri la bord, iar vremea era perfectă, am decis să zbor vizual către Kaitaia de-a lungul coastei de vest. Aveam la bord un ofiţer de la Departamentul de Operaţiuni, aşa că era o ocazie bună să-i arăt o parte din regiunea sălbatică din nord. (Trebuie să subliniez că în timpul zborului am respectat cu stricteţe toate regulile impuse de traficul aerian.)

La plecarea din Whenuapai, am luat înălţime pentru a elibera zona, iar când m-am apropiat de capătul sudic al portului Kaipara, la nord de Helensville, am coborât la o altitudine mai joasă, ca să văd mai bine orice s-ar fi intersectat cu traiectoria de zbor. În port fluxul trecuse de ceva vreme, iar apa care acoperea limbile de pământ noroios şi estuarele era destul de mică.

Cred că parcursesem cam o treime din drumul peste port când am văzut ceva ce semăna cu o balenă cenuşie eşuată. Am virat uşor către port ca să fiu mai aproape de obiect şi să-1 pot vedea mai bine.

Presupun că un pilot se obişnuieşte să-şi ţină în frâu emoţiile. Din câte îmi amintesc, nu am dat nici cel mai

mic semn că aş fi surprins şi nu am spus nimic atunci când m-am uitat în jos. „Balena" mea era cu siguranţă un peşte de metal. Îl vedeam foarte clar; citez din ceea ce am notat ulterior.

A. Obiectul avea o formă perfect aerodinamică şi simetrică.
B. La exterior, nu avea nicio suprafaţă de comandă aerodinamică şi niciun fel de protuberanţe.
C. Părea să fie metalic şi să aibă deasupra o trapă de formă aerodinamică. Aceasta se afla aproximativ la jumătatea fuzelajului, măsurat de la botul navei.
D. Se afla pe fundul estuarului şi se îndrepta către sud, judecând după fuzelaj.
E. Nu avea forma specifică unui submarin obişnuit şi nu exista niciun fel de suprastructură.
F. Am apreciat că avea o lungime de 30 de metri şi un diametru de 4,5 metri în partea cea mai lată.
G. Obiectul se afla la o adâncime de cel mult zece metri, în apă limpede. Se vedea fundul apei, iar nava avea o formă clar definită.

Anchetele făcute de Marina Militară au confirmat că un submarin obişnuit nu ar fi putut să ajungă în acea poziţie, din cauza configuraţiei portului şi a liniei de coastă.

În septembrie 1969, inginerul-şef de la Ministerul Lucrărilor Publice din Auckland a verificat acest loc din port folosind o sondă de adâncime. El m-a informat după aceea că în albia portului fusese detectată o groapă de aproximativ 200 de metri lăţime şi mai bine de 30 de metri adâncime, ceea ce - în opinia mea - indică faptul că în acel punct avusese loc o anumită activitate cu circa 5 ani înainte. (A se vedea fotocopia raportului - FOTOCOPIA 4.)

În aprilie 1965, am obţinut încă un indiciu care mă putea ajuta să dezleg acest puzzle. Soţia mea a văzut în ziarul local un anunţ prin care se căutau membri pentru o organizaţie de ufologie numită Cercetarea Spaţială şi Ştiinţifică din Noua Zeelandă. Am contactat această organizaţie şi am aflat că o mare cantitate de informaţii fusese compilată într-un mod extrem de eficient. Adunaseră material din 25 de ţări pe o perioadă de 12 ani. Am fost invitat să studiez informaţiile pe îndelete.

În acel set de informaţii am descoperit rapoarte despre prezenţa unui OZN care fusese semnalată pe 26 martie 1965 în mai multe localităţi aflate pe ambele insule ale Noii Zeelande. Oameni din Napier, New Plymouth, Palmerston North, Wanganui, Feilding şi Otaki Forks în Insula de Nord, respectiv din Nelson Coast Road, Blenheim şi Westport (Capul Foulwind) în Insula de Sud, toţi au raportat apariţii ale OZN-ului.

S-a decis ca eu să încerc să schiţez traiectoria acestui OZN. Studiind volumul considerabil de informaţii disponibile, am descoperit că variaţia maximă între momentele apariţiilor în toate zonele era de 15 minute. În majoritatea rapoartelor se menţiona ora 9.45 seara. Acest lucru e un indiciu că obiectul trebuie să fi fost foarte mare şi la mare altitudine pe cea mai mare parte din traiectoria sa.

Iată o descriere scurtă a fiecărei apariţii, aşa cum le-am preluat din rapoartele originale:

1. *New Plymouth*
   În jurul orei 9.40 seara, domnul A. Nixon a ieşit din casă pentru a scoate sticlele de lapte. Spre nord, marea se vedea foarte bine. La început, a apărut pe cer un punct strălucitor şi, în timp ce dl Nixon se uita la el, a văzut o lumină care se apropia încet. Apoi lumina s-a apropiat cu o viteză fantastică, luminând norii cu o flacără roşie pe măsură ce avansa. Când a ajuns într-o

zonă de cer lipsită de nori, obiectul se vedea clar. Era de un alb strălucitor şi avea forma unei mingi cu margine argintie. Trecând pe deasupra, partea din spate a obiectului a emis o lumină roşie. A accelerat către vestul muntelui Egmont şi a dispărut. Domnul Nixon declară că „i s-a făcut părul măciucă".

2. *Napier*
   La ora 9.45 seara, un localnic a văzut pe cer un obiect strălucitor care a virat dintr-odată. Era vizibil în partea de nord-vest şi şi-a schimbat culoarea de la alb la un verde intens, apoi la un roşu intens, după care a dispărut în spatele unor copaci.
3. *Wanganui*
   Între orele 9.30 şi 10.00 seara, domnul M. F. C. Grotenhuis se uita pe fereastră când a văzut o flamă asemănătoare unui fulger. Apoi a observat o minge de foc care părea să cadă spre sud. La început era o lumină de un alb intens, apoi s-a schimbat într-un albastru-verzui şi apoi într-un roşu sfârâitor înainte să dispară ca o stea căzătoare. Cerul nu era înnorat deloc la acea oră.
4. *Feilding*
   În timp ce urca un deal cu bicicleta, dra Ralda Campbell a auzit un sunet şuierător. Sunetul a fost urmat de o lumină orbitoare, alb-albastră, asemănătoare unui fulger difuz. Întreaga zonă era luminată; apoi a văzut o minge portocalie imensă, care arăta ca o „farfurie întinsă". Mingea părea să iasă din marginea din stânga a luminii alb-albastre. După câteva secunde a explodat şi la marginea din dreapta au apărut trei mingi portocalii ca nişte mingi de tenis, foarte dense, apoi totul a dispărut.

   Dra Campbell declară că cele trei mingi mici păreau să provină din mingea mai mare, după ce a dispărut. Traiectoria aparentă a fost de la nord-est către sud-vest.

5. *Palmerston North*
   O altă femeie a văzut un obiect pe cer în jurul orei 9.30 seara. Era de un verde aprins şi avea o coadă lungă ca de cometă, care ieşea dintr-un centru portocaliu închis. Obiectul a coborât şi a dispărut în spatele unei clădiri din apropiere.
6. *OtakiForks*
   Aceasta este o localitate din zona munţilor Tararua. Cutreierând prin regiune, cinci cercetaşi Venturer au văzut pe cer, în jurul orei 9.45 seara, o minge luminoasă imensă, de un alb-albăstrui. Mingea era înconjurată de ceea ce părea a fi un fulger de căldură. Apariţia a fost de scurtă durată; mingea părea să staţioneze, undeva spre vest, şi avea cam jumătate din mărimea unei luni pline. Unul dintre cercetaşi, domnul Parnell, a afirmat că mai târziu au încercat să calculeze trigonometric mărimea obiectului şi că diametrul la care au ajuns a fost de aproximativ 600 de metri.
7. *Nelson*
   Peste limbile de pământ noroios din Golful Tasman, un localnic a văzut pe cer o fulgerare foarte puternică. Imediat după aceea, trei mingi de un verde intens au coborât în unghi de 45°. Incidentul a avut loc la ora 9.45 seara (o casă de amanet zburătoare?!).
8. *Nelson Coast Road*
   La ora 9.45 seara, un localnic din Nelson care mergea cu automobilul către Wakapuaka a văzut o minge mare, albă, cu o coadă albăstruie, care lumina ca ziua. Mingea a explodat apoi într-o ploaie de particule strălucitoare.
9. *Westport*
   Domnul L. H. Keay, un fermier, a văzut pe cer un obiect strălucitor. Era mult mai strălucitor decât luna şi lumina tot cerul cu o lumină de un alb strălucitor, lumină care a devenit verde, apoi roşie. Se pare că obiectul ar fi căzut spre est. Era „în jur de ora 10”.

10. *Blenheim*

Soţii Bell, fiica lor Linda, Margaret White şi mulţi alţi oameni au văzut o minge luminoasă mare, verde, care părea să explodeze deasupra capetelor lor. O minge mică, intens colorată, s-a desprins şi a dispărut vâjâind spre est. Era ora 9.45 seara. Dna M. Christensen a observat o minge verde, cam cât o minge de crichet. Aceasta a coborât uşor din cer şi părea să fie foarte aproape şi lipsită de strălucire. Ora: 10.15 seara.

Nu era nimic nou sau cu adevărat semnificativ în aceste relatări, ele se încadrau în tiparul multor semnalări similare. Însă, pentru că aveam detalii de la mai mulţi oameni şi semnalările acopereau o regiune vastă, puteam să schiţez traiectoria obiectului cu o marjă de eroare acceptabilă. Am început să lucrez pe o hartă Mercator şi, după câteva ore în care am confruntat rapoartele şi am calculat altitudini şi traiectorii posibile, am considerat că lucrasem suficient la schiţă şi că aveam toate datele ca să pot trasa traiectoria finală a obiectului sau obiectelor. Rezultatul este ilustrat în harta 2.

Traiectoria începea la aproximativ 130 de kilometri nord de New Plymouth, trecea pe la vest de muntele Egmont şi se termina la insula D'Urville. Când a fost văzut prima dată, obiectul era la o altitudine de aproximativ 10 000 de metri, dar coborâse cam la 3 000 de metri la momentul dispariţiei.

La ceva timp după apariţiile semnalate pe 26 martie 1965, m-am uitat din nou pe schiţa întocmită de mine. Nu am reuşit să găsesc niciun defect în raţionamentul meu, însă aveam nevoie de mai multe informaţii. Aşa cum aveam să descopăr de multe ori, indiciile erau evidente, doar că la vremea respectivă eu nu eram suficient de pregătit ca să le înţeleg semnificaţia. De fapt, această primă traiectorie avea să fie punctul de plecare al unui lung şir de descoperiri căruia nu i-am dat încă de capăt.

Am studiat cu atenţie schiţa aceea mult timp până când, la un moment dat, mi-am dat seama că traiectoria respectivă se afla pe aceeaşi linie cu locul unde văzusem obiectul submarin neidentificat, sau OZN-ul, pe data de 12 martie 1965. Prelungind traiectoria în jos, am constatat că era în linie cu apariţiile de pe 26 martie. Eram convins că exista o legătură între ele - doar că nu puteam să dovedesc acest lucru.

Mi-am verificat din nou dosarele cu rapoarte şi am descoperit că pe data de 2 martie nişte pescari aflaţi la nord de coastă, lângă New Plymouth, văzuseră un obiect de mari dimensiuni care a plonjat în apă şi a dispărut. Pescarii au crezut că era o aeronavă şi au raportat incidentul autorităţilor competente, însă nicio aeronavă şi niciun echipaj nu fuseseră date dispărute. Am verificat această poziţie pe hartă şi am văzut că se încadra pe aceeaşi linie. Avea cumva legătură cu obiectul submersibil neidentificat din 12 martie şi era posibil să fie vorba despre acelaşi obiect, care fusese văzut de două ori în decurs de 10 zile? Avansa cumva lent pe această traiectorie şi era implicat într-un proiect pe fundul mării? Am pus deoparte acest gând până aveam să obţin mai multe informaţii şi mi-am continuat cercetarea.

Abia peste câteva zile mi-am amintit de OZN-ul pe care-l văzusem în 1956. Obiectul acesta era asemănător şi, lucrul cel mai important, cele două obiecte călătoriseră, se pare, în unghi de 90° unul faţă de celălalt şi dispăruseră la fel de spectaculos, într-o lumină strălucitoare, în zona insulei D'Urville.

HARTA 2

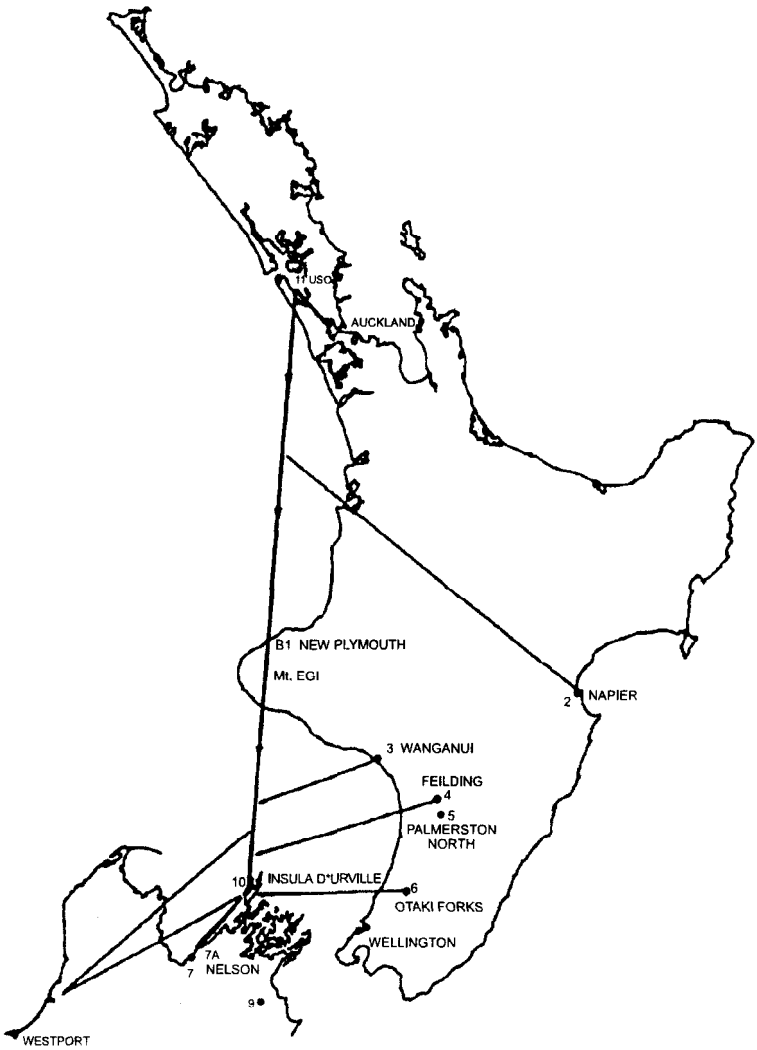

Ilustrează traiectoria OZN-ului de la Portul Kaipara până la insula D'Urville.

Dacă aceste obiecte nu erau controlate, atunci cum ar putea cineva să explice asemenea coincidenţe? Este imposibil ca doi meteoriţi sau oricare alte două fenomene naturale să execute manevre similare, să se deplaseze în unghi de 90° unul faţă de celălalt şi să decidă să-şi încheie existenţa exact în acelaşi punct din spaţiu, la distanţă de nouă ani unul de celălalt. De asemenea, în ambele cazuri, martorii văzuseră cum din navele-mamă se desprinseseră alte obiecte. Era aceasta o dovadă clară a faptului că respectivele vehicule erau controlate de fiinţe dotate cu inteligenţă?

Am trasat pe hartă traiectoria OZN-ului din 1959, în unghi de 90° faţă de linia nord-sud. Mi-am dat seama că nu aveam nicio dovadă clară cum că aceste obiecte erau fix la 90° unul faţă de celălalt sau că traiectoria din 1956 nu era cu câţiva kilometri mai la nord sau mai la sud de această poziţie - totuşi, trebuia să încep de undeva, aşa că am decis să iau toate aceste date drept corecte până când vor ieşi la iveală alte informaţii care să-mi demonstreze contrariul.

Luate în sine, două traiectorii în unghi de 90° nu însemnau mare lucru. Dacă găseam mai multe în unghi de 90°, puteam să obţin ceva - o reţea, poate? Cele două traiectorii îmi sugerau acest lucru şi, credeam eu, dacă reuşeam să rezolv problema sistemului de măsură, aveam din start două linii de bază de la care să pornesc.

M-am întors din nou la dosarele legate de OZN-uri şi am descoperit că un francez pe nume Aime Michel studia OZN-urile de mai mulţi ani şi găsise mici segmente de traiectorie în diferite zone din Europa. Fuseseră văzute farfurii zburătoare planând în diferite puncte de pe aceste traiectorii, iar domnul Michel observase că distanţa medie dintre aceste puncte era de 54,43 kilometri. În sine, această informaţie nu era decât un fir de nisip, dar ea m-a impulsionat să continui cercetările.

Folosind portul Kaipara ca punct de plecare, am marcat intervalele de 54,43 km de-a lungul liniei traiectoriei pe care o găsisem. Am fost dezamăgit când nu am reuşit să obţin o distribuţie echilibrată a poziţiilor până la punctul dispariţiei din zona insulei D'Urville. Am verificat de mai multe ori, însă nu a mers nimic. M-am dus la culcare şi în timpul nopţii am avut o revelaţie care mi-a clarificat lucrurile.

Mi-am amintit că foarte multe apariţii fuseseră semnalate în zona Blenheim. Chiar şi înainte de apariţia primelor avioane în Noua Zeelandă, această zonă fusese vizitată de OZN-uri. Citisem despre ele în numere vechi din ziarele locale şi multe apariţii recente sugerau din nou faptul că această zonă avea ceva special.

Aşa că am scos harta şi am extins linia traiectoriei până când a intersectat o coordonată de 90° care pornea din oraşul Blenheim. Am descoperit că distanţa de la acest punct până la poziţia din portul Kaipara era de exact 300 de mile marine, adică 555 km. Până aici, totul a decurs bine. Am măsurat intervalele de 54,43 km - şi m-au apucat pandaliile. Tot nu se potrivea! Frustrarea m-a însoţit mereu în acest domeniu şi m-am războit de nenumărate ori cu ea! Uneori era o nesfârşită bătălie a nervilor... începeam să butonez pe computer şi gata, mă porneam!

Distanţa de 54,43 km pe care o găsise Michel reprezenta doar o valoare medie estimativă. Eu am descoperit că 55,5955 km era egal cu 30 de mile marine, adică intră de 10 ori în 300 de mile marine. Să fi fost acesta sistemul de măsură folosit de OZN-uri? Desigur, nu exista nicio dovadă în acest sens, însă părea o presupunere logică. Minutul de arc este o unitate de măsură care s-ar putea aplica întregului univers. Întâmplător, un minut de arc din centrul Pământului subîntinde la suprafaţă ceea ce noi numim o milă marină. Bine...

De când am făcut această afirmaţie în prima mea carte, am fost atacat în mod repetat de cadre universitare şi de alte personalităţi din lumea academică. Toţi susţineau că gradele şi minutele de arc sunt valori arbitrare stabilite de matematicienii antici şi că, prin urmare, calculele mele sunt lipsite de sens. Cred că dovezile prezentate în această carte îi vor convinge acum că presupunerile mele iniţiale erau corecte. Valorile unghiulare de 360° şi 21 600 de minute de arc care constituie un cerc complet sunt direct asociate geometric cu viteza luminii.

Cel de-al cincilea interval de 30 de mile marine de la poziţia din portul Kaipara coincidea cu poziţia de pe coasta din New Plymouth unde misteriosul obiect plonjase în mare. Punctele din dreptul insulei D'Urville unde dispăruseră cele două OZN-uri mari nu prea coincideau cu cel de-al nouălea interval; acest lucru nu m-a îngrijorat, fiindcă mă aşteptam ca schiţa mea iniţială să aibă o marjă de eroare de câteva procente. Am reajustat această poziţie pentru a se încadra în cel de-al nouălea interval şi mi-am continuat cercetarea ca să văd câte alte apariţii puteam să încadrez în acest tipar.

Rezultatele mi-au depăşit aşteptările. Am descoperit că folosind pe harta mea Mercator unităţi de 30 de minute de arc latitudine nord-sud şi 30 de minute de arc longitudine est-vest, s-a format un tipar de reţea în care se puteau integra multe apariţii ale OZN-urilor. Într-un final, am reuşit să încadrez pe liniile şi intersecţiile reţelei 16 OZN-uri staţionare şi 17 în deplasare.

HARTA 3

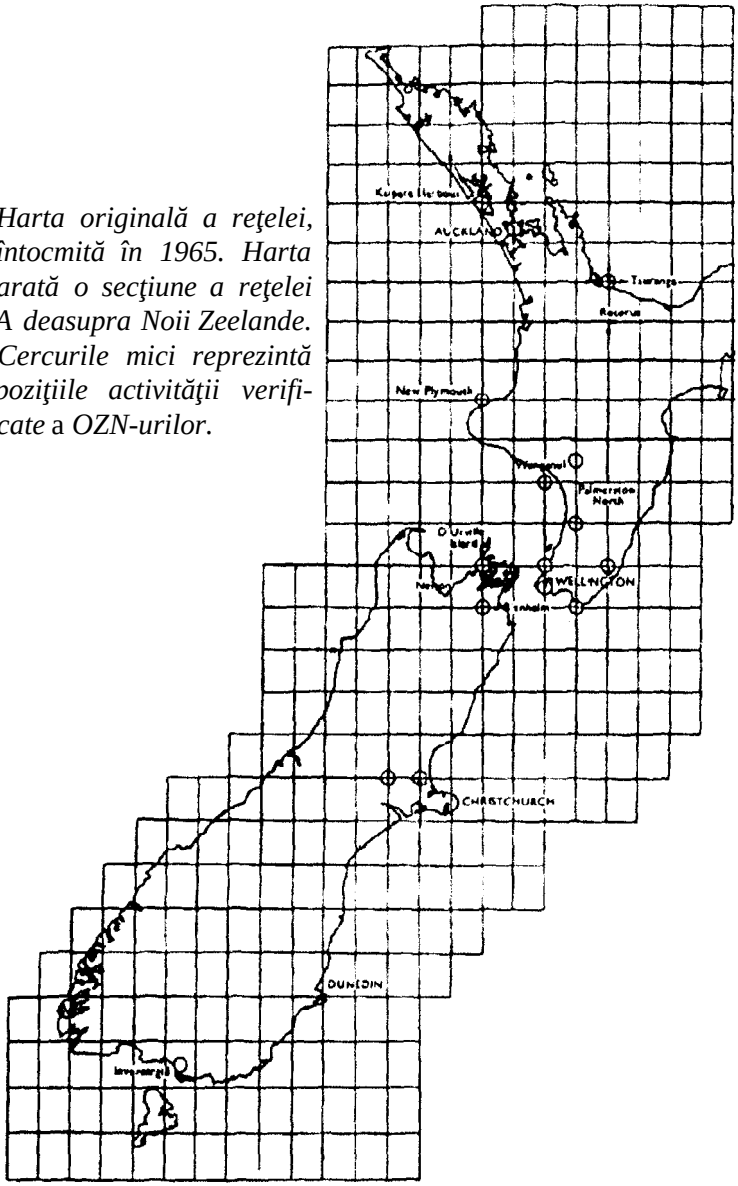

Harta originală a reţelei, întocmită în 1965. Harta arată o secţiune a reţelei A deasupra Noii Zeelande. Cercurile mici reprezintă poziţiile activităţii verificate a *OZN-urilor.*

După ce m-am liniştit că raţionamentul şi schiţa mea nu erau false, am considerat că am o dovadă solidă care să ateste că Noua Zeelandă, posibil alte ţări şi probabil întreaga planetă erau acoperite în mod sistematic de un fel de sistem sub formă de reţea (a se vedea harta 3).

Am descoperit apoi că structura reţelei putea fi divizată în continuare. Acum este evident că liniile de reţea din sistemul principal sunt distanţate la intervale de 7,5 minute de arc nord-sud şi est-vest. Importanţa acestui fapt se va vedea atunci când se va face o comparaţie cu restul calculelor din această carte. Într-un cerc sunt 21 600 de minute de arc, iar dacă împărţim această valoare la 7,5, obţinem o valoare de 2 880. Rezultă că structura reţelei este acordată armonic la dublul vitezei luminii (288), aşa cum se va demonstra în alte secţiuni ale cărţii.

Se pare că descoperisem în zona Noii Zeelande o secţiune de reţea cu un anumit tipar geometric. Acum trebuia să formulez o teorie privind construcţia reţelei pentru întreaga planetă. Abia după aceea aş fi putut să integrez în reţeaua mare secţiunea Noii Zeelande.

Desenând o serie de tipare pe o minge mică de plastic, am găsit într-un final un sistem care putea fi folosit ca punct de plecare pentru o investigaţie globală. (Tiparul de bază este ilustrat în diagrama 2.)

Eram sigur că mă aflam pe calea cea bună, însă acum trebuia să suprapun acest tipar peste globul terestru. Era esenţial să găsesc pe Pământ un punct în funcţie de care să orientez tiparul geometric. Intr-un final am dat peste o informaţie care mi-a furnizat un indiciu foarte important despre cum trebuia să procedez.

Pe data de 29 august 1964, vasul american de cercetare *Eltanin* executa o operaţiune de explorare a fundului mării de-a lungul coastei Americii de Sud. S-au făcut o serie de fotografii subacvatice cu ajutorul unei camere legate de un cablu lung. Au avut o adevărată surpriză după

ce aceste fotografii au fost developate. Într-unui dintre puncte se afla un obiect de tip antenă care se vedea extrem de clar, în albia fără caracteristici extraordinare.

Obiectul părea să fie metalic şi construit perfect simetric. Ansamblul era format din şase bare transversale principale care se terminau cu o sferă mică şi avea în vârf o bară transversală mai scurtă. Fiecare bară părea să fie poziţionată în unghi de 15° faţă de celelalte şi întregul sistem avea o înălţime de circa 60 de centimetri. Locul unde fusese descoperit acest obiect avea coordonatele de 59°08' latitudine sudică şi 105° longitudine vestică.

Cum această bucată de fier era situată la o adâncime de 4 000 de metri, eram sigur că nu un inginer de pe Pământ o pusese acolo.

FOTOCOPIA 1

Obiect de tip antenă fotografiat de nava de cercetare ELTANIN.

DIAGRAMA 2

Ilustrează relaţia dintre structura reţelei energetice şi polii geografici. Cele două reţele au un tipar similar, iar din interacţiunea lor rezultă o a treia reţea. Polii celor trei reţele sunt poziţionaţi la trei latitudini şi longitudini diferite.

C, D, E, F = colţurile pătratului polar al reţelei. Structură similară celei a obiectului descoperit de nava de cercetare *Eltanin.*

J - K = axa polară

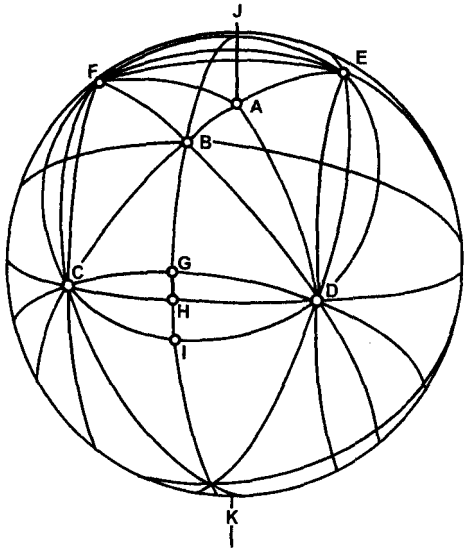

A = polul geografic
B = polul reţelei

Distanţa C-G-D = 3 600 de minute de arc
Distanţa C-H-D = 3418,5 minute de arc
Distanţa C-I -D = 3643,2 minute de arc
(3600-3418,5 = 181,5) (181,5 x 4 = 726) (V726 = 26944)

Oamenii de ştiinţă pot să coboare la astfel de adâncimi cu ajutorul unor batisfere special construite, însă nu cred că pot să lucreze acolo pentru a rezolva o problemă inginerească de mare precizie. După apariţiile la care fusesem martor în portul Kaipara, eram dispus să accept că obiectul de tip antenă fusese plasat acolo de un obiect submersibil neidentificat - pe scurt, un OSN.

De când a fost făcută această poză, lumea ştiinţifică a tot încercat să eticheteze acest obiect ca fiind un fel de plantă. Însoţit de un prieten jurnalist, am reuşit să vizitez nava *Eltanin* în timpul uneia dintre puţinele sale vizite în Noua Zeelandă; când am deschis subiectul legat de acest obiect, mai mulţi oameni de ştiinţă aflaţi la bord ne-au spus că fusese clasificat drept artefact, adică obiect făcut de om. Asta se întâmpla înainte ca lucrurile să fie muşamalizate; neluând în considerare acest lucru, eu cred că dovezile matematice vor arăta fără nicio umbră de îndoială că obiectul este artificial, cel mai probabil un tip de antenă.

În plus, forma acestei structuri de tip antenă se încadra în tiparul general al reţelei, aşa cum îl desenasem eu pe mingea de plastic. Cele şase bare principale indicau punctele radiale a şase sau douăsprezece cercuri mari care formează structura principală a reţelei.

Am centrat reţeaua în punctul unde nava *Eltanin* descoperise obiectul, iar punctul corespondent la 180° se afla în Siberia rusească, pe aceeaşi linie cu secţiunea pe care o găsisem eu în Noua Zeelandă. Am constatat că sistemul era strâns legat de câmpul magnetic al planetei. Linia de ecuator a reţelei urmărea îndeaproape linia de înclinaţie zero care înconjoară Pământul. (Adică poziţiile de pe suprafaţa Pământului unde acul unui compas magnetic are doar o componentă orizontală şi nicio componentă verticală.)

În lucrările mele anterioare am discutat metodele pe care le-am folosit pentru a alinia sistemul şi pentru a calcula primele estimări ale poziţiei polilor pe reţea şi principalele puncte focale din reţea similare cu poziţia „antenei" descoperite de nava *Eltanin.*

Poziţia corespondentă „antenei" descoperit de nava *Eltanin* se afla la 59°08' latitudine nordică şi 75° longitudine estică, în Siberia. Am calculat lungimea diagonalei a ceea ce eu numesc, pentru simplificare, „pătratul polar al reţelei" şi am obţinut o lungime de 5091,168825 minute de arc. Am trasat o linie din punctul siberian prin polul geografic nord şi am măsurat această distanţă pentru a localiza un alt colţ de „antenă" al pătratului polar. (Tehnic vorbind, „pătrat" nu este chiar cuvântul potrivit, întrucât cele patru laturi sunt formate de secţiuni ale unor cercuri mici care se găsesc în planuri diferite unul faţă de celălalt. Atunci când zonele „pătratului polar" sunt transferate de pe suprafaţa globului pământesc pe o suprafaţă plană, de exemplu o hartă, se formează un pătrat perfect cu laturile de 3 600 de minute şi diagonale de 5091,168825 minute de arc.)

În primele două cărţi am afirmat, în mod eronat, că laturile „pătratelor polare" erau formate din secţiuni ale unor cercuri MARI de 3 600 de minute de arc, în loc de cercuri MICI. Distanţa ortodromică dintre aceste puncte este de 3418,5 minute de arc, ceea ce este foarte confuz pentru un cercetător care încearcă să reconstruiască reţeaua. Le cer iertare cititorilor pentru această eroare; s-a întâmplat aşa din cauză că n-am avut acces la calculatoare pe durata primelor mele cercetări.. În tiparul reţelei există de fapt două segmente de cerc mic şi un segment de cerc mare care leagă fiecare dintre aceste puncte din structura pătratelor polare. Fiecare segment are o traiectorie diferită deasupra Pământului şi e nevoie de calcule complexe pentru a-i determina lungimea reală. Chiar dacă

am folosit un termen greşit în publicaţiile mele anterioare, calculele derivate din sistemul reţelei nu s-au modificat în niciun fel şi sunt valabile şi astăzi. În ultimii ani am îmbunătăţit un pic valorile prezentate anterior, pe baza unor studii teoretice şi practice. Am pus la punct acum ceea ce eu cred că reprezintă un sistem complet teoretic, la care am ajuns lucrând exclusiv pe computer. Timpul va dovedi cât de exacte sunt calculele mele. Sunt convins că eu şi alţi cercetători vom continua să perfecţionăm sistemul pe măsură ce obţinem informaţii noi.

După ce am stabilit baza, mi-a fost uşor să construiesc scheletul unei reţele care să acopere întreaga suprafaţă a Pământului.

Pe măsură ce progresam, mi-am dat seama că erau de fapt două reţele similare, care se intersectau. Polii reţelelor erau poziţionaţi la distanţe diferite faţă de polul geometric nord, iar acest aranjament genera o serie de armonice geometrice în legătură directă cu viteza luminii, cu masa şi gravitaţia. Interacţiunea celor două grile crea o rezonanţă armonică, iar aceasta forma o a treia reţea.

Poziţiile teoretice pentru polii celor trei reţele din emisfera nordică sunt:

Polul A al reţelei = 72,4266° latitudine/90^{o} longitudine vestică 1054,4 de minute de arc faţă de Polul Nord;
Polul B al reţelei = 78,4266° latitudine/105^{0} longitudine vestică 694,4 de minute de arc faţă de Polul Nord;
Reţeaua rezultantă:
Polul C = 75,6° latitudine/97,5° longitudine vestică 864 de minute de arc faţă de Polul Nord.

Poziţiile echivalente vor da valori similare pentru emisfera sudică.

DIAGRAMA 3

Ilustrează relaţia dintre un pătrat polar al reţelei şi un pol geografic. Fiecare reţea are un tipar similar. Polul fiecărei reţele este poziţionat la o latitudine şi longitudine diferite.

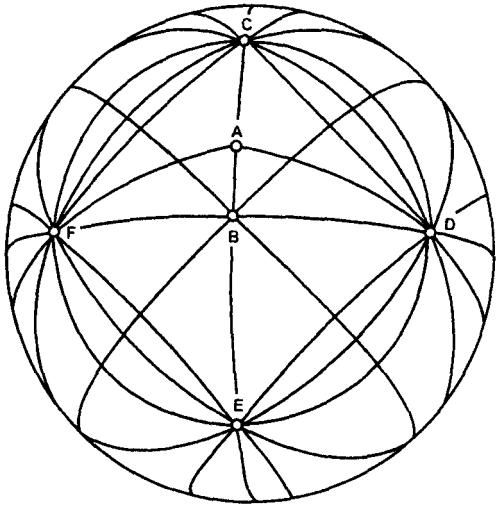

A = pol geografic
B = pol al reţelei

$\left.\begin{matrix} C \\ D \\ E \\ F \end{matrix}\right|$ = colţurile pătratului polar al reţelei

$\left.\begin{matrix} B\text{–}C \\ B\text{–}D \\ B\text{–}E \\ B\text{–}F \end{matrix}\right|$ = 2545,584412 minute de arc

A-B Reţeaua A = 1054,4 minute de arc
A-B Reţeaua B = 694,4 minute de arc
A-B Reţeaua C = 864 de minute de arc (reţeaua rezultantă)

DIAGRAMA 4

Ilustrează relaţia dintre pătratele polare A, B şi C ale reţelei. Pătratele polare sunt orientate în poziţii echivalente atât în jurul polului geografic nord, cât şi în jurul polului geografic sud.

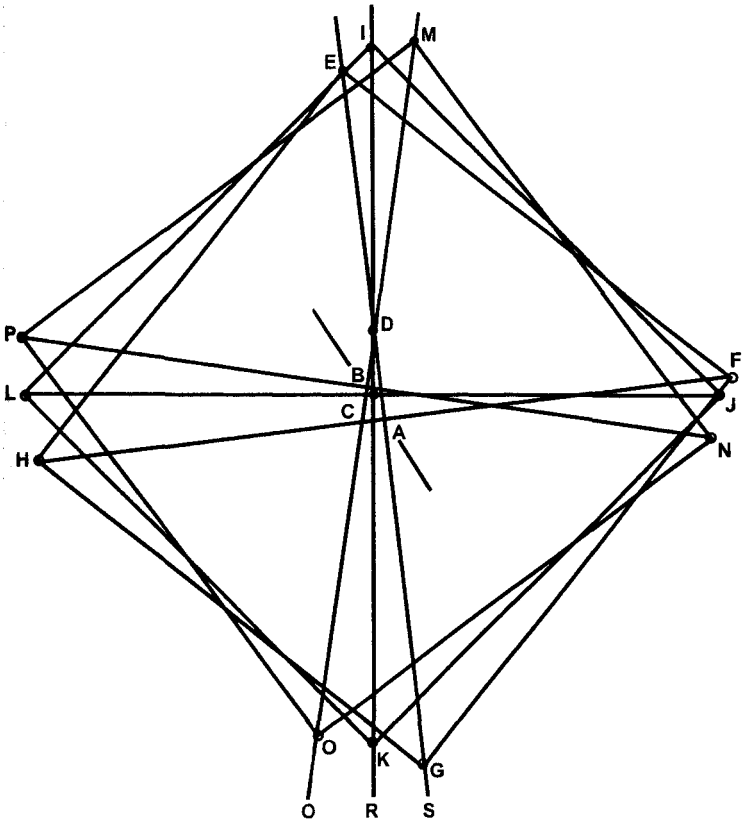

A. Polul reţelei A: 1054,4 minute de arc faţă de polul geografic
B. Polul reţelei B: 694,4 minute de arc faţă de polul geografic
C. Polul reţelei C: 864 de minute de arc faţă de polul geografic

D. Polul geografic nord
E, F, G, H. Pătratul polar A
I, J, K, L. Pătratul polar C
M, N, O, P Pătratul polar B
Q. 105°00' longitudine vestică
R. 97,5° longitudine vestică
S. 90° longitudine vestică

3. Ecuaţiile unificate

CĂLĂTORIILE ÎN SPAŢIU, DATORITĂ PROGRAMELOR SPAŢIALE AMERICANE ŞI ruseşti, au devenit o realitate. Ajutat de o cantitate imensă de echipamente, de kilometri de cabluri şi instalaţii, de legea mişcării enunţată de Newton şi de un noroc deloc neglijabil, primul om care a păşit pe Lună a ieşit din paginile cărţilor lui Jules Verne şi a intrat în istorie. Au fost lansate sonde spaţiale care să studieze de aproape planetele Venus şi Marte. Dacă ne gândim la timpul scurt în care omul a reuşit să găsească mijloace pentru a stabili o cale de comunicare între pământ şi cer, toate acestea constituie evenimente remarcabile.

În timpul războiului din 1939 - 1945, oamenii de ştiinţă germani făceau experimente în domeniul rachetelor spaţiale; atacurile asupra Londrei cu bombele zburătoare V-l i-au făcut lideri în acest domeniu; cunoştinţele şi experienţa lui Werner von Braun şi ale altor experţi germani au fost fructificate de savanţi de pe ambele părţi ale Cortinei de Fier. Modelele T şi V-2 au stat la baza sistemelor de alimentare ale sofisticatelor navete spaţiale Apollo şi Vostok, capabile să lanseze în spaţiu încărcături utile relativ mici.

Oamenii de ştiinţă lucrează - iar descoperirile lor i-au permis omului să se aventureze departe de Terra.

Însă, înainte ca prima navă spaţială construită pe această planetă să pătrundă dincolo de ultimul atom de aer din învelişul care întreţine viaţa pe Terra, metoda era deja învechită. Se prea poate să fi fost învechită încă de acum câteva secole. Ca mijloc de propulsie, rachetele sunt învechite - aşa cum sunt învechite praştiile pe post de arme. În ambele cazuri, criteriul de bază este forţa brută;

în ambele cazuri, legea randamentelor descrescătoare conduce jocul. Pe măsură ce puterea motorului principal este sporită, dimensiunile şi costurile sistemului devin tot mai neproductive, iar sarcina utilă nu mai reuşeşte să dea un randament suficient de mare în raport cu efortul depus pentru a deplasa sarcina prin spaţiu.

O rachetă i-a permis omenirii să facă primul pas esenţial; însă, dacă stăm să ne gândim, este evident că modul de propulsie a rachetelor nu ne oferă soluţia optimă pentru a explora sistemele stelare care ne înconjoară galaxia.

Chiar dacă am reuşi să atingem viteze apropiate de viteza luminii, tot nu am putea să ne aventurăm departe de sistemul solar într-o viaţă de om. Distanţele sunt enorme; ar fi necesare nave spaţiale de dimensiunea unor mici oraşe pentru ca mai multe generaţii să-şi poată trăi viaţa în timpul călătoriei prin spaţiu, astfel încât să existe colonişti pentru planetele îndepărtate.

Acest lucru ar fi posibil. Nu ar fi însă foarte practic. Pentru scriitorii de literatură ştiinţifico-fantastică, această idee a fost însă o sursă de inspiraţie la care au recurs din abundenţă.

Am avut primele sclipiri legate de cum ar putea fi realizată adevărata călătorie în spaţiu atunci când am descoperit primele indicii care m-au condus către reţeaua de OZN-uri din jurul planetei noastre. Mi-am publicat descoperirile şi am sperat că cineva care avea cunoştinţe ştiinţifice mult mai solide decât ale mele le va continua din punctul în care am rămas eu şi va sfârşi prin a afla toate secretele legate de acest sistem.

Eram conştient că estimările mele nu erau întru totul exacte - din punct de vedere strict matematic -, însă mi-am dat seama că sistemul se baza pe o geometrie spaţiu-timp şi că era extrem de util, cu nimic mai prejos decât teoriile lui Einstein.

Ştiam că, pe undeva, sistemul conţinea un indiciu către veridicitatea câmpului unificat care, aşa cum postulase

Einstein, impregnează tot ce înseamnă existenţă. Nu ştiam la acea vreme că respectivul indiciu fusese deja găsit de oamenii de ştiinţă, care erau cu mult înaintea mea la acest capitol. Acum ştiu că ei trebuie să fi înţeles ceva despre sistemul acestei reţele cu mulţi ani în urmă. Ştiau că ideile lui Einstein despre câmpul unificat erau corecte. În plus, timp de mai mulţi ani, efectuaseră cercetări aprofundate privind aplicaţiile practice ale conceptului matematic cuprins în acea teorie.

Am motive să cred că cel puţin unii savanţi cunoşteau datele problemei încă de acum câţiva ani.

Simplul fapt că aparate făcute de om au fost construite în reţeaua de OZN-uri, teorie pe care eu am enunţat-o cu ani în urmă, este o dovadă că cel puţin câţiva oameni aveau cunoştinţă despre existenţa acestei reţele şi despre modul ei de funcţionare. Trebuie să le fi luat ani de zile până au reuşit să pună pe picioare reţeaua de staţii care există acum. Însă în ceea ce-i priveşte pe ei sau pe stăpânii lor, noi nu avem dreptul să ştim nimic.

Singura modalitate de a traversa distanţele vaste din spaţiu este să deţinem mijloacele pentru a manipula sau a modifica însăşi structura spaţiului, modificând matricea geometrică spaţiu-timp, care ne conferă iluzia formei şi a distantei. Pentru a realiza acest lucru trebuie modificate frecvenţele ce controlează ciclurile materie-antimaterie care ne guvernează conştientizarea sau percepţia poziţiei în structura spaţiu-timp. Timpul în sine este o variabilă geometrică, exact cum a postulat Einstein. Dacă timpul poate fi modificat, atunci întregul univers ne aşteaptă să venim şi să-i explorăm ungherele şi ascunzişurile.

Am putea traversa distanţe enorme într-o clipită, căci distanţa este doar o iluzie. Singurul care ţine zonele separate în spaţiu este timpul. Dacă ar fi posibil să ne deplasăm dintr-o poziţie în alta în spaţiu într-un timp infinit de mic, sau într-un „timp zero”, atunci ambele poziţii

ar coexista potrivit percepţiei noastre. Accelerând variabila geometrică a timpului, vom putea să aducem aproape locuri îndepărtate. Acesta este secretul OZN-urilor - ele călătoresc modificând dimensiunile spaţiale din jurul lor şi repoziţionându-se în spaţiu-timp.

Când mi-am terminat prima carte, nu ştiam cât de aproape eram de acest adevăr. Răspunsul se afla acolo, în paginile propriei mele cărţi, dar eu l-am ignorat aproape trei ani, până când vizita unui străin mi-a deschis ochii.

La un an după publicarea cărţii, am primit un telefon de la un domn care tocmai sosise în Noua Zeelandă din Anglia. Mi-a explicat că era vânzător de stofe şi că urma să stea doar câteva zile, cât avea treabă. Mi-a spus că auzise de cercetările mele şi dorea neapărat să mă vadă. A zis că avea foarte puţine cunoştinţe legate de OZN-uri, dar că ar vrea să discutăm despre teoriile mele. Eram de acord să-mi facă o vizită?

În seara cu pricina eram ocupat cu nişte treburi personale; nu aveam chef să fac conversaţii cu un necunoscut, dar până la urmă am acceptat să-l primesc.

A venit cu o maşină închiriată şi a început imediat să mă chestioneze în legătură cu activităţile şi cercetările mele. Mi-am dat seama imediat că ştia despre OZN-uri mult mai multe decât era dispus să recunoască; şi insista să-i răspund la întrebări. Se uita prin paginile mele cu calcule cu un aer încordat şi nervos; apoi a vrut să ştie unde îmi ţineam toate datele şi dacă erau mulţi oameni care ştiau despre studiile mele.

Nu fac un secret din nicio descoperire de-a mea, aşa că i-am arătat tot ce-a vrut să vadă. La sfârşit a insistat că era ceva ce nu-i arătasem - o ecuaţie care unea toate calculele mele. Oarecum surprins, i-am spus că nu ştiam nimic despre o asemenea ecuaţie; s-a uitat la mine cu o neîncredere care vorbea de la sine.

Continuând discuţia noastră, i-am spus că probabil erau şi alţii care gândeau ca el - că aveam o ecuaţie secretă,

fiindcă eram supravegheat şi maşina mea fusese urmărită de câteva ori. Am adăugat că, din moment ce venise la mine acasă, va avea probabil o companie nedorită pe drumul înapoi către oraş. Oricine ar fi individul care mă supraveghea, i-am spus, probabil o să creadă că el este o persoană de contact din străinătate şi, prin urmare, era interesat de mişcările pe care le face.

Trebuie să recunosc că i-am povestit de acest scenariu tocmai ca să văd cum reacţionează. Am fost fascinat să văd cum devine şi mai nervos şi, într-o oarecare stare de agitaţie, a decis că era cazul să plece. A plecat în grabă; de atunci nu l-am mai văzut şi nici nu am mai auzit nimic despre el.

În următoarele două, trei zile m-am tot gândit la întrebările lui. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai convins că străinul ştia despre calculele mele mult mai multe decât ştiam eu însumi. Să fi fost acolo ceva ce el a văzut - dar peste care eu trecusem cu vederea? Dacă exista vreo ecuaţie îngropată în calculele mele, trebuia s-o găsesc.

Revizuind calculele, m-am hotărât într-un final să mă concentrez asupra a trei valori armonice care păreau să fie în strânsă legătură una cu cealaltă. Anterior, arătasem această conexiune şi chiar subliniasem că nu înţelegeam de ce exista. Iată valorile armonice care îmi acaparau acum toată atenţia:

1703 - este armonica de patru cifre a valorii de 170 300 000 000 care este expresia în minute cubice de arc a masei sau volumului planetei Pământ şi a atmosferei care o înconjoară.

1439 - armonica de patru cifre a 143 900 de minute de arc pe secundă de reţea, reprezentând viteza luminii în valorile reţelei.

2640 - acest număr, exprimat în minute de arc, este integrat în porţiunea polară a structurii reţelei ca o coordonată geometrică.

Acum am descoperit că atunci când comparam armonic aceste valori, obţineam următoarele rezultate (zerourile din partea dreaptă pot fi ignorate în această formă de calcul armonic):

1703
-264
1439

Cu alte cuvinte, diferenţa dintre armonica masei şi armonica luminii este armonica 264 (sau 2640). Acum era evident că dacă refăceam calculele cu mai multă precizie, puteam să aflu la ce se referea exact valoarea de 2640.

După mai multe ore de muncă, iată la ce am ajuns:

17 025 armonica masei Pământului
- 2636 armonică necunoscută
14 389

Căutând prin tabelele matematice de cinci cifre, am descoperit cu surprindere că 2,6363 este rădăcina pătrată a lui 6,95 (din tabelele rădăcinilor pătrate ale numerelor de la 1 la 10). În calculele armonice de acest gen, virgulele zecimale şi zerourile din dreapta numărului pot fi ignorate; deci se putea spune că rădăcină pătrată a lui 695 era 2636. Acum întrezăream primii paşi pe care trebuia să-i fac pentru a rezolva ecuaţia evazivă. Stabilisem de mult că 695 este reciproca armonică a vitezei luminii sau 1/1439. Calculele erau acum suficient de exacte pentru a opera cu valori algebrice - deşi, evident, era necesar un computer pentru ca valorile reale să fie extrem de exacte.

Prin urmare:

17 025 (masa Pământului)
- 2636 (rădăcină pătrată pentru reciproca vitezei luminii)
14 389 (viteza luminii)

Dacă C = viteza luminii şi
M = masa

Atunci: $\left(C+\sqrt{\frac{1}{C}}\right)=\mathbf{M}$

În sfârşit, acum aveam în valori armonice prima parte a unei ecuaţii a câmpului unificat. Pentru a face următorul pas, trebuia să mă întorc întâi la teoria lui Einstein, în special la celebra ecuaţie $E = MC^2$, unde E este energia, M este masa, iar C este viteza luminii.

Einstein a declarat că materia fizică nu este altceva decât un câmp de forţe concentrat. Ceea ce noi numim substanţă fizică este de fapt o concentrare intangibilă de forme de undă. Diferite combinaţii şi tipare structurale ale undelor se unesc pentru a forma infinitatea de produse chimice şi elemente care, la rândul lor, interacţionează între ele pentru a forma substanţele fizice. Diferite forme de undă ale materiei ne apar ca fiind solide pentru că noi înşine suntem alcătuiţi din forme de undă similare care rezonează într-o gamă de frecvenţe clar definită şi care controlează procesele fizice din lumea noastră limitată.

Einstein credea că M, valoarea masei în această ecuaţie, ar putea fi la un moment dat eliminată şi înlocuită cu o valoarea care să exprime fizicul sub forma energiei pure. Cu alte cuvinte, înlocuind M, ar rezulta o ecuaţie a câmpului unificat care ar exprima în termeni matematici întreaga existenţă - acest univers şi tot ce cuprinde el. Aşa cum am menţionat, se pare că înainte să moară Einstein

a reuşit să elaboreze această ecuaţie. Nu ştiu care erau termenii matematici folosiţi de el, însă nu puteam să nu mă întreb ce rezultate aş obţine dacă aş aborda problema prin prisma matematicii armonice. Dacă s-ar găsi o ecuaţie care să aibă o afinitate armonică pentru tot ce înseamnă substanţă, o ecuaţie care să aibă un factor de rezonanţă în acord cu materia însăşi, atunci poate că problema s-ar rezolva.

Einstein a susţinut că M din ecuaţie putea fi înlocuit cu un termen care să denote forma de undă. Eu tocmai găsisem un înlocuitor pentru M care exprima forma de undă a luminii. Pentru mine, pasul logic era să înlocuiesc M-ul din ecuaţia lui Einstein cu valorile lui C găsite prin intermediul reţelei OZN. Iată rezultatele pe care le-am obţinut:

Einstein: $E = MC^2$

Reţeaua OZN: $M = \left(C + \sqrt{\frac{1}{C}} \right)$

Rezultă: $E = \left(C + \sqrt{\frac{1}{C}} \right) C^2$

Aveam acum o ecuaţie armonică a câmpului unificat exprimată în funcţie de lumină - sau de undă electromagnetică pură - cheia universului, a întregii existenţe; cheia care avea să explice lumea văzută şi lumea nevăzută, tot ce înseamnă formă, solidele, lichidele, gazele, stelele şi chiar întunericul din spaţiu, pentru că toate sunt formate din unde de lumină - vizibile sau invizibile. Toată creaţia este lumină; acesta era răspunsul pe care îl trecusem cu vederea vreme de patru ani.

Acum trebuia să verific validitatea ecuaţiei; pentru asta aveam nevoie de un computer şi de ajutorul unui specialist în matematică pură.

Un tânăr care participase la o conferinţă de-a mea a spus că era bucuros să-mi pună la dispoziţie un minicomputer, iar un prieten de-al lui, un excelent matematician care avea un computer mai performant, era dispus să-1 programeze armonic pentru a-mi veni în ajutor în cazul în care aveam nevoie. Le-am fost recunoscător amândurora, iar calculele ulterioare au demonstrat validitatea ecuaţiei iniţiale. De când fac cercetări, m-am aflat mereu la limitele propriei mele cunoaşteri, am fost tot timpul frustrat de progresul lent pe care-1 înregistram. Întotdeauna vedeam mult mai departe decât îmi permiteau dotările tehnice să avansez.

În publicaţiile mele anterioare afirmasem că valoarea de 2545,58 - distanţa geometrică în minute de arc de la polii reţelei până la colţurile pătratelor polare ale reţelei - era o armonică a acceleraţiei gravitaţionale. Acum ştiu că această presupunere este incorectă şi că valoarea reală pentru armonica acceleraţiei gravitaţionale derivă din viteza luminii.

Diagonala de 5091,168825 de unităţi a „pătratului polar" poate fi descompusă într-o serie de valori:

$$5091{,}168824 \div 2 = 2545{,}584412$$
$$2545{,}584412^2 = 6480000$$

Numărul 648 este un factor armonic extrem de important, aşa cum vom demonstra în alte capitole ale cărţii. Mulţi alţi factori armonici concentraţi în jurul colţurilor „pătratului polar" alcătuiesc o serie de asocieri matematice complexe, dar de acestea se vor ocupa cei care doresc să desfăşoare cercetări proprii.

Reciproca de 2545,58, rotunjită la o exactitate de patru cifre, a fost redată ca armonică de 3930 (corectată acum la 3928371). Când am făcut descoperirea iniţială privind ecuaţiile unificate, se credea că armonica de 3930 era cea

a antigravitaţiei. Acum se ştie că această valoare este legată de câmpul magnetic al Pământului. Deşi le-am etichetat greşit, valorile reale sunt încă valabile şi se încadrează în ecuaţii aşa cum s-a demonstrat iniţial.

Ecuaţiile armonice sunt cele care stau la baza construcţiei bombei atomice. Stabilind derivate ale ecuaţiei în formă geometrică, mişcările relative ale formelor de undă inerente materiei sunt anulate şi reconvertite din substanţă fizică în energie pură. Inversând procesul, din energie pură se poate produce substanţă fizică de orice formă şi configuraţie.

Deşi aplicaţiile practice ale acestei ultime posibilităţi sunt încă departe în viitor, cel puţin suntem capabili să distrugem materia. Aşa cum am afirmat înainte - savanţii pot să facă un bum dintr-o bombă, însă nu pot să introducă acest bum înapoi în bombă.

Cu toate că eram mulţumit cu progresul făcut în acel punct al calculelor mele, existau totuşi câteva răspunsuri care lipseau. Deocamdată, ecuaţiile explicau mecanismul unui dispozitiv nuclear exploziv, însă nu dezvăluiau secretele propulsiei OZN-urilor. Reţeaua OZN era în mod cert construită pe baza ecuaţiei, însă un OZN nu se dezintegrează când se deplasează în câmpurile rezonante ale sistemului. Trebuia să existe o extensie a ecuaţiei, care-mi scăpase până în acel moment, o extensie care să producă armonicele necesare pentru deplasarea în spaţiu-timp. Simţeam însă că sunt aproape de soluţie şi eram hotărât să o găsesc.

Ştiam din experienţă că atunci când ajungi într-un punct mort, cel mai bine e să laşi o vreme munca deoparte şi să iei o pauză. În următoarele câteva săptămâni am uitat cu bună ştiinţă tot ce avea chiar şi cea mai mică legătură cu OZN-urile. Într-o seară însă, pe neaşteptate, m-a străfulgerat o idee. De ce să lucrez doar cu valori singulare ale lui C?

Cheia s-a rotit în broască şi mai multe uşi s-au deschis, una după alta, pentru a dezvălui secrete ale timpului şi spaţiului.

În zona polară a reţelei OZN, valorile geometrice ale unora dintre coordonate par să fie dublate.

Diagramele „pătratelor polare", cum le-am numit eu, cuprind de două ori valoarea de 2545,56.

În pătratul polar al reţelei rezultante, reciproca armonică de 695 a vitezei luminii este încorporată într-o armonică de 2695. Aceste coordonate sunt similare de la colţurile pătratului până la polii geografici. Se pare că factorul 2 care precedă valoarea de 695 serveşte la dublarea armonică a reciprocei vitezei luminii.

M-am gândit că o modalitate de a verifica această idee era să măresc valorile lui C din ecuaţia mea şi să observ cum se schimbă armonica lui E. După câteva ore de analiză în această direcţie, am putut să zic: „Am descoperit ceva extrem de interesant".

Se pare că nu trebuia decât să dublez valoarea lui C. Odată ce am făcut acest lucru, am reuşit să obţin două ecuaţii diferite, folosind tabelele legate de secţiunea cu rădăcini pătrate din ecuaţie. Rezultatele erau diferite, în funcţie de folosirea rădăcinilor pătrate ale numerelor de la 1 la 10 sau ale numerelor de la 10 la 100. În ecuaţia numărul 1 am descoperit că armonica rezultantă era: 3926991712050.

Aceasta a fost valoarea calculată de computer după ce am introdus ecuaţia şi am făcut corecţiile în ambele părţi ale ecuaţiei. Eram conştient că până acum calculele mele fuseseră „oarecum" exacte, doar cât să formeze o bază generală pentru teoriile pe care le concepusem. Exactitatea până la patru cifre nu este nici pe departe suficientă, lucru ştiut de toţi cei care lucrează în domeniul ştiinţelor abstracte. Introducând armonicele în ambele părţi ale scuaţiei şi corectând treptat, am reuşit să ajung la valoarea de 12 cifre.

Această armonică nu este încă extrem de exactă; ne-ar trebui computere mult mai performante pentru a putea efectua corecţiile până la limita preciziei. Cu toate acestea, în opinia mea, rezultatul este acum „suficient de bun" şi ar putea cel puţin să determine un savant independent să continue cercetările pe cont propriu.

Am arătat deja că armonica de patru cifre 3930 (rotunjită la patru cifre) era reciproca apropiată a valorii de 2545,58. Din punct de vedere practic, valorile erau destul de precise încât să-mi permită să demonstrez ceea ce încercam să stabilesc. Prin urmare, am considerat că armonica 392699171205, obţinută prin dublarea componentei C din ecuaţie, indica şi o reciprocă a valorii de 2545,58 găsită în zonele pătratelor polare ale reţelei. Cu mici corecţii, acum ecuaţia putea fi exprimată astfel:

$$\frac{1}{2545,56} = \left(2C + \sqrt{\frac{1}{2C}}\right)(2C)^2$$

Cea de-a doua ecuaţie este derivată prin folosirea tabelelor cu rădăcinile pătrate ale numerelor de la 10 la 100. Ecuaţia este următoarea:

Armonica dublă a reciprocei vitezei luminii $= \sqrt{\left(2C + \sqrt{\frac{1}{2C}}\right)(2C)^2}$

Precizia cea mai mare la care am reuşit să ajungem folosind un computer mic de birou arată astfel:

$$2695 = \sqrt{\left(2C + \sqrt{\frac{1}{2C}}\right)(2C)^2}$$

$$= \sqrt{\left(28777620 + \sqrt{\frac{1}{28777620}}\right) 28777620^2}$$

$$= \sqrt{\left(28777620 + \sqrt{34749200}\right) 82815141}$$

$$= \sqrt{\left(28777620 + 58948452\right) 82815141}$$

$$= \sqrt{\left(87726072\right) 82815141}$$

$$= \sqrt{72650470}$$

$$= 26\,953$$

Armonica vitezei luminii cu o acurateţe de patru cifre este egală cu 1439, aşa cum am menţionat anterior. Valoarea folosită în acest calcul, potrivit unei verificări mai exacte a computerului, este egală cu 1438881. După cum am spus, valoarea reală va putea fi aflată doar prin utilizarea unor computere extrem de sofisticate.

Un alt indiciu pentru cititorii matematicieni este faptul că tangenta naturală a unghiului de 36° este 72654. Pătratul lui 26953 din ecuaţie este 726504, o valoare foarte apropiată de aceasta.

Faptul că e suficient să dublăm armonica luminii pentru a obţine câmpurile antilumină trebuie să fie legat de ciclurile materie şi antimaterie din lumea fizică şi lumea nonfizică. Dacă cele două câmpuri, plus şi minus, se întrepătrund, aşa cum am postulat, iar materia şi antimateria se manifestă în pulsuri alternative, atunci un ciclu dublu trebuie să apară între fiecare puls al materiei şi antimateriei. Din motive evidente, pulsul antimateriei nu poate fi perceput de noi; însă atunci când calculăm frecvenţa

interacţiunii celor două, trebuie luate în considerare ambele cicluri.

Accelerând sau diminuând frecvenţa lui C dintre cele două cicluri, *trebuie* să apară o mutaţie în spaţiu-timp.

4. Alte dovezi în favoarea existenţei reţelei OZN

ŞI ACUM SĂ ANALIZĂM CÂTEVA DOVEZI ÎN FAVOAREA existenţei reţelei globale folosite de OZN-uri, fie pentru propulsie, fie pentru navigaţie, fie pentru ambele.

La începutul anului 1968 am fost abordat de un copilot pe un avion Vickers Viscount care aparţinea companiei naţionale de transport aerian din Noua Zeelandă. Avea să-mi povestească o întâmplare interesantă.

Cu o zi înainte, făcuse parte din echipajul de la bordul unui avion Viscount care zbura către nord, de la Wellington spre Auckland. Între New Plymouth şi Auckland, aeronava aflându-se la o înălţime de 5 800 de metri, turnul de control al traficului aerian le-a cerut să se abată un pic de la traiectoria prestabilită şi să vireze la dreapta. Operatorii de radar de pe aeroportul din Auckland aveau pe ecranul radarului trei obiecte staţionare, amplasate la anumite intervale de-a lungul coastei de vest, între Raglan şi New Plymouth.

Aeronava a fost direcţionată către aceste puncte prin control radar, iar echipajului i s-a cerut să scaneze zona, să verifice dacă obiectele care apăreau pe ecranele radar puteau fi văzute cu ochiul liber.

Manevra a fost efectuată cu acurateţe, dar pe cer nu se vedea nimic neobişnuit. Deşi prezenţa obiectelor pe ecranele radar era clară şi pronunţată, operatorii, având în vedere raportul negativ al echipajului navei, s-au pregătit să dea uitării incidentul. Brusc, punctele luminoase de pe radar au dispărut, aşa că problema s-a rezolvat.

Până a doua zi, când am apărut eu în sala radarelor, cu harta reţelei sub braţ.

Am discutat incidentul cu operatorii de radar şi unul dintre ei mi-a schiţat poziţiile celor trei obiecte necunoscute pe harta radar de pe afişier. Când am comparat aceste poziţii cu harta reţelei întocmită de mine, am constatat că OZN-urile erau amplasate de-a lungul uneia dintre liniile de nord-sud ale reţelei, linii care mergeau de-a lungul coastei, şi că intervalele dintre OZN-uri erau de 30 şi de 15 mile marine - spaţiere care coincidea cu traiectoriile de pe reţea care mergeau de la est la vest.

În mod clar, vizitatorii noştri erau din nou activi; desfăşurau un anumit proiect în această secţiune a sistemului care le atrăsese atenţia atunci când au fost deranjaţi de apropierea avionului Viscount.

De curând am reuşit să corelez acest incident cu alte activităţi umane care se desfăşoară pe coasta Noii Zeelande, ceea ce sugerează că „tăcuţii" noştri savanţi nu numai că ştiu de existenţa vizitatorilor extratereştri, dar şi lucrează în strânsă cooperare cu ei. Vom dezvolta acest subiect ceva mai târziu.

Acum, harta iniţială a reţelei, pe care am completat-o în 1965, dă semne de uzură; însă mă ajută încă să dovedesc oricui este interesat că această reţea nu este vreun mit şi nici ceva ce aş fi născocit eu pentru a băga şi mai mult în ceaţă un public deja nedumerit. Nu aş fi avut cum să anticipez poziţiile celor trei puncte luminoase de pe ecranele radarului din aeroport cu mult timp înainte ca ele să-şi facă apariţia; însă, dacă harta reţelei era exactă şi demnă de încredere, aceasta este singura explicaţie. Cel puţin unul dintre criticii mei mi-a respins lucrările spunând sfidător şi amuzat: „A, bine, poţi demonstra orice cu ajutorul numerelor!" Nu ştiu dacă e posibil să anticipezi viitorul folosind numere şi linii, însă eu nu am nici pregătirea, nici cunoştinţele şi nici perspicacitatea pentru a

încerca acest lucru. Şi, din păcate, sunt convins că nici clarvăzător nu sunt!

Un alt incident care a avut loc mai târziu, în cursul anului 1968, a luat prin surprindere breasla aviatorilor. Implicate au fost Forţele Aeriene Regale ale Noii Zeelande (RNZAF - *Royal New Zealand Air Force),* dar aşa cum se întâmplă cu forţele aeriene peste tot în lume, chestiunea a fost muşamalizată rapid. Capacul a fost trântit înapoi peste cutia Pandorei, care trebuie să se fi umplut până acum; însă ea reuşeşte să se deschidă din ce în ce mai des, spre enervarea celor care ar vrea ca toată povestea asta cu OZN-urile să pară publicului doar un basm modern.

Într-o după-amiază înnorată, o aeronavă Orion executa o misiune de rutină de-a lungul coastei de vest a Insulei de Nord a Noii Zeelande, când echipajul a fost alertat de turnul de control. Un obiect neidentificat se deplasa cu o viteză de 40 de noduri de la nord la sud, cam la 30 de mile marine depărtare de coastă. Aeronava Orion a primit ordin să verifice intrusul şi a fost dirijată prin radio pentru a se intersecta cu traiectoria obiectului. Apropiindu-se de obiect, radarul aeronavei s-a fixat asupra poziţiei vizitatorului, însă nu era niciun obiect solid care să fie vizibil pentru echipajul aflat la bord. Potrivit informaţiilor pe care le deţin, obiectul a pierdut altitudine, iar Orion a coborât după el. Echipajul a raportat apoi că pe suprafaţa mării a apărut un vârtej. Poate că obiectul, indiferent de natura lui, se scufundase în ocean şi scăpase de urmărire în stilul caracteristic unui submarin.

Puteţi fi siguri că aceasta nu este ultima dată când OZN-urile vor fi depistate pe cer de către radare. Cam o dată pe lună, sunt abordat de câte un membru al unui echipaj de zbor şi sunt informat despre o altă apariţie a OZN-urilor în zona Noii Zeelande. Dacă toţi aceşti membri ai echipajelor de zbor sunt nebuni, atunci liniile noastre aeriene sunt un mijloc de transport cât se poate de periculos pentru publicul neştiutor.

De ce niciunul dintre rapoartele care ajung la mine nu este publicat în ziare? Răspunsul este următorul: ziarele nu primesc niciodată astfel de rapoarte. Membrii echipajelor de zbor alcătuiesc, în general, o breaslă conservatoare care îşi păzeşte cu străşnicie imaginea de grup sănătos şi echilibrat, dedicat doar misiunii de a zbura „într-o manieră sigură şi rapidă", aşa cum se menţionează în regulamentul intern. Până acum, eu am fost unul dintre puţinii oameni necugetaţi din flota comercială care au riscat şi au făcut public ceea ce au văzut, au dedus şi au auzit. Poate că în viitorul apropiat alţi colegi de-ai mei vor ieşi la rampă şi-mi vor susţine afirmaţiile; sunt mulţi cei care cred, ca şi mine, că adevărul este mai important decât majoritatea criteriilor artificiale cu care ne împovărăm în această societate a noastră pe care o numim civilizată.

Testele nucleare continuă să se desfăşoare şi furnizează un mijloc de verificare ideal pentru calculele armonice descrise de mine. Francezii au reluat testele pe Atolul Mururoa în anul 1968 şi mi-au oferit un nou prilej pentru a face o serie de previziuni asupra datelor când ar putea fi detonat un alt dispozitiv nuclear.

Mai mult pentru propria-mi mulţumire, am stat o seară întreagă să calculez în valori armonice toate combinaţiile posibile necesare pentru a detona o bombă nucleară, pentru a acoperi toată perioada testării.

Eram conştient că nu descoperisem încă toate armonicele necesare, însă verificând periodic activitatea oamenilor de ştiinţă implicaţi, speram ca în timp majoritatea secretelor să fie dezvăluite. Mă îndoiesc că stimabilii cercetători vor privi cu ochi buni faptul că-mi vâr nasul în mod repetat în treburile lor; însă cred că dacă populaţia este permanent supusă riscului de a fi anihilată, are măcar dreptul să ştie cum funcţionează mecanismele operaţiunii. Cu cât ştim mai multe, cu atât mai mari vor fi şansele de a-i opri pe aceşti idioţi să arunce în aer planeta.

La câteva săptămâni după ce mi-am pus deoparte calculele, am fost invitat să ţin o prelegere despre OZN-uri la Societatea Aeronautică Regală din Auckland. Chiar înainte de prelegere, am luat masa cu preşedintele şi cu secretarul societăţii. În timpul mesei, conversaţia a deviat către teoriile mele privind testele cu bombă nucleară. Nu chiar în mod nefiresc, preşedintele era oarecum sceptic în legătură cu metodele mele de calcul şi m-a întrebat cu nonşalanţă când avea să fie detonată următoarea bombă a francezilor. I-am răspuns că, după părerea mea, va fi pe data de 25 ale lunii, adică peste două săptămâni; după care am început să vorbim despre lucruri mai lumeşti.

Am ţinut prelegerea în faţa unei săli pline, subiectul a fost bine primit, iar discuţia despre bombă a fost uitată.

Pe data de 25 ale lunii, liniştea de pe Atolul Mururoa a fost zdruncinată, iar ecoul exploziei nucleare provocate de francezi s-a propagat în întreaga lume. înregistrasem încă o victorie personală.

În acea după-amiază am primit un telefon. Era preşedintele Societăţii Aeronautice Regale. Mă întreba dacă puteam să ne întâlnim în oraş ca să stăm puţin de vorbă şi dacă aveam şi alte date care să acopere următoarele teste ale francezilor.

Am făcut acest lucru. Datele pe care le-am furnizat eu s-au dovedit a fi corecte, culminând cu explozia bombei cu hidrogen a francezilor. Celelalte teste au fost anulate atunci când preşedintele Charles de Gaulle a aflat că bancherii francezi treceau printr-un an greu. A fost o alegere între pâine şi bombe - şi a câştigat pâinea.

Demonstrasem aşadar că datele testelor nucleare pot fi prevăzute cu exactitate pe baza calculelor armonice. Preşedintele Societăţii, care era şi şeful unuia dintre departamentele guvernamentale, mi-a dat o copie după însemnările asupra câtorva dintre previziunile mele. Mi-a spus că însemnările cu pricina ajunseseră deja la şefii altor departamente din guvern.

Aceste însemnări sunt redate în fotocopia 1. Ele demonstrează că anticiparea făcută de mine în legătură cu testul bombei cu hidrogen a fost foarte aproape de adevăr. Pentru moment, eram destul de mulţumit că exista doar o mică eroare. Aş fi fost mulţumit şi dacă aş fi greşit cu câteva ore.

Revista *Newsweek* publica următoarele: „ Săpături pentru viitoarele teste nucleare - testul subteran de săptămâna trecută a unei «arme nucleare avansate» la Pahute Mesa, la nord de Las Vegas, prevesteşte explozii şi mai mari. Comisia pentru energie atomică a forat mai multe sonde tubate cu o adâncime de o milă în Nevada Centrală, la 100 de mile depărtare de actualul loc de testare. Comisia a încheiat alte câteva contracte pentru construirea a patru sonde de testare la o adâncime de 1 800 de metri în Amchitka, a patra insulă de la capătul lanţului insulelor Aleutine. Este nevoie de un an şi jumătate pentru a fora astfel de sonde şi a le mina la bază. De fapt, AEC *(Atomic Energy Commission)* îşi face rezerve de sonde în pământ pentru viitoarele teste."

FOTOCOPIA 2

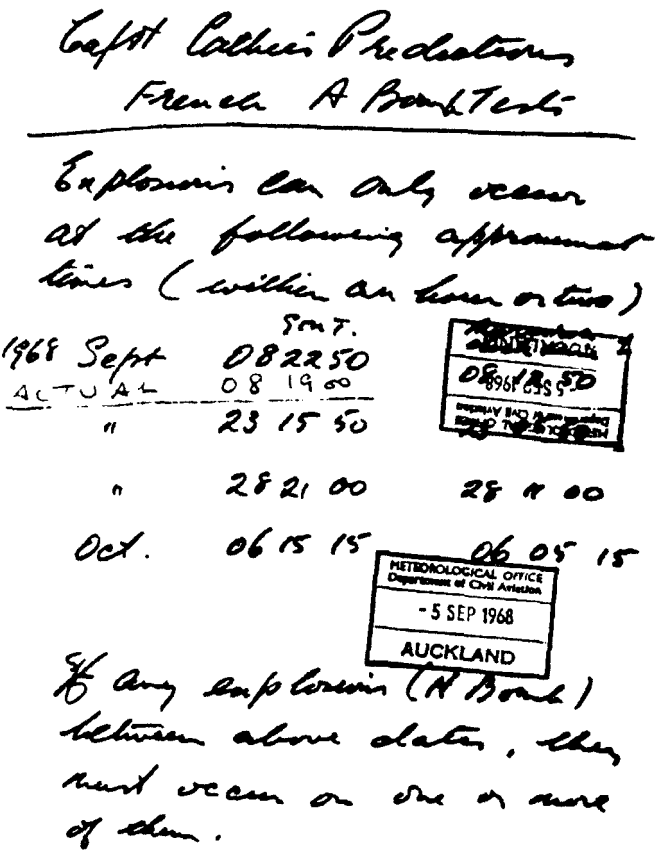
Explosions can only occur at the following approximate times (within an hour or two)

	GMT.	
1968 Sept	082250	
ACTUAL	08 1900	
"	23 15 50	
"	28 21 00	28 11 00
Oct.	06 15 15	06 05 15

If any explosions (H Bomb) between above dates, they must occur on one or more of them.

FOTOCOPIE CU PREDICŢIILE TESTELOR ATOMICE

Fotocopia predicţiilor testelor atomice care urma să fie efectuate de oamenii de ştiinţă francezi pe Insula Mururoa din Oceanul Pacific, în 1968, document scris de mână şi antedatat de şeful unui departament guvernamental din oraşul Auckland, Noua Zeelandă. Data menţionată este cea a detonării bombei cu hidrogen. Am fost informat că acest document a fost trimis şi altor patru departamente guvernamentale înainte de efectuarea testului.

Liste recente generate pe computer ale poziţiilor geometrice pentru multe teste atomice efectuate la locul de testare din Nevada arată că multe dintre aceste bombe au fost detonate în poziţii care intersectează linia de 37,1195° latitudine nordică. Aceasta ar crea o armonică reciprocă de 2694, o valoare medie asociată cu ecuaţiile unificate descoperite de mine.

În publicaţiile mele anterioare, am indicat că e posibil ca în cadrul testelor de pe insulele Aleutine să se fi utilizat o valoare nominală. Acum, când lucrez pe computer, cred că pot să demonstrez un set de valori mult mai exacte, care să permită îndeplinirea armonicelor geometrice necesare unei detonări reuşite.

O poziţie la 51°25'10,85" nord/l79°24'00" est, în partea de sud-est a insulei, ar fi ideală ca zonă de testare.

Distanţa ortodromică din acest punct până la 180° longitudine, la aceeaşi latitudine, este:

1 347 de secunde de arc, care este jumătatea armonicei 2694, valoarea medie derivată din ecuaţiile unificate.

Circumferinţa paralelei de latitudine 51°25'10,85" este:

13 470 de minute de arc sau mile marine faţă de Ecuator. Şi această valoare este jumătatea armonicei 2694 (ecuaţie unificată).

Alte armonice asociate cu această poziţie şi cu polul B al reţelei din nord sunt legate de gravitaţie. Acest subiect va fi tratat pe larg în viitoarele mele lucrări.

Pentru cei interesaţi, locul de testare din insulele Bikini şi Eniwetok se află la 11°35' latitudine nordică, ceea ce înseamnă 695 de minute de arc. Această valoare, 695, este armonica pentru reciproca vitezei luminii sau 1/1439. Insula Johnson se află la 169,5° longitudine vestică.

Notă:

Cercetările ulterioare au descoperit că viteza luminii nu este o constantă deasupra suprafeţei Pământului. Ea variază în funcţie de acceleraţia gravitaţională. La rândul său, acest lucru determină o uşoară variaţie a valorilor derivate din ecuaţiile unificate. Ne vom ocupa de acest fenomen în publicaţiile viitoare.

5. Antenele misterioase

ÎNTR-O DIMINEAŢĂ ÎNSORITĂ DIN LUNA FEBRUARIE 1968, am intrat în posesia unor informaţii care aveau să pună bazele unei noi direcţii de investigaţie şi să mă conducă spre descoperiri atât de surprinzătoare încât chiar şi acum implicaţiile lor sunt greu de înţeles.

În teorie, antigravitaţia sună bine. E adevărat că ar scoate din uz, peste noapte, toate mijloacele de transport pe care le folosim astăzi, adică trenuri, autoturisme, aeronave şi nave spaţiale propulsate de rachete; e adevărat că ar revoluţiona concepţia noastră despre resursele de combustibil lichid şi despre industria constructoare de maşini.

Să presupunem însă că teoria nu este doar corectă, ci şi pusă în aplicare în momentul de faţă - să presupunem că ar exista foarte mulţi oameni conştienţi de existenţa reţelei OZN şi de uriaşul ei potenţial ca sursă de energie care ar putea fi folosită de tehnologia de pe Pământ; să presupunem că a fost deja instalată aparatură în multe colţuri ale lumii, chiar şi aici, în liniştita Noua Zeelandă, unde nu pare să se întâmple niciodată nimic cutremurător - toate astea nu ar însemna că antigravitaţia este la îndemâna tuturor?

Împreună cu mai mulţi colegi piloţi, terminaserăm de pregătit planurile de zbor pentru primul zbor al zilei şi stăteam de vorbă când un copilot a venit la mine şi a spus că observase un fel de catarg aerian ciudat în drumul lui către aerodrom. Se afla, zicea el, pe o proprietate privată, însă avea o formă atât de neobişnuită şi arăta atât de costisitor încât îi atrăsese atenţia.

Ca mulţi alţi membri ai echipajului de zbor, acest pilot se arătase foarte interesat de cercetările mele legate de

OZN-uri şi se obişnuise să observe orice activitate ieşită din comun pe care o întâlnea şi care putea să mă ajute în investigaţiile mele. Prin pregătire şi experienţă, piloţii ajung să fie buni observatori şi, în general, sunt capabili să întocmească rapoarte concise, bazate pe fapte şi imparţiale. Le sunt profund îndatorat piloţilor şi membrilor echipajelor de zbor pentru ajutorul acordat şi pentru pistele fascinante pe care mi le-au oferit. Mulţi dintre cei prezenţi acolo în acea dimineaţă de februarie ştiau că aveam unele suspiciuni în privinţa unor staţii radio ciudate care tot apăreau în jurul Noii Zeelande. Însă până în acel moment nu aveam nicio dovadă că acele staţii ar fi fost altceva decât ceea ce păreau să fie; ce mi-a trezit cu adevărat suspiciunea au fost zvonurile ocazionale şi răspunsurile evazive ale oficialităţilor atunci când li se adresau întrebări precise.

Copilotul se întreba dacă acel catarg pe care îl văzuse el, cu toate acele antene ciudate din vârf, putea să aibă vreo legătură cu dovezile pe care le căutam eu. Mi-a făcut o schiţă a catargului şi imediat mi-am dat seama că mai văzusem undeva acel mod de dispunere a părţilor metalice. Desigur, era doar o schiţă; copilotul, chiar dacă poate să aibă alte calităţi, cu siguranţă nu e grafician. Dar schiţa pe care mi-a desenat-o cu o vedere din profil a catargului semăna izbitor de mult cu tiparele polare ale reţelei OZN. Acest lucru mi-a stârnit curiozitatea; simţeam că dacă priveam de aproape acel obiect, el putea să-mi ofere un indiciu cu care să descui o altă secţiune din cutia Pandorei de care eram profund interesat.

În acea seară l-am contactat pe Peter Temm, prietenul meu jurnalist, şi am stabilit să ne întâlnim a doua zi. Înarmaţi cu un aparat de fotografiat cu obiectiv telefoto, am hotărât să ajungem cu maşina în zona cu pricina şi să facem obiectului aerian câteva fotografii de aproape pe care să le studiem apoi în tihnă.

Câteva zile mai târziu, am cercetat cu atenţie o serie de zece fotografii mărite, în care se vedeau clar obiectul aerian şi casa de care era legat. Obiectul avea forma unui cub cu latura de aproximativ 2,75 m. Stâlpii pentru firele care dădeau forma de cutie ieşeau dintr-un punct central. Erau opt la număr, fiecare stâlp terminându-se într-un colţ al cutiei. Obiectul era susţinut din punctul central al cutiei de un catarg de oţel cu o înălţime de circa zece metri.

O verificare a scos la iveală faptul că, potrivit regulamentului Poştei, acest dispozitiv costisitor şi complicat nu era altceva decât o antenă de radioamator pe care proprietarul o înălţase pentru a stabili legături cu sute de astfel de radioamatori bine informaţi din punct de vedere tehnologic, împrăştiaţi peste tot în lume.

Poate că aşa era. Am descoperit că exista chiar şi o denumire tehnică pentru antena din fotografii - cum niciunul dintre noi nu avea cunoştinţe de radioamatorism, acest lucru a venit ca o noutate pentru noi. Însă obiectul cu pricina era sofisticat şi complex şi nu prea semăna cu dispozitivele de radioamatorism pe care le poţi vedea aproape peste tot. Radioamatorii sunt oameni entuziaşti şi inventivi, se pricep să-şi improvizeze şi să-şi monteze propriile antene, dar de obicei nu cheltuiesc foarte mulţi bani pe stâlpi. Cel puţin în această ţară, un fir întins fixat pe un stâlp de lemn este mai mult decât suficient. Câteodată, operatorul amator are câţiva dipoli în vârful stâlpului pentru a modifica direcţia, însă acest stâlp părea să fie făcut de un profesionist.

Am hotărât să cercetez mai departe şi am început să schiţez poziţia antenei pe harta reţelei de deasupra zonei Auckland pentru a vedea dacă se pot stabili anumite corelaţii.

La început, nu am identificat nimic deosebit; părea să nu existe nicio legătură între poziţia antenei şi reţeaua OZN. Însă ceva nu-mi dădea pace. Aveam senzaţia că

exista o conexiune şi că o cercetare riguroasă a datelor şi cifrelor putea să o scoată la iveală.

În acest punct, am hotărât să schiţez coordonatele din diferitele poziţii unde s-au raportat activităţi ale OZN-urilor, poziţii schiţate deja pe harta zonei Auckland. Rezultatele s-au dovedit interesante. O linie trasată printr-un punct reprezentând locul unde un OZN mare, în formă de disc, fusese observat plutind deasupra străzii Inverary, în Epsom, şi punctul reprezentând locul unde avusese loc o explozie inexplicabilă pe strada Rutland din Auckland, cu aproximativ 11 ani înainte, trecea direct prin punctul unde fusese localizată antena din North Shore. Nu era nicidecum ceva concludent, însă era o posibilă pistă pentru a continua cercetările. I-am spus lui Peter despre descoperirea mea şi împreună am decis că următorul pas era să căutăm antene similare în zona Auckland, să le schiţăm poziţiile pe hartă şi să căutăm din nou corelaţii. Între timp, le-am spus câtorva dintre asociaţii şi colegii mei piloţi că suntem în căutare de antene şi i-am rugat să stea şi ei cu ochii în patru.

În cele patru luni care au urmat, mi-am petrecut zilele plimbându-mă prin zona Auckland în căutare de stâlpi şi de antene suspecte. Rezultatele au depăşit orice aşteptări. Am descoperit un număr surprinzător de mare de antene ciudate; schiţate pe harta zonei Auckland, ele au arătat destul de clar că erau mai mult decât posturi de radio pentru amatori - deşi de fiecare dată erau trecute în registrul anual oficial al posturilor de radio pentru amatori ca aparţinând unor staţii de radioamatorism. Era evident că antenele specializate erau poziţionate în linie dreaptă una faţă de cealaltă şi, în plus, erau integrate în tiparul reţelei OZN stabilit deasupra zonei Auckland.

Acum mă confruntam cu o concluzie evidentă, şi anume că un grup de experţi în electronică ştia mult mai multe decât mine despre reţeaua OZN - pe deasupra, eram sigur

că ştiau de ani buni. Am descoperit că unele dintre aceste antene se aflau în acele poziţii de câţiva ani.

Când mi-am dat seama de implicaţiile acestei descoperiri, am suferit un adevărat şoc: reţeaua nu mai exista doar la nivel teoretic. Era un fapt real, un fapt care era ştiut de un număr nedefinit de oameni, dar în mod clar un număr mare, şi era ştiut de foarte multă vreme. Impresia mea era că aceşti oameni construiau echipamente electronice pe care le integrau în reţea şi că ei efectuau sau conduceau experimente la scară mare. Dar cu ce scop? Şi cine erau „ei"? Nu se poate răspunde încă la aceste întrebări. Cu toate acestea, vom prezenta câteva dintre speculaţiile noastre şi sperăm că cititorii să vină cu alte informaţii care să ne ajute la desluşirea misterului.

Exista o altă metodă prin care puteam demonstra concludent că aşa-zisele staţii radio de amatori erau plasate în anumite poziţii geometrice în alte scopuri decât pentru experimente individuale sau pentru simpla comunicare. Studiind tiparul geometric rezultat din schiţarea atentă a tuturor punctelor unde au fost localizate antene, ar tre--i să fie posibil să anticipăm poziţiile altor antene ciudate. Dacă tiparul este corect şi dacă raţionamentul nostru este corect, ar trebui să putem extinde tiparul, aşa cum se întâmplă cu problemele „în serie" care apar uneori în tes--ele de inteligenţă, şi să putem afirma că o altă antenă ar trebui să fie amplasată aici, acolo sau dincolo - pe hartă.

Pe de altă parte, dacă poziţiile ar fi legate de reţeaua OZN printr-o simplă coincidenţă, dacă în realitate nu ar exista niciun fel de conexiune şi dacă antenele ar fi într-adevăr staţii pentru radioamatori împrăştiate prin ţară mai mult sau mai puţin aleatoriu, atunci asemenea anticipări pur şi simplu nu ar fi valide.

Într-o vineri seară, am stat câteva ore să studiez reţeaua de antene şi să calculez, pornind de la poziţiile lor, diferite coordonate. Când am stabilit ceea ce îmi părea a

fi poziţia probabilă a unei antene nedescoperite încă de noi, l-am sunat pe Peter şi am aranjat o întâlnire pentru după-amiaza următoare.

Pe o hartă rutieră obişnuită, am marcat cu creionul poziţia unde mă aşteptam să fie situată o antenă ciudată. Apoi, cu un aparat de fotografiat la îndemână, am pornit la „vânătoare".

Acesta avea să fie primul test mare. Eram destul de încrezător că o să găsim o antenă acolo unde schiţasem eu pe hartă, însă în acelaşi timp eram extrem de conştient că puteam să eşuez lamentabil. Eu fusesem nevoit să intuiesc anumite relaţii geometrice care aveau legătură cu sistemul; cel care plănuise reţeaua evidentă de antene ştia sigur toate relaţiile implicate, în timp ce eu trebuia să bâjbâi printr-un labirint de calcule pentru a putea emite o teorie. De altfel, nu ştiam sigur nici care era părerea lui Peter în legătură cu teoriile mele. Lucram împreună de puţin timp şi până acum mă crezuse pe cuvânt în multe aspecte privind cercetările mele. Dacă prezenta excursie avea să fie un succes, cel mai mare câştig pentru amândoi ar fi fost că ne întărea încrederea unul în celălalt.

Ne-am apropiat de strada pe care o încercuisem pe hartă şi am dat colţul.

Era acolo.

Mă simţeam uşurat, dar şi entuziasmat. Peter părea surprins într-un mod calm.

Antena din faţa noastră, pe care am fotografiat-o, era un ansamblu cu două sensuri format din componente direcţionale. Coordonate din mai multe poziţii ale antenelor treceau prin acest punct din diferite direcţii. Schiţa mea fusese corectă, marja de eroare se dovedea a fi de aproximativ 30 de metri, ceea ce, având în vedere calitatea hărţilor pe care le folosesc, era destul de aproape de precizie. Am găsit un loc de unde am putut să facem fotografii pe care să le adăugăm grămezii noastre tot mai

mari de imagini care demonstrau existenţa unei reţele de antene, apoi ne-am întors acasă.

Exista totuşi vaga posibilitate ca descoperirea unei antene aproape exact acolo unde anticipasem eu să fi fost doar o întâmplare norocoasă; eu ştiam foarte bine că nu era vorba de niciun noroc aici, însă în acelaşi timp ne-am dat seama că scepticii aveau să susţină această variantă. Totuşi, puţin mai târziu, cu două ocazii diferite, am reuşit aceeaşi performanţă pentru alte două antene - întâi identificam pe hartă locul unde trebuia să fie antena, în conformitate cu tiparul care se crease şi cu teoriile mele privind factorii implicaţi în localizarea stâlpilor ciudaţi; apoi ne urcam în maşină înarmaţi cu o hartă rutieră şi localizam antena exact în poziţia stabilită.

Cu toată sinceritatea, trebuie să recunosc că de două ori nu am găsit nimic. Unul dintre aceste puncte, unde eram sigur că voi găsi un stâlp, este ţinut acum sub observaţie de unii dintre ajutoarele noastre; cred că există posibilitatea ca o antenă să apară până la urmă în acest loc. O urmare a acestui fapt este că oamenii care se ocupă de aceste antene ştiu de activităţile noastre şi, probabil, ştiind că ţinem locul sub supraveghere, nu vor construi un stâlp acolo decât în momentul în care va deveni imperios necesar ca reţeaua să aibă unul în acel loc.

Nu am fost niciodată reticenţi în a lăsa oamenii să afle ce am descoperit în cercetările noastre şi concluziile la care am ajuns. De îndată ce am dat peste noi dovezi, le-am transmis mai departe prin canalele despre care credem că sunt controlate de „ei". Nu este nimic secret, ascuns sau tăinuit în investigaţia noastră. Guvernul Noii Zeelande a fost ţinut la curent cu descoperirile mele, atât prin corespondenţă, cât şi prin rapoarte scrise pe care le-am expediat direct domnului prim-ministru. Ne-am făcut un scop din a transmite personalului avizat fiecare verigă din lanţul de dovezi, astfel încât să nu se insinueze că investigaţia noastră ar fi într-un fel sau altul „subversivă".

Singurul nostru scop a fost să aducem faptele la lumină, astfel încât pe baza acestor dovezi cu greutate cineva cu autoritate, undeva, mai devreme sau mai târziu, să fie nevoit să admită în faţa publicului nu numai că OZN-urile există, ci şi că reţeaua pe baza căreia ele acţionează este un lucru deja stabilit. Până când se va întâmpla acest lucru, munca noastră va continua. Dacă se va întâmpla să fiu oprit, sunt mulţi alţii care deţin cunoştinţele necesare pentru a continua cercetările, cu sau fără aprobare oficială. Informaţiile pe care le-am adunat în decursul a câţiva ani au fost date mai departe, iar eu i-am şcolit pe alţii astfel încât să poată continua cercetarea în cazul în care va fi necesar. Mai mulţi jurnalişti, unii dintre ei corespondenţi ai unor organizaţii de peste ocean, sunt ţinuţi la curent cu progresele noastre, aşa că va fi imposibil ca adevărul să mai fie ţinut secret pentru multă vreme.

Atunci când se va recunoaşte adevărul, când se va spune pe faţă că fenomenele legate de OZN-uri implică mult mai mult decât emanaţiile de gaz din mlaştini, poziţia planetei Venus şi toate celelalte absurdităţi proferate de oamenii de ştiinţă docili sau mai puţin docili care, se pare, au uitat că principiile ştiinţei le impun să „explice” semnalările de OZN-uri, atunci şi numai atunci ne vom încetini investigaţia. Abia atunci scopurile noastre vor fi fost atinse.

Am continuat să căutăm antene timp de câteva luni şi încă mai căutăm, iar stâlpul acela ciudat ne tot atrage atenţia. Asemenea stâlpi pot fi văzuţi pe tot cuprinsul Noii Zeelande şi ştim că există şi în străinătate, din rapoartele primite din Australia, Franţa şi America. În ţara noastră, am descoperit antene începând de la Invercargill şi până în nordul oraşului Auckland.

Cele mai numeroase sunt cele în formă de cutie. Altele însă prezintă uşoare diferenţe. Există un tip de stâlp alungit, care seamănă cu carcasa unui zmeu în formă

ie cutie - probabil pentru un control mai eficient al di--ecţiei. Alţi stâlpi au o sferă metalică foarte bine polizată, plasată în interiorul cutiei. Din anumite motive, aceste sfere, care sunt destul de mari, emit fâşii luminoase care, pe vreme frumoasă, pot fi observate de la o depărtare de mai mulţi kilometri. Acest tip de stâlp este uşor de reperat din aer - de la o distanţă de 25 de kilometri. Nu ştim încă dacă lumina este reflectată de pe o suprafaţă prismatică sau este emisă din interiorul sferelor.

Nu ştim ce este această sferă sau ce face ea. O posibilă explicaţie a venit din partea directorului unei companii dpin Statele Unite care fabrică aparatură ştiinţifică. Iată ce a declarat el: „Elementele în formă de ac care ies din sferă sunt antene verticale unidirecţionale. În interiorul sferei, un convertor, sau un preamplificator cu tranzistor, direcţionează orice semnal de deasupra antenei principale în jos către antena principală, iar acest semnal este apoi retransmis de la un turn-stâlp de antenă la altul şi ajunge la o bază de recepţie. În felul acesta se împiedică recepţia accidentală a semnalului unui OZN etc. de către orice radio care ar fi acordat pe frecvenţa corectă... Prefer să cred că mica sferă aflată deasupra receptorului recepteză semnale la o lungime de undă (frecvenţă) mult mai mare, apoi circuitul cu tranzistoare al sferei, acţionând ca un convertor, reduce semnalul primit la o frecvenţă mai joasă, după care acest semnal este transportat de la un stâlp la altul până ajunge la baza de recepţie."

Un alt indiciu în favoarea existenţei unei legături între antenele ciudate şi OZN-uri este faptul că obiectul găsit pe fundul mării în zona de coastă a Americii de Sud, fotografiat în 1964 de nava americană de cercetare *Eltanin*, avea la extremitatea antenelor nişte sfere mici; în plus, s-a observat că şi antenele care ieşeau din OZN-uri se terminau cu astfel de sfere.

Celălalt tip principal de antenă care pare să fie integrat în reţea este alcătuit dintr-un stâlp de oţel cu zăbrele care are în partea superioară elemente de antenă cu aspect masiv, montate orizontal. Unii stâlpi mai puţin importanţi din sistem seamănă mai degrabă cu antene tv obişnuite.

Tiparul care rezultă pe hartă prin marcarea poziţiilor antenelor este unul complex - mai ales atunci când le marcăm pe o hartă care include şi reţeaua OZN. După un studiu aprofundat al localizării antenelor, devine evident că antenele construite de om au fost amplasate pe reţeaua OZN cu un scop precis şi, după câte se pare, în deplină cunoştinţă de cauză privind existenţa reţelei OZN. O serie de zone din Noua Zeelandă unde s-a constatat activitatea OZN-urilor sunt, de asemenea, zone unde apar antenele.

Pe măsură ce investigaţia noastră mergea mai departe, am acumulat o serie de informaţii pe baza reţelei de antene şi, prin intermediul acesteia, am reuşit să-mi verific multe dintre teorii. Descoperirea faptului că „ei" îşi plasaseră aparatura în anumite poziţii geometrice mi-a oferit indicii care m-au condus către noi descoperiri. „Ei" sunt conştienţi acum de acest lucru şi-mi imaginez că le sunt drag ca sarea-n ochi - mai întâi, pentru că am dat peste reţeaua de antene şi apoi pentru că nu am avut bunul-simţ să-mi ţin gura în legătură cu ce aflasem.

Descoperirea antenelor şi concluziile noastre legate de funcţia pe care o aveau acestea, plus noile descoperiri pe care le-am făcut studiind poziţiile acestor antene, au dat naştere unei urmăriri ca între şoarece şi pisică, urmărire care uneori a fost un simplu joc. Următoarele capitole vor dezvolta în detaliu aceste aspecte.

6. Oamenii de ştiinţă şi OZN-urile

DESCOPERIREA UNEI REŢELE DE STAŢII DE EMISIE construite de om în jurul oraşului nostru, descoperire pe care am descris-o în capitolul precedent, era una dintre cele mai tangibile şi uimitoare fapte peste care am dat în cercetarea noastră legată de OZN-uri. Am descoperit că oraşul Auckland şi zonele înconjurătoare erau conectate cu emiţătoarele prin numeroase aliniamente geometrice. Cercetările ulterioare au sugerat că tiparul nu este complet şi că alte staţii urmează să fie adăugate la acest sistem.

Au trecut luni de zile până am reuşit să determinăm poziţiile tuturor staţiilor schiţate pe hărţile de supraveghere şi la acel stadiu al cercetării am considerat că aveam suficiente dovezi pentru a demonstra că se efectuau experimente secrete. De asemenea, am decis că era necesar să aducem la cunoştinţa publicului toate datele obţinute până atunci şi să completăm reţeaua de antene pe măsură ce descopeream alte antene. Pe baza materialului prezentat în acest capitol, s-ar putea ca unii cititori să vrea să desfăşoare cercetări pe cont propriu. Dacă va fi aşa, suntem cu siguranţă interesaţi de rezultatele la care vor ajunge.

Când descopeream o nouă antenă, îi trasam imediat poziţia exactă pe aceeaşi hartă a oraşului Auckland şi a zonelor limitrofe pe care o folosisem atunci când am stabilit poziţiile activităţii OZN-urilor, hartă publicată în prima mea carte. Întrebarea era dacă exista vreo corelaţie între poziţiile OZN-urilor şi locurile în care erau amplasate antenele de emisie. Dacă vă aduceţi aminte,

poziţiile OZN-urilor au fost stabilite cu câţiva ani înainte să demarez cercetările privind antenele.

Curând a devenit foarte clar că existau anumite legături între poziţiile OZN-urilor şi locurile unde găsisem antene. Linii drepte trasate prin diferite combinaţii de poziţii ale antenelor au creat tipare geometrice clare, care erau în mod evident legate de poziţiile OZN-urilor.

Când am analizat mai îndeaproape aceste tipare, am înţeles că acolo unde construirea unei staţii făcute de om nu era posibilă din motive topografice, se prea poate ca un OZN să fi fost adus pentru a plasa acolo o antenă sau un dispozitiv similar. Credem că una dintre aceste poziţii era în mijlocul unei fabrici de pe strada Rosebank, în Avondale, o suburbie a oraşului Auckland.

O altă astfel de poziţie era, credem noi, în apropiere de colţul străzii Rutland, în zona centrală a oraşului. Dacă această ipoteză este corectă, concluzia care se impune în mod logic este că oamenii de ştiinţă erau perfect conştienţi *dinainte* că anumite locuri vor suferi pagube majore ca urmare a amplasării antenelor.

Nu disputăm faptul că efectuarea unor astfel de cercetări secrete implicând OZN-uri şi antene poate fi esenţială pentru progresul omenirii. Ce ne deranjează pe noi e caracterul secret al acestor cercetări. În plus, acolo unde antenele se află în zone aglomerate ale oraşului, ele reprezintă un adevărat pericol. Dacă regulile geometriei (şi conceptele implicate sunt cele ale geometriei) îi constrâng pe cei responsabili să construiască aparate periculoase în zone intens populate, locuitorii din zonele respective au cu siguranţă dreptul să fie informaţi şi să fie avertizaţi de posibilele consecinţe ale experimentelor ce urmează a fi efectuate. Dacă persoanele care întreprind această cercetare sunt totodată reprezentanţi ai unei ţări străine, aşa cum credem că se întâmplă în cazul de faţă, acesta este un motiv în plus pentru ca natura experimentelor să fie făcută publică.

Un savant mi-a spus în faţă că reţeaua de antene nu se află sub controlul guvernului din Noua Zeelandă. Consi--er că implicaţiile acestei afirmaţii sunt de-a dreptul alarmante. Este oare posibil ca Noua Zeelandă, unul dintre ultimele sanctuare paşnice de pe această planetă, să fie manipulată de un grup de influenţă care acţionează dincolo de graniţele controlului democratic? Cred că o astfel de posibilitate nu e deloc exclusă şi mai cred că niciun guvern, mic sau mare, nu poate să controleze activităţile acestui grup.

Cunoştinţele pe care acest grup le posedă deja pot fi atât de avansate încât cei care deţin secretele s-ar putea să se afle în poziţia de a impune propriile lor condiţii, mai ales dacă recurg în acelaşi timp la presiune politică, prin canalele guvernamentale normale.

Informatorul meu mi-a sugerat că în realitate aşa stau lucrurile şi că Noii Zeelande i se va tăia accesul la unele ajutoare de peste ocean dacă guvernul nostru refuză să permită oamenilor de ştiinţă străini să desfăşoare anumite activităţi pe teritoriul nostru.

Credem că ni se cere un preţ prea mare. Dacă legăturile noastre de afaceri cu finanţatorii de peste ocean nu se desfăşoară într-un mod deschis şi onest, atunci ar fi preferabil ca aceste activităţi să nu aibă loc în mijlocul nostru. Care oameni, de oriunde din lume, au dreptul să decidă cine ar trebui şi cine nu ar trebui să aibă acces la cunoştinţe de tehnică avansată - de fapt, la orice fel de cunoştinţe?

Superioritatea tehnologică devine periculoasă doar atunci când este deţinută de un grup restrâns. Istoria arată că multe asemenea grupuri şi-au folosit cunoştinţele avansate în alte scopuri decât pentru binele omenirii, distrugându-se şi, odată cu ei, distrugând un număr mare de oameni.

Bomba atomică ne oferă un prim exemplu despre unde poate duce secretomania în domeniul tehnologiei avansate. Ştiu sigur că teoriile mele legate de bombă s-au dovedit a fi corecte. Pe scurt, bomba este un dispozitiv geometric care nu poate fi detonat decât dacă se respectă riguros legile geometriei. Dispozitivul este detonat prin manipularea mişcărilor relative ale particulelor atomice pe care le conţine; acest lucru nu poate fi efectuat decât dacă bomba se amplasează în, sub sau deasupra unui anumit punct geometric raportat la suprafaţa Pământului, într-un moment determinat specific. Mişcările relative ale Soarelui şi Pământului, exact în momentul ales, provoacă scindarea particulelor instabile de uraniu, plutoniu, cobalt sau a oricărei alte materii instabile folosite pentru declanşarea exploziei. Scopul testelor cu dispozitive nucleare efectuate de la al Doilea Război Mondial încoace a fost să descopere toate combinaţiile geometrice posibile care să conducă la detonarea atomului.

Din cauza secretului impus asupra acestor cunoştinţe de tehnologie avansată, toate marile puteri ale lumii efectuează frenetic teste experimentale în încercarea de a ţine pasul cu puterile rivale sau chiar de a le depăşi, temându-se că într-un final una sau cealaltă va prelua conducerea. Toate naţiunile implicate introduc informaţiile în calculatoare, astfel încât calculele să poată fi făcute în avans şi să afle când şi unde va fi detonat următorul dispozitiv nuclear. În acest fel, spirala nesiguranţei şi a neîncrederii a crescut atât de mult încât lumea a devenit un spital de nebuni în care suntem cu toţii pacienţi. Dacă nu se face ceva în acest sens, dacă nu se creează un sistem care să comaseze toate cunoştinţele şi informaţiile, vom sfârşi cum au sfârşit multe alte civilizaţii, ne vom autodistruge ca rasă.

Dacă fiecare individ inteligent ar fi avut acces la aceste secrete imediat după război, poate că greutatea opiniei

publice ar fi fost suficientă pentru a preveni jocul nebunesc care se desfăşoară acum în toată lumea în numele siguranţei naţionale. Cel puţin s-ar fi aplicat frânele pentru a ne domoli goana spre eternitate.

Natura geometrică a bombei face ca ideea unui război nuclear să fie complet ilogică - poate aşa se explică de ce Statele Unite, Anglia, Elveţia şi alte ţări şi-au intensificat cercetările în domeniul tehnicilor de război chimic şi bacteriologic.

De ce este ilogic un război nuclear?

Să luăm următorul exemplu: dacă Rusia, să zicem, ar lansa o rachetă în încercarea de a demola New Yorkul, americanii ar şti cu luni de zile înainte că pe data de, la ora de, oraşul poate fi ţinta unui atac nuclear. Computerele lor le-ar spune acest lucru. Evident, toată apărarea ar fi concentrată în acel punct până când trece pericolul. Dacă o rachetă ar reuşi să treacă de sistemul de apărare şi oraşul New York ar fi ars din temelii, America ar vrea să riposteze imediat. Dar din cauza geometriei Soarelui, riposta nu ar fi posibilă oricând pentru o anumită ţintă sovietică. Ar putea dura ore, zile sau săptămâni până când o ţintă majoră din Rusia s-ar potrivi cu geometria armonică a poziţiei Soarelui pentru ca o rachetă să poată fi lansată către acea ţintă cu certitudinea că va fi detonată. Şi astfel lucrurile vor trena, lună după lună.

Din acest motiv, a devenit necesară înarmarea submarinelor cu arme nucleare şi dispozitive de lansare pentru ca ele să poată cutreiera oceanele în secret şi să se poată poziţiona astfel încât să poată lansa rachete nucleare către ţintele inamice atunci când va veni momentul potrivit.

Între timp, cei de la vârf, care au început acest război nesăbuit, şi cei aflaţi la comandă în ambele tabere ar şti precis, cu mult timp înainte, unde vor fi punctele periculoase. S-ar asigura că vor fi la sute de mile depărtare până când ar trece perioada pericolului. Puteţi fi siguri că plebea ar sta liniştită, neştiind de exploziile iminente.

Dar acelaşi grup a iniţiat acum un joc mai periculos şi complex. Cunoştinţele acumulate pe baza testelor cu bombe au deschis calea către secretele antigravitaţiei; dacă un grup sau altul ar obţine supremaţia în acest domeniu, ar putea să stăpânească lumea dacă ar vrea.

Pentru că OZN-urile sunt reale. Ele sunt dispozitive antigravitaţionale. Cineva deţine cunoştinţe avansate despre ele. Acum noi am vrea să avem acces la adevăr, la tot adevărul, şi să fim ascultaţi în mod democratic în ceea ce priveşte propriul nostru destin.

Informatorul meu a declarat că grupul din care face parte nu este interesat de problemele morale. Reprezentanţii săi sunt aici pentru a îndeplini o anumită sarcină îi preocupă exclusiv această sarcină. „Nu este nici drept şi nici bine", a spus el, „ca populaţia să deţină astfel de cunoştinţe".

Răspunsul meu a fost că eu fac parte din populaţie, sunt un om liber în ceea ce am crezut a fi o tară liberă; şi că, bazându-mă pe propriile mele resurse, am reuşit să descopăr foarte multe informaţii legate de activităţile oamenilor respectivi.

Mă întreb adesea câte griji, câţi ani de muncă intensă aş fi putut să scutesc dacă ar fi fost posibil să studiez toate informaţiile relevante apărute în publicaţii tehnice care să fie disponibile.

Nu este dreptul tuturor cetăţenilor liberi să aibă acces la tehnologia viitorului? Personal, cred cu tărie că avem toţi acest drept - alternativa este să ajungem precum câinii lui Pavlov, când am putea fi toţi forţaţi să acţionăm la ordinele unui nou soi de stăpân.

Am cerut de nenumărate ori să mi se dea un singur motiv moral temeinic pentru care informaţiile cunoscute legate de OZN-uri nu ar trebui publicate. Până acum nu am auzit de un astfel de motiv şi cred că nici nu există unul. Cercetările pe cont propriu, aşa cum am efectuat

eu, vor continua. Sunt convins că alţii, cu mai multă inteligenţă şi cu abilităţi tehnice mai mari decât ale mele, vor continua această muncă.

Să analizăm îndeaproape reţeaua de antene din interiorul şi din jurul oraşului Auckland; imaginea este complicată, însă un studiu aprofundat al sistemului relevă multe conexiuni cu armonicele geometrice asociate cu antigravitaţia şi cu fenomenele OZN. Arată, fără nici o urmă de îndoială, că unii tehnicieni au stabilit o comunicare directă cu OZN-urile care au fost active în poziţiile indicate în secţiunea Auckland de pe reţeaua OZN. Cine deţine de fapt controlul asupra OZN-urilor? Deocamdată nu putem determina acest lucru, însă există câteva răspunsuri posibile, printre care următoarele:

1. OZN-urile sunt controlate de extratereştri care sunt foarte avansaţi din punct de vedere ştiinţific. Aceşti extratereştri îi instruiesc pe oamenii noştri de ştiinţă în noi domenii tehnologice.
2. Oamenii de ştiinţă de pe Pământ au descoperit secretele antigravitaţiei şi au reuşit să construiască un număr redus de vehicule tip OZN. Aceste dispozitive antigravitaţionale sunt folosite acum pentru ca savanţii să-şi continue cercetarea şi să-şi perfecţioneze tehnicile ştiinţifice.
3. OZN-urile se află sub controlul extratereştrilor, iar activitatea lor are ca scop să-i împiedice pe oamenii de ştiinţă de pe Pământ să-şi continue cercetările.
4. Un grup de extratereştri a trăit în secret printre noi de-a lungul istoriei, iar acum controlează lumea. Ei conduc toate experimentele ştiinţifice avansate. (Credem că acesta este răspunsul cel mai puţin probabil.)
5. Alte posibilităţi pe care nu le cunoaştem încă.

Niciunul dintre noi nu ştie care răspuns este cel adevărat. Dar s-ar putea să nu treacă mult timp până vom afla.

HARTA 4

Secţiune a reţelei A deasupra regiunii Auckland. Locurile unde sunt amplasate staţiile de emisie făcute de om demonstrează clar că există anumite corelaţii între activitatea OZN-urilor şi poziţionarea planificată a acestor staţii.

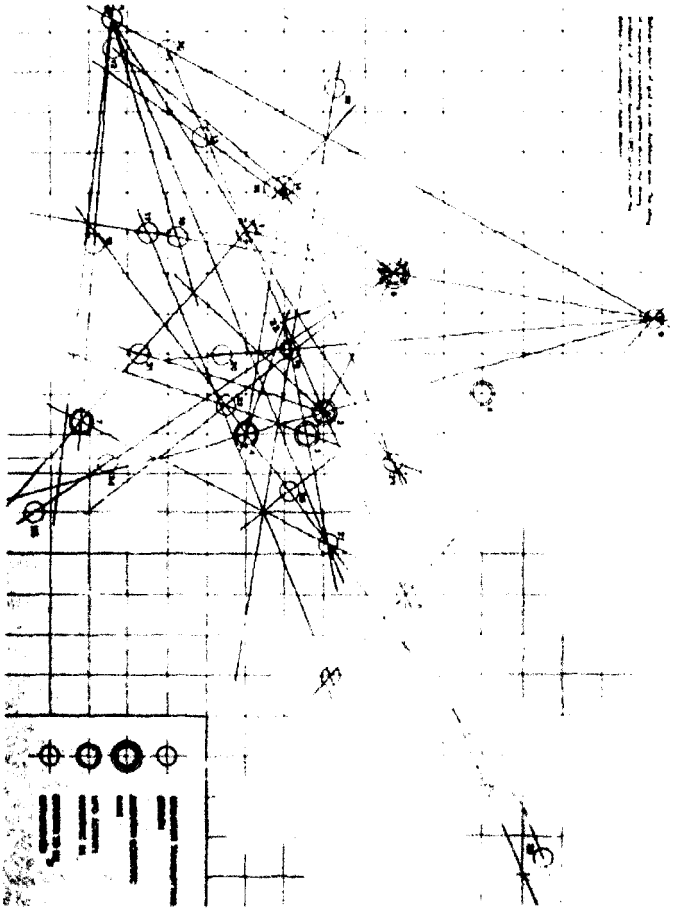

Un străin care ocupa o funcţie înaltă într-un minister guvernamental mi-a spus că cei care conduc „experimentul" mă vor împiedica să public această carte. Mi s-a spus aşa: „Grupul este atotputernic şi nu ai nicio şansă să-l învingi". Răspunsul meu a fost că sunt conştient atât de puterea exercitată de „grup", cât şi de relativa mea insignifianţă.

Istoria ne arată că în alte vremuri oameni „insignifianţi" au reuşit să strice planurile unor grupuri influente, iar cu perseverenţă şi puţin noroc aş putea face şi eu la fel - pentru că sunt convins că „grupul", care păstrează cu grijă secrete care ar trebui să fie disponibile pentru toată lumea, este nociv din punct de vedere moral.

Un studiu al hărţii Auckland va arăta că este o reproducere exactă a hărţii cu reţeaua energetică publicată în cartea mea anterioară. Structura reţelei acoperă zone de un minut pătrat de arc.

Poziţiile de la 1 la 6 reprezintă activitatea OZN-urilor anterior schiţată pe hartă. Acestea sunt, în detaliu:

1. Fabrica de pe strada Rosebank, fabrică demolată de o explozie rămasă neexplicată. Un OZN a fost zărit deasupra zonei înainte ca explozia să se producă.
2. Explozie neexplicată la colţul străzii Rutland, în oraşul Auckland.
3. OZN observat plutind deasupra muzeului, pe domeniul public al oraşului Auckland.
4. OZN observat plutind în spatele unei case de pe strada Inverary, Epsom, o suburbie a oraşului Auckland.
5. Lacul Pupuke, North Shore, punct deasupra căruia a fost semnalată prezenţa unui OZN.
6. În acest punct, un obiect a fost văzut plonjând din aer în apă.
7. Şeful unui departament guvernamental din Auckland m-a informat că un OZN a fost văzut planând deasupra acestui punct.

8. Aceasta este poziţia unei baze cu personal adus din una dintre cele mai puternice naţiuni ale lumii. Acest lucru mi-a atras atenţia prima dată în timpul unei vizite la Universitatea Victoria din Wellington, în 1969. Ţinusem un curs în faţa studenţilor. După cursul în care am abordat aspecte ale reţelei OZN, le arătam ataşatului american pe probleme de aviaţie, care a cerut să fie prezent incognito, şi redactorului-şef al revistei *Salient,* revista studenţească a universităţii, o copie după harta reţelei de deasupra zonei Auckland.

Studentul m-a întrebat ce ştiam despre baza americană de la North Shore, Kauri Point.

Am întrebat surprins: „Care bază?" El mi-a răspuns: „Trebuie să ştiţi despre ce bază vorbesc, doar aţi schiţat-o pe harta dumneavoastră".

I-am spus, şi era adevărat de altfel, că nu ştiam nimic despre o astfel de bază. Punctul de pe harta reţelei la care se referea era intersecţia la Kauri Point a unor coordonate trasate de mine; el a insistat că sigur ştiam de existenţa bazei pentru că altfel nu aş fi putut să o schiţez atât de exact. I-am explicat că nu aveam nici cea mai mică idee despre semnificaţia acelei poziţii; ştiam doar că anumite linii care uneau alte staţii se intersectau în acel punct. Am lăsat pe altă dată analiza aprofundată a poziţiei respective.

Reflectând asupra acestei conversaţii câteva zile mai târziu, mi-a trecut prin minte că invitaţia de a ţine acel curs la Universitatea Victoria fusese de fapt o „înscenare"; totuşi, concluzia aceasta ar putea fi nedreaptă faţă de studenţii care au participat la curs. În orice caz, vizita a meritat efortul întrucât am aflat un indiciu despre o bază stabilită pe ţărmul de nord al oraşului Auckland.

De atunci, am aflat că baza există într-adevăr şi că foarte puţini oameni din oraşul acesta, cu mai bine

de jumătate de milion de locuitori, ştiu acest lucru. De exemplu, un tehnician electronist din Noua Zeelandă m-a contactat şi s-a dovedit a fi una dintre persoanele care aveau acces în această bază.

Era foarte interesat de ceea ce făceam şi de lucrurile pe care le ştiam. „Nu ştiţi ce păţesc oamenii care ştiu prea multe?", m-a avertizat el. Am rămas înmărmurit, dar m-am străduit să-i explic că în cazul în care păţeam ceva rău, îmi luasem măsuri de precauţie, mai precis întocmisem şi pusesem la loc sigur mai multe exemplare cu o lungă listă de nume ale unor oameni implicaţi în „experiment" şi că s-ar putea să fie puşi în încurcătură de întrebările care ar urma, în mod inevitabil, nenorocirii abătute asupra mea. Întrebarea lui m-a cam neliniştit, însă eram convins că „grupul" avea să-şi dea seama că scoţându-mă pe mine din joc nu vor face decât să atragă atenţia asupra lor.

Am încercuit pe hartă poziţia bazei de la Kauri Point şi, mai târziu, din pură curiozitate, am măsurat distanţa în minute de arc (mile marine) de la bază până la o altă unitate cu personal american - baza RNZAF (Forţelor Aeriene Regale ale Noii Zeelande) de la Woodbourne, lângă Blenheim, pe Insula de Sud.

Distanţa schiţată era de 288 de minute de arc, conform acurateţei hărţii la care aveam acces la acea vreme. Se pare că cele două baze erau poziţionate astfel pentru a stabili o armonică geometrică asociată cu dublul vitezei luminii. Interesul mi-a fost imediat stârnit şi din acel moment am crezut că există o conexiune geometrică precisă între cele două staţii, conexiune care permite experimentele electronice.

Am efectuat recent o serie de calcule exacte, pe calculator, în legătură cu aceste două puncte şi am descoperit mult mai multe dovezi convingătoare care să ateste existenţa unei conexiuni geometrice.

Am avut multe date matematice cu care să lucrez, date adunate în decursul mai multor ani, şi am descoperit că ceea ce pare evident nu întotdeauna se dovedeşte a fi răspunsul corect.

Unul dintre faptele interesante pe care le-am descoperit a fost că puteam să măresc ori să scad valorile armonice, înmulţind sau împărţind la 6 sau 60. În mod normal folosim grade, minute sau secunde de arc, raportate la suprafaţa Pământului, însă lungimile de undă geometrice echivalente pot fi mărite sau scăzute, deasupra sau sub aceste valori normale. De fapt, cele de deasupra pot fi scăzute în lungime de un număr infinit de ori pentru a crea transmisiuni cu frecvenţă foarte înaltă.

Am aplicat acest exerciţiu pentru distanţa calculată între cele două staţii, după cum urmează:

distanţa între staţii:

distanţa: 284,9006 minute de arc (mile marine)

înmulţit cu 6 de nouă ori:

$2{,}87114^{9}$.

Rădăcină pătrată a armonicei de 2871140 este:

1694444 armonică.

Diferenţa de latitudine între cele două staţii a fost calculată la:

4,706666 grade

care înseamnă

16944 *secunde de arc* (armonică).

Kauri Point se află la longitudinea:

174°42'.

Dacă scădem 90° din această valoare pentru a stabili poziţia Kauri Point în cadrul sectorului de 90° adecvat, obţinem:

84°42'

care înseamnă:

84,7°

adică jumătate din armonica:

169,4 (armonică).

Nu ştiu sigur cât de exactă trebuie să fie această valoare pentru aplicaţii practice, dar s-a descoperit că această armonică (169444) are o conexiune directă cu tipurile de comunicare, în special cu comunicarea spaţială. A se vedea ultimul capitol, „Terra, trezeşte-te!"

Circumferinţa latitudinii care trece prin poziţia bazei de la Woodbourne este de 269,53 de grade, raportat la Ecuator, lucru care ar putea fi asociat cu valorile armonice derivate din ecuaţiile unificate.

Toate dovezile sugerează utilizarea unor poziţii geometrice extrem de precis calculate în scopul efectuării unor experimente ştiinţifice extrem de avansate. Dacă este aşa, atunci Noua Zeelandă este foarte bine plasată pe suprafaţa Pământului din punct de vedere strategic.

Un alt factor interesant a fost că toate coordonatele geometrice care conectau staţia de la Kauri Point cu punctele unde avuseseră loc explozii masive (străzile Rosebank şi Rutland, punctele 1, respectiv 2 de pe hartă) erau egale. Cu alte cuvinte, o linie între cele două puncte de explozie constituia baza unui triunghi isoscel al cărui vârf era Kauri Point.

Am verificat lungimea bazei triunghiului şi am descoperit că distanţa dintre cele două explozii era de 288 de secunde de arc, sau de două ori armonica vitezei luminii, conform acurateţei schiţei.

Mai departe, dacă triunghiul isoscel astfel format ar fi împărţit în două (linia 8 - 32 pe hartă), atunci coordonata 8 - 32 ar fi egală cu linia de coordonată 32 - 4. Poziţia 4 este cea a unui OZN care a fost văzut planând în spatele unei case de pe strada Inverary, în Epsom (o apariţie verificată). Să fie o altă coincidenţă? Mă îndoiesc. Unghiul format de 1 - 8 şi 2 este egal cu 288 000 de secunde de arc, potrivit acurateţei schiţei, care este tot o armonică a dublului vitezei luminii.

De curând, am reanalizat tiparul în profunzime, potrivit acurateţei schiţei. Cred că următoarele coordonate geometrice sunt integrate în sistem.

O rază cu centrul în poziţia 8 şi care trece prin poziţiile 1 şi 2 ar trebui să aibă o lungime de 231,48147 secunde de arc. Dacă înmulţim această valoare cu 6 pentru a mări armonica, obţinem armonica 13888,888. Aceasta este dublul armonicei 6944,444, care este reciproca vitezei luminii.

Circumferinţa cercului având această rază va fi de 1454,441 secunde de arc (relativ). Dacă înmulţim această valoare cu 6x6x6, obţinem valoarea de 314159,27, care este armonica directă a lui Pi sau 3,1415 92 7. Extraordinar!

9. Aici am descoperit prima antenă din reţea, aşa cum am descris în capitolul 3. Din acest punct a început întreaga investigaţie. Prima succesiune geometrică pe care am găsit-o a fost 9 - 2 - 4, 2 şi 4 fiind poziţiile a două OZN-uri schiţate anterior.

HARTA 5

Ilustrează secţiunea perfecţionată a grilei A de deasupra oraşului Auckland, Noua Zeelandă. Cercurile arată poziţiile activităţii OZN-urilor. A se vedea harta reţelei care arată poziţiile staţiilor de emisie construite de om. (Harta iniţială a fost publicată în „Harmonic 33".)

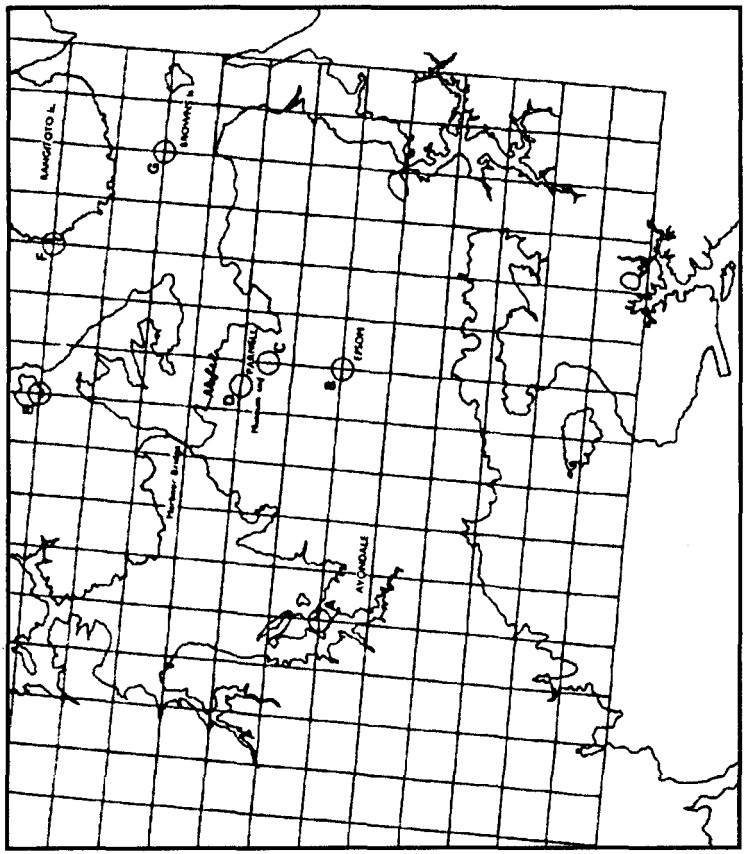

Alte coordonate de la 9 sunt: 9 - 30 - 11, 9 - 8 - 16 - 17 şi 9 - 6 - 28. S-ar părea că aceste succesiuni nu sunt deloc întâmplătoare.

Poziţiile 10 şi de la 13 la 29 reprezintă staţii de emisie construite de om, staţii la care sunt montate sisteme de antene sofisticate. Fiecare dintre ele a fost fotografiată, iar copii ale acestor fotografii sunt îndosariate şi depozitate în mai multe locuri sigure. Tiparele geometrice produse prin conectarea tuturor staţiilor arată o conexiune clară. Armonicele implicate sunt complexe şi voi lăsa găsirea soluţiilor la latitudinea cititorilor înclinaţi spre matematică. Diferitele unghiuri formate prin intersectarea liniilor au, de asemenea, asocieri armonice.

Poziţiile 11 şi 12 par să reprezinte două staţii majore. Ele se află în zona munţilor Waitakere, la vest de Auckland, iar stâlpii de antenă pot fi văzuţi de la câteva mile distanţă. S-ar putea argumenta că dacă staţiile sunt aliniate geometric cu alte staţii de pe hartă este o pură coincidentă - dar, dacă tot este o coincidentă, îndrăznesc să spun că nimeni nu va avea nicio obiecţie să am acces liber în clădiri ca să fotografiez şi să studiez aparatura electronică instalată în interior. Apropo, una dintre clădiri arată ca o fortăreaţă.

În sfârşit, am schiţat pe hartă poziţiile 30 şi 31 care cred că reprezintă locuri unde va fi instalată în viitor aparatură de transmisie. Distanţa dintre aceste puncte este echivalentă cu de 8 ori armonica vitezei luminii de 1439 sau 8C. Rădăcină pătrată a acestei valori este 3,3927. Armonica 3927 este încorporată în acest grup de cifre. Descoperisem anterior că o armonică de 3393 era una dintre numeroasele armonice folosite la detonarea unei bombe atomice.[4] S-a observat deja o activitate ciudată în zona

[4] 3393 este termenul 33927 redus la un număr de patru cifre. (n. a.)

acestor două poziţii, aşa că vom menţine supravegherea pentru a vedea ce se întâmplă.

Antenele continuă să apară, dar nu le mai trasăm pe hartă ca să n-o complicăm. Noi, şi mulţi alţi oameni care ne-au ajutat în cercetările noastre, credem că avem deja suficiente dovezi pentru a ni se permite să desfăşurăm o anchetă amplă şi la vedere asupra întregului sistem care, evident, nu se limitează la zona Auckland, ci se întinde pe toată suprafaţa Noii Zeelande.

Cine conduce „experimentul"? De unde vin fondurile necesare? Ce intenţii au cei care controlează sistemul după ce munca lor se va termina şi vor găsi toate răspunsurile? Ne vor spune atunci întreaga poveste legată de OZN-uri?

Sincer, mă îndoiesc.

7. Valori matematice de interes

ÎN LUCRĂRILE MELE ANTERIOARE AM ARĂTAT PAŞII pe care i-am urmat în cercetările mele şi care m-au condus către o ecuaţie unificată bazată pe funcţia armonică a vitezei luminii şi pe ecuaţia lui Einstein $E = MC^2$. Ecuaţia mi-a indicat faptul că toate substanţele fizice din Univers sunt formate din frecvenţele armonice ale luminii, în diverse forme geometrice care se întrepătrund. Toată materia, fie că e vorba de o stea, de o planetă sau de structura atomului, este formată prin intermediul rezonanţei armonice a luminii.

Putem face o analogie între felul în care lumina este individualizată într-o substanţă fizică din matricea universală asemănând universul cu un vast ocean. Dacă în ocean se creează un vortex, atunci o porţiune mică din acest ocean este transformată în ceva diferit faţă de substanţa principală. Zona pe care o delimitează vortexul acţionează după un set diferit de legi geometrice. Schimbarea de stare este cauzată de mişcarea spiralată pe care o imprimă influenţa altor forţe.

În opinia mea, forţele care determină formarea unui vortex în matricea universului se manifestă prin interacţiunea universului cu antiuniversul. Cu alte cuvinte, interacţiunea sau pulsaţia dintre materie şi antimaterie determină formarea sau dezintegrarea substanţei. Această idee concordă cu teoria „expansiunii" universului. Mulţi oameni de ştiinţă consideră că materia este în permanenţă creată şi distrusă, astfel menţinându-se o rezervă constantă de materie în universul fizic.

Este posibil ca armonicele reciproce ale luminii din antiunivers să interacţioneze cu armonicele luminii pure din universul nostru fizic pentru a forma rezonanţe care să creeze materie? Dacă acest lucru este corect, atunci

trebuie să căutăm reciproca de 6944 a armonicei luminii în structura geometrică din formarea masei sferice în toate părţile universului. Dacă acest lucru se aplică celei mai mari planete sau stele, atunci trebuie să se aplice şi structurii sferice a atomului.

Valoarea geometrică sau universală cu care putem măsura corpurile sferice, indiferent de mărimea lor, este măsurătoarea unghiulară. Factorul constant pentru circumferinţă este, în toate cazurile, 360 de grade sau 21 600 de minute de arc. În ceea ce priveşte pământul, spunem că distanţa de un minut de arc reprezintă o milă marină, însă - evident - distanta fizică reală va varia în funcţie de mărimea corpului.

Dacă vom considera că diametrul tuturor corpurilor sferice este măsurat, şi el, în unităţi de arc, egale cu unităţile de suprafaţă, vom constata că valoarea constantă pentru diametru este de 6875,493542. Am putea numi această valoare diametrul armonic al tuturor corpurilor sferice. Pentru a face ca acest corp să ia fiinţă din matricea universală, trebuie iniţiată o acţiune vortex şi trebuie ca acel corp să fie construit din particule fundamentale. Ne-am aştepta la un fel de stadiu gazos rarefiat la periferia corpului, care să treacă treptat la o structură atomică mai densă, până când se formează un corp solid cu o densitate mult mai mare în centru.

Din acest lucru ne dăm seama că, atunci când urmărim reciproca armonicei luminii care creează de fapt corpul sferic, trebuie să luăm în considerare nu doar corpul solid în sine, ci şi gazele rarefiate sau particulele atomice care înconjoară corpul, pentru că şi acestea au masă.

Dacă luăm ca exemplu Pământul, observăm că există mai multe straturi care se extind dincolo de suprafaţa planetei, straturi care devin din ce în ce mai rarefiate odată cu creşterea altitudinii. Mai întâi de toate, există troposfera, unde sunt concentrate trei sferturi din întregul înveliş al Pământului. Troposfera conţine 78% azot,

21% oxigen, 0,9% argon, 0,3% dioxid de carbon, urme din alte câteva tipuri de gaze şi o cantitate considerabilă de vapori de apă. Apoi urmează stratosfera şi mezosferă, care urcă până la o înălţime de 80 de kilometri. Până la un punct, stratosfera este alcătuită din ozon sau oxigen greu format prin descărcări electrice sau din raze ultraviolete puternice care trec prin particulele de oxigen normal. De la altitudinea de aproximativ 80 de kilometri până la 550 - 950 de kilometri se află ionosfera, unde razele X şi ultravioletele provenite de la Soare ionizează aerul rarefiat. Acest fenomen produce atomi şi molecule încărcate cu sarcini electrice, dar şi electroni liberi. Acest strat constituie doar 0,001% din greutatea totală a atmosferei. Stratul exterior este exosfera, unde se găsesc particule subatomice, plus un strat de 1 500 de kilometri de heliu foarte dispersat, înconjurat de un strat de hidrogen care Se întinde în spaţiu pe o suprafaţă de 6 500 de kilometri. În această zonă, atomii sunt atât de departe unii de alţii încât intră extrem de rar în coliziune, lucru care ne dă un indiciu privind densitatea acestui strat.

Aşa cum se poate vedea, dacă teoria mea este corectă, hidrogenul este primul tip de material care se formează din substanţa universală; urmează gazele mai grele care se află mai aproape de suprafaţa Pământului şi, la sfârşit, materia solidă a planetei înseşi.

Diametrul armonic geometric al Pământului ar putea fi atunci extins astfel încât să includă masa principală a învelişului atmosferic care îl înconjoară pentru a vedea dacă reciproca armonică a luminii este evidentă.

Dacă adunăm echivalentul armonic al valorii de 6875,493542, adică 68,75493542, la diametru pentru a include atmosfera, obţinem:

6875,493542
68.75493542
6944,24847742

Întrucât 6944 este reciproca armonică a vitezei luminii în spaţiu liber, pare posibil ca toate corpurile sferice să fie de fapt formate printr-un fel de rezonanţă turbionară care cauzează precipitarea materiei. În primele stadii ale formării se află gazele rarefiate; apoi, pe măsură ce vibraţia armonică se intensifică până în punctul în care este egală cu reciproca luminii, se formează substanţele mai dense. La sfârşit, la anumite valori armonice, apar substanţele solide.

Dacă aşa stau lucrurile, atunci, conform teoriei mele, fiecare corp spaţial trebuie să aibă un fel de înveliş gazos sau ionic. Îmi imaginez că în cazul planetelor, tipul de înveliş gazos ar depinde de distanţa orbitală faţă de soarele sau steaua centrală. Valorile orbitale ar iniţia armonice secundare care ar modifica structura atmosferei înconjurătoare.

Rezultă că toate planetele din univers care au mărimi şi rază orbitală similare cu cele ale Pământului au acelaşi tip de atmosferă şi alte caracteristici comune. Prin urmare, trebuie să fie milioane de planete care ar putea fi locuite de om. Raportul dintre diametrul unei planete şi înălţimea atmosferei sale ar fi de 200:1.

La scurt timp după ce am publicat cea de-a doua carte, am primit vizita unui australian care mi-a dat câteva informaţii legate de geometria liniilor drepte şi curbe. Era un tip foarte ambiţios; nici acum nu ştiu de ce m-a vizitat de fapt sau ce legături are în ţara lui, însă informaţiile pe care mi le-a oferit au fost extrem de interesante. Mi-a lăsat destul de multe notiţe, spunând că puteam să le folosesc aşa cum credeam eu de cuviinţă. E posibil să folosesc acele date în viitoarele mele cercetări, însă voi prezenta şi aici câteva dintre ele.

Geometria liniilor drepte şi curbe: globul şi discul. Alegând o singură unitate de măsură universală, putem transforma direct din unităţi de lungime în unghiuri geometrice şi invers. Considerând Pământul un glob, observăm

că are o circumferinţă de 21 600 de minute de arc (sau mile marine) şi un diametru de 6875,493 minute de arc.

DIAGRAMA 5

Ilustrează faptul că toate corpurile sferice au o afinitate armonică faţă de reciproca armonică a vitezei luminii.

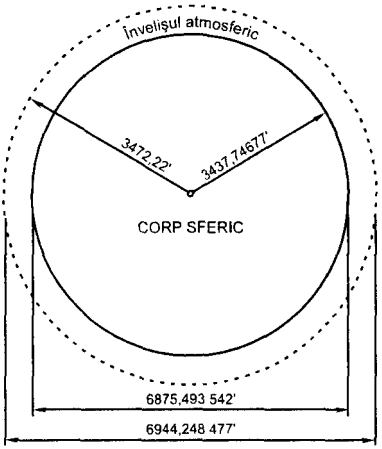

Învelişul atmosferic 3472,22' 3437,74677'
Corp sferic 6875,493 542' 6944,248 477'

Armonica vitezei luminii = 144/reciproca armonică = 6944. În unităţi de măsură geometrice, circumferinţa tuturor corpurilor sferice este de 360° sau 21 600 de minute de arc. Diametrul tuturor corpurilor sferice, măsurat tot în minute de arc, poate fi exprimat ca o constantă de 6875,493542 minute de arc. Dacă această valoare este apoi considerată ca o armonică şi extinsă prin armonica echivalentă de 68,75493542, valoarea rezultantă devine 6944,248477, reciproca vitezei luminii.

Aplicarea acestui diametru armonic la toate corpurile planetare din spaţiu ar putea explica masa planetei şi atmosfera înconjurătoare. Constanta de 6875,493542 minute de arc pentru diametru şi o constantă de 34,377468 minute de arc pentru înălţimea atmosferei, măsurată de la nivelul suprafeţei. (Ceea ce înseamnă aproximativ 39,5 mile englezeşti, adică aproximativ 64 de kilometri. Această distanţă s-ar întinde până la mezosferă dacă s-ar aplica atmosferei Pământului. Deasupra acestui nivel ar fi ionosfera şi exosfera.)

Această teorie afirmă că fiecare glob are un disc echivalent care este egal cu el. Cea mai bună metodă de a ne imagina acest disc echivalent este să-l asemănăm cu un glob care a fost pus într-o presă uriaşă şi aplatizat în zona Ecuatorului.

Ceea ce ne interesează este raportul dintre dimensiunile globului - rază, diametru, circumferinţă etc. - şi dimensiunile discului echivalent. S-a descoperit că diametrul discului este egal cu jumătate din circumferinţa globului, iar circumferinţa discului este jumătate din *Pi* (π) înmulţit cu circumferinţa globului.

Circumferinţa globului	= 21 600 de mile marine
Diametrul discului	= 10 800 de mile marine
Circumferinţa discului	= 33 929,2 mile marine

Circumferinţa discului este de 1,5707963 ori circumferinţa globului sau jumătate din *Pi* (π).

Acesta este un lucru foarte interesant, căci vizitatorul meu spune că reţeaua de deasupra Pământului, aşa cum am descoperit-o eu, pare să aibă la bază posibilitatea ca o geometrie să se transforme într-un alt fel de geometrie. Ideea că gravitaţia este o forţă pare să fie o deducţie greşită, în realitate, ea pare să fie o simplă stare de tensiune sau un raport între cele două geometrii. În cercetările mele anterioare am descoperit că această armonică geometrică de 33 929,2 era unul dintre factorii luaţi în calcul la poziţionarea şi detonarea unui dispozitiv atomic.

Să ne uităm în continuare la măsurătoarea în sine. Suntem îndemnaţi să credem că toate sistemele de măsurare, aşa cum sunt ele folosite astăzi, sunt valori pur arbitrare stabilite de om şi, prin urmare, reprezintă metode complet aleatorii de a determina cantităţi sau dimensiuni ale lucrurilor. Sistemul de măsurare britanic, de exemplu, era un talmeş-balmeş de unităţi stabilite în

funcţie de anumite dimensiuni ale omului. Un inch era a 18-a parte dintr-un cot sau o lăţime de un deget mare de la mână. Un cot era măsurat de la cot până la vârful degetului mijlociu întins. Piciorul ca unitate de măsură reprezenta aproximativ două treimi dintr-un cot, patru palme, 12 degete mari sau 16 degete. Degetul era lăţimea falangei mijlocii a degetului mijlociu. Mila marină avea 4 000 de coţi. Nu ştiu sigur originea acestor idei, însă le consider de-a dreptul ridicole, chiar dacă astăzi sunt predate în şcoli. Câte fiinţe umane, alese la întâmplare, ar corespunde acestor dimensiuni specifice? Am avea în oraşe clădiri tare ciudate dacă am standardiza măsurătorile de construcţie pe baza cetăţenilor slabi, graşi, înalţi sau scunzi care locuiesc în ele.

Cred că există dovezi care sugerează că sistemul de măsură britanic se baza iniţial pe concepte geometrice. Dacă acest lucru poate fi dovedit înseamnă că această metodă de măsurare ar putea fi folosită la scară universală pentru a armoniza structurile cu legile naturii. Primele indicii ale acestui lucru se găsesc în factorii care au stat la baza construcţiei Marii Piramide.

Un inch de piramidă sau un inch geodezic este egal cu 1,0011 inchi britanici. E oare posibil ca în vremurile antice un inch de piramidă să fi fost egal cu un inch britanic şi să fi fost ambele unităţi derivate dintr-o valoare geometrică asociată cu armonica 144 a luminii? Dacă da, atunci strămoşii noştri erau mult mai avansaţi din punct de vedere ştiinţific decât credem noi.

În 1635, autorul cărţii „Sea-Man's Practice”, Richard Norwood, folosind un sextant cu o rază mai mare de cinci picioare (13 cm), a făcut unele observaţii asupra Soarelui în două poziţii situate la o distanţă de 9 149 de lanţuri (184 km) una faţă de cealaltă şi a descoperit o valoare de 69,5 mile englezeşti (111,82 km) pentru un grad de latitudine. În 1671, astronomul francez Jean Picard a găsit,

prin intermediul trigonometriei, o valoare exactă de 69,1 mile englezeşti (111,18 km). Newton a folosit această valoare pentru a-şi completa teoria generală a gravitaţiei.

Valoarea folosită în general pentru circumferinţa Pământului la Ecuator este de 25 000 de mile englezeşti (40 225 km). Dacă împărţim această valoare la 360 pentru a găsi numărul de mile dintr-un grad, obţinem 69,444. Luând în considerare toate celelalte valori, sunt convins că nu e o coincidenţă. Valoarea de 69444 este, în mod evident, reciproca armonică a vitezei luminii.

Un studiu serios asupra originii unităţilor de măsură britanice ar putea fi extrem de util şi probabil că multe cărţi de istorie ar trebui rescrise ca urmare a acestui studiu.

Unitatea de măsură de un picior geodezic, egal cu a 6 000-a parte dintr-un minut de arc terestru, care este egal cu un picior de reţea, a fost propusă la începutul anilor 1700 de către Cassini. Dacă acesta ar fi fost standardul acceptat, piciorul geodezic ar fi fost egal cu vechiul picior grecesc, care era cinci şesimi dintr-un *remen.* Parthenonul a fost construit pe baza acestei unităţi de măsură.

Metrul francez ar putea fi considerat o unitate de măsură ştiinţifică destul de exactă. Standardul folosit a fost a 10 000 000-a parte din lungimea unui cvadrant din meridianul care trecea prin Paris. Această valoare a fost stabilită destul de exact în 1798 şi reprezintă echivalentul a 39,37 inchi britanici. Întrucât chiar sistemul de măsură britanic pare să se bazeze pe un echivalent geodezic, această valoare de 39,37 ar putea fi aproape de un echivalent armonic al câmpului magnetic rezultant al Pământului. Un studiu în această direcţie s-ar putea dovedi util. E posibil ca sistemele metrice şi cele britanice să fie complementare.

O altă unitate de măsură antică de interes este iardul megalitic, de 2,72 picioare britanice, descoperit de A. Thom. Unitatea este considerată a fi de origine egipteană,

întrucât se regăseşte în canonul geometric al măsurilor egiptene. În cartea sa „The City of Revelation", John Mitchell evidenţiază un alt aspect legat de această unitate: „Peste tot în lume, unităţile de măsură tradiţionale pentru lungime, suprafaţă, greutate şi capacitate sunt legate între ele şi derivă dintr-un SINGUR CANON ORIGINAR AL COSMOLOGIEI". Două asemenea unităţi sunt mila englezească şi unitatea care supravieţuieşte acum doar în Orient, sub numele de „pu" în Indochina, valoarea sa fiind dată la pagina 358 din cartea „Modern Metrology" a lui L. D'A. Jackson ca fiind de 2,72727 mile (fracţie periodică). Fără să aibă cunoştinţe anterioare legate de această unitate, J. F. Neal a dedus existenţa acesteia în Marea Britanie analizând intervalele dintre locurile sacre antice şi a numit-o „milă megalitică", întrucât raportul dintre această unitate şi milă era practic acelaşi cu raportul dintre iardul megalitic şi picior. Sunt 14 400 de picioare într-o milă megalitică.

El subliniază că raportul dintre dimensiunile Pământului şi cele ale Lunii este de 10:2,72727. Punctul esenţial aici îl reprezintă faptul că o milă megalitică este egală cu 14 400 de picioare britanice. Din nou, avem armonica vitezei luminii, 1440, în conexiune cu sistemul de măsură britanic. Există şi indicaţii matematice care sugerează că unitatea ar putea fi asociată cu funcţia exponenţială „e", considerată a fi 2,7182818. Matematicienii ar putea studia amănunţit acest domeniu, obţinând poate rezultate interesante. Dacă s-ar putea dovedi că măsura englezească era singura formă de calcul care era asociată armonic cu structura universului şi cu măsura geodezică, s-ar comite o nelegiuire de proporţii dacă acest sistem s-ar pierde. În momentul de faţă se fac presiuni pentru a impune sistemul metric în toate ţările; dacă acest lucru va fi până la urmă înfăptuit, adevăratul sistem de măsură va rămâne ascuns şi va fi folosit doar de către iniţiaţi.

În opinia mea, s-ar putea concepe un nou sistem prin combinarea unităţilor de măsură geodezice cu cele metrice. Inch-ul geodezic şi piciorul geodezic ar putea fi menţinute şi încorporate într-un sistem de măsură cu baza 10. O unitate de bază ar putea să aibă 120 de picioare geodezice, care ar include armonicele de 10 şi 12. Unitatea ar avea 1 440 de inchi lungime, ceea ce ar da armonica directă a vitezei luminii. O altă metodă ar fi să se folosească o unitate de bază de 1,2 inchi geodezici, 10 astfel de unităţi formând un picior geodezic.

O figură geometrică ce indică o legătură remarcabilă între armonica luminii, cerc şi un sistem bazat pe multipli de 10 este decagonul (a se vedea diagrama). Dacă un decagon (un poligon cu 10 laturi) este înscris într-un cerc, unghiurile subîntinse sunt echivalente cu 144° (armonica luminii). Unghiurile dintre laturi şi raza cercului la fiecare intersecţie sunt, toate, de 72° - adică jumătate din armonica luminii.

Un alt fapt curios descoperit în cărţile mele de geometrie este următorul: dacă latura A a unui decagon regulat înscris într-un cerc de rază R este proiectată pe acea rază, aceasta din urmă va fi divizată în secţiunea de aur (un raport de 1:1,618, încorporat în structura multor clădiri antice). Strămoşii noştri ştiau ei ce ştiau!

Următoarea figură geometrică interesantă la care trebuie să ne uităm este spirala. Dacă ne gândim serios, nu există nicio mişcare circulară adevărată în niciun punct al universului. Acest fapt se datorează mişcării relative a tuturor corpurilor fizice din spaţiu. Deşi am putea descrie un cerc perfect în raport cu poziţia noastră pe Pământ, instrumentul folosit pentru a descrie un asemenea cerc ar efectua în realitate un traseu spiralat în raport cu universul ca întreg. Dacă ne gândim la toate mişcările diferite la care suntem supuşi, ne dăm seama că este practic imposibil să calculezi traiectoria unui corp fizic

atunci când se deplasează dintr-un punct spaţial în altul. De exemplu, ar trebui să luăm în considerare mişcarea efectivă în raport cu Pământul, mişcarea de revoluţie a Pământului, mişcarea Pământului în jurul Soarelui, mişcarea Soarelui în cadrul galaxiei noastre, mişcarea galactică şi aşa mai departe.

În urma tuturor cercetărilor pe care le-am efectuat, am ajuns la concluzia că, în timpul formării materiei, formele de undă din care iau naştere substanţele fizice se deplasează prin mişcări spiralate în cicluri de 371,2766°. Aceste cicluri creează un puls rezonant care, la rândul lui, creează o reacţie armonică reciprocă la ecuaţiile unificate care ne guvernează realitatea. Este dificil de calculat valoarea lui pi în raport cu raza mişcării spiralate, din cauza mişcării multidimensionale. Însă eu cred că valoarea este de 3,24; valoarea a doi *Pi,* care ar permite ciclul dublu al materiei şi antimateriei, ar fi atunci de 6,48. Rădăcină pătrată a lui 6,48 este 2,545584412, care este echivalentă din punct de vedere armonic cu valoarea din secţiunea pătratului polar din cadrul reţelei energetice a Pământului.

Însăşi reţeaua planetei este construită în armonie cu mişcarea naturală spiralată a formelor de undă din substanţa fizică.

DIAGRAMA 6

ARMONICELE UNUI DECAGON

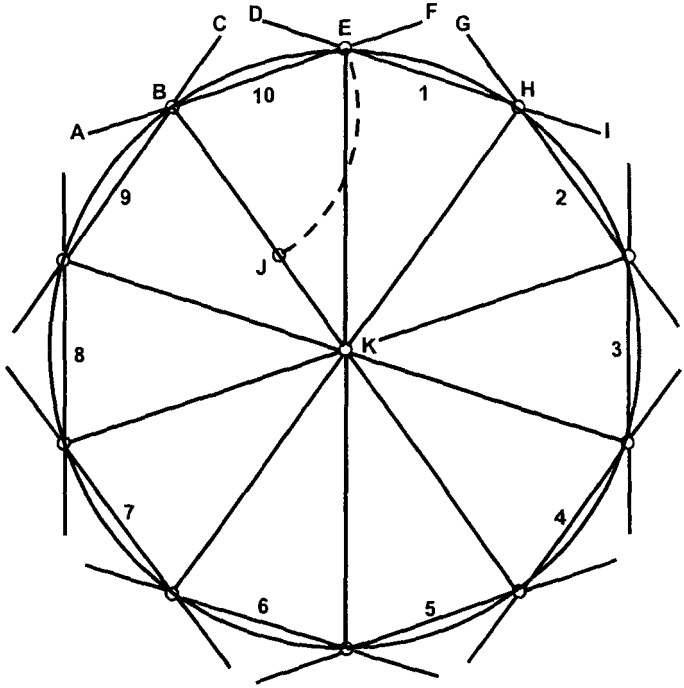

Decagonul (poligonul cu 10 laturi) indică o relaţie directă între lumină, cerc, puterea armonică a lui 10 şi secţiunea de aur cu raportul de 1,618.

Unghiurile subîntinse A-B-C, D-E-F, G-H-I etc. au fiecare 144°, valoare ce indică o relaţie directă cu armonica vitezei luminii. Fiecare unghi intern K-B-E, K-E-B, K-E-H, K-H-E etc. are 72°, adică jumătate din armonica vitezei luminii.

Dacă o latură a unui decagon regulat înscris într-un cerc este proiectată pe rază, raza va fi divizată în secţiunea de aur. Acest lucru este ilustrat în diagramă prin proiectarea laturii B-E pe raza B-K. Raza este divizată într-un raport de 1:1,618.

Polii principali ai celor două reţele care se întrepătrund pe suprafaţa Pământului sunt amplasaţi pe spirala naturală la intervale care coincid cu reciproca armonică a vitezei luminii.

Polii nord şi sud ai unei reţele se află la o distanţă de 694,4 minute de arc faţă de polii geografici nord şi sud. Ce-a de-a doua reţea are polii amplasaţi la o distanţă de 1054,4 minute de arc faţă de polii geografici, diferenţa de latitudine fiind de 360 de minute sau şase grade. Poziţiile polilor din cele două reţele, polii nord şi sud, cad pe o curbă spiralată care începe la polul geografic nord şi se termină la polul geografic sud. Acest lucru este probabil foarte greu de vizualizat în lipsa unor modele demonstrative adecvate, însă e suficient să spunem că punctele armonice de pe spirala naturală dau naştere unor rezonanţe simpatetice care se combină cu rezonanţele luminii, gravitaţiei şi masei.

În „Harmonic 33" am demonstrat legătura dintre poziţia craterului Wolf Creek din nord-vestul Australiei şi reţeaua planetei. Craterul Wolf Creek este un aşa-zis „crater meteoritic", asemănător craterului din Arizona, Statele Unite. Deşi mulţi oameni de ştiinţă cred că aceste cratere, şi multe altele din întreaga lume, au fost provocate de meteoriţi giganţi care au lovit planeta, până în acest moment nu s-a găsit niciun fragment de meteorit de mari dimensiuni. S-au găsit multe bucăţi mici dintr-un anumit tip de fier împrăştiate în vecinătatea unora dintre cratere, însă masa combinată a fragmentelor ar reprezenta doar o parte infimă din cantitatea necesară pentru a lăsa în urmă gropi de asemenea dimensiuni. Prezenţa acestui fier pur ar putea indica alte posibilităţi interesante care vor fi discutate într-unui dintre capitolele următoare.

În publicaţiile mele anterioare am arătat că, în opinia mea, craterele se formaseră prin explozii care au avut loc în pământ. Acest lucru ar fi fost cauzat de instabilitatea

geometriei spiralei în cadrul reţelei, fenomen provocat de intervenţia asupra sistemului în vremurile străvechi, pe baza unor cunoştinţe ştiinţifice avansate. Toate dovezile adunate în vremurile moderne indică faptul că acum aproximativ unsprezece sau douăsprezece mii de ani a avut loc o catastrofă de proporţii care a provocat dezastre la nivel mendial. Unele dintre aceste dovezi sugerează că au avut loc explozii de tip atomic în diferite locuri de pe suprafaţa planetei. Poate un război antic? Sau poate că oamenii de ştiinţă au întrecut măsura şi au efectuat experimente cu structura materiei fără a deţine controlul complet asupra efectelor pe care le vor avea acţiunilor lor?

În prima mea lucrare am afirmat următorul lucru: „Cu siguranţă, câmpurile de forţe ale reţelei au fost deformate când s-a întâmplat acest lucru, iar în diferite porţiuni ale sistemului au apărut anumite tensiuni. Pe măsură ce Pământul s-a deplasat prin spaţiu, mai multe puncte din aceste zone tensionate s-au aliniat geometric în raport cu sistemul solar ca întreg; e posibil ca formula MC^2 a secţiunii din reţea să fi fost îndeplinită şi, ca urmare, a avut loc o explozie cu bine cunoscutele efecte devastatoare”.

8. Câmpul magnetic al Pământului

PRIMA CARTE PE CARE AM CITIT-O VREODATĂ în legătură cu obiectele zburătoare neidentificate se numea „Behind The Flying Saucers" şi fusese scrisă de Frank Scully, un reporter american. Asta se întâmpla la începutul anilor 1950, iar informaţiile şi datele cuprinse în acea carte m-au impresionat foarte mult. Acum câţiva ani, am împrumutat cuiva cartea respectivă şi nu am mai primit-o înapoi - e soarta multor cărţi din primii mei ani de cercetare. Săptămâna trecută am avut norocul să obţin un mic exemplar broşat de la un prieten foarte bun din Statele Unite; recitind cartea, am dat peste o serie de informaţii care se leagă acum, după ce am adunat ani buni de cercetare cu care să corelez datele.

Potrivit lui Scully, un grup de oameni de ştiinţă americani a desfăşurat un program intensiv în timpul celui de-al Doilea Război Mondial pentru a studia magnetismul şi celelalte domenii conexe ale ştiinţei. Majoritatea cunoştinţelor acumulate nu au fost niciodată făcute publice şi se pare că acest grup relativ restrâns de oameni este acum atât de avansat în domeniul electromagnetismului încât ar putea foarte bine să aplice cunoştinţele pe care le deţin pentru a construi vehicule de tip antigravitaţional. Scully susţine, de asemenea, că forţele distructive ale electromagnetismului au reuşit să fie controlate în domeniul armamentului.

Pe mine m-au interesat cu deosebire comentariile lui despre câmpurile magnetice ale Pământului. Conform dovezilor existente, un dispozitiv numit magnetron a fost inventat de către fizicianul Albert Wallace Hull, care s-a

născut în aprilie 1880. Această invenţie a fost adusă în atenţia publicului în 1928, când s-a descoperit că magnetroanele cu anozi segmentaţi pot genera frecvenţe extrem de înalte.

Citez din cartea lui Scully:

> „De atunci, magnetronul a avut multe aplicaţii importante. Totul depinde de principiul conform căruia deplasarea electronilor poate fi comandată cu ajutorul unui magnet. În tuburile electronice obişnuite, fluxul de electroni de la filamente până la placă este dirijat prin sarcina aplicată reţelei În magnetron nu există nicio reţea, însă tubul se află într-un câmp magnetic. Pe măsură ce intensitatea câmpului creşte, se atinge un stadiu în care electronii sunt rotiţi înapoi în filament şi nu mai ajung la placă. În acest punct critic, o schimbare mică în câmp produce o schimbare de proporţii în fluxul care trece prin tub.
>
> Magnetronul este extrem de util, mai ales pentru a produce oscilaţii de înaltă frecvenţă folosite pentru generarea undelor ultrascurte. Magnetronul este o diodă sau un tub termionic care are un catod axial ciudat, înconjurat de un anod cilindric. Utilizarea sa ca instrument de prospectare magnetică se datorează faptului că în prezenţa unui câmp magnetic electronii nu se deplasează în mod regulat de la catod la anod; ei se învârt în jurul catodului, iar după ce se atinge un nivel critic al intensităţii câmpului magnetic, electronii se întorc la catod fără să fi ajuns la anod. La această intensitate a câmpului, curentul anodic va scădea brusc. Procedura de manevrare a instrumentului constă în scăderea tensiunii anodice a diodei până când se ajunge la

tensiunea la care fluxul scade rapid. Tensiunea anodică la care are loc acest fenomen se află în raport cu intensitatea critică a câmpului H prin relaţia H - 6/7200 V/R, unde „R" este raza anodului."

(Această ecuaţie este interesantă dacă o raportăm la cercetările efectuate de mine, pentru că valoarea 6/7200 este egală cu 0,000833333. Pătratul acestei valori este 0,000000694444, sau reciproca armonică a vitezei luminii.)

„În practică, se apelează la o procedură de compensaţie, prin care câmpul care trebuie măsurat este anulat printr-un câmp cunoscut produs de un sistem de bobine. Magnetronul este afectat de componenta câmpului terestru care este paralelă cu axul instrumentului. Teoretic, dacă este orientat cum trebuie, instrumentul poate fi folosit pentru a măsura orice componentă din câmpul magnetic al Pământului.

Sensibilitatea tubului poate fi crescută prin regenerare, trecându-se curentul anodic printr-un solenoid suplimentar. Rezultate experimentale interesante s-au obţinut prin utilizarea unor piese de câmp din aliaj magnetic pentru a creşte câmpul magnetic afectat.

Întrucât Pământul nu este decât un magnet uriaş, un dinam, înfăşurat cu linii magnetice de forţă pe post de bobine, telescopic calculate a fi 1257 PE CENTIMETRU PĂTRAT ÎNTR-O DIRECŢIE ŞI 1850 PE CENTIMETRU PĂTRAT ÎN CEALALTĂ DIRECŢIE (CURENŢI TURBIONARI), rezultă că legea naturală a plasat aceste linii la fel de aproape una de cealaltă cum

> sunt firele de păr pe capul unui om. Cu toate acestea, dacă nu sunt deranjate, ele nu se ating şi nu se intersectează niciodată. Dacă sunt deranjate accidental, catastrofa se răspândeşte ca lumina unui proiector şi distruge tot ce întâlneşte în cale."

(Sunt de acord cu această afirmaţie până la un punct, întrucât în opinia mea materia se produce tocmai prin intersectarea acestor linii de forţă.)

> „O eroare iniţială la sursă, să zicem de 30 de centimetri, va pârjoli tot în calea ei pe o lungime de 20 de mile şi o lăţime de o milă şi jumătate, în a 10 000-a parte dintr-o secundă. Dacă este lăsat să înconjoare lumea, fasciculul iniţial ar încercui globul de zece ori într-o secundă. DIN FERICIRE, CA MIJLOC DE APĂRARE, S-A REUŞIT CONTROLAREA ACESTEI FORTE DISTRUCTIVE.
>
> Spectroscopul arată că există un câmp magnetic enorm în jurul Soarelui; concluzia celor mai mari savanţi este că liniile magnetice de forţă care pornesc de la Soare înconjoară Pământul şi se întind până la Lună şi că TOT CE EXISTĂ PE ACEASTĂ PLANETĂ, INDIFERENT DE FORMĂ, EXISTĂ DATORITĂ LINIILOR MAGNETICE DE FORŢĂ."

Având în vedere rezultatele cercetărilor mele, sunt de acord cu această afirmaţie. În şcoli şi universităţi ni se spune în felul următor: câmpul magnetic trece printr-un pol magnetic, trece prin corp şi iese prin celălalt pol magnetic. Nu sunt de acord cu această explicaţie. În opinia mea, liniile magnetice de forţă intră în corp pe la poli, se

deplasează în buclă prin corpul respectiv, apoi ies pe la polul opus. Aşa cum observa şi Scully, liniile de forţă se mişcă în ambele direcţii. Fluxul nu intră printr-un pol şi iese prin celălalt, ci intră prin ambii poli şi iese tot prin ambii poli, cu toate că intensitatea câmpului în ambele direcţii este dezechilibrată.

Dacă am putea vizualiza o linie de forţă astfel încât să-i putem urmări traiectoria, am putea face o analogie imaginându-ne că este ca o bucată de sfoară. Mai întâi, facem o buclă din bucata de sfoară. Apoi ne imaginăm că trecem sfoara printr-o poziţie fixă, bucla rămânând în repaus relativ faţă de un punct fix. În continuare, luând drept ax lungimea sforii, puteam face bucla să se învârtă pe o traiectorie care e la 90° faţă de mişcarea sforii. Bucla va schiţa de fapt o formă sferică în spaţiu.

Liniile de forţă ale câmpului magnetic vor forma o reţea de linii, datorită mişcării de revoluţie a corpului planetar. S-ar putea face analogia cu un ghem de sfoară realizat la o maşină de bobinat. Lungimea sforii a luat forma unui ghem şi în acelaşi timp a alcătuit un marcaj cu linii încrucişate. Dacă vizualizăm din nou acest fenomen sub forma unui corp sferic care se formează în spaţiu, putem să ne imaginăm un mic vortex care se creează în toate trilioanele de puncte în care liniile de forţă se intersectează în cadrul reţelei. Fiecare vortex se va manifesta ca o structură atomică şi va crea în interiorul lui ceea ce noi numim câmp gravitaţional. Cu alte cuvinte, câmpul gravitaţional nu este decât efectul mişcării relative în spaţiu. Materia este atrasă către un câmp gravitaţional la fel cum o bucată de lemn care pluteşte pe apă este atrasă către un vârtej. Câmpurile gravitaţionale create de acţiunea turbionară a fiecărui atom se vor combina pentru a alcătui câmpul corpului planetar format.

Reţeaua globală despre care vorbesc eu este reţeaua naturală formată de tiparul liniilor de forţă care se intersectează.

Densitatea câmpului magnetic al Pământului este informaţia cea mai importantă din cartea lui Scully. Câmpul dezechilibrat cu 1257 de linii de forţă pe centimetru pătrat într-o direcţie şi 1 850 de linii de forţă în cealaltă direcţie nu ne spune prea multe. Însă vom folosi informaţia pentru a calcula intensitatea câmpului deasupra unei zone care are legături armonice cu toate câmpurile unificate din spaţiu, iar dacă informaţia de la care am pornit este corectă, ar trebui să găsim o serie de valori matematice extrem de importante.

Când am publicat primele mele cărţi, nu eram conştient de importanţa enormă a valorilor în acel stadiu de acurateţe. Îmi dădeam seama într-o oarecare măsură care era locul lor în ecuaţii, însă mai aveam ceva de lucru până să ajung să scot la iveală cunoştinţele pe care le conţineau aceste două numere simple.

Unitatea de bază pentru calculele armonice este inch-ul geodezic sau a 72 000-a parte dintr-un minut de arc, un minut de arc având 6 000 de picioare geodezice. Dacă luăm valorile de 1 257 şi 1 850 de linii de forţă pe centimetru pătrat şi calculăm intensităţile câmpului pentru un inch geodezic pătrat, densitatea câmpului este 8326,71764, respectiv 12255,08864 linii de forţă, câmpurile fiind opuse unul faţă de celălalt. Densitatea combinată a câmpului este egală cu 20581,80628.

Acceptând variaţii foarte mici pentru factorii de conversie, diferenţa de intensitate dintre câmpuri (12255,08864 minus 8326,71764) este egală cu 3928,371. Am putea spune că densitatea rezultantă a câmpului într-un sens este echivalentă cu câmpul „A" minus câmpul „B" sau cu 3928,371 linii de forţă. Eu am descoperit că această valoare este reciproca armonică a coordonatei 2545,584412 din reţea.

Intensitatea combinată a câmpului de 20581,80628 linii de forţă poate fi asociată cu armonica de comunicare 169444, după cum urmează:

ţinând cont de ciclul materie-antimaterie, vom dubla valoarea:

(20581,80628 x 2) este egal cu 41163,612
41163,612 la pătrat este egal cu 169444 armonică.

Armonica 41163612 este legată direct şi de construcţia geometrică a Marii Piramide din Egipt. Îndeosebi Camera Regilor este construită pe baza acestei valori. Se pare că această cameră putea funcţiona ca un soi de cavitate rezonantă. Poate pentru comunicare? Acest lucru va fi discutat în lucrări ulterioare.

9. Pitagora şi reţeaua Pământului

DUPĂ CE AM PUBLICAT DESCOPERIREA REŢELEI Pământului, m-am confruntat imediat cu opoziţia lumii academice din universităţi. S-au făcut multe comentarii ironice la diverse întruniri; obiecţia principală părea să se refere la faptul că folosisem sistemul unghiular cu grade şi minute de arc ca bază pentru a-mi stabili valorile din sistemul de măsură universal. S-a argumentat şi că o valoare armonică în baza 10 nu era validă ca multiplu universal, întrucât orice alt număr, de pildă numărul 12, putea fi folosit la fel de eficient dacă teoriile mele erau corecte.

La momentul respectiv, nu am putut să răspund atacurilor împotriva muncii mele decât subliniind că tocmai din acest motiv mă străduisem să folosesc şi alte valori în calculele mele. Descoperisem, prin încercări şi erori, că numai măsurile unghiulare în grade şi minute de arc, în multipli în baza 10, puteau fi utilizate pentru a stabili un sistem de armonice universale. Am constatat că aceasta era singura metodă prin care se putea măsura legătura armonică dintre lumină şi materie indiferent de mărimea corpului vizat, fie că era un atom sau un corp de mărimea planetei Jupiter.

Am sugerat, de asemenea, că savanţii care mă criticau puteau foarte bine să stabilească un sistem ca al meu folosind alte valori de bază şi echivalente armonice dacă erau atât de siguri pe ei, dar din câte ştiu eu acest lucru nu a fost niciodată realizat cu succes. Savanţii susţineau că împărţirea unui cerc în grade şi minute de arc a fost o decizie aleatorie luată de matematicieni în vremurile

străvechi şi că, prin urmare, nu era decât o metodă arbitrară de măsurare. Această împărţire, spuneau ei, putea să se facă în orice număr de părţi egale, în funcţie de capriciile comisiei matematice care stabilea standardul. Bineînţeles, asta însemna că munca mea era complet lipsită de valoare.

Eu am continuat să susţin că diviziunea cercului *trebuie* să se fi făcut pe baza unor consideraţii de natură geometrică şi ţinând cont de legile naturii. Toată munca pe care o făcusem până la acel moment îmi arăta că matematicienii din vechime aveau cunoştinţe legate de univers pe care noi abia reîncepeam să le înţelegem.

Această controversă nu putea fi rezolvată decât dacă se descoperea existenţa unei conexiuni geometrice între armonicele luminii şi armonicele incluse în diviziunea unui cerc. Întru-cât îmi bazasem valorile luminii pe măsurători în minute de arc, trebuia să existe un gen de aranjament geometric care să le lege între ele.

Acest aspect mă preocupa întotdeauna când citeam cărţi despre cercetările în domeniu şi, într-un final, am dat peste ceva care cred că le va da un răspuns celor care mă critică. Prietenul care mi-a sărit în ajutor a fost nimeni altul decât Pitagora, un om cu o statură impresionantă şi o personalitate impunătoare care a trăit în secolul al VI-lea î.Hr. Pitagora a călătorit foarte mult pentru a-şi îmbogăţi cunoştinţele matematice şi se spune că ar fi adunat multe informaţii de la preoţii lui Zoroastru, care aveau în stăpânire cunoştinţele matematice tradiţionale ale mesopotamienilor. El a întemeiat în jurul anului 540 î.Hr., în oraşul Crotona din sudul Italiei, un cult semireligios sau mistic bazat pe matematică. Şi-a învăţat discipolii să venereze numerele, ideea principală fiind că numărul este esenţa tuturor lucrurilor şi principiul metafizic al ordinii raţionale în univers.

El a descoperit legăturile matematice existente în gama muzicală şi conexiunea dintre armonia muzicală şi numerele întregi. Pitagora era convins că armonia şi toate lucrurile din natură pot fi exprimate în relaţii bazate pe numere întregi. În opinia sa, chiar şi planetele se mişcau pe orbite în relaţii armonice una faţă de cealaltă, creând aşa-numita „muzică a sferelor".

Pitagoreicii explicau elementele ca fiind alcătuite din figuri geometrice. Una dintre cele mai interesante figuri era dodecaedrul. Această figură are încuiate în interiorul ei foarte multe informaţii legate de natura geometrică a universului. Primul contact pe care l-am avut cu ştiinţa lui Pitagora a fost când am descoperit că banalul triunghi dreptunghic cu laturile de 3, 4 şi 5 era cheia către relaţia existentă între viteza luminii şi cerc.

Am găsit indiciul care m-a condus către această descoperire în cartea lui John Mitchell intitulată „The City of Revelation", la pagina 62. Vorbea despre numere sacre şi făcea referire la problema cvadraturii cercului. Sugera că dimensiunile relative ale Pământului şi ale Lunii indicau un răspuns şi că aceeaşi sursă furniza numerele sacre ale canonului.

Mitchell a demonstrat că dacă cercul Pământului şi cel al Lunii sunt plasate tangenţial unul faţă de celălalt şi sunt reproduse în proporţiile lor corecte, apoi fiecare cerc este încadrat într-un pătrat, figura geometrică rezultată realizează cu succes cvadratura cercului. Având diametrul Pământului de 7 920 de mile şi cel al Lunii de 2 160 de mile, perimetrele celor două pătrate sunt 31 680 de mile, respectiv 8 640 de mile. Adunând raza Pământului (3 690) cu cea a Lunii (1 080), obţinem 5 040 de mile. Potrivit lui Platon, acesta este un număr mistic. Se pare că circumferinţa unui cerc trasat din centrul Pământului şi care trece prin centrul Lunii ar măsura aproximativ 31 680 de mile, număr echivalent cu perimetrul pătratului care conţine Pământul.

Mitchell a afirmat în continuare că în cazul în care colţul exterior al pătratului care conţine Luna este unit cu colţul corespondent al pătratului care conţine Pământul, triunghiul astfel format are laturile de 2 160, 2 880, respectiv 3 600 de mile. Dacă le împărţim la cel mai mare divizor comun al lor, adică 720, aceste numere devin 3, 4 şi 5. Mitchell declară următoarele: „Când ne confruntăm cu astfel de date, este aproape imposibil să evităm concluzia - acceptată în toate secolele trecute, mai puţin în cel în care trăim - că întregul canon cosmic, inerent atât sistemului solar, cât şi tuturor celorlalte aspecte ale naturii, *a fost revelat omului, nu a fost inventat de om*".

Pentru mine era evident că pornind de la aceste date se putea ajunge la o altă concluzie interesantă. Relaţiile geometrice pe care le implică triunghiul cu laturile de 3, 4 şi 5 sunt numeroase şi variate, aşa cum se poate observa aruncând o privire în orice manual de geometrie. Însă cea mai importantă dintre aceste relaţii nu poate fi găsită în cărţile obişnuite.

După cum am demonstrat în alte secţiuni ale cărţii, armonica pură a vitezei luminii este 144. Dacă împărţim această valoare la 2, pentru a găsi armonica unei jumătăţi de cerc sau a unei jumătăţi de undă, obţinem 72. Dacă aplicăm această valoare triunghiului dreptunghic al lui Pitagora cu laturile de 3, 4 şi 5 şi extindem fiecare latură din acest raport, figura va avea acum laturi de 216, 288 şi 360 de unităţi.

Proporţiile armonice derivate astfel sunt:

216 = 21 600 = minute de arc într-un cerc
360 = 360 = grade într-un cerc
288 = 144 x 2 = 2C, unde C = viteza luminii.

Rezultă că armonica luminii are o legătură foarte clară cu geometria unui cerc şi că matematicienii din vechime ştiau foarte bine acest lucru.

Dacă un triunghi care respectă aceste proporţii este proiectat în minute de arc pe suprafaţa unei sfere, atunci unghiurile combinate formate de colţurile triunghiului şi centrul sferei sunt de:

216
360 } minute
288
864 de minute = 14,4 grade

Din nou, se creează o armonică aflată în rezonanţă simpatetică cu factorul 144 al luminii.

Mai pot oare criticii să nege că geometria materiei este direct legată de armonica luminii? Nu există nicio substanţă, în sens absolut. Trăim într-o realitate a irealităţii; totul este o iluzie, viaţa noastră e din plămada viselor făcută. Lumea noastră fizică nu este nimic altceva decât o sferă rezonantă de lumină şi umbră.

10. Hărţile anticilor

CINE ERAU ANTICII CARE AU TRASAT PE hartă ţărmurile Antarcticii, de mult îngropată sub straturi masive de gheaţă şi ascunsă de ochii omului modern? Abia în ultimii ani oamenii noştri de ştiinţă au reuşit să sondeze gheaţa folosind instrumente electronice şi au descoperit conturul ţărmului la mare adâncime sub nivelul suprafeţei. S-a spus în felul următor: fie vechii cartografi dispuneau de aceleaşi mijloace de cercetare de care dispunem noi astăzi, fie la vremea aceea ţărmurile nu erau acoperite de gheaţă şi contururile au fost trasate pe hartă de la mare înălţime. Ar însemna că strămoşii noştri aveau mijloace pentru a se deplasa pe calea aerului. Nu vom intra în detaliu, deşi s-a scris foarte mult pe marginea acestui subiect. Hărţile în sine sunt de mare interes pentru noi, din punct de vedere matematic şi ştiinţific.

Charles H. Hapgood, profesor la Keene State College, Universitatea din New Hampshire, Statele Unite, a făcut o analiză ştiinţifică detaliată a uneia dintre aceste hărţi, analiză care arată că harta respectivă a fost alcătuită pe baza unui nivel foarte avansat de cunoştinţe matematice.

Harta folosită pentru acest proiect era o copie a unui pergament vechi cunoscut astăzi sub numele de harta lui Piri Reis. A fost descoperită în 1929 în Palatul Imperial din Constantinopol şi, potrivit datei inscripţionate, fusese realizată în 1513. Semnătura găsită pe pergament era cea a lui Piri Ibn Hati Mammed, cunoscut şi sub numele de Piri Reis, la acea vreme amiral în marina turcească.

Ceea ce a suscitat interesul pentru această hartă a fost faptul că arăta America de Sud şi Africa poziţionate pe longitudinile relative corecte. Întrucât în secolul al XVI-lea nu existau mijloace pentru a calcula longitudinea, oamenii de ştiinţă au fost foarte nedumeriţi.

În 1956, atenţia s-a concentrat din nou asupra hărţii atunci când un ofiţer de marină turc a prezentat o copie Oficiului Hidrografic al Marinei Statelor Unite. Un membru al personalului a trimis harta unui prieten, căpitanul Arlington H. Mallery, care făcuse un studiu despre vechile hărţi ale vikingilor din America de Nord şi Groenlanda. Mallery a fost cel care a sugerat că harta originală fusese făcută înainte ca Antarctica să fie acoperită de gheaţă. El a precizat că, în opinia sa, în partea de sud a hărţii erau trasate mici golfuri şi insule de pe ţărmul Antarcticei care acum erau îngropate sub milioane de tone de gheaţă.

Alţi oameni de ştiinţă au admis că era posibil ca Mallery să aibă dreptate şi, ulterior, Charles Hapgood a decis să analizeze harta în detaliu şi în mod ştiinţific, la Keene State College. În această întreprindere riscantă, a fost ajutat foarte mult de câţiva dintre studenţii săi.

Primul pas a fost să se familiarizeze cu cât mai multe informaţii legate de hărţile medievale. S-au concentrat asupra vechilor hărţi marine, sau „portulane", care îi ghidau pe vechii marinari de la un port la altul.

S-a descoperit că vechile hărţi păreau să fie copiate de pe o hartă mult mai veche. S-a ajuns la această concluzie întrucât hărţile nu suferiseră nicio modificare majoră timp de peste 200 de ani, adică din secolul al XIV-lea. Harta iniţială fusese întocmită atât de exact, încât nimeni din acea perioadă nu avea cunoştinţele necesare pentru a o îmbunătăţi. Hapgood afirma în cartea sa că „dovezile au indicat că aceste hărţi aparţineau unei culturi cu un nivel al tehnologiei mult mai ridicat decât cel atins în vremurile medievale sau antice".

Determinarea modului de întocmire a hărţii era o sarcină dificilă, însă într-un final s-a decis că singurul mod posibil ar fi fost să se lucreze pornind dintr-un punct central. Din acest punct, cartograful selecta o rază suficient de lungă pentru a acoperi zona pe care dorea să o reproducă,

după care trasa un cerc. Acest cerc era apoi divizat în 16 segmente triunghiulare egale, fiecăruia dintre ele subîntinzând un unghi de 22 ½ grade la centru. Dacă se uneau apoi punctele în care razele intersectau periferia cercului, se obţineau patru pătrate diferite care formau baza unei reţele. Alegând unul dintre pătrate şi trasând o serie de linii paralele cu laturile pătratului şi în unghi drept unele faţă de altele, se completa harta reţelei. Detaliile hărţii puteau fi apoi schiţate.

Dacă linia reţelei care trecea prin centrul cercului era orientată spre nord, atunci structura hărţii ar fi fost în mare parte asemănătoare cu cele folosite astăzi.

Partea dificilă era să se găsească locul unde fusese plasat centrul hărţii lui Piri Reis, întrucât s-a păstrat doar un mic fragment din hartă. Se putea vedea că centrul hărţii ar fi fost într-un punct situat mult către est.

S-au calculat mai multe proiecţii diferite într-o perioadă de trei ani, dar de fiecare dată rezultau erori fie în latitudine, fie în longitudine. Lungind sau scurtând treptat raza şi mutând punctul central, până la urmă s-a descoperit că poziţia cea mai probabilă a centrului era la 23,5° nord, 30,0° est. Raza calculată cu care s-au obţinut cele mai bune rezultate s-a dovedit a avea o lungime de 69,5 grade.

De aici rezultă, din nou, că strămoşii noştri aveau cunoştinţe vaste de matematică şi ştiinţă. Valoarea de 69,5 grade pentru rază este foarte aproape de 6944, geometrica armonică naturală a Pământului (a se vedea capitolul 12), şi de reciproca armonicei pure a luminii. Cartografii din acele vremuri se pare că foloseau o metodă de proiectare a hărţilor care se baza pe constante matematice universale, fapt ce le permitea să traseze cu mare exactitate caracteristicile de suprafaţă ale Pământului.

DIAGRAMA 7

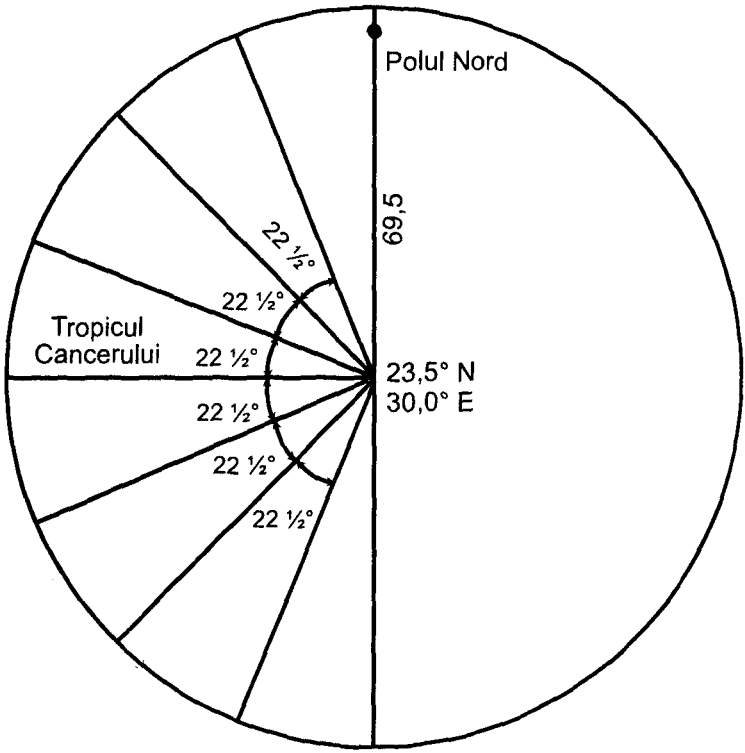

Diagrama ilustrează poziţia cea mai probabilă pentru centrul de proiecţie al hărţii.

11. Ruşii şi germanii descoperă o reţea a Pământului

PITAGORA CREDEA CĂ TOATE ELEMENTELE din universul fizic sunt alcătuite din figuri geometrice. Cea mai interesantă dintre toate era pentadodecaedrul, care a fost identificat drept „sfera universului" sau „învelişul sferei". Construirea lumii era asemuită construirii unei nave prin folosirea formelor geometrice. Platon a abordat şi el această idee în dialogul „Phaidon", unde găsim o afirmaţie conform căreia, privit de sus, „adevăratul Pământ" este „multicolor, ca mingile făcute din mai multe bucăţi de piele".

Dintre poliedrele regulate, dodecaedrul este cel care se apropie cel mai mult de sferă. Este un corp solid mărginit de 12 suprafeţe plane poligonale, iar în cazul pentadodecaedrului, de 12 pentagoane regulate. Dacă o minge ar fi făcută din 12 bucăţi de piele, bucăţile ar avea forma unui pentagon regulat. Dacă bucăţile ar fi rigide, nu flexibile, corpul geometric ar fi un dodecaedru în loc să fie o sferă. Filosofii antici considerau că această figură este piatra de temelie a universului; această informaţie era păstrată secretă şi oricine o divulga era omorât pe loc. Este posibil ca din acest motiv şcolile de misticism să fi adoptat ca simbol pentagrama sau pantalfa. Se considera că figura cu cinci laturi avea puteri magice extraordinare, iar pitagoreicii o priveau ca pe un simbol al sănătăţii.

Să fie oare Pământul un fel de cristal gigantic sub a cărui suprafaţă se află o structură rigidă asemănătoare unui schelet? În acest sens, în 1973, ruşii au publicat un articol în *Komsomolskaya Pravda,* ziarul oficial al tineretului din Uniunea Sovietică.

Globul nu era un simplu sferoid, aşa cum crezuserăm până atunci. Se avansa ideea că la început fusese un cristal uriaş cu dimensiuni unghiulare, iar după milioane de ani de procese de erodare, cristalul se rotunjise şi ajunsese de forma unei sfere. Conform savanţilor ruşi, marginile unghiulare ale cristalului iniţial se află acum sub suprafaţa Pământului. În unele zone, marginile cristalului străpung imperceptibil suprafaţa Pământului, oferindu-ne mici indicii despre tiparul de ansamblu care se află dedesubt.

Fără să ştie nimic despre aceste teorii, un istoric rus pe nume Nikolai Goncharov a bănuit că s-ar putea să existe un tipar al tuturor centrelor specifice culturilor omeneşti timpurii şi a început să marcheze aceste centre pe un glob pământesc. Ulterior, colaborarea cu un inginer constructor, Vyacheslav Morozov, şi cu un specialist în electronică, Valery Makarov, a condus la o ipoteză completă privind natura geometrică a Pământului. După ce au lucrat împreună timp de câţiva ani, au publicat un articol în revista de ştiinţă *Chemistry and Life,* apărută sub egida Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice. Articolul s-a intitulat „Este Pământul un cristal uriaş?"

Articolul s-a bazat pe studii din domenii complet diferite, cum ar fi arheologia, geochimia, ornitologia şi meteorologia. Ei au teoretizat că Pământul proiectează din interiorul său o dublă reţea ordonată geometric. Întrucât forma iniţială a reţelei era de 12 plăci pentagonale peste suprafaţa sferei, rezulta că prima formă a planetei a fost un dodecaedru. Cea de-a doua parte a reţelei este formată din 20 de triunghiuri echilaterale care alcătuiesc un icosaedru. Ruşii susţin că suprapunând cele două reţele deasupra suprafeţei planetei, se poate percepe un tipar al structurii energetice a Pământului.

Un studiu atent al sistemului rusesc a arătat că liniile care trasează pe suprafaţa planetei reţeaua lor dublă

coincideau cu zone de ridicări şi coborâri ale fundului oceanic, falii abisale şi dorsale medio-oceanice. Unul dintre vârfurile triunghiurilor cădea exact la est de Florida, lângă centrul îngrozitorului Triunghi al Bermudelor sau Triunghiul Diavolului, cunoscut în lumea întreagă ca o zonă unde numeroase vase şi aeronave au dispărut în mod misterios. Acum se ştie că există 12 astfel de zone.

S-a remarcat, de asemenea, că în diverse poziţii aflate pe marginile poligoanelor savanţii au descoperit regiuni cu activitate seismică şi vulcanică. Anomalii magnetice se întâlnesc şi la vârfurile poligoanelor. Nodurile reţelei sunt centre de schimbări majore ale presiunii atmosferice; în aceste zone se formează uragane care îşi schimbă direcţia pentru a urmări punctele de intersecţie formate de tiparele care se întrepătrund. Vânturile puternice şi curenţii oceanici se încadrează, şi ei, în reţea.

Un punct extrem de interesant al sistemului se află în Republica Africană Gabon. Potrivit oamenilor de ştiinţă, recent a fost descoperit acolo un „reactor atomic natural", care era activ cu 1,7 miliarde de ani în urmă. Acest lucru a făcut ca o masă de uraniu 235 să atingă nivelul unei reacţii în lanţ. Oricât de curios ar părea, această dovadă susţine informaţiile publicate în primele două cărţi ale mele privind natura geometrică a reacţiilor atomice. Anumite staţii atomice moderne trebuie construite în locuri geometrice pentru a funcţiona eficient - mai ales staţiile-reactor. O bombă atomică este un dispozitiv geometric care necesită poziţionare geometrică pentru a fi detonat.

Filoane mari de zăcăminte minerale şi mari depozite de petrol se găsesc în locurile unde liniile sistemului se intersectează. Pe baza cercetării structurii geometrice a lumii de sub picioarele noastre începe să se dezvolte o nouă ştiinţă.

Fotografii realizate prin satelit au fost corelate cu reţeaua. Munţii Ural se întind de-a lungul uneia dintre linii, iar o falie uriaşă care se întinde din Maroc până în Pakistan coincide cu una dintre nervuri. Structuri geologice circulare de mari dimensiuni apar în zone de intersecţie din Maroc, Florida şi California. Chiar şi solul pare să fie afectat în funcţie de poziţia sa în reţea: la intersecţii diferite, elementele care compun solul sunt combinate în proporţii diferite.

Omul însuşi, după cum remarcă autorii, nu a scăpat de influenţele energiei emise de această structură sub formă de reţea. Multe dintre civilizaţiile antice au înflorit în zone de intersecţie ale sistemului. Mintea umană este conectată la circuitul sferei energetice care alcătuieşte lumea ce-i oferă adăpost.

Lucrul cel mai surprinzător din articolul lor este dezvăluirea faptului că pentru a alinia sistemul pe suprafaţa planetei astfel încât toţi aceşti factori diferiţi să fie corelaţi, punctul pe care l-au localizat drept poziţia numărul unu a fost Marea Piramidă din Gizeh, în Egipt. Cheia este „măsura luminii”.

Din aceste rapoarte reiese foarte clar faptul că ruşii lucrează în aceeaşi direcţie în care lucrez şi eu. Şi eu am găsit manifestări similare în locuri geometrice din lume studiind două tipare de reţele care se întrepătrund. Reţeaua rusească avea altă formă decât a mea, însă ambele cercetări scoteau în evidenţă acelaşi lucru. Exista probabilitatea ca aceleaşi concepte matematice să poată fi aplicate pentru ambele sisteme.

Cu siguranţă, ruşii au descoperit ceva, dar va fi nevoie de un studiu extins şi în profunzime asupra reţelei pe care ei au descoperit-o pentru a putea „stoarce” toate secretele pe care le ascunde. E suficient să spunem că avem deja destule informaţii care ne garantează o veritabilă mină de aur în privinţa adevărurilor ştiinţifice.

11. Ruşii şi germanii descoperă o reţea a Pământului

Germanii nu trebuie excluşi de la explorarea câmpurilor energetice ale Pământului. Se ştie că sunt extrem de întreprinzători în domeniul ştiinţei şi nu se tem să exploreze ori să pună în aplicare concepte care altor savanţi occidentali li se par de-a dreptul fantastice. Bombele „zburătoare", rachetele V2 şi avioanele cu reacţie construite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial sunt o dovadă clară a spiritului lor de iniţiativă.

În 1952 a fost publicată în Innsbruck, Austria, o carte scrisă de Siegfried Wittman. Titlul cărţii era „Die Welt Der Geheimen Mächte", adică „Lumea forţelor secrete".

În cercetarea care a stat la baza conţinutului acestei cărţi au fost implicaţi neobişnuit de mulţi oameni. Grupul a adunat un număr impresionant de personalităţi care s-au concentrat asupra unui singur proiect: dr. Willi Schlosser, prof. Hellmut Wolf, Hans-Wilhelm Smollk, Heinrich Reblitz, Theodor Weiman, Herbert A. Lohlein, Ferdinand Reich, prof. univ. dr. Hubert J. Urban, dir. prof. dr. K. Saller, prof. dr. George Anschutz, prof. dr. Theol şi Adolf Koberle.

După cercetări aprofundate, ei au ajuns la concluzia că planeta are pe suprafaţa ei un sistem tip reţea, într-un tipar asemănător tablei de şah compus din poli pozitivi şi negativi.

Potrivit acestui grup, tiparul în pătrate are un pol în centru, înconjurat de opt poli mai mici în fiecare secţiune. Pătratele variază ca mărime, începând de la Ecuator şi micşorându-se treptat pe măsură ce se apropie de polii Pământului. Polul principal concentrează energie. Experimentele efectuate la 48° latitudine nordică au indicat faptul că polul central are un diametru de 2,45 metri. Cei opt poli mai mici au un diametru de 60 cm. Patru dintre cei opt poli exteriori trimit energie în sus, către cer, în impulsuri alternative. Ceilalţi patru poli trimit energie în exterior, pe linie orizontală, către nord, sud, est şi vest.

Pătratele de la 48° latitudine nordică sunt situate în diagonală, la 15,9 metri de polii centrali. Un câmp marginal este amestecat pe direcţiile nord-vest şi sud-est, precum şi pe direcţiile sud-vest şi nord-est. Aceste patru colţuri ale pătratelor par să lege câmpurile a doi dintre polii negativi mai mici şi a doi dintre polii pozitivi mai mici. Lungimea laturilor la Ecuator este de 32 de metri. Polul central principal al fiecărui pătrat pozitiv arată o direcţie a energiei de sus către zona subterană a planetei. Impulsul creat formează un vortex. Polii negativi funcţionează în sens opus.

În momentul de faţă nu ştiu prea multe despre cercetările efectuate de germani, întrucât am avut doar câteva pasaje din această carte. Însă, chiar şi din puţinele informaţii de care dispun, se remarcă următorul lucru: germanii au efectuat multe dintre experimentele lor la 48° latitudine. Ce i-a făcut să prefere această latitudine în detrimentul altora?

DIAGRAMA 8

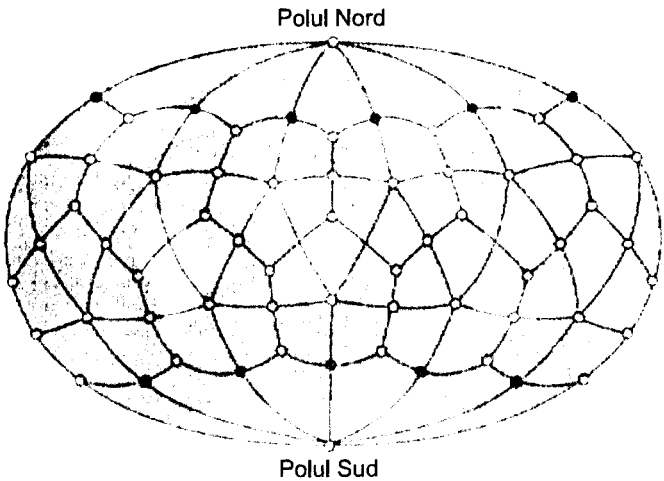

Reţeaua Pământului descoperită de ruşi

Să fie oare pentru că 48° se întâmplă să fie 2 880 de minute de arc? Să fi descoperit şi germanii că armonica pentru dublul vitezei luminii este 288? Ecuaţia unificată derivată din această armonică nu poate fi un secret prea bine păstrat. Acest grup de savanţi pare să ştie despre o reţea similară celei descrise de mine în lucrările mele anterioare. Aş fi foarte interesat să aflu descoperirile lor complete - mai ales să ştiu dacă posedă cunoştinţele necesare pentru a utiliza energia pe care o emite respectivul sistem.

Am senzaţia că în lume există mulţi oameni sau grupuri mici de oameni care cunosc secretele pentru a capta energie gratuită din reţeaua planetei şi că aceste cunoştinţe au fost întotdeauna disponibile pentru un grup restrâns. Încă din 1919, cel puţin un om a demonstrat că poate să facă să funcţioneze motoare electrice şi sisteme de iluminat fără să fie nevoie să plătească măcar un leu companiilor de electricitate pentru energia pe care o folosea.

Un geniu în vârstă de doar 19 ani pe nume Alfred Hubbard şi-a uimit contemporanii când a pus în mişcare o barcă de 5,5 metri lungime în Golful Portage, nu departe de Seattle, utilizând un dispozitiv care funcţiona cu free energy.

Barca era acţionată de un motor de 35 de cai-putere fără ajutorul bateriilor. Energia electrică era furnizată de un convertor aflat la bordul bărcii. Acest dispozitiv se afla în rezonanţă electrică perfectă cu transformatorul de free energy, care fusese construit pe o suprafaţă mică de pământ. Transformatorul era alimentat cu energie colectată printr-o reţea de antene terestre. Firele erau trase pe sub pământ către nord, sud, est şi vest pe o distanţă de 360 de metri. La capătul exterior al fiecărui fir era ataşat un tub lung de 45 de centimetri, umplut cu mercur. (Din alte informaţii pe care le am, presupun că tuburile erau

făcute din fier pur. Motivul pentru alegerea combinaţiei mercur-fier va fi discutat într-o altă secţiune.) Tubul de fier umplut cu mercur crea, se pare, o poartă electrică unidirecţională care dirija fluxul de energie către bobina primară centrală.

Informaţiile pe care le am indică faptul că Hubbard a folosit ceea ce chinezii numesc „floare cosmică". Potrivit lor, aceasta era sursa tuturor energiilor. Energia electrică direcţionată către bobina centrală a sistemului genera un impuls rezonant acordat la frecvenţa naturală a Pământului. În felul acesta se crea un curent electric care, datorită inducţiei, circula prin bobina secundară a dispozitivului.

Se spune că ambele bobine, şi cea din circuitul primar şi cea din circuitul secundar, erau rotunde. Într-unui dintre exemple, bobina secundară era înfăşurată în configuraţie de diamant - sau era înfăşurată în forma unui coş. Am vaga bănuială că cele două bobine suprapuse aveau o configuraţie asemănătoare cu tiparul reţelei descoperite de ruşi (pentagonal şi triunghiular), însă această supoziţie va trebui să mai aştepte până când vor fi efectuate experimente. (Orice informaţii faptice din partea cititorilor sunt bine-venite.)

Cu investiţii minime şi cu puţin noroc, s-ar putea efectua o serie de experimente care să demonstreze una dintre metodele prin care să extragem free energy din pământ. Dacă secretul ar fi dat publicităţii, s-ar putea alimenta mai multe locuinţe cu ajutorul acestui dispozitiv. Las cale deschisă acelora dintre voi care au spirit inventiv.

12. Tesla - geniul dat uitării

Într-o bună zi, voi reuşi să valorific cascada Niagara.
— Tesla

ACEASTĂ AFIRMAŢIE A FOST FĂCUTĂ la Budapesta, în 1882, de cel mai mare geniu în domeniul electricităţii în faţa unuia dintre studenţii săi. Nikola Tesla, care s-a născut pe data de 9 iulie 1856, avea atunci 25 de ani şi era pe cale să înceapă o carieră care avea să revoluţioneze cunoştinţele din domeniul electricităţii şi să transforme lumea întreagă. Dacă nu ar fi fost acest om, aproape toate dispozitivele electrice din epoca modernă nu ar fi existat. Prin urmare, mi se pare ciudat că numele lui Tesla este cunoscut de atât de puţini studenţi din universităţile noastre. S-a întâmplat de multe ori să menţionez numele lui Tesla în faţa unor grupuri de studenţi şi să mă confrunt cu o privire goală şi cu întrebarea: „Cine-i Tesla?"

Tesla s-a născut într-un sătuc numit Smiijan, în ţara pe care o numim acum Iugoslavia. Tatăl său era preot la biserica din sat. Mama lui nu ştia carte, însă era cunoscută în sat pentru mintea ei ascuţită şi inventivă. Se spune că ar fi inventat un număr considerabil de dispozitive mecanice de uz casnic. Mai târziu, Tesla a afirmat că a moştenit geniul inventiv de la mama sa.

De-a lungul unei vieţi absolut extraordinare, el ne-a oferit întregul fundament pe care să construim imperiile industriale ale lumii. El a fost cel care a inventat motoarele care funcţionează pe bază de curent alternativ şi alimentează toate fabricile şi centrele de producţie. El a proiectat sistemele de transmisie care permit alimentarea cu energie pe distanţe mari de la o sursă generatoare centrală; sistemele de producţie în masă şi comanda robotizată

care au eliberat omul din sclavia muncii; baza pentru dispozitivele radio şi radar, telecomanda fără fir; sistemele de iluminat moderne prin utilizarea curenţilor de înaltă frecvenţă - şi lista ar putea continua la nesfârşit. Nu s-a găsit nicio limită pentru minunăţiile electronice care pot fi produse pornind de la descoperirile fundamentale ale acestei minţi prolifice. Lumea întreagă îi datorează lui Tesla tot viitorul ei - iar Tesla a fost dat uitării, pentru că a fost un om care a trăit cu mult înaintea vremii sale.

Tesla a fost unul dintre cei cinci copii ai familiei şi încă de mic a dat dovadă de o minte ageră. Şi-a dat seama că putea să-i întrecă în multe privinţe pe băieţii de vârsta lui şi din această cauză a avut tendinţa de a se izola de contemporanii săi. Îi era greu să găsească oameni care să aibă aceleaşi preocupări cu el, iar performanţele sale intelectuale erau de multe ori prea avansate pentru vârsta pe care o avea. Cu toate acestea, a avut timp să facă tot felul de năzdrăvănii la care se dedau băieţii - inclusiv eu.

Una dintre cele mai periculoase a fost încercarea de a rivaliza cu o pasăre. A descoperit că dacă trăgea adânc aer în piept, se simţea uşor şi gata să plutească. A considerat că această descoperire, împreună cu îndrăzneala lui şi cu o umbrelă veche, i-ar fi suficientă pentru a se elibera de forţa de atracţie a pământului şi i-ar permite să plutească în aer cu oarecare graţie şi demnitate. S-a căţărat pe acoperişul unui şopron din sat, echipat cu credincioasa şi vechea lui umbrelă, a tras de câteva ori aer în piept şi a sărit. Nefiind construită aerodinamic, umbrela s-a dat peste cap, iar Tesla a căzut ca un pietroi pe pământ - cu totul lipsit de graţie. Această încercare l-a costat şase săptămâni de imobilizare la pat şi foarte multă ruşine.

Următoarea lui realizare a fost să inventeze un cârlig special pentru prins broaşte, cârlig care a fost imediat copiat de toţi prietenii lui şi care aproape că a depopulat de broaşte iazul din sat. Au urmat tot felul de flecuşteţe

după care se dau în vânt băieţii, ţevi foarte eficiente cu care suflau săgeţi şi puşcoace de dimensiunea unor obuziere mai mici. Stricăciunile provocate prin sat au dus la încetarea bruscă a producţiei acestor arme „războinice" şi Tesla a fost pedepsit. La înaintata vârstă de nouă ani, Tesla a construit primul său motor. Forţa care punea în mişcare această maşinărie nemaipomenită consta în 16 cărăbuşi sau gândaci-de-mai. Cred că, într-un fel, li s-ar fi putut spune gândaci-de-galeră, pentru că trebuiau să trudească aproximativ la fel ca sclavii care trăgeau la galeră pe vremuri pentru a pune în mişcare piesele maşinăriei lui Tesla. Construcţia era destul de ingenioasă. A lipit două bucăţi lungi şi subţiri de lemn pentru a forma o cruce asemănătoare braţelor unei mori de vânt. La această cruce a ataşat un ax subţire de care era lipit un scripete mic. Acesta era conectat printr-o curea din bumbac la un scripete mai mare lipit pe un alt ax subţire. Motoarele (cărăbuşii) erau apoi lipite în formaţii de câte patru, cu faţa înainte, pe fiecare dintre cele patru braţe. Bieţii cărăbuşi, fără îndoială îngroziţi de acest tratament nesăbuit, dădeau speriaţi din aripi şi învârteau moara de vânt cu o viteză uluitoare. Tesla avea de gând să mai adauge câţiva cărăbuşi şi astfel să inducă mai multă putere maşinii sale cu adevărat incredibile, însă un tânăr prieten de-al lui s-a hotărât să-i mănânce toţi cărăbuşii de rezervă pe care-i ţinea într-un borcan. Lui Tesla aproape că i s-a întors stomacul pe dos; dezgustat de această întâmplare, a sfârşit prin a-şi distruge invenţia.

Prima etapă de şcolarizare s-a încheiat în 1870, când Tesla avea 14 ani. Colegiul pe care l-a urmat a fost Liceul Real, la Gospic. Deja dădea semne că abilităţile sale erau mult peste medie. Şi-a continuat studiile la Liceul Real superior, unde a terminat tot ciclul de patru ani în doar trei ani. În această perioadă a început să fie fascinat de fizică şi de experimentele electrice şi a decis să-şi dedice

viaţa studiului electricităţii. Tatăl său era nerăbdător ca Tesla să intre la seminar şi să urmeze o carieră bisericească, însă într-un final s-a lăsat înduplecat şi i-a promis lui Nikola că nu-1 va împiedica să-şi îndeplinească dorinţa. Băiatul s-a suprasolicitat cu studiile şi şi-a şubrezit sănătatea; s-a îmbolnăvit mai întâi de malarie, apoi de o formă gravă de holeră. Aflat la un pas de moarte, i-a şoptit tatălui său: „Am să mă fac bine dacă mă laşi să studiez ingineria electrică". Tatăl său i-a promis că va merge la cea mai bună şcoală de inginerie electrică din lume. Tesla avea 19 ani când şi-a început studiile în domeniul ingineriei electrice la Institutul Politehnic din Gratz, în Austria.

La Institut, Tesla a început să dezlege câteva frânturi din misterele electricităţii. Un profesor pe nume Poeschl făcea o demonstraţie cu un dispozitiv Gramme care putea fi folosit fie ca dinam, fie ca motor. Aparatul era acţionat de un curent electric continuu şi avea pierderi mari de randament din cauza scânteierii de la comutator. (Comutatorul era necesar la toate aparatele care funcţionau pe bază de curent continuu pentru a putea schimba fluxul de electricitate la momentul potrivit în vederea obţinerii mişcării de rotaţie.)

Între profesor şi Tesla a luat naştere o polemică referitoare la construcţia aparatului şi la necesitatea folosirii curentului continuu. Tesla susţinea că se putea folosi curentul alternativ. În felul acesta nu mai erau necesare comutatoare şi creştea randamentul. Curentul alternativ produs de dinamuri putea fi condus direct către motoare fără utilizarea mecanismelor de inversare.

Profesorul a organizat o serie de experimente speciale pentru a-i demonstra lui Tesla că ideea lui era complet impracticabilă şi a afirmat: „Domnul Tesla va înfăptui multe lucruri măreţe, însă cu siguranţă nu va putea face niciodată acest lucru. Ar însemna să transforme o forţă de tracţiune

constantă, cum e gravitaţia, în mişcare de rotaţie. Este o utopie a mişcării perpetue, o idee imposibilă".

Tesla n-a avut nicio replică la momentul respectiv, însă instinctul îi spunea că avea dreptate şi că într-o bună zi va crea o astfel de maşină. Şi-a continuat studiile la Universitatea din Praga, concentrându-se pe matematică şi fizică. Ideea unui motor pe bază de curent alternativ îi rămăsese în minte şi deseori îşi imagina diferite metode de a construi un astfel de dispozitiv, însă de fiecare dată eşua.

După absolvirea cursurilor universitare, Tesla a obţinut un post la Oficiul Telegrafic Central din Budapesta. Geniul său inventiv a fost observat imediat, iar în 1881 a fost promovat director al noii centrale telefonice. În timp ce lucra în această companie a avut primul moment de inspiraţie care avea să-1 propulseze direct către o faimă de scurtă durată.

Într-o după-amiază târzie, se plimba cu un prieten prin parcul din Budapesta. Era o zi superbă de februarie, în anul 1882. Tesla avea o stare de spirit bună şi îşi manifesta bucuria ţopăind şi recitând poezii. Brusc, s-a oprit şi a exclamat: „Fii atent! Fii atent cum îl inversez!" Părea să fie într-un soi de transă, iar prietenul lui s-a cam alarmat din cauza ciudăţeniilor lui, crezând că e bolnav. Într-un târziu, după ce s-a liniştit, Tesla i-a spus: „Nu, nu înţelegi. Am rezolvat problema motorului meu pe bază de curent alternativ". I-a explicat apoi cum vedea întregul concept în faţa ochilor, ca într-o viziune.

Un câmp magnetic rotitor care să prindă cu gheare invizibile armătura unui motor şi să-1 facă să se rotească în concordanţă cu el. Un concept măreţ în simplitatea lui. Chiar atunci, Tesla a desenat în zăpadă o diagramă a motorului său pentru a-i arăta prietenului aspectele tehnice ale invenţiei lui. Acest moment a fost primul salt uriaş către industrializarea lumii.

La puţin timp după aceea, lui Tesla i s-a oferit un post în cadrul Companiei Continentale Edison, unde a petrecut mult timp îmbunătăţind motoarele Edison pe bază de curent continuu. El a inventat şi un sistem de reglare automată a dinamurilor. I se promisese un onorariu substanţial pentru toate inovaţiile pe care le făcuse pentru companie, însă când nu a primit acest lucru, mai ales că îl şi ceruse, a demisionat imediat. Dacă l-ar fi plătit, poate că Tesla ar fi rămas în cadrul companiei, iar ei ar fi beneficiat imens de pe urma acestui geniu.

Un membru al companiei i-a sugerat lui Tesla să emigreze în Statele Unite şi să lucreze direct cu Edison. Nu mai avea prea multe oportunităţi în Europa, aşa că în 1884 tânărul Tesla a sosit în New York, cu doar patru centi în buzunar şi cu o minte plină de idei inovatoare. Până la acel moment, îşi elaborase deja în minte sistemul electric pe bază de curent alternativ. Acest sistem includea transformatoare multiplicatoare şi reductoare pentru o transmisie cât mai eficientă a energiei electrice, alternatoare şi motoare pe bază de curent alternativ care să furnizeze putere mecanică.

Când l-a întâlnit în sfârşit pe celebrul Edison, Tesla i-a descris entuziasmat sistemul său pe bază de curent alternativ, însă răspunsul pe care l-a primit a fost că-şi „pierde vremea de pomană". Edison era dedicat total sistemului bazat pe curent continuu şi refuza să se lase influenţat de argumentele aduse de Tesla. Întregul imperiu al lui Edison era construit pe premisa conform căreia curentul continuu era superior celui alternativ.

Tesla a petrecut aproape un an lucrând pentru Edison, îmbunătăţind şi inventând tehnici noi pentru producerea dinamurilor Edison. Pentru a doua oară, i s-a promis că va fi răsplătit pentru serviciile sale. Se spune că Edison s-ar fi angajat să-i dea lui Tesla 50 000 de dolari când toate îmbunătăţirile erau terminate şi maşinile erau gata

pentru producţie. Când a venit vremea să-i plătească, Edison a tratat totul ca pe o glumă, aşa că Tesla, deziluzionat, a demisionat încă o dată.

Acum era anul 1885. Comoara pe care o căuta pe pământul făgăduinţei nu părea să vină uşor. Un an de zile a primit orice slujbă josnică pe care-a găsit-o pentru a putea supravieţui. La un moment dat chiar a săpat şanţuri. Supraveghetorul proiectului de săpat şanţuri a fost fascinat de descrierile vizionare ale inovaţiilor electrice despre care-i povestea Tesla şi i l-a prezentat unuia dintre directorii companiei, un om pe nume A. K. Brown. Acest om a avut destulă încredere în el încât să finanţeze un laborator experimental pe 33 - 35 South Fifth Avenue, în New York.

Tesla s-a apucat de lucru şi în scurt timp avea o demonstraţie completă a sistemului, gata pentru evaluare. Erau incluse generatoare pe bază de curent alternativ, motoare, transformatoare, linii de transmisie şi lumini. După ce a fost examinat de profesorul W. A. Anthony de la Universitatea Corneli, s-a anunţat că sistemul lui Tesla avea un randament egal cu al celor mai bune dispozitive pe bază de curent continuu care se produceau la acel moment.

În 1887, Tesla a solicitat drepturile complete de brevet pentru toate invenţiile sale electrice. Cererea sa nu a fost aprobată de către biroul de brevete, întrucât s-a considerat că era impropriu ca un singur brevet să acopere o gamă atât de largă de idei. Cei de la biroul de brevete au insistat ca fiecare secţiune importantă să facă subiectul unui brevet separat. În următoarele şase luni i-au fost acordate şapte brevete SUA, iar în 1888, încă 22 de brevete.

Cei de la Institutul Inginerilor Electricieni ştiau acum de existenţa acestui geniu şi l-au invitat pe Tesla la New York pentru a ţine un curs demonstrativ despre sistemul

său bazat pe curent alternativ. Cursul a avut un succes nemaipomenit. Ingineri din lumea întreagă au înţeles acum că transmisia de energie pe distanţe mari nu cunoştea limite. Se deschidea calea către dezvoltarea întregii industrii dincolo de cele mai fantastice visuri ale omului.

Tesla avea 32 de ani când a fost abordat de George Westinghouse, care i-a oferit un milion de dolari pentru toate brevetele sale care implicau utilizarea curentului alternativ, plus anumite drepturi de autor. Tesla a fost de acord, cu condiţia ca dreptul de autor să fie de un dolar pentru fiecare cal-putere. Deşi aceste drepturi de autor au fost ulterior retrase din cauza dificultăţilor financiare prin care trecea imperiul Westinghouse, între cei doi a rămas, până la sfârşitul vieţii, o legătură bazată pe încredere reciprocă. În sfârşit, lui Tesla i se acorda recunoaşterea pe care o merita. America îi stătea la picioare.

Compania General Electric, fondată din profitul companiei Edison, şi-a dat seama că situaţia era foarte clară şi că pentru a supravieţui trebuia să negocieze obţinerea unei licenţe de la Westinghouse, pentru a putea concura în industria electrică aflată în expansiune rapidă care se construia pe conceptele curentului alternativ. Cei care luau în calcul exclusiv curentul continuu nu mai aveau niciun viitor.

În 1890, savantul Lord Kelvin a fost numit preşedinte al Comisiei Internaţionale pentru Niagara, înfiinţată pentru a determina cea mai eficientă metodă de a folosi puterea cascadei Niagara în vederea generării de energie electrică. În 1892, Westinghouse a câştigat contractul pentru instalarea generatoarelor hidroelectrice de 5 000 de cai-putere.

Sistemul de transmisie a fost contractat de cei de la compania General Electric. Întregul sistem era construit conform ideilor lui Tesla. Alternatoarele masive cu câmpuri exterioare rotitoare şi armături interne staţionare erau proiectate de el; linia de transmisie care includea

transformatoarele multiplicatoare şi reductoare a fost construită pe baza conceptului bifazic al lui Tesla. Visul său din copilărie fusese îndeplinit - reuşise să valorifice puterea cascadei Niagara.

Acum, la 30 şi ceva de ani, Tesla era un om bogat şi îşi permitea să dedice mai mult timp cercetării teoretice. Toată viaţa lui, nu a dat niciun semn că ar avea spirit de afacerist. Producerea banilor nu a fost niciodată un scop principal pentru el şi atâta vreme cât avea bani să-şi cumpere aparatura de care avea nevoie pentru experimentele sale, Tesla era un om fericit. Structura lui era aceea a unui descoperitor. Se contopea cu natura şi simţea un imbold neîncetat şi irezistibil de a-i smulge naturii toate secretele şi de a le valorifica pentru a-şi ajuta semenii să progreseze şi să trăiască mai bine. Viziunea sa asupra cosmosului era că acesta e format dintr-o infinitate de octave de vibraţii electrice. Îşi dorea să înţeleagă interacţiunea oscilaţiilor armonice care stăteau la baza universului. Explorase deja octavele joase prin intermediul curentului alternativ de 60 de cicluri pe secundă. Acum era pregătit să se aventureze în necunoscut şi să cerceteze regiunile cu frecvenţele ultraînalte ale luminii, ba chiar să meargă dincolo de acestea.

Pentru aceste experimente, el a construit o serie întreagă de oscilatoare electrice care să genereze curenţi de înaltă frecvenţă şi bobine setate să stabilească frecvenţe sau lungimi de undă pentru a descoperi caracteristicile fiecărui nivel de energie şi aplicaţiile practice pentru fiecare nivel. Tesla a descoperit că armonicele angrenate erau similare gamei muzicale şi că bobinele lui nu doar că răspundeau transmisiunilor undelor iniţiale, ci rezonau la intervale armonice deasupra sau sub frecvenţa iniţială. Descoperise natura armonică a materiei.

Se simţea pregătit să facă următorul pas şi să pună în practică descoperirile sale teoretice. Într-un interviu luat în 1894, Tesla afirma:

„Veţi crede că sunt un visător sau că am luat-o razna dacă vă spun ce sper. Însă vă pot spune că aştept cu nerăbdare şi cu deplină încredere momentul în care voi trimite mesaje prin pământ fără să folosesc niciun fir. De asemenea, am mari speranţe că voi reuşi să transmit energie electrică prin aceeaşi metodă şi fără pierderi. În ceea ce priveşte transmiterea mesajelor prin pământ, nu ezit să prevăd succesul acestei acţiuni: întâi trebuie să determin exact câte vibraţii pe secundă sunt cauzate prin tulburarea masei de electricitate pe care o conţine pământul. Aparatul mea de transmisie trebuie să vibreze la fel de des pentru a se acorda la electricitatea existentă în pământ.Î

Înainte de acest interviu, Tesla ţinuse un discurs în faţa Asociaţiei Naţionale pentru Lumină Electrică şi afirmase, printre altele:

„Sunt din ce în ce mai convins de acest proiect şi, cu toate că ştiu foarte bine că marea majoritate a oamenilor de ştiinţă nu va crede că asemenea rezultate pot fi puse în practică imediat, eu cred totuşi că toţi sunt de acord că realizările din ultimii ani ale unui grup restrâns de oameni ne încurajează să gândim şi să experimentăm în această direcţie. Convingerea mea este atât de puternică încât am încetat să consider că planul de a transmite energie sau informaţii este doar o posibilitate teoretică; în opinia mea, este o problemă serioasă pentru ingineria electrică, o problemă care va trebui rezolvată într-o bună zi...
Ştim acum că vibraţiile electrice pot fi transmise printr-un singur conductor. De ce n-am încerca să ne folosim de pământ în acest sens? Nu trebuie

să ne temem de ideea de distanţă. Pentru drumeţul obosit care numără bornele kilometrice, Pământul poate să pară foarte mare; dar pentru cel mai fericit dintre oameni, astronomul, care priveşte îndelung pe cer şi, cu instrumentele specifice meseriei, stabileşte magnitudinea planetei noastre, Pământul pare foarte mic. Şi aşa trebuie să i se pară şi unui electrician, căci atunci când ia în calcul viteza cu care o perturbare electrică se propagă prin pământ, toate ideile lui despre distanţă devin complet irelevante.

Un aspect extrem de important este ca mai întâi să ştim care e capacitatea Pământului şi ce sarcină conţine el dacă este electrificat. Deşi nu avem nicio dovadă că un corp încărcat electric ar exista în spaţiu fără ca în apropierea lui să se afle alte corpuri cu sarcină electrică opusă, există probabilitatea ca Pământul să fie un astfel de corp, căci oricare ar fi fost procedeul prin care s-a separat de celelalte corpuri - şi aceasta este viziunea acceptată asupra originii lui -, el trebuie să fi reţinut o sarcină, aşa cum se întâmplă în toate procesele de separare mecanică.

Dacă vom putea vreodată să stabilim perioada la care oscilează sarcina electrică a Pământului atunci când este perturbată, în comparaţie cu un sistem de sarcină electrică opusă sau cu un circuit electric cunoscut, vom afla un fapt de importanţă capitală pentru propăşirea omenirii. Eu propun să căutăm această perioadă cu ajutorul unui oscilator electric sau al unei surse de curenţi alternativi.

Unul dintre terminalele acestei surse va fi conectat la pământ, aşa cum sunt conductele principale de apă existente în oraşe, iar celălalt terminal

va fi legat la un corp izolator de suprafaţă mare. E posibil ca straturile conductoare de aer de la exterior, sau spaţiul liber, să aibă o sarcină electrică de semn contrar şi, împreună cu pământul, să formeze un condensator de capacitate mare. În acest caz, perioada de vibraţie poate fi foarte mică, iar un dinam pe bază de curent alternativ poate fi utilizat pentru a efectua acest experiment. Transform apoi curentul până la cel mai înalt potenţial posibil şi conectez capetele bobinei secundare de înaltă tensiune la pământ şi la corpul izolator. Variind frecvenţa curenţilor, controlând potenţialul corpului izolator şi fiind atent la perturbaţiile din diferite puncte apropiate de pe suprafaţa Pământului, se poate detecta rezonanta."

Pentru a-şi efectua experimentele, Tesla a ales un loc situat la periferia oraşului Colorado Springs din statul Colorado. Întotdeauna s-a crezut că a ales această zonă pentru avantajele pe care i le oferea. Se spune că a fost atras de uscăciunea aerului care făcea ca această zonă să fie excelentă pentru experimentele electrice. (Furtunile electrice violente erau destul de frecvente în zona montană din jurul oraşului Colorado Springs şi în apropierea Vârfului Pikes.) Eu însă cred că nu acesta a fost motivul principal, aşa cum voi demonstra mai târziu.

Pe locul ales s-a construit, conform indicaţiilor lui Tesla, o structură de forma unei magazii. Se ridica pe o suprafaţă de 30 de metri pătraţi, cu laturile de opt metri înălţime. Acoperişul urca până la un punct situat în centru. Din acest punct pornea un turn în formă de piramidă care avea o înălţime de 25 de metri şi prin care trecea un stâlp înalt de 60 de metri. În vârful stâlpului se afla o sferă de cupru cu diametrul de un metru. Un cablu de înaltă

rezistenţă ieşea din sferă, cobora de-a lungul stâlpului şi era conectat la uriaşa bobina secundară a aparatului electric amplasat în magazie.

Energia, care era furnizată de un generator al Companiei de Energie Electrică din Colorado Springs situat |a câteva mile depărtare, era introdusă într-un sistem de transformatoare şi era ridicată la o tensiune de 30 000 de volţi. Curentul electric trecea apoi printr-un condensator. Când condensatorul atingea capacitatea, descărca sarcina electrică într-o bobină. Aceasta asigura un curent oscilatoriu continuu de înaltă frecvenţă. Bobina principală era construită din fire groase dispuse pe un parapet circular cu diametrul de aproximativ 22 de metri. În centru, bobina secundară, cu diametrul de trei metri, avea aproximativ 75 de spire înfăşurate pe un cadru de trei metri înălţime. Această bobină interioară era legată la un capăt de o plăcuţă de cupru îngropată adânc în pământ, iar la celălalt capăt era conectată la sfera de cupru din vârful stâlpului. Cele două bobine erau perfect sincronizate şi creau rezonanţe electrice de ordinul a 100 de milioane de volţi.

Întregul sistem funcţiona ca o pompă electrică gigantică şi i-a permis lui Tesla să provoace descărcări electrice masive care să oscileze între pământ şi atmosfera înconjurătoare. În timpul experimentelor cu acest aparat fantastic, Tesla a provocat fulgere imense care ieşeau din sfera de cupru şi se propagau în aer şi tunete artificiale care au speriat de moarte populaţia pe o distanţă de câteva mile. În cele din urmă, a reuşit să ardă generatorul de la Colorado Springs din cauza suprasolicitării la care 1-a supus. Bineînţeles, acest lucru nu 1-a făcut foarte popular printre membrii consiliului local şi a trebuit să efectueze reparaţii importante la generator înainte de a-şi putea continua munca.

Tesla a descoperit că pentru a produce efectele de care avea nevoie în scopul transmiterii de energie utilă prin

pământ era necesară o frecvenţă de 150 000 de oscilaţii pe secundă, care producea impulsuri electrice cu o lungime de undă de 2 000 de metri.

Dacă transformăm lungimea de undă de 2 000 de metri în minute de arc sau mile marine echivalente pe suprafaţa Pământului, rezultatul este 1,0792237. În consecinţă, valoarea experimentală era foarte apropiată de 1,08 minute de arc sau a 20 000-a parte din circumferinţa planetei, 21 600 de minute de arc împărţit la 1,08.

Numărul exact de cicluri necesare pentru a obţine o lungime de undă de 1,08 minute ar fi 149892,18 pe secundă. Această valoare ar sincroniza transmitătorul cu reţeaua energetică a Pământului.

La începutul cercetărilor mele mă întrebam de ce nu puteam să obţin armonice pure din toate calculele mele atunci când era vorba de substanţe fizice - adică exact 144 pentru armonica luminii etc. Tesla susţinea că obţinerea rezonanţelor sau a vibraţiilor armonice pure este imposibilă, fiindcă în caz contrar materia s-ar dezintegra. Trebuie să existe o anumită rezistenţă pentru a împiedica distrugerea completă a substanţei fizice.

Şi-a testat teoria transmisiei de energie aprinzând 200 de lămpi incandescente aflate la o distanţă de 40 de kilometri de laboratorul său în timp ce oscilatorul gigantic funcţiona - energia fiind extrasă direct din pământ. Fiecare lampă necesita în jur de 50 de waţi, în total 13 caiputere. Randamentul estimat a fost de 95%.

Revista *Century* a publicat un articol în ediţia din iunie 1900 în care reproducea comentariile lui Tesla legate de experimentul său din Colorado: „Oricât de extraordinare ar părea rezultatele obţinute, ele sunt neînsemnate în comparaţie cu cele care ar putea fi obţinute cu ajutorul unor aparate proiectate pe baza aceloraşi principii. Am produs descărcări electrice care măsurau probabil mai mult de 30 de metri, însă nu ar fi dificil să

se ajungă la lungimi de 100 de ori mai mari. Am produs mişcări electrice de aproximativ 100 000 de cai-putere, dar se pot obţine foarte uşor 1, 5 sau 10 milioane de cai-putere. În aceste experimente, efectele au fost incomparabil mai mari decât orice alte efecte obţinute vreodată de om, totuşi aceste rezultate sunt insignifiante în raport cu ceea ce va urma".

Tesla dispunea acum de toate informaţiile de care avea nevoie pentru a construi o staţie care să transmită energie în orice punct din lume, însă înainte să discutăm despre activităţile sale ulterioare, să analizăm mai îndeaproape locul din Colorado pe care l-a ales pentru a-şi testa teoriile şi unde a găsit rezultate pozitive legate de structura armonică a naturii. Într-unul dintre articolele sale nepublicate, Tesla a afirmat, printre altele: „Cu multă vreme în urmă, omul şi-a dat seama că toată materia perceptibilă provine dintr-o substanţă primară incredibil de fluidă care umple tot spaţiul, Akasa sau Eterul Luminos, asupra căreia acţionează prana dătătoare de viaţă sau forţa creatoare şi care face să existe, prin cicluri nesfârşite, toate lucrurile şi toate fenomenele. SUBSTANŢA PRIMARĂ, ARUNCATĂ ÎN VÂRTEJURI INFINITEZIMALE CU O VITEZĂ URIAŞĂ, DEVINE MATERIE BRUTĂ. FORŢA SCADE TREPTAT. MIŞCAREA ÎNCETEAZĂ, IAR MATERIA DISPARE, ÎNTORCÂNDU-SE LA SUBSTANŢA PRIMARĂ".

Experimentele sale i-au arătat (aşa cum descoperisem şi eu bâjbâind în felul meu) că materia nu este altceva decât un ansamblu complex de unde legate între ele prin rezonanţă armonică. Energia inerentă materiei poate fi captată dacă se descoperă secretul structurii geometrice a formelor de undă. Se pare că, prin calcule, Tesla descoperise că pentru a se acorda, să spunem, la această sferă energetică pe care o numim Pământ, trebuia să-şi amplaseze aparatul într-un anumit punct de pe suprafaţa planetei, astfel încât

să se asigure că undele pe care îşi propusese să le transmită se sincronizau cu mediul natural. Colorado Springs era una dintre poziţiile ideale care îi erau accesibile.

Colorado Springs este poziţionat la 38°50' latitudine nordică şi 104°50' longitudine vestică. Calcule efectuate recent pentru această zonă indică faptul că o poziţie teoretică aflată la 38°49'31,629" latitudine nordică şi 104°52'22" longitudine vestică ar fi poziţia ideală pentru efectuarea unui experiment de tip Tesla.

Poziţia exactă unde Tesla şi-a construit transmiţătorul nu-mi este cunoscută, însă cred că nu a fost prea departe de cea teoretică.

În timpul anilor mei de cercetare, am descoperit că unele dintre instalaţiile ştiinţifice au fost poziţionate astfel încât valoarea pentru latitudine să producă o armonică datorită distanţei relative faţă de Ecuator şi faţă de Polul Nord sau Sud. De asemenea, am descoperit că există intervale armonice deasupra şi sub unităţile normale de grade, minute şi secunde măsurate în radiani. Împărţirea şi înmulţirea se efectuează prin intermediul valorii armonice de 6.

Prin urmare, pentru poziţia latitudinală teoretică avem:

Distanţa faţă de Polul Nord	=	51,174548 grade
Distanţa faţă de Ecuator	=	38,825453 grade
Diferenţa	=	12,349095 grade
Împărţit la 6	=	2,0581825 unităţi
Înmulţit cu 2	=	4,116365 unităţi
Ridicat la pătrat	=	16,9444 unităţi

Armonica 169444 este legată de MASĂ, GRAVITAŢIE şi COMUNICAŢIE, iar acest lucru a fost demonstrat de multe ori în lucrările mele recente. Chiar şi metoda de calcul urmează un tipar. Distanţa ortodromică dintre 104°52'22" longitudine vestică şi 90°00'00" longitudine vestică, la aceeaşi latitudine, determină o armonică importantă. Valoarea ei: 694,44 minute de arc. Aceasta este reciproca armonicei vitezei luminii din reţeaua energetică a Pământului, 144 000 de minute de arc pe secundă de reţea, în spaţiu liber.

Tesla a ştiut cu siguranţă despre importanţa poziţiei pe care a ales-o, însă nu a divulga motivele.

Este interesant de remarcat că, în aceeaşi zonă, armata a ales să construiască cel mai mare complex electric din lume - Comandamentul Nord-American pentru Apărare Aerospaţială *(North American Defence Command* - NORAD). Nu dezvălui niciun fel de secret întrucât alte publicaţii au subliniat deja acest lucru. Comentariul de sub o fotografie a postului de comandă, apărută într-o publicaţie pe care o am şi care e disponibilă oricui vrea să o cumpere, spune aşa: „Principala poziţie a personalului de luptă din cadrul centrului pentru operaţiuni de luptă (COC - *combat operations centre)* de la sediul Comandamentului Nord-American pentru Apărare Aerospaţială (NORAD) din Colorado Springs, statul Colorado, este orientată către o zonă care le permite observatorilor să vadă poziţiile obiectelor aeriene aflate la mii de mile depărtare. NORAD (COC) este conectat la toate unităţile subordonate şi la toate posturile majore de comandă de pe continent".

Sunt sigur că şi ruşii cunosc foarte bine semnificaţia acestei poziţii şi că au posturi de comandă similare stabilite pe continentul rusesc, aşa că nu divulg nimic din ce ar putea fi considerat secret militar.

Totuşi, din punct de vedere public, unul dintre motivele pentru care munca şi descoperirile lui Tesla sunt ţinute secrete devine evident: *aplicaţia militară a descoperirilor lui a fost considerată mult mai importantă decât binele cetăţenilor obişnuiţi ai lumii.*

Tesla era acum pregătit să-şi construiască propriul sistem mondial de energie. Cu o subvenţie de 150 000 de dolari oferită de bancherul J. E Morgan, a putut să înceapă construcţia propriei sale staţii pentru transmisia fără fir a energiei.

Locul pe care l-a ales pentru staţia sa avea să fie pe un teren aflat în posesia lui James S. Warden, avocat şi bancher. Acest loc se afla în Shorenham, în districtul Suffolk din Long Island. Ideea lui Tesla era să creeze un oraş-radio de unde informaţiile să fie transmise pe toate lungimile de undă. Încă o dată, cred că mult mai elocvente decât descrierea mea inadecvată a sistemului sunt chiar cuvintele lui Tesla, care ilustrează mult mai bine ideea magnitudinii acestui proiect al său:

> „Sistemul global a rezultat dintr-o combinaţie a mai multor descoperiri originale pe care inventatorul le-a făcut de-a lungul unei cercetări şi experimentări îndelungate. Acest sistem face posibilă nu numai transmiterea fără fir, instantanee şi precisă, a oricărui tip de semnale, mesaje sau caractere în orice parte a lumii, ci şi interconectarea telegrafelor, telefoanelor şi a altor staţii de emisie deja existente, fără să fie nevoie ca acestea să-şi modifice aparatura actuală. De exemplu, prin intermediul acestui sistem, un abonat telefonic de aici poate apela orice alt abonat de pe glob. Un receptor, deloc scump şi nu mai mare decât un ceas de mână, îi va permite să asculte de pe uscat sau de pe mare un discurs sau o bucată muzicală

care se desfăşoară în orice alt loc din lume, oricât de îndepărtat ar fi. Am dat aceste exemple doar pentru a ilustra posibilităţile acestei descoperiri ştiinţifice majore, care anulează distanţa şi face ca cel mai bun conductor, pământul, să servească nenumăratelor scopuri pe care inventivitatea umană le atribuie unui conductor. Un rezultat de mare importanţă al acestui fapt este că orice dispozitiv care poate fi acţionat prin unul sau mai multe fire (pe o distanţă evident limitată) poate fi la fel de bine activat, fără conductori artificiali şi cu aceeaşi uşurinţă şi precizie, pe distanţe fără alte limite decât cele impuse de dimensiunile fizice ale globului. Astfel, prin această metodă de transmisie ideală, nu numai că se vor deschide noi domenii pentru exploatarea comercială, dar vor fi extinse cele actuale.

Sistemul global se bazează pe aplicarea următoarelor invenţii şi descoperiri importante:

1. *Transformatorul Tesla* - acest aparat este la fel de revoluţionar în producerea vibraţiilor electrice pe cât a fost praful de puşcă pentru ceea ce înseamnă război. Cu un instrument de acest tip, inventatorul a reuşit să genereze curenţi mult mai puternici decât orice alţi curenţi generaţi prin metode obişnuite şi scântei de peste 30 de metri lungime.
2. *Transmiţătorul amplificator*- aceasta este cea mai bună invenţie a lui Tesla; un transformator ciudat, special adaptat pentru a excita pământul, transformator care este la fel de important pentru transmisia energiei electrice pe cât e telescopul pentru observaţia astronomică. Folosind acest dispozitiv extraordinar, el a generat mişcări electrice de intensitate mult mai mare decât cea a fulgerului şi a transmis în jurul lumii un curent suficient de

puternic pentru a aprinde peste 200 de lămpi incandescente.

3. *Sistemul wireless (fără fir) al lui Tesla* - acest sistem include o serie de îmbunătăţiri şi este singura metodă cunoscută pentru a transmite economic energia electrică la distanţă fără ajutorul firelor. Testele şi măsurătorile efectuate atent la o staţie experimentală cu activitate intensă construită de inventator în Colorado au demonstrat că, dacă este necesar, orice cantitate de energie poate fi transmisă de cealaltă parte a globului, cu pierderi minime.
4. *Arta individualizării* - această invenţie a lui Tesla este faţă de acordajul primitiv ceea ce este limbajul rafinat faţă de exprimarea nearticulată. Ea face posibilă transmiterea semnalelor sau a mesajelor în mod absolut secret şi exclusiv, sub aspect atât activ, cât şi pasiv, adică fără să interfereze şi fără a suferi interferenţe. Fiecare semnal se aseamănă unui individ cu o identitate inconfundabilă; practic, nu există nicio limită în ceea ce priveşte numărul staţiilor sau instrumentelor care pot fi operate simultan fără cea mai mică perturbare reciprocă.
5. *Undele terestre staţionare* - această descoperire extraordinară, explicată pe înţelesul tuturor, înseamnă că pământul reacţionează la vibraţiile electrice de o intensitate precisă tot aşa cum un diapazon reacţionează la anumite unde sonore. Aceste vibraţii electrice specifice, capabile să excite puternic întregul glob, pot fi folosite pentru nenumărate scopuri comerciale şi în multe alte domenii.

Prima centrală energetică din sistemul global poate fi pusă în funcţiune în nouă luni. Cu ajutorul acestei centrale energetice se vor putea efectua activităţi electrice de până la 10 milioane de cai-putere; scopul ei este să facă posibile cât mai multe realizări tehnice fără cheltuieli exagerate.

Printre aceste activităţi se numără:

1. interconectarea centralelor sau oficiilor de telegraf din întreaga lume;
2. înfiinţarea unui serviciu telegrafic guvernamental secret şi neinterferabil;
3. interconectarea tuturor centralelor şi oficiilor telefonice existente în întreaga lume;
4. distribuirea universală, prin telegraf sau telefon, a ştirilor de interes general care au legătură cu presa;
5. înfiinţarea unui sistem global de transmitere a informaţiilor exclusiv pentru uz privat;
6. interconectarea şi transmiterea pe bandă telegrafică a tuturor cotelor de bursă din lume;
7. înfiinţarea unui sistem global de distribuţie muzicală etc;
8. înregistrarea universală a trecerii timpului cu ajutorul unor ceasuri ieftine care să indice timpul cu precizie astronomică şi care nu necesită o atenţie deosebită;
9. transmiterea în facsimil a caracterelor, scrisorilor, cecurilor etc. tipărite sau scrise de mână;
10. înfiinţarea unui serviciu maritim universal care să le permită navigatorilor de pe toate navele să se orienteze perfect fără busolă, să determine cu precizie poziţia, ora şi viteza exactă, să evite coliziunile şi dezastrele etc;
11. inaugurarea unui sistem global de tipărire pe uscat sau pe mare;
12. reproducerea oriunde în lume a fotografiilor şi a tuturor tipurilor de desene sau înregistrări.

Complexul pe care Tesla plănuia să-1 construiască în Long Island pentru a pune în practică toate aceste idei părea la acea vreme de domeniul ştiinţifico-fantastic. Turnul pentru transmiţător a fost construit pe o bază lată, circulară, făcută din grinzi solide de lemn, toate elementele de asamblare fiind din cupru. Turnul se îngusta spre vârf şi

avea o înălţime de 46 de metri. Pe acest turn era amplasată o structură emisferică enormă care forma electrodul. Scheletul acestei structuri era, şi el, din lemn şi urma să fie învelit în cupru.

Nu departe de baza turnului se afla o clădire mare din cărămidă, unde avea să fie depozitată aparatura complexă necesară pentru a genera cantitatea imensă de energie care să pună în funcţiune staţia. Majoritatea aparaturii era special proiectată, iar Tesla a reuşit cu greu să găsească oameni dispuşi să o producă. În 1902, turnul şi clădirea de control erau gata.

La puţin timp după aceasta, lui Tesla a început să-i meargă rău. Nu prea reuşea să facă rost de aparatura necesară, iar sponsorii săi, care până atunci fuseseră foarte entuziasmaţi de proiect, şi-au retras sprijinul. Întregul proiect s-a dus de râpă. Planurile pe care le avea Tesla de a crea o staţie similară la cascada Niagara sub administrarea canadienilor au fost abandonate şi ele. Nu şi-a revenit niciodată complet din acest eşec. Nu avea să mai primească niciodată banii de care avea nevoie pentru a efectua experimente la scară largă.

Motivele au rămas până astăzi învăluite în mister, iar în 1943 Tesla a murit singur, într-o cameră de hotel din New York, sărac şi aproape uitat de lume.

Acest mic rezumat al vieţii lui Nikola Tesla nu oferă nici pe departe recunoaşterea pe care o merită. Ar trebui scris un volum amplu pentru a-i face cât de cât dreptate acestui geniu în domeniul electricităţii, care şi-a petrecut viaţa încercând să le ofere semenilor o bază către o lume nouă şi minunată. De ce a fost oprit? Pentru că visul lui de a realiza un sistem energetic universal le-ar fi permis naţiunilor sărace să avanseze prea repede? Pentru că marilor companii internaţionale le-ar fi fost greu să controleze un asemenea sistem? Avem multe întrebări, dar nu avem niciun răspuns. Nu-mi rămâne decât să sper

că studenţii de mâine vor studia pe îndelete lucrările lui Nikola Tesla şi că într-o bună zi se vor strădui să-i îndeplinească visul.

Motivul pentru care transmiţătorul din sistemul energetic global a fost amplasat la Wardenclyffe, în zona Shoreham din Long Island, a fost cu siguranţă legat de coordonatele geometrice ale locului. Pentru ca staţia să funcţioneze la eficienţă maximă, ea trebuia construită pe o poziţie care să asigure propagarea undelor electromagnetice în perfectă armonie cu structura atomică a Pământului. Electronii din fiecare atom ai fiecărui element trebuiau să rezoneze pentru a putea transmite mai departe energia primită.

În timpul Primului Război Mondial, turnul din Wardenclyffe a fost dinamitat din motive necunoscute, iar urmele activităţii lui Tesla în zonă au fost şterse complet.

La momentul în care scriam prima variantă a acestui capitol, nu am reuşit să găsesc locul exact unde fusese turnul, din cauza datelor insuficiente la care am avut acces.

Într-adevăr, am publicat în lucrările mele anterioare o poziţie teoretică ce scotea la iveală o serie de armonice, însă nu am fost niciodată pe deplin mulţumit de rezultate. Unul dintre cititorii mei din Anglia s-a hotărât să mă ajute în această privinţă şi i-a scris unei prietene care locuieşte în Long Island, întrebând-o dacă era posibil să localizeze poziţia turnului. Mi-a trimis răspunsurile pe care le aflase şi citez o parte din scrisoarea lui:

> „I-am spus prietenei mele că nu ai reuşit să localizezi poziţia turnului lui Tesla. Ei, bine, ea a avut o reacţie neaşteptată, pentru că locul este foarte aproape de zona unde locuieşte, pe terenurile companiei Peerless. Strada care trece de cealaltă parte a gardului împrejmuitor, la 45 de metri de baza octogonală de beton, se numeşte Strada Tesla.

> Compania Peerless a răspuns că, potrivit departamentului de administrare a drumurilor naţionale (probabil din ţinutul Suffolk), coordonatele erau următoarele:
> 40°56'50,3" nord/72°53'55,6" vest."

În sfârşit, aveam o poziţie pe baza căreia să-mi efectuez studiul, deşi nu i-am putut verifica exactitatea. Dacă vreunul dintre voi, cititorii, mi-ar putea da mai multe informaţii, v-aş fi foarte recunoscător.

Calculele computerizate au indicat că Tesla era în posesia unor cunoştinţe mult mai avansate decât cele din vremea în care a trăit. Dacă poziţia transmiţătorului era aproximativ corectă, atunci amplasarea geometrică era direct legată de ecuaţiile unificate pe care le descoperisem cercetând reţeaua energetică globală.

Distanţa ortodromică de la transmiţător până la un punct situat la 180°00'00" longitudine, la aceeaşi latitudine, era de:

269375,57 secunde de arc.

Această valoare era extrem de apropiată de armonica energetică derivată din ecuaţia unificată în legătură cu viteza luminii la suprafaţa Pământului, descoperită în ultimele mele cercetări.

269364,5 armonică.

Diferenţa de aproximativ 11 secunde de arc ar da o eroare de aproximativ 245 de metri, ceea ce nu este deloc rău dacă ne raportăm la o hartă normală. (A se vedea diagrama.)

Amplasarea longitudinală indica faptul că Tesla alesese o poziţie care se acorda armonic cu reciproca meridianului Greenwich.

Un articol publicat în ziarul *Arizona Republic* de sâmbătă, 2 septembrie 1984, privind experimentele lui Tesla conţinea o serie de informaţii interesante care arătau o legătură cu armonicele reţelei.

Citez din acest articol:

„Cu un vibrator care încăpea în buzunar, el le-a spus reporterilor că putea să genereze vibraţii rezonante capabile să despice Pământul în două. A dat o frecventă de rezonantă de o oră şi 49 de minute. Nu ştim dacă această idee de a despica Pământul în două era sau nu plauzibilă; fapt este că frecvenţa Pământului oferită de el era foarte aproape de adevăr, aşa cum s-a demonstrat în timpul marelui cutremur din Chile din 1960, când geofizicienii au reuşit să măsoare cât timp le-a luat undelor să se deplaseze înainte şi înapoi prin Pământ."

DIAGRAMA 9

Ortodromă
Poziţia transmiţătorului lui Tesla

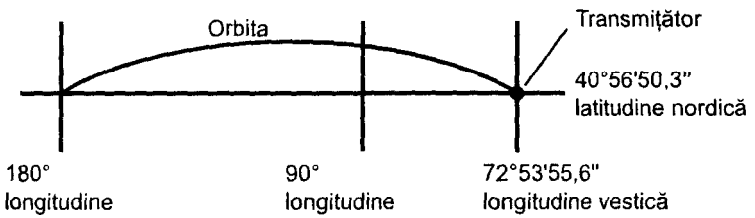

Mă întrebam ce bază de timp avea frecvenţa planetei. După mai multe calcule, am descoperit că era în legătură directă cu ciclul anual al Pământului în jurul Soarelui, adică 365,25 de zile.

Un an pe Pământ	= 365,25 de zile
	= 8766 de ore
O oră şi 49 de minute	= 1,8166 ore
8766 împărţit la 1,8166	= 4825,3211
Rădăcina pătrată a lui 4825,32	= 69,464

În termeni specifici reţelei, reciproca armonică a vitezei luminii (144 000 de minute de arc pe secundă de reţea, în spaţiu liber, raportate la suprafaţa Pământului) este de 69444444.

Dacă lucrăm în sens invers pornind de la această valoare armonică, obţinem:

$69{,}444444^2$ = 4822,5308
8766 împărţit la 4822,5308 = 1,8177178
1,8177178 ore = 1 oră, 49 de minute şi 3,7842 secunde.

Rezultatele sunt atât de apropiate încât m-aş aventura să spun că frecvenţa rezonantă a Pământului este legată direct de viteza luminii.

Un alt aspect interesant care cred că trebuie remarcat este că Tesla a insistat că frecvenţa cea mai eficientă pentru toate alternatoarele şi motoarele produse după brevetele lui este de 60 de cicluri pe secundă. Fabricanţii şi lucrătorii din domeniu s-au opus, însă Tesla şi-a impus punctul de vedere şi chiar şi astăzi frecvenţa folosită la transmisia de curent alternativ este de 60 de cicluri pe secundă.

De ce? S-a descoperit că una dintre frecvenţele naturale ale Pământului este de şase cicluri pe secundă. Tesla a ales o armonică de 6, care era cea mai practică.

6 cicluri pe secundă = 5,33333 cicluri pe secundă de reţea
= 518 400 de cicluri pentru o rotaţie a planetei, sau 27 de ore de reţea

$$\sqrt{518400} = 720$$

$$= \frac{1440}{2}$$

$$= \frac{C}{2} \text{ armonică.}$$

13. Comunicaţie în spaţiul cosmic

OAMENII DE ŞTIINŢĂ ÎNCEP SĂ RECUNOASCĂ public faptul că nu suntem singuri în Univers. Trebuie să existe milioane de lumi similare cu a noastră; probabilitatea e mare ca pe multe dintre aceste planete viaţa să se fi dezvoltat aproximativ în acelaşi fel în care s-a dezvoltat pe Pământ. E posibil ca unele civilizaţii să fie abia la început, altele pot fi mult mai avansate decât noi şi se poate ca unele dintre ele să fi atins acel nivel al cunoaşterii care le permite să se deplaseze liber pe vastele întinderi ale spaţiului.

Progresele noastre au fost destul de rapide în ultimul secol şi nu va dura mult până când vom fi pregătiţi să ne aventurăm în profunzimile spaţiului. Dacă avem într-adevăr vecini, primul nostru pas va fi să comunicăm prin transmiterea de semnale şi abia apoi să facem pasul mai dificil, adică să construim vehicule care să ne ducă la ei. De fapt, dacă am putea comunica într-un fel cu ei, am putea afla informaţii vitale de la o rasă mai avansată, informaţii care ne-ar permite să trimitem mult mai repede o sondă care să cerceteze profunzimile spaţiului.

Problema constă în găsirea metodei şi a tipului de transmisiune care să fie cel mai eficiente pentru a îndeplini această misiune. Transmisiunea normală prin radio nu este o opţiune, întrucât sunt necesare cantităţi impresionante de energie şi o aparatură extrem de scumpă pentru a transmite un semnal pe o distanţă oarecare. Chiar şi la viteza luminii, factorul timp este foarte important dacă vrem să contactăm multe dintre sistemele stelare cele mai apropiate. Comunicarea nu este o perspectivă prea practică dacă trebuie să aşteptăm mulţi ani pentru a primi un răspuns.

În opinia mea, cea mai bună şi mai eficientă metodă este să concepem un sistem în care frecvenţele de comunicare să fie acordate cu structura materiei şi cu undele armonice care străbat tot spaţiul. Cu un sistem corect de antene şi cu un raport adecvat al frecvenţelor, am putea găsi o scurtătură pentru a contacta lumile îndepărtate care ne interesează.

Planeta noastră este o sferă rezonantă alcătuită din forme de undă acordate cu toate câmpurile unificate din spaţiu, astfel încât ce antenă ar putea fi mai bună pentru a transmite semnale inteligente în cosmos decât Pământul însuşi? Dacă s-ar putea găsi o metodă pentru a suprapune forme de undă codate în reţeaua naturală a planetei, acestea ar străbate spaţiul în interiorul câmpurilor electromagnetice care leagă toate corpurile planetare din Univers.

Pentru a face acest lucru ar trebui să alegem o poziţie geometrică pe suprafaţa Pământului care să fie asociată armonic cu structura atomului. În continuare, ar trebui să proiectăm un sistem de antene care să ne permită să aducem întreaga planetă în stare de rezonanţă. Pământul ar deveni o antenă sferică de emisie cu un potenţial imens care ar face ca orice semnal care îi este aplicat să fie răspândit în toată galaxia.

Este posibil ca Marina Satelor Unite să fi rezolvat problema, fără să ştie însă acest lucru. Cu tehnologia actuală şi cu câteva milioane de dolari, obiectivul ar putea fi atins.

În ediţia din 16 august 1973 a revistei *New Scientist*, am găsit un articol intitulat „Casă nouă pentru radioul american Doomsday".

Proiectul Sanguine - transmiţătoarele propuse să trimită semnalul de începere a represaliilor către submarinele nucleare americane în cazul unui atac nuclear - a fost reluat în linişte, după ce a fost ţinut pe loc timp de

patru ani din cauza protestelor ecologiste. Au fost alese alte două zone pentru amplasarea antenelor care se întind pe o suprafaţă de mii de mile pătrate şi care trans--t mesajele către submarine prin intermediul scoarţei terestre.

Când şi dacă va fi terminat, proiectul Sanguine, aşa cum este el cunoscut, îi va permite preşedintelui Statelor Unite să activeze contraatacul submarinelor nucleare ascunse în canioane adânci de pe fundul oceanului. Va fi singurul mijloc de comunicare rămas între America distrusă de un atac nuclear şi flota de submarine aflată la mare adâncime care va începe imediat represaliile împotriva agresorului.

Proiectul Sanguine va utiliza frecvenţe extrem de mici, undeva între 30 şi 100 de hertzi, care nu au fost niciodată folosite pentru comunicare. Marele lor avantaj este că se vor propaga prin scoarţa terestră, vor pătrunde în patul oceanic de jos în sus şi vor permite, pentru prima dată, comunicarea radio cu submarinele aflate la mare adâncime.

Antenele îngropate în pământ vor trebui să acopere o suprafaţă de până la 100 de mile pătrate şi să transporte curenţi atât de puternici încât în experimentele anterioare telefoanele au început să sune, televizoarele şi-au pierdut semnalul, iar gardurile aflate deasupra antenelor s-au electrizat. Marina a acordat contracte în valoare de trei milioane de dolari pentru propuneri de proiectare a unui sistem de antene şi speră ca anul următor să încheie contracte de dezvoltare la scară largă.

Utilizarea în cadrul proiectului Sanguine a frecvenţelor folosite până atunci doar în reţelele naţionale de electricitate este doar un exemplu major dintr-un lung şir de tendinţe în ceea ce priveşte comunicarea cu submarinele. Undele convenţionale de frecvenţă medie, de frecvenţă înaltă şi de frecvenţă foarte înaltă sunt absorbite rapid

de apa de mare şi nu pot fi utilizate. Dar încă înainte de Primul Război Mondial se ştia că sub aproximativ 40 de kilohertzi atenuarea scade rapid, iar comunicarea devine posibilă. Dacă frecvenţa este redusă de la 40 la 10 kilohertzi, atenuarea scade de la 2,2 la 1,1 decibeli pentru fiecare 30 de centimetri. Toate puterile maritime au de mult timp staţii care operează pe valorile mai joase ale acestei benzi de frecventă.

Din nefericire, ca să emită eficient, orice antenă radio trebuie să aibă o lungime egală cu cel puţin un sfert din lungimea undei radio care trebuie transmisă. La aceste frecvenţe, lungimile de undă sunt atât de mari (să zicem 30 de kilometri), încât construirea unor antene este imposibilă din punct de vedere fizic. Toate staţiile de frecvenţă foarte joasă au dimensiuni foarte mari şi folosesc tensiuni foarte înalte pentru a compensa eficienţa joasă a antenelor lor.

În 1969, existau mai multe echipe de cercetare în cadrul proiectului Sanguine: RCA *(Radio Corporation of America)* avea un contract de 4,3 milioane de dolari pentru a administra o instituţie care se ocupa de efectuarea testelor; Marina SUA avea alocate 20 de milioane de dolari pentru cercetarea care demara anul următor şi se vehicula suma de 1,5 miliarde de dolari pentru construirea unui sistem final.

Ideea era să introducă în pământ cablurile antenelor dispuse într-o reţea de 22 000 de mile pătrate măsurând 150 de mile pe 150 de mile. Dreptunghiurile reţelei urmau să aibă dimensiunile de opt mile pe opt mile, iar la fiecare punct de intersecţie avea să fie îngropat un amplificator care introducea curent în reţea. Fluxul maxim de curent avea să fie de 300 de amperi, iar acesta urma să creeze un câmp magnetic de un gauss şi un câmp electromagnetic de 0,35 volţi pe metru.

Pentru construirea reţelei de antene, Marina a ales două zone. Una era în vârful aşa-numitei Llano Uplift,

o formaţiune stâncoasă neconductoare, aflată la 70 km nord-vest de Austin, în Texas. Cealaltă era în Peninsula Superioară din Michigan, unde roca de bază face parte din Scutul Canadian. Puterea totală urma să fie de ordinul a 10 megawaţi.

Informaţiile date indică faptul că zona ideală pentru construirea reţelei de antene depinde de tipul stratului de rocă din subteran. Se sugerează că tipul de rocă adecvat va funcţiona ca un ghid pentru undele radio.

Conform cercetărilor mele, tipul de rocă nu are niciun efect asupra transmisiei undelor radio. În opinia mea, factorul care determină eficienţa sistemului îl reprezintă latitudinea şi longitudinea poziţiei alese. Iată de ce cred că zona de la nord-vest de Austin, în Texas, ar fi ideală în acest sens.

În lucrările mele anterioare indicasem o poziţie la nord-vest de Austin care ar oferi o serie de armonice ale reţelei. Acum, după mulţi ani, am acces la mult mai multe informaţii care îmi permit să calculez o poziţie mai exactă, doar foarte puţin decalată faţă de poziţia iniţială.

Diagrama va arăta că latitudinea stabileşte o geometrică armonică asociată direct cu dublul vitezei luminii - 288. Viteza luminii în spaţiul liber este de 144 000 de minute de arc pe secundă de reţea, în raport cu suprafaţa Pământului. Viteza luminii, conform teoriei reţelei, variază de la 144 000 de minute de arc pe secundă de reţea in spaţiul liber până la 143 795,77 minute de arc pe secundă de reţea la suprafaţa Pământului. (A se vedea lucrarea mea „The Bridge to Infinity".)

Distanţa ortodromică dintre poziţia antenei şi 180 longitudine vestică, la aceeaşi latitudine, este de 4116,36 minute de arc. Un studiu al tuturor lucrărilor mele va arăta că pătratul acestui număr este 169444, o valoare armonică. Alte date publicate de mine vor demonstra ca această armonică este în legătură directă cu masa, gravitaţia şi lungimile de unde folosite în comunicaţii.

Un alt aspect foarte important este că distanţa ortodromică dintre poziţia antenei şi polul B al reţelei din nord este armonica dublului vitezei luminii la suprafaţa Pământului, adică 2875,9 minute de arc. Polul B al reţelei e deplasat cu 694,44 minute de arc faţă de polul nord geografic, valoare care reprezintă reciproca armonică a vitezei luminii în spaţiul liber.

Interacţiunea tuturor acestor factori ar face ca toate transmisiunile din poziţia teoretică să iniţieze câmpuri unificate armonizate cu structura geometrică a materiei înseşi.

Dar asta nu e tot. Dimensiunile antenelor, intervalul dintre ele şi suprafaţa acoperită, toate sunt cerinţe vitale pentru a armoniza planeta cu Universul.

Lungimea fiecărei laturi a antenei-grilă este 130,1691208 minute de arc (149,89171 mile englezeşti). Prin urmare, suprafaţa acoperită de antenă ar fi de 16 944 de minute pătrate de arc (sau mile marine pătrate) - armonica masei, gravitaţiei şi comunicaţiei.

Numărul de zone dreptunghiulare pe care le cuprinde antena excluzând pătratul central, ar fi de 288, armonica lui 2C, unde C reprezintă viteza luminii.

Fiecare secţiune mică de formă pătrată ar avea o lungime a laturii de 6,944 minute de arc sau mile marine. Această valoare este reciproca armonică a vitezei luminii - 6,944 mile marine este egal cu 7,99612 mile englezeşti (opt mile).

Aşadar, se pare că dacă antenele sunt amplasate la distanţă de 7,9912 mile englezeşti unele de celelalte şi dacă laturile pătratului acoperit de sistem au o lungime de 149,928694 mile englezeşti, antena noastră ar fi acordată îndeaproape cu structura atomului. Orice semnal transmis printr-un astfel de sistem ar trebui, teoretic, să se deplaseze pe distanţe foarte mari în spaţiu.

Salut, vecine!

În timpul scurs de la publicarea acestui capitol, construirea sistemului de antene a devenit o problemă de mediu, iar proiectul a fost amânat. Informaţii recente sugerează că proiectul ar putea fi mutat aproape de cascada Crystal din Wisconsin. Lungimea dată a antenei şi coordonatele locului indică, şi de data aceasta, asocieri armonice.

DIAGRAMA 10

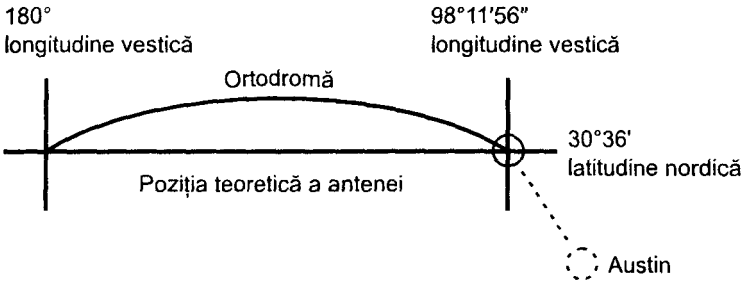

Ilustrează relaţia geometrică dintre poziţia antenei subterane şi armonicele reţelei.

Diferenţa de latitudine fată de Polul Nord = 59,4°
Diferenţa de latitudine faţă de Ecuator = 30,6°
Diferenţa ' = 28,8°

Deviaţia relativă = 288 armonică - 2C
Distanta A-B - 4116,36 minute de arc
Această valoare ridicată la pătrat = 169444 armonică.

S-a descoperit că valoarea de 169444 este asociată cu armonicele masei, gravitaţiei şi comunicaţiilor.

Numărul de zone dreptunghiulare pe care le cuprinde antena, excluzând pătratul central, este de 288, armonica lui 2C, unde C reprezintă viteza luminii. Numărul amplificatoarelor, ilustrate prin puncte la fiecare intersecţie

a grilei, este de 324. Această armonică apare în diferite feluri pe tot parcursul cărţii. 8 x 6,9444 = 55,555.

DIAGRAMA 11

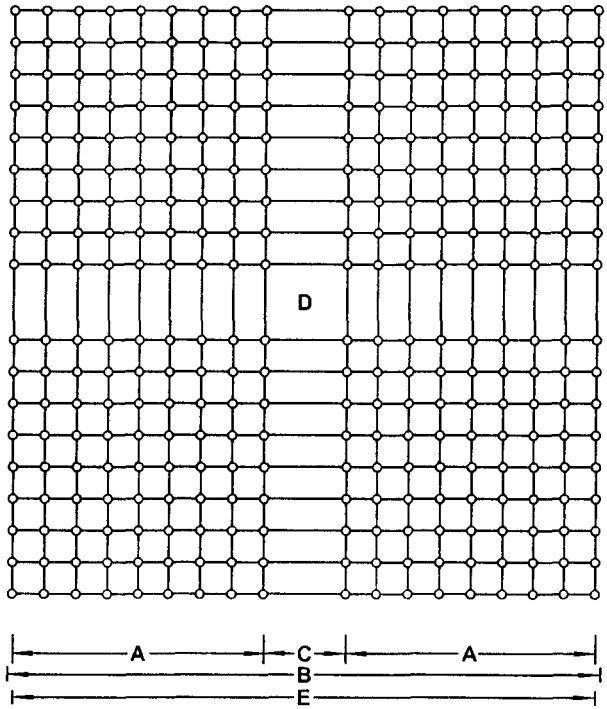

Ilustrează structura teoretică a antenei subterane în formă de reţea care să aducă pământul în stare de rezonanţă.

Dimensiunile antenei exprimate în minute de arc:
(A) 55,555 (55,555 la pătrat = 3086,358025, reciproca lui 324)
(B) 130,1691208
(C) 18,489
(D) Centrul poziţiei antenei
Pătratul lui 130,1691208 este egal cu 16944.

14. Unde au dispărut toate avioanele?

CINCI DECEMBRIE, 1945. CINCI BOMBARDIERE-TORPILOR AVENGER aparţinând Aviaţiei Militare a Statelor Unite au decolat de la Fort Lauderdale, Florida, zburând deasupra unei mări calme. Condiţiile meteorologice erau bune. Era exact ora două şi zece minute când liderul formaţiei s-a ridicat de pe câmpul de decolare, urmat îndeaproape de celelalte patru avioane din formaţie. Zburând cu o viteză de 215 mile pe oră, formaţia s-a pierdut treptat din vedere pe măsură ce bombardierele s-au înscris pe o rută de zbor deasupra Atlanticului, în direcţia est.

Planul întocmit de liderul formaţiei arăta că traiectoria propusă trebuia să ducă avioanele la 160 de mile către est, spre insulele Bahamas, apoi către nord 40 de mile şi în final să revină la aeroportul marinei. În mai puţin de două ore, zborul trebuia să fie încheiat, iar avioanele trebuiau să fie înapoi la sol.

Însă cele două ore s-au transformat într-un coşmar pentru echipajele aeronavei, care nu aveau să se mai întoarcă la bază. Acel zbor a rămas înscris în analele istoriei Forţelor Aeriene drept cel mai mare mister aeronautic din timpurile moderne.

La orele 15.45, turnul de control de la Fort Lauderdale a primit din partea formaţiei un mesaj radio ciudat. Liderul de zbor vorbea oarecum tulburat şi părea îngrijorat. El a transmis prin radio următorul mesaj: „Cred că am deviat de la cursul de zbor. Nu sunt sigur de poziţia noastră!"

În următoarea oră au fost primite mai multe apeluri şi de fiecare dată liderul de zbor era din ce în ce mai nesigur

de ceea ce se întâmpla cu aeronava sa şi poziţia în care se afla.

Pe la orele 16.00 în acea după-amiază nefastă, operatorii din turnul de control au auzit o scurtă conversaţie radio. După voce, părea să fie liderul de zbor care începuse să intre în panică; predase comanda unui alt pilot. Ultimul mesaj venit din partea aeronavei, care în acel moment trebuia să fi aterizat la bază, a fost primit la orele 16.25.

„Poziţia noastră este în continuare nesigură", se spunea în mesaj. „Cred că suntem cam la 225 de mile nord-est de bază."

După recepţionarea acestui mesaj, un hidroavion Martin Mariner cu echipament de salvare a fost pregătit în grabă şi a fost trimis către poziţia estimată a avioanelor Avenger, pentru a le ghida către bază. Între timp, turnul de control a încercat să ia legătura cu comandantul de zbor, însă nu s-a mai auzit nimic nici din partea lui, nici din partea celorlalţi piloţi. Era ca şi cum zborul nu avusese loc vreodată.

Îngrijoraţi de situaţie, operatorii din turnul de control au încercat să contacteze hidroavionul Martiner care fusese trimis să ajute cele cinci avioane Avenger. Nu au primit niciun răspuns. S-a pierdut legătura cu toate cele şase aeronave.

Acum personalul operativ intrase în stare de alertă. A fost contactată paza de coastă din Miami, care a trimis imediat un avion de salvare în căutarea celorlalte aeronave. După o cercetare minuţioasă a ultimei poziţii estimate, pilotul pazei de coastă a raportat că nu era nici urmă de cele şase avioane dispărute.

Ulterior au fost trimise ambarcaţiuni de suprafaţă, iar zona a fost patrulată toată noaptea. În dimineaţa următoare erau 20 de nave militare care cercetau marea de la un capăt la altul; lor li s-au alăturat apoi 240 de avioane

de căutare, care au survolat zona dintre Florida şi insulele Bahamas.

Căutarea a durat două zile şi două nopţi. Zona cercetată din aer şi de pe apă a fost extinsă până la 300 de mile în largul oceanului Atlantic şi până la 200 de mile în interiorul Golfului Mexic.

Absolut nicio urmă de cele şase aeronave dispărute. Zona de căutare a fost apoi mutată pe uscat şi în jurul nefastelor ţinuturi mlăştinoase Everglades, în speranţa că dintr-un motiv inexplicabil aeronavele zburaseră deasupra uscatului. Înainte de a fi încheiată, operaţiunea de căutare a acoperit aproximativ 250 000 de mile pătrate, devenind cea mai extinsă căutare aeronavală care s-a efectuat vreodată. Însă rezultatul a rămas negativ. Cele şase aeronave dispăruseră ca şi cum s-ar fi evaporat de pe suprafaţa Pământului sau ar fi pătruns într-o altă dimensiune.

Într-un final, când echipajele de căutare ajunseseră la limita rezistenţei, Marina a pus capăt căutării. Cu toate acestea, echipe de căutare au continuat să cerceteze zonele de uscat, plajele şi chiar insulele Bahamas. Săptămâni întregi, toate resturile de pe plajă şi toate epavele plutitoare au fost analizate atent în speranţa vagă că se va găsi un indiciu cât de mic sau un fragment din vreuna dintre cele şase aeronave dispărute. Nu s-a găsit nimic.

Câteva luni mai târziu, o comisie navală de anchetă a declarat oficial că nu s-a găsit nicio urmă legată de avioanele dispărute sau de echipajele aflate la bord şi că nu se putea emite o teorie acceptabilă care să explice dispariţia lor.

O analiză făcută ulterior în încercarea de a determina poziţia avioanelor la momentul dispariţiei nu a făcut decât să adâncească şi mai mult misterul.

Dacă avioanele Avenger ar fi continuat pe o traiectorie directă către est, echipajele ar fi ajuns într-un final la insula Great Abaco. Dacă ar fi mers către nord-est, ar

fi survolat insula Grand Bahama, care are o lungime de aproximativ 40 de kilometri. Dacă şi-ar fi continuat traseul pe direcţia sud-est, ar fi zărit insula Andros sau oricare dintre numeroasele insuliţe care împânzesc zona. De altfel, singurele zone complet deschise erau situate direct la nord sau la sud şi este puţin probabil ca cele şase avioane dispărute să fi urmat vreunul dintre aceste două trasee, din moment ce se ştie că decolaseră de pe aerodrom îndreptându-se către est, conform planurilor de zbor.

Membrii echipajelor nu au semnalat prezenţa uscatului în niciunul dintre mesajele radio recepţionate de turnul de control. Din alte relatări legate de acest incident rezultă că membrii echipajelor erau confuzi şi aparent dezorientaţi - ca şi cum ar fi zburat în vid. Păreau să nu ştie dacă zburau pe orizontală şi în linie dreaptă sau zburau pe spate - cerul şi marea păreau să fie neclare, era ca şi cum echipajele ar fi dat peste o uşă secretă şi ar fi intrat într-o lume întoarsă pe dos care avea propriile reguli.

Singura explicaţie posibilă era că, din motive inexplicabile, aeronavele se învârtiseră în jurul insulelor din zonă; în caz contrar, s-a concluzionat că la un moment dat ar fi zărit uscatul.

Întrucât în formaţia dispărută erau cinci aeronave, era aproape imposibil să se fi defectat toate instrumentele de navigaţie. Înainte de decolare, toate instrumentele aflate la bord fuseseră verificate şi erau în perfectă stare de funcţionare. În cazul unui dezastru de orice natură, cel puţin una dintre cele cinci aeronave ar fi avut timp să trimită un semnal S.O.S. Toate aeronavele şi echipajele aveau în dotare echipamente pentru supravieţuire în cazul în care se prăbuşeau sau aterizau forţat în apa oceanului. Acelaşi lucru era valabil şi pentru hidroavionul Martin Mariner. În plus, acest avion era plin cu echipamente de salvare. Dacă toate cele şase aeronave s-ar fi prăbuşit undeva, pe uscat sau în apă, în mod normal s-ar fi găsit bucăţi din ele. Nu s-a găsit nimic, absolut nimic.

Dosarul acestui incident este încă deschis, dar până astăzi nu s-a găsit nicio explicaţie logică pentru evenimentele misterioase din acea zi de decembrie.

Într-una dintre cărţile mele anterioare, „Harmonic 695", lansam teoria conform căreia avioanele au zburat într-o zonă de instabilitate spaţio-temporală cauzată de distrugerea parţială a reţelei globale în vremurile antice. Acum, când ştiu că sistemul acestei reţele este o manifestare naturală datorată formării materiei înseşi, am verificat încă o dată datele cunoscute şi am estimat traiectoria de zbor prin analiză computerizată.

La începutul descoperirilor mele, nu credeam că oamenii de ştiinţă aveau cunoştinţele necesare pentru a desfăşura un experiment care să afecteze în vreun fel zborul avioanelor Avenger, aşa că s-a considerat că dispariţia fusese cauzată de forţe pe care oamenii nu le puteau controla.

Acum, după mulţi ani, dovezile disponibile indică fără nicio urmă de îndoială că oamenii de ştiinţă aveau de fapt multe cunoştinţe teoretice în ceea ce priveşte structura spaţiu-timp şi că se efectuau diverse experimente pentru a verifica natura unificată a realităţii noastre.

La o analiză computerizată, planul întocmit de comandantul de zbor relevă acum o posibilitate destul de mare ca avioanele Avenger să fi făcut parte dintr-un experiment ştiinţific avansat pus la cale de proprii noştri savanţi. Dacă aşa s-a întâmplat, probabil că membrii echipajelor nu ştiau despre acest lucru. Dacă ceva nu mergea bine sau dacă într-adevăr experimentul se dovedea a fi un succes, ei ar fi fost sacrificaţi. Faptul că mesajele radio transmise de aeronave nu au indicat nicio secundă că membrii echipajelor ştiau care era cauza situaţiei dificile în care se aflau sugerează că, dacă a fost într-adevăr vorba despre un experiment, acest lucru a fost ştiut doar de cei care l-au organizat.

Planul de zbor aflat la dosar indica următoarele posibilităţi: traseul propus urma să ducă formaţia de avioane la 160 de mile către est, spre insula Great Abaco, apoi 40 de mile către nord, după care trebuia revină la baza aeriană a Marinei urmând o traiectorie directă.

Dacă luăm aceste coordonate şi le transpunem în echivalente ale reţelei, adică în minute de arc sau mile marine, vom avea:

160 de mile englezeşti (planul de zbor) ar putea fi:

159,93256 mile englezeşti (de reţea),

care se transformă în:

138,8888 mile marine (minute) de reţea,

care este egal cu:

(69,4444 x 2) sau de două ori reciproca armonică a vitezei luminii (694444),

40 de mile englezeşti (planul de zbor) ar putea fi:

39,983139 mile englezeşti (de reţea),

care se transformă în:

34,7222 mile maritime (minute) de reţea,

care este egal cu:

(69,4444/2) sau jumătate din reciproca armonică a vitezei luminii (347222).

Întoarcerea, sau cea de-a treia parte a călătoriei, ar fi egală cu:

165,583 mile englezeşti,

care se transformă în:

143,79577 mile marine (minute) de reţea.

Viteza luminii la suprafaţa Pământului este (în medie): 143 795,77 minute de arc pe secundă de reţea.

Analizând cu atenţie diagrama 12, vom vedea că planul de zbor se potriveşte îndeaproape cu planul de zbor teoretic, fapt ce permite asocierea directă cu armonicile câmpului unificat.

În diagramă, (A) reprezintă punctul de decolare de la Fort Lauderdale, (B) reprezintă punctul de schimbare a

direcţiei la Gorda Cay, iar (C) este punctul de lângă Downer Cays, unde începea întoarcerea către bază. La primul punct de schimbare a direcţiei (B), aeronavele s-ar fi aflat la o distanţă de 3229,8793 minute de arc faţă de polul nord al reţelei (B).

Această valoare se transformă în:

53,8313 grade.

Cosinusul acestui unghi este egal cu:

0,59016475.

Reciproca acestei valori este egală cu:

1,69444 (armonică 169444).

Această armonică este asociată cu masa şi gravitaţia. Dacă în momentul în care aeronavele ajungeau în aceste puncte de schimbare a direcţiei un impuls armonic ar fi fost transmis de la o staţie sau de la mai multe staţii terestre amplasate strategic, e posibil ca în poziţiile respective să se fi creat un efect de câmp unificat. Există însă şi posibilitatea ca aparatura electronică sofisticată să fi fost amplasată la bordul aeronavelor fără ca echipajele să ştie.

Evident, această teorie este pură speculaţie, însă planul de zbor se potriveşte şi am senzaţia că e ceva mai mult decât o simplă coincidenţă. Aşa cum am spus în cartea mea anterioară, eu cred că avioanele fie au fost dezintegrate, fie au fost deplasate în spaţiu-timp.

Întrebarea este următoarea: unde au dispărut toate avioanele? Continuă ele să existe într-o sinuozitate a spaţiului? Au fost cumva oamenii noştri de vină?

HARTA 6

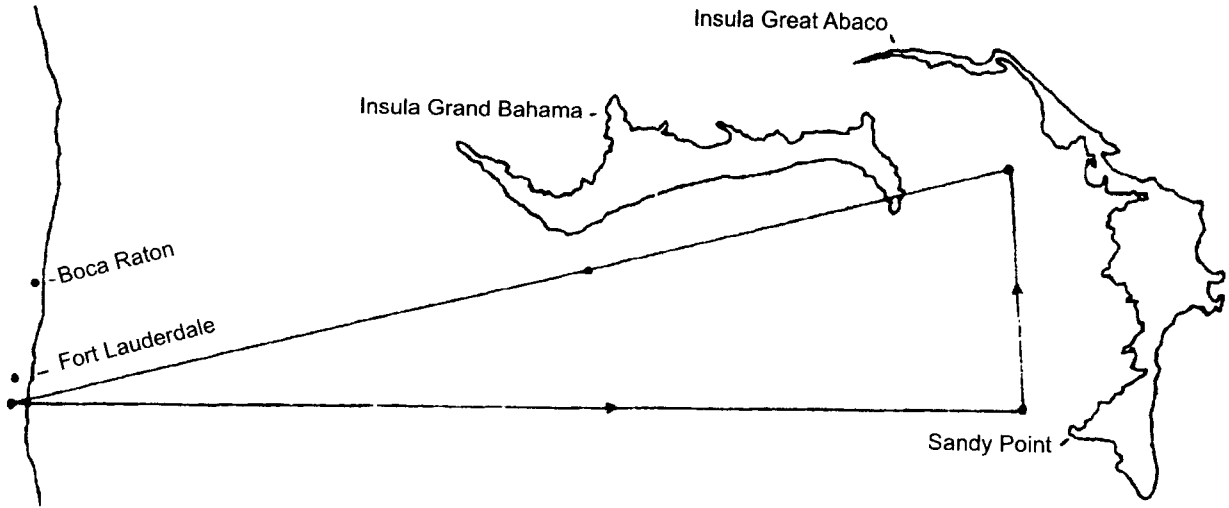

Harta ilustrează traiectoria planificată pentru cele cinci aeronave Avenger care au decolat de la Fort Lauderdale pe 5 decembrie 1945.

DIAGRAMA

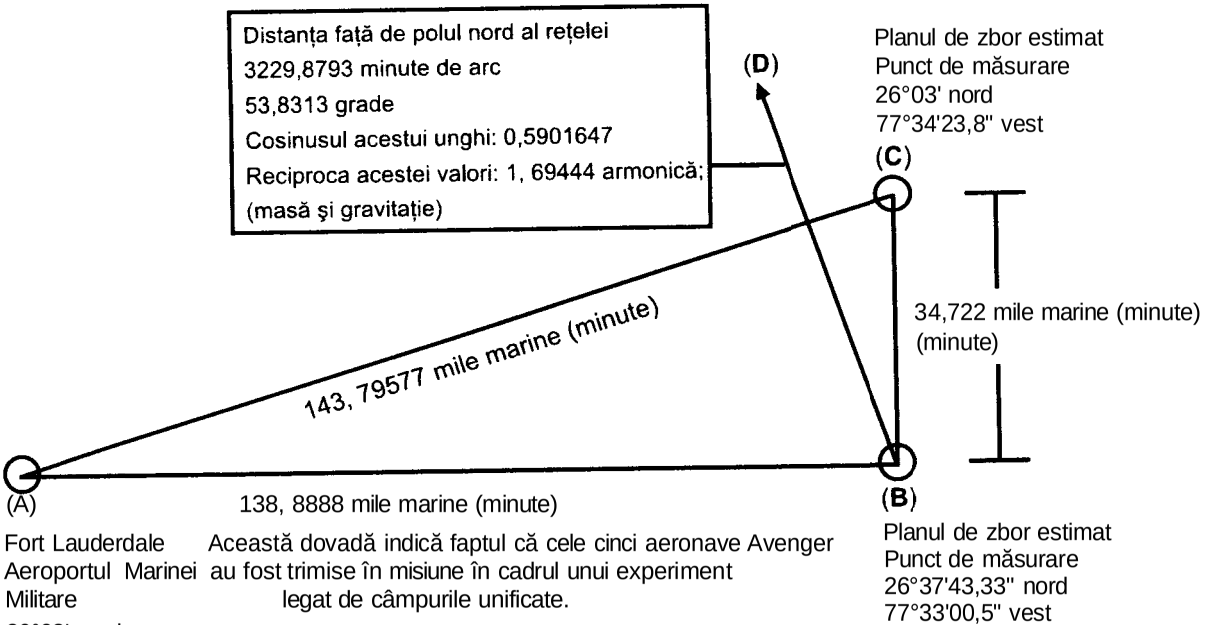

Ilustrează traiectoria nrobabilă a aeronavelor Avenger la momentul dispariţiei, 5 decembrie 1945.

15. Oameni despre care am vrea să ştim mai mult

DEŞI A FOST SURPRINZĂTOR SĂ DESCOPĂR o reţea de antene artificiale integrate în reţeaua OZN, unele dintre evenimentele ulterioare au fost de-a dreptul stranii.

Am fost întotdeauna conştient că ceea ce fac eu îi calcă pe bătături pe câţiva tehnicieni neştiuţi de nimeni şi pe alţii care aveau legături ştiinţifice sau politice cu reţeaua OZN. Era doar o chestiune de timp până când bătăturile aveau să se inflameze şi să-i determine pe posesorii lor să iasă la vedere. Din câte îmi dădeam seama, nu fusese întreprinsă nicio acţiune directă pentru a mă împiedica să continui investigaţiile legate de teoriile mele sau pentru a încerca să mă oprească din cercetările mele constante asupra reţelei.

Ca toate societăţile secrete bine organizate, grupul nu dăduse niciun indiciu că ar exista. Atâta vreme cât publicul larg nu insista să primească răspunsuri la întrebări controversate, membrii grupului, oricare ar fi fost ei şi oriunde s-ar fi aflat, se mulţumeau să lase lucrurile să se desfăşoare firesc, fără îndoială sperând că voi sfârşi prin a fi catalogat drept maniac şi că toate informaţiile cu care aş putea veni nu vor fi luate în seamă.

Eram perfect conştient că exista o posibilitate să fiu luat drept maniac, însă am decis că era un risc pe care trebuia să mi-1 asum. Evident, trebuia să fiu extrem de atent cum foloseam informaţiile pe care le primeam acum. Dacă insistam prea tare, în mod sigur aş fi fost considerat nebun. Pe de altă parte, dacă ţineam informaţiile pentru mine, aş fi pierdut orice avantaj pe care îl aveam şi m-aş fi pus într-o situaţie care se putea dovedi extrem de periculoasă. Alţi investigatori ai fenomenelor OZN dispăruseră

sau fuseseră victime ale unor accidente ciudate fiindcă intraseră prea adânc în aşa-numita enigmă a farfuriilor zburătoare.

Prin urmare, am hotărât că cel mai bine era să las să iasă la iveală informaţiile pe măsură ce-mi parveneau şi totodată să împrăştii copii ale tuturor notiţelor mele într-un lanţ destul de larg de contacte, atât în interiorul, cât şi în afara Noii Zeelande, astfel încât să fie imposibil să se împiedice aflarea adevărului. Toate dovezile adunate până în acel moment aveau să fie în mâinile unor anumiţi ziarişti, astfel încât să poată fi transmise prin telegraf de îndată ce s-ar fi făcut vreo mişcare pentru a fi oprit din investigaţiile mele.

Nu intenţionam să mă implic într-un joc ciudat de-a hoţii şi vardiştii; nu am considerat niciodată că investigaţiile mele erau un joc sau un hobby inofensiv. Pe deasupra, sunt perfect conştient cât de mult doreşte „grupul" să păstreze secretul asupra activităţilor sale.

De fapt, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a ţine „grupul" la curent în legătură cu reţeaua pe care o stabilisem, pentru a mă asigura că toate informaţiile aveau să se răspândească rapid în cazul în care aş fi fost implicat în cine ştie ce accident straniu. Existau câteva persoane de care eram sigur că aveau legături directe cu „grupul", asta în cazul în care nu erau chiar membri. Prin intermediul acestor persoane împrăştiasem vorba despre măsurile de precauţie pe care le luasem. Unul dintre aceşti oameni mi-a spus dispreţuitor că nu credea că un jurnalist ar ţine secrete astfel de informaţii, câtă vreme putea să le facă publice şi să dea o lovitură de presă de răsunet mondial. I-am răspuns astfel: „Încearcă să mă opreşti din cercetările mele şi ai să vezi cam cât de adevărat e ceea ce ţi-am spus". Până acum nu s-a întâmplat nimic; poate că şi-a dat seama că în lume există totuşi oameni mai cinstiţi şi mai dedicaţi decât cred unii dintre noi.

În orice caz, stratagema mea părea să funcţioneze; am descoperit că publicul, în loc să mă catalogheze drept nebun sadea, mă încuraja şi se implica activ în cercetările mele legate de misterul OZN-urilor. După publicarea cărţii „Harmonic 33" primeam zilnic scrisori, din toate colţurile lumii. În mare parte, ele conţineau informaţii utile sau ofereau sugestii privind noi direcţii de investigaţie. Foarte rar primeam câte o scrisoare cu injurii sau care sugera că eram sărit de pe fix. Era clar că o mare parte a publicului cititor ştia că se întâmpla ceva despre care ei nu erau informaţi corespunzător. Dacă stau să mă gândesc, cred că toate aceste scrisori pline de încurajări sunt cele care m-au determinat, mai mult decât orice altceva, să continui cercetările. E adevărat că sunt curios din fire; însă e mare lucru să ştii că există mulţi oameni care sunt dornici să te ajute, fiecare cu ce poate.

Cu toate acestea, când am fotografiat primul radioemiţător despre care am descoperit că avea o legătură cu reţeaua OZN, se pare că „opoziţia" şi-a ieşit din sărite. Făcuserăm zece copii după fotografii, care se aflau în posesia mea, când, câteva zile mai târziu, am fost programat să efectuez un zbor până la Insula de Sud a Noii Zeelande. În noaptea de 16 martie 1968 trebuia să mă opresc în capitală, Wellington, urmând ca a doua zi să-mi continui zborul către Invercargill, oraşul cel mai sudic al Noii Zeelande, şi să mă întorc în ziua următoare (18 martie), trecând prin mai multe centre din ţară. Eram perfect conştient de importanţa pozelor pe care le făcuserăm, aşa că am considerat că nu erau în siguranţă dacă le lăsam acasă cât timp eram plecat.

Le-am pus în servietă şi le-am luat cu mine; în timpul şederii la Wellington, am luat legătura cu ataşatul pe probleme de aviaţie de la Ambasada Statelor Unite. I-am spus întreaga poveste, subliniind că pozele se aflau în posesia mea. De altfel, până la acel moment, le oferisem

foarte multe informaţii americanilor prin intermediul ambasadei. Până atunci avusesem cinci discuţii personale cu ataşatul american pe probleme de aviaţie, în biroul său din Wellington. La început crezusem că interesul ambasadei faţă de cercetările mele se datora faptului că descoperisem ceva nou. Însă, pe măsură ce timpul trecea, mi-am dat seama că nu era deloc aşa. Dimpotrivă, aveam să înţeleg în curând că oamenii de ştiinţă deţineau cunoştinţe mult mai avansate decât tot ce reuşisem să descopăr eu. Prin urmare, ambasada era interesată să păstreze o evidenţă a descoperirilor mele şi să afle dacă nu cumva dau peste ceva ce oamenii de ştiinţă nu ştiau încă.

Mie îmi convenea situaţia, pentru că eu credeam că tot ce făceam, tot ce descopeream şi toate teoriile pe care le formulam trebuiau să fie aduse la cunoştinţa publicului. Pe de altă parte, dacă americanii sau alţii doreau să păstreze secretul despre descoperirile *lor,* n-aveau decât! Credeam că în momentul în care aflau că am ajuns la un anumit nivel de cunoştinţe, vor fi nevoiţi să admită câte ceva legat de propriile lor cercetări, chiar dacă acest lucru nu ar fi fost decât o încercare de a mă descuraja să-mi continui investigaţiile.

De altfel, ataşatul american s-a dovedit a fi o sursă valoroasă de informaţii, ajutor şi încurajare. El a fost cel care m-a asigurat că toate calculele mele legate de tiparul reţelei OZN din sistemul global erau corecte. Printre alte informaţii pe care mi le-a oferit, mi-a spus că la Aerodromul Wright Patterson din Statele Unite se efectuau cercetări intense legate de OZN-uri. A descris laboratorul ştiinţific de acolo, construit special pentru acest scop, ca fiind un complex de clădiri care acoperea o suprafaţă întinsă şi unde lucrau mulţi dintre savanţii de elită ai lumii. Erau efectuate experimente 24 de ore din 24, 365 de zile pe an. La un moment dat, ataşatul m-a întrebat dacă m-ar interesa o excursie în America pentru a vizita această

bază. Normal, am spus că da - dacă îmi trimiteau o invitaţie. Probabil că ideea a fost respinsă în State, fiindcă nu am mai auzit nimic despre o asemenea vizită. Privind retrospectiv, deşi la momentul respectiv eram abia la începutul cercetărilor mele, am senzaţia că deja descoperisem ceva care prezenta un mare interes pentru savanţii americani. Probabil că şi-au dat seama că începeam să dau în vileag informaţii pe care ei le ţinuseră ascunse ani de-a rândul.

În noaptea ulterioară vizitei la Wellington, după ce mi-am dat osteneala să informez persoana de contact de la ambasadă că aveam la mine fotografiile cu transmiţătorul, m-am cazat la Grand Hotel din Invercargill.

Ce s-a întâmplat acolo în acea noapte m-a convins că în Noua Zeelandă erau şi alţi oameni în afară de mine care erau foarte interesaţi de fotografiile noastre. Aceştia sunt o parte dintre cei despre care aş vrea să ştiu mai multe.

După o cină tihnită, eu şi copilotul ne-am retras în holul hotelului ca să bem o cafea şi să mai stăm de vorbă. În acea noapte erau două echipaje aeriene complete care stăteau la Grand Hotel. Membrii celuilalt echipaj aveau baza în Wellington şi, dintr-un motiv care şi acum este un mister pentru mine, compania aeriană a schimbat lista de serviciu, mutându-1 pe copilotul de la Wellington pe aeronava mea, în timp ce copilotul meu de la Auckland trebuia să se întoarcă împreună cu echipajul de la Wellington în dimineaţa următoare. Nu am fost informaţi de acea schimbare decât după-amiază, după ce am ajuns la Invercargill. Copilotul meu iniţial a fost foarte supărat din cauza schimbării, pentru că trebuia să-şi modifice nişte planuri personale şi să se trezească foarte devreme în dimineaţa următoare.

Pentru a verifica situaţia, am dat telefon la Wellington şi mi s-a spus că acel copilot din Wellington trebuia să mă însoţească până în capitală, iar un alt copilot

din Auckland avea să mă însoţească din capitală până la Auckland. Această schimbare mi s-a părut destul de ciudată; însemna că trei membri ai echipajului aveau să se tot mute de colo-colo ca să facă treaba a doi oameni. Cu toate acestea, nu m-am îngrijorat prea tare, aşa că am aprobat schimbarea şi i-am spus copilotului meu iniţial că avea ghinion.

Copilotul din Wellington care stătea cu mine la o ceaşcă de cafea în holul hotelului mi-a spus că îl interesează cercetările mele, aşa că am adus din cameră pozele cu antena, ca să i le arăt. Înainte de a se angaja ca pilot la compania aeriană, acest om avusese legături cu DCIS *(Department of Scientific and Industrial Research* - Departamentul pentru Cercetare Industrială şi Ştiinţifică) şi lucrase pentru divizia de cercetări radio de la McMurdo Sound din Antarctica. Credeam că putea să-mi spună în ce bandă de frecvenţe funcţiona antena fotografiată de mine.

Curând, ne-am adâncit într-o discuţie pe acest subiect. A încercat să mă convingă că antena era o chestiune absolut pământească, folosită în mod curent de radioamatori pentru transmisiuni normale. Brusc, am fost întrerupţi de un bărbat înalt, îmbrăcat destul de conservator, care a venit la noi părăsindu-i pe cei doi bărbaţi îmbrăcaţi asemănător în compania cărora se afla la o masă ceva mai îndepărtată, în centrul holului.

Chiar înainte ca necunoscutul să se oprească la masa noastră, am strecurat fotografiile înapoi în plicul lor mare pe care l-am aşezat pe genunchi, aşa că nu cred că a avut timp să vadă că fotografiile erau legate de echipamente de radioemisie. În plus, masa la care îi lăsase pe cei doi prieteni era destul de departe de a noastră, aşa că în mod sigur nu a avut cum să tragă cu urechea.

M-a întrebat dacă discutam despre vânătoare de raţe şi dacă eram interesaţi de acel sport. Uimit de felul în care

alesese să intre în vorbă, i-am spus că nu ne interesau raţele şi nici un alt tip de păsări şi că ne aflam în Invercargill din motive care nu aveau nicio legătură cu vânătoarea.

Apoi l-am întrebat dacă stătea la hotel. A spus că da şi a adăugat că avea o fermă la câţiva kilometri de Invercargill şi că el şi soţia lui (care nu era pe nicăieri) veniseră în oraş pentru aniversarea căsătoriei. Mi s-a părut ciudat, iar senzaţia pe care o aveam că aceasta nu era o întâlnire întâmplătoare în holul unui hotel a crescut şi mai mult când străinul şi-a tras un scaun şi s-a aşezat la masă cu noi, intenţionând să continue conversaţia. L-am studiat mai îndeaproape; avea vârsta cuprinsă între 45 şi 50 de ani, peste 1,80 m înălţime şi o constituţie robustă, deşi era cam slab pentru înălţimea lui. Avea trăsături necizelate şi faţa rotundă; o cută mică de piele sub buza inferioară te făcea să crezi că la un moment dat avusese un accident minor ori suferise arsuri faciale care necesitaseră o uşoară intervenţie chirurgicală. Avea părul închis la culoare, uşor grizonat şi destul de rar; ochii de culoare deschisă dădeau impresia unei inteligenţe considerabile. Avea degete lungi şi mâini puternice, însă nu atât de aspre pe cât te-ai fi aşteptat de la un fermier. Purta un costum închis la culoare şi pantofi negri. Costumul era destul de conservator, bine croit, deşi dintr-un material pe care l-aş descrie ca fiind grosolan, chiar ieftin. Poate că acesta era unul dintre motivele care m-au făcut să-l consider ciudat.

După ce-am vorbit un timp despre raţe, a schimbat brusc subiectul şi a început să spună cu totul altceva. Ne-a întrebat dacă ne interesau radiourile pentru amatori sau staţiile radio.

Încercând să nu mă arăt surprins, i-am spus că nu ne interesau în mod deosebit; în sinea mea, am început să mă întreb cum puteam să scap de el fără să par nepoliticos.

El a continuat să insiste că sigur eram interesaţi de radio; a adăugat că avea un prieten nu departe de oraş care avea o staţie radio pentru amatori şi că dacă mergeam cu el aveam să fim uimiţi de aparatura acelui individ. Am încercat să-i spun că nu ne interesa radioul şi că, oricum, era trecut de ora 9 seara şi nu aveam chef de făcut excursii în afara oraşului ca să vedem aparatura unui radioamator. El a contracarat spunând că ştie pe cineva la o staţie radio locală a guvernului şi ne-a întrebat dacă nu vrem să venim cu el să ne întâlnim cu prietenul lui acolo şi să discutăm cu el aspecte legate de radio.

În acel moment, copilotul meu, care arăta destul de stânjenit, s-a ridicat brusc, s-a scuzat şi a dispărut în partea de hol unde se afla televizorul.

Am rămas singur cu necunoscutul, întrebându-mă cum puteam să mă descotorosesc de el fără să fac o scenă şi totodată să pun plicul cu fotografiile la loc sigur. Într-un final, i-am spus foarte clar că nu eram pregătit să părăsesc hotelul pentru absolut niciun motiv. M-a rugat imediat să scriu pe plicul pe care-1 aveam pe genunchi numele prietenului său de la staţia radio guvernamentală, ca să-1 pot vizita data viitoare când ajungeam în Invercargill şi nu aveam altceva mai bun de făcut. Aveam senzaţia că voia să scriu un nume pe plic ca să poată să spună că-i aparţine, în cazul în care reuşea să intre în posesia lui. E de prisos să mai spun că în timp ce străinul vorbea eu nu mi-am dezlipit mâna de pe plic.

Din conversaţia care a urmat am aflat că în seara precedentă se aflase la bordul unui vas american ancorat în portul Bluff şi că băuse câteva pahare cu căpitanul vasului în cabina acestuia. Mi-a sugerat că dacă eram interesat puteam să merg cu el chiar atunci să vizitez vasul. Nu mi-a explicat cu ce ocazie îl cunoscuse pe căpitan sau cum ajunsese la bordul vasului. Această omisiune mi-a sporit suspiciunile şi m-am hotărât să scap de el.

M-am ridicat brusc, m-am scuzat spunând că am ceva urgent de rezolvat şi am dat să plec. A început să se scuze şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să mă ţină de vorbă; a spus că spera că nu ne-a pus într-o situaţie stânjenitoare pe mine şi pe prietenul meu. L-am lăsat acolo şi am traversat holul hotelului, am trecut pe lângă cei doi prieteni ai lui care stăteau încă la masă şi am coborât la recepţie. Cei doi tovarăşi ai lui păreau să fie oameni de afaceri; nu ne pierduseră din ochi în tot acest timp.

La recepţia de la parter, i-am cerut angajatei nişte bandă adezivă şi am sigilat bine plicul, cu fotografiile înăuntru, mi-am scris numele cu litere de tipar şi pe faţa şi pe spatele plicului şi am rugat-o pe recepţioneră să-l pună în seiful hotelului, explicându-i că aveam să-l iau a doua zi, chiar înainte de a pleca.

Odată îndeplinită această misiune, am urcat din nou la etaj şi am intrat într-o cabină telefonică din capătul scărilor, vizavi de intrarea în holul principal şi în camera cu televizorul. Am cerut o convorbire interurbană în Auckland şi am vorbit cu soţia mea. I-am povestit o parte dintre evenimentele ciudate din seara aceea şi am întrebat-o dacă o deranjase cineva. Mi-a spus că era cu nişte prieteni de-ai noştri şi că nu se întâmplase nimic ieşit din comun. Imediat după această scurtă conversaţie, m-am dus în camera cu televizor ca să discut cu copilotul. Mi-a spus că cei trei necunoscuţi plecaseră cu puţin timp înainte - coborâseră la parter şi ieşiseră pe uşa principală a hotelului.

M-am dus înapoi la parter şi am întrebat-o pe recepţioneră cine erau cei trei bărbaţi care tocmai plecaseră şi dacă erau sau nu cazaţi la hotel. Femeia m-a privit cu un aer dezorientat. La cine mă referem? Nu erau cazaţi la hotel oameni care să se potrivească acelei descrieri; nimeni nu trecuse prin faţa recepţiei şi nimeni nu ieşise pe uşa principală, aflată la mai puţin de trei metri de biroul

ei. Oricine cobora de la etaj nu avea pe unde să iasă decât pe acele uşi. Nu era nicio altă ieşire. Uşile care duceau la barurile aflate în partea din spate a parterului erau încuiate la ora aceea. Mai exista o singură cale de ieşire - de la primul etaj în sus, pe scara de incendiu.

Începusem să mă simt la fel de confuz ca fata care se uita la mine nedumerită. Am urcat din nou şi l-am întrebat pe copilot dacă era sigur că oamenii plecaseră pe scara principală. Din locul unde stătea putea să vadă perfect capul scării şi mi-a confirmat că ieşiseră pe uşa principală cu puţin timp în urmă.

Cum intraseră în hotel şi pe unde au ieşit? Cum trecuseră prin faţa recepţionerei fără să fie văzuţi? Cine erau ei? Şi ce urmăreau? Sunt convins că prietenul nostru îmbrăcat în haine închise la culoare era fermier aşa cum eram eu popă. Mă întreb şi acum ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi plecat cu ei, dacă aş fi acceptat să-i însoţesc la staţia radio din afara oraşului.

Câteva zile mai târziu, mă aflam din nou în trecere prin Wellington. Am luat legătura cu Ambasada Statelor Unite şi i-am povestit despre incident ataşatului pe probleme de aviaţie. Am adăugat că ştiam că sunt ţinut sub observaţie; dacă oamenii care m-au contactat erau agenţi de peste ocean, îl rugam să ia măsuri pentru ca aceştia să nu mă mai deranjeze. Guvernul Noii Zeelande era la curent cu activităţile mele şi îmi dăduse aprobare scrisă pentru cercetările pe care le efectuam. I-am spus că dacă cineva o să-mi facă necazuri, imediat o să-mi fac cunoscute toate datele, dovezile şi teoriile, tot ce reuşisem să pun cap la cap până în acel moment.

Ataşatul a fost înţelegător şi mi-a cerut mai multe detalii legate de cei trei necunoscuţi de la Invercargill. Ulterior, mi-a confirmat că o navă-şcoală americană fusese la Bluff în perioada în care eram şi eu acolo, însă asta e tot ce am aflat.

Sunt convins că cei trei bărbaţi nu erau din Noua Zeelandă, dar n-aş putea spune de unde anume erau.

La zborurile operative este necesar ca pe aerodrom să existe în fiecare zi un echipaj de rezervă pentru a se efectua schimbări neprevăzute în caz de boală sau de accidente. Într-o dimineaţă de februarie din anul 1969, făceam parte dintr-un astfel de echipaj de rezervă. Îmi beam ceaiul alături de alţi membri ai echipajului, în bufetul aflat la etajul clădirii aerogării de pe Aeroportul Mangere, Auckland, când am fost victima unei alte întâmplări ciudate.

Nu departe de locul unde stăteam noi, la o altă masă, se aflau un tip şi o tipă cu aspect ciudat care examinau cu totul absorbiţi un aparat de fotografiat scump şi râdeau ca nişte copii de cât de multe ştia să facă. La început nu prea le-am acordat importanţă, doar le-am aruncat o privire; plus de asta, eram pe jumătate întors cu spatele la ei, stând de vorbă cu un căpitan care bea o cafea mică înainte de a pilota un avion de pasageri la sud de Wellington.

După câteva momente de conversaţie m-am întors, dintr-un motiv pe care nu am reuşit să-l înţeleg, şi m-am uitat direct la cei doi care încă se mai agitau în jurul aparatului lor de fotografiat. Exact în secunda în care m-am întors ca să mă uit la ei, bărbatul a ridicat aparatul, l-a îndreptat spre mine şi a făcut o poză. Apoi, la fel de rapid, a continuat să întoarcă aparatul de fotografiat pe toate feţele, după care i l-a înapoiat femeii ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic - sperând probabil că eu nu observasem.

Am fost atât de surprins încât nu ştiam ce să fac. La urma urmei, nu era nimic ieşit din comun. Putea foarte bine să colecţioneze fotografii cu piloţi. Oarecum stânjenit, m-am întors cu faţa către masă şi am reluat conversaţia cu celălalt căpitan, întrebându-mă însă de ce un necunoscut ar vrea să-mi facă poză.

În mod sigur, cei doi alcătuiau un cuplu bizar. El era un tip înalt, deşirat, cu mâinile şi picioarele subţiri ca nişte fuse. Trăsătura lui cea mai surprinzătoare era capul: era aproape sferic şi chel ca-n palmă. Avea pielea de un bronz auriu şi foarte netedă; culoarea pielii se asemăna cu cea a unui amerindian. Cred că nu avea niciodată nevoie să se bărbierească. Nu numai că avea capul rotund, dar era şi mic în comparaţie cu restul corpului. Era îmbrăcat în pantaloni largi, deschişi la culoare, şi într-o cămaşă cu mâneci scurte de un roşu-aprins, descheiată la gât. În ciuda corpului deşirat, părea să fie foarte în formă şi sprinten.

Femeia era exact opusul prietenului ei; deşi era zveltă, era mai scundă decât el. Trăsăturile îi erau prelungi, aproape acviline. Avea părul lung şi negru ca abanosul şi îl purta pe spate într-un stil demodat. Ochii erau negri şi mari, accentuaţi de o piele foarte deschisă la culoare, aproape palidă. Purta o fustă simplă închisă la culoare şi o bluză. Arăta neobişnuit, însă era oarecum atrăgătoare, deşi într-o mulţime nu ar fi atras atenţia la fel de mult ca însoţitorul ei.

Cred că ambii aveau în jur de 20 de ani. Păreau destul de prietenoşi, poate chiar joviali; nu ştiu de ce erau acolo, dar n-aş putea spune că aveau ceva care să sugereze că ar fi avut intenţii rele.

Cu toate astea, mă îngrijorau. Când m-am întors în camera echipajelor, cinci minute mai târziu, lăsându-i încă prinşi în discuţia lor animată de la masă, mă tot întrebam cine erau.

După câteva minute, curiozitatea a învins. Am decis să urc din nou la etaj, să mă mai uit o dată bine de tot la ei şi, dacă se poate, să stau de vorbă cu ei. Am ieşit din camera de operaţiuni care se afla într-un colţ al foaierului principal din clădirea terminalului şi mi-am croit drum prin mulţimea care mişuna în zona

ghişeelor pentru bilete, îndreptându-mă către scările aflate la aproximativ 20 de metri. Străbătusem abia o mică parte din distanţă când aproape că m-am ciocnit cu străinul cel înalt, care venea în direcţia mea. Ne-am uitat surprinşi unul la celălalt, apoi, ca un iepure speriat, tipul a făcut calea-ntoarsă şi a fugit prin mulţime, dispărând în celălalt capăt al clădirii. Această a doua întâlnire a durat doar câteva secunde şi n-aveam cum să-1 ajung din urmă fără să provoc dezordine. Plus de asta, nu aveam niciun motiv serios ca să-1 urmăresc, omul nu-mi făcuse niciun rău - cel puţin, niciunul de care să ştiu eu.

Am decis că cel mai bine era să mai arunc o privire la etaj şi să văd dacă însoţitoarea lui mai era acolo. Dacă era, însemna că el urma să se întoarcă în curând. Sus însă nu era nici urmă de acea femeie. Dispăruse, la fel ca prietenul ei. După câteva minute, m-am întors în camera echipajului.

La prima vedere, părea un incident minor. Majoritatea oamenilor l-ar fi uitat în câteva zile. Eu însă, chiar şi acum, la ceva timp după, descopăr că întâmplarea respectivă mi-a rămas gravată în minte. Sunt intrigat de întrebările pe care ei le-au adus în viaţa mea. Cine erau ei? Ce puneau la cale? De ce m-a fotografiat bărbatul? De ce a fugit, atât de speriat, când ne-am întâlnit în mulţime? Şi de unde veneau cei doi?

Până acum nu am găsit nicio dovadă reală care să susţină credinţa generală conform căreia extratereştri dintr-o altă lume se plimbă printre noi. De-a lungul anilor au fost multe poveşti şi relatări şocante legate de contactele dintre oameni şi entităţi aparţinând altor rase. Logica ne spune că trebuie să existe o comunicare directă între oameni şi extratereştri la un anumit nivel, cu toate dovezile pe care le avem acum şi care indică existenţa unui contact susţinut între oamenii de ştiinţă de pe planeta

noastră şi entităţi aflate în legătură cu OZN-urile care ne vizitează. Prin urmare, se prea poate ca extratereştrii să fie printre noi.

Dacă se va dovedi că într-adevăr aici sunt extratereştri, nu m-aş mira câtuşi de puţin să descopăr că ciudatul cuplu pe care l-am văzut la bufetul aeroportului Mangere se numără printre reprezentanţii lor.

Şi dacă s-ar întâmpla ca bărbatul cu cap rotund care m-a pozat sau însoţitoarea lui să citească aceste rânduri, vreau să le transmit următorul mesaj: Sper să mă contactaţi şi să-mi satisfaceţi curiozitatea. De ce m-aţi fotografiat? Şi ce aţi făcut cu poza?

16. Secretul vieţii (Lakhovsky) şi paravanul magnetic al lui Deland

ÎN PUBLICAŢIILE MELE ANTERIOARE AM DESCRIS un sistem de antene terestre folosit în multe livezi din Statele Unite. Aparatul s-a dovedit a avea rezultate foarte bune în ceea ce priveşte evitarea îngheţului la citrice. Un alt efect a fost obţinerea unor copaci mai sănătoşi şi, în general, o mai bună dezvoltare a copacilor din zonele acoperite de antenele respective.

Am dat dimensiunile unei antene similare care să rezoneze cu frecvenţele luminii şi gravitaţiei. De la data publicării, am primit mai multe informaţii legate de sistemul american şi am fost foarte interesat de dimensiunile care se folosesc acum.

Antena a fost proiectată de John Delrea Deland din Riverside, California, şi este folosită încă din 1949. Fiecare element acoperă aproximativ o jumătate de hectar şi este alcătuit dintr-un stâlp cu o înălţime de circa 10 metri, făcut din ţevi galvanizate de 3,5 metri. Prima este o ţeavă de 5 cm înfiptă într-o bază de beton cu o adâncime de un m. Alte două ţevi cu un diametru mai mic sunt înşurubate pe ţeava de bază pentru a forma un stâlp vertical înalt de 30 de picioare (10 metri). În vârful stâlpului şi la îmbinările celor două ţevi este montată câte o şaibă din placaj de 2 cm, rezistent la apă. La marginile exterioare ale şaibelor sunt date cu burghiul şapte orificii, spaţiate egal unele de celelalte şi paralele cu stâlpul. Orificiile au circa 6 mm în diametru şi sunt spaţiate la o distanţă de 51,42857° unele de altele.

Zece sârme de cupru dur sunt trase prin fiecare orificiu al şaibelor, paralel cu stâlpul. La şaiba din vârful stâlpului,

sârmele ies în afară circa 20 cm, paralel cu solul. În felul acesta se formează în jurul stâlpului o cuşcă din sârmă. Sârmele trec prin marginea exterioară a bazei de beton, ajung în şanţuri cu o adâncime de 45 de centimetri şi sunt dispuse în unghiuri de 51,42857° faţă de centrul stâlpului. Una dintre sârmele din şanţ trebuie să fie aliniată cu polul nord magnetic.

Sârmele sunt trase de la centrul stâlpului pe o distanţă de 144 de picioare, adică 44 de metri. Apoi sunt ataşate la un „ansamblu magnetic" al cărui concept, conform informaţiilor pe care le deţin, este secret. Capătul fiecărei sârme este adus la suprafaţă şi îndreptat către capătul corespunzător din vârful stâlpului. Şanţurile, care formează raza unui cerc cu diametrul de 288 de picioare, adică 88 de metri, sunt apoi acoperite cu pământ.

Foaia cu specificaţii spune că dispozitivul nu ridică temperatura aerului din livadă. Se crede că sistemul creează deasupra copacilor un tip de câmp magnetic de forţă care induce copacilor o stare ce împiedică îngheţul. Citricele care sunt pe pământ vor îngheţa; la fel şi citricele care se află încă în copac, dar care ating pământul. Citricele care cresc în copac par să nu fie afectate.

Copacii sunt protejaţi chiar şi la temperaturi joase, de pildă 20° Fahrenheit (-6,66°C). În afară de faptul că se împiedică îngheţul, copacii par să fie mai sănătoşi şi să rodească un pic mai mult. Nimeni nu pare să ştie cum funcţionează acest aparat, iar reclama spune că în jurul nostru există forţe despre care ştim foarte puţin.

Primul lucru de care mi-am dat seama când am citit aceste informaţii a fost că raza cercului care înconjura antenele terestre era de 144 de picioare, adică armonica vitezei luminii; evident, diametrul era de 288 de picioare, adică dublul armonicei luminii. Cu o înălţime a stâlpului de 30de picioare, unghiurile pe care capetele sârmelor le fac cu solul la periferia cercului au fost calculate la 11°35'

sau 695 de minute de arc. Reciproca armonică pură a vitezei luminii este 694444, deci 695 este destul de apropiată de această valoare, la modul practic. A se vedea diagrama 22 pentru configuraţia sistemului.

Să fi avut domnul Deland acces la informaţii secrete atunci când şi-a construit antenele? Sau metoda de construcţie a fost transmisă din generaţie în generaţie fără ca cineva să ştie cum sau de ce funcţionează sistemul?

Iată ce cred eu: întrucât tot ce înseamnă substanţă fizică se manifestă prin impulsuri alternative de materie şi antimaterie, rezultă că un asemenea sistem de antene va fi supus acestor impulsuri la frecvenţa de 144 000 de impulsuri pentru fiecare secundă de grilă. Prin inducţie, antena acordată va forma un câmp secundar care are o afinitate armonică faţă de materie şi de viaţa însăşi. Acest câmp creşte puterea forţelor vitale şi protejează lucrurile vii împotriva influenţelor adverse.

Unul dintre colegii mei piloţi, domnul D. R. Offwood, a devenit interesat de informaţiile pe care eu le aveam în legătură cu structura antenei şi a început să construiască un sistem similar într-o pepinieră de pe Insula de Sud a Noii Zeelande pentru a testa efectele şi a efectua o serie de experimente.

S-a stabilit că se va construi un stâlp cât un sfert din dimensiunea normală, întrucât, conform teoriei radio, o antenă de un sfert de undă va recepţiona un semnal suficient de puternic. Antena a fost construită, iar între septembrie 1972 şi iunie 1973 s-au desfăşurat cercetări în domeniul electroculturii. A fost întocmit un raport care, în 1974, mi-a fost înmânat în vederea publicării.

DIAGRAMA 13

Ilustrează dimensiunile antenei terestre Deland

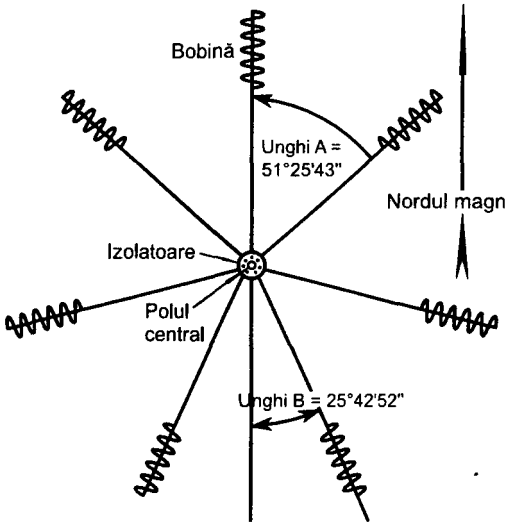

O antenă similară celei descrise. Măsurătorile sunt exprimate în picioare de reţea care sunt factorizate 6 080/6 000 pentru a le transforma în picioare englezeşti. Înălţimea de 29,515 picioare de reţea înmulţită cu 2 dă o valoare de 59,03. Reciproca acestei valori este 1694: o armonică asociată cu armonicele masei, gravitaţiei şi comunicaţiilor.

Unghiul de separare pentru antenele terestre: 51,42857°.
Acesta este egal cu 3085,714286 minute de arc.
Reciproca acestei valori este egală cu 0,000324074,
foarte apropiată de armonica 324
prezentată în alte secţiuni din carte.

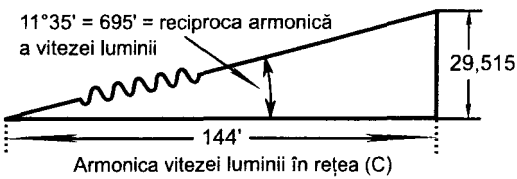

Armonica vitezei luminii în reţea (C)

Iată secţiunea principală din raportul făcut de Offwood, incluzând tabele de creştere etc:

RAPORT PRIVIND CERCETĂRILE DE ELECTRO-CULTURÂ EFECTUATE LA CHRISTCHURCH ÎN PERIOADA SEPTEMBRIE 1972 - IUNIE 1973

Acest raport reprezintă consemnarea a două experimente separate pe care le-am efectuat în primăvara şi toamna anilor 1972 - 1973, experimente prin care am încercat să evaluez presupusul efect pe care câmpul magnetic îl are asupra creşterii plantelor.

Aceste experimente au constat în cultivarea plantelor în zona de acţiune a unei antene de sârmă şi în compararea ritmului lor de creştere cu cel al altor plante din aceleaşi specii cultivate în afara acestei zone de influenţă. Se pare că astfel de antene se găsesc de vânzare în California şi sunt folosite pentru a înlocui vasele utilizate în livezi în nopţile geroase, vase în care se ardea ţiţei. Se crede că firele de sârmă sunt dispuse în aşa fel încât să fie în armonie cu lungimile de undă ale luminii şi cu câmpul magnetic al Pământului şi au efectul de a concentra şi amplifica această sursă de energie pe care plantele o absorb, ea fiind cea mai naturală sursă de energie, după cea solară.

Antena a fost construită la un sfert din dimensiunile ilustrate în diagrama 22, din cauza problemelor fizice care ar fi apărut dacă s-ar fi construit una la dimensiuni întregi.

Pentru suportul vertical am folosit o veche conductă de apă din ţeavă galvanizată; izolatoarele le-am făcut dintr-un plastic melaminat rezistent la căldură care se găseşte în comerţ; sârma a fost

galvanizată şi cu diametrul de 2,5 mm; cele şapte bobine au avut în interior magneţi în formă de bară din aliaj alnico (aluminiu, nichel, cobalt), cu polul nord în partea superioară. Acest ansamblu a fost instalat având unul dintre flancuri aliniat cu polul nord magnetic.

Antena a fost ridicată pe terenul unei pepiniere unde solul argilo-nisipos de pe malurile răului Waimakariri nu fusese tratat în niciun fel şi avea o compoziţie uniformă. Proprietarul pepinierei a avut amabilitatea de a ne lăsa să-i folosim pământul şi totodată ne-a pus la dispoziţie răsadurile de lăptucă sau salată verde, care aveau 5 - 7 cm lungime şi un aspect uniform. Ne-a recomandat să folosim lăptuca, întrucât este o plantă care creşte rapid şi se pretează pentru un experiment de acest gen.

Răsadurile au fost plantate pe data de 3 septembrie 1972, la distanţe de 5 picioare şi 11 picioare de polul central, la 30 de picioare de bobină şi la 50 de picioare în afara polului. Am presupus că grupul din urmă nu se afla sub influenţa antenei, dacă exista o astfel de influentă.

Toate plantele au fost udate la cultivare şi apoi încă o dată în acea seară, pentru a le ajuta să se adapteze; după aceea, singura sursă de apă au fost ploile.

S-a măsurat diametrul mediu al fiecărei plante după cinci şi după opt săptămâni de la plantare, iar rezultatele sunt prezentate în tabelul de mai jos.

Dimensiunile sunt în inchi:

TABELUL 1

	11 octombrie	*Punct de referinţă 5,5*	*29 octombrie*	*Punct de referinţă 7*
50 de picioare distanţă de pol	5,5; 5,6; 6,5	0,5	7; 7; 7,5; 8	0,5
30 de picioare distanţă	6;6	0,5	8,5; 9,5	2,0
11 picioare distanţă	7,3; a murit	1,8	10,0	3,0
5 picioare distanţă	8,3; 8,5	3,0	10,5; 10,5	3,5
Lângă pol	8,3; 8,3		12,5; 13,5	
	8.5; 8,8	3,0	(10,0; 10,0)	6,0

Folosind ca bază de referinţă pentru comparaţie 5,5 inchi pentru măsurătorile de pe 11 octombrie, şi 7 inchi pentru măsurătorile luate pe data de 29 octombrie, coloanele de sub valorile de referinţă arată mărimea medie a plantelor pentru fiecare poziţie, ceea ce ilustrează creşterea accelerată a plantelor aflate mai aproape de centrul antenei.

De exemplu, cele două plante de lângă pol au cu 6 inchi mai mult în diametru şi un miez mult mai dezvoltat decât plantele aflate în afara zonei de influenţă, la 50 de picioare de pol. Cele două de plante cultivate lângă pol care au crescut până la 10 inchi au fost atacate de afide. Întrucât nu mă aşteptam la asemenea rezultate, din nefericire plantele au fost cam înghesuite, aşa că acestea au fost sufocate de celelalte două, mai mari.

Rezultatele obţinute arată într-adevăr o îmbunătăţire semnificativă a stării plantelor cu cât acestea erau mai aproape de centrul antenei. Cele două plante de lângă pol au fost cu 73% mai mari decât plantele aflate în afara zonei de influenţă, deşi această cifră este desigur înşelătoare întrucât s-au efectuat prea puţine teste. Concluzia mea este că plantele testate au prezentat o rată de creştere accelerată şi au ajuns la dimensiuni mult mai mari atunci când au fost cultivate în zona de influenţă a ansamblului de sârme descris, datorită unei cauze nestabilite încă sau deloc evidentă pentru o abordare convenţională.

Următoarele date ar putea fi interesante pentru cititor:

unghiul unui segment = 51,42857 grade
jumătate din acest unghi = 25,71428 grade
= 1542,857 minute
rădăcina pătrată a acestei valori = 39,27922.

Armonica 3927922 este apropiată de armonica 3928371.

Armonica 3928371 este egală cu câmpul A al Pământului minus câmpul B al Pământului.

Toate antenele terestre orientate către nord, sud, est sau vest prezintă acest factor sau o valoare asociată cu jumătatea sau sfertul acestui factor.

Domnul Offwood a efectuat o altă serie de experimente folosind un tip de antenă-cadru din sârmă care poate fi ridicată în jurul unei singure plante sau al unui singur copac pentru a le grăbi creşterea. Am aflat despre acest dispozitiv din întâmplare, răsfoind cărţi într-o librărie din Auckland. Cartea se numea „The Secret of Life", era scrisă de G. Lakhovsky şi a fost tipărită pentru prima dată în 1935, apoi cu ajutorul editurii Messrs Heinemann (Medical Books) Ltd a fost publicată o ediţie revizuită - a treia ediţie a apărut în 1963. Pe plan local se găseau foarte puţine exemplare din această carte, aşa că am fost mulţumit să pot face rost de una pentru biblioteca mea în continuă creştere.

Până acum, activitatea lui Lakhovsky a fost complet ignorată de ştiinţa tradiţională, aş zice că în detrimentul a mii de bolnavi din întreaga lume. Cercetările şi experimentele lui au avut la bază principiul conform căruia „orice fiinţă vie emite radiaţii". Această ipoteză a fost susţinută în vremurile noastre de John Pfeiffer, un american care lucrează în domeniul radioastronomiei. Cartea sa, intitulată „The Changing Universe" şi publicată în 1956, susţine printre altele că: „fiecare fiinţă umană este

un emiţător de unde radio, o staţie de emisie cu o putere extrem de mică. Stomacul emite nu doar unde infraroşii de căldură, el emite întregul spectru de lumină, raze ultraviolete, raze X, unde radio şi aşa mai departe. Desigur, aceste radiaţii sunt extraordinar de slabe, iar undele radio sunt printre cele mai slabe. Cu toate astea, antena de 15 metri a laboratorului naval de cercetare din Washington, cea mai exactă antenă construită vreodată, poate recepţiona semnalele radio pe care le emite stomacul tău de la o distanţă de peste şase kilometri".

În prefaţa cărţii se afirmă următoarele: „teoriile originale ale lui Lakhovsky şi rezultatele experimentelor efectuate de el asupra oamenilor, animalelor şi plantelor, aşa cum au fost prezentate în ediţia revizuită a cărţii, vor deveni cu siguranţă un punct de reper în istoria radiobiologiei, ridicându-se cu mult deasupra concepţiilor tradiţionale privind legile naturii - concepţii care s-au dovedit a fi greşite".

Ce avem noi de învăţat de la acest om remarcabil? El susţine că celula vie este un rezonator electromagnetic capabil să emită şi să absoarbă radiaţii de frecvenţă foarte înaltă. Viaţa înseamnă un echilibru dinamic al tuturor celulelor, armonia radiaţiilor multiple care acţionează unele asupra altora. Boala, pe de altă parte, reprezintă dezechilibrul oscilatoriu al celulelor, provocat de cauze externe.

Fiecare celulă vie emite din nucleul său radiaţii care au o frecvenţă oscilatorie individuală. Structura geometrică a celulei o face să reacţioneze ca un circuit electric care are inductanţă şi capacitate proprii. În opinia mea, oscilaţia naturală a energiei din celulă se datorează interacţiunii constante a ciclului materiei şi antimateriei, despre care s-a discutat în alte secţiuni ale acestei cărţi. O serie de impulsuri ca de pendul apare între substanţele fizice şi cele nonfizice. Când influenţele externe impun radiaţii

mai puternice asupra celulei, atunci ritmul natural al celulei este afectat şi începe să se deterioreze. Dacă radiaţia celulei poate fi readusă la ritmul ei normal, atunci celula va reveni la starea iniţială de sănătate.

Lakhovsky a descoperit că poate restabili ritmul natural folosind câmpuri oscilatorii induse artificial. Pentru a face acest lucru, el a folosit două metode diferite. Prima metodă presupunea folosirea unor bucle spiralate din sârmă de cupru care să creeze câmpuri electromagnetice acordate armonic cu forţele vitale. Aceste bucle de sârmă erau amplasate în jurul plantei sau al zonei care trebuia tratată, iar ritmul bionic natural era intensificat prin inductanţa buclei. Într-unul dintre experimente, el a inoculat pe cale artificială celule canceroase unei serii de muşcate pe care le-a pus apoi în ghivece separate. Iată ce scrie Lakhovsky: „O lună mai târziu, după ce tumorile s-au dezvoltat, am luat la întâmplare una dintre plante şi am înconjurat-o cu o spirală circulară din cupru cu diametrul de 30 cm; extremităţile nu erau conectate între ele, fiind fixate într-un suport de ebonită. Am lăsat apoi experimentul să-şi urmeze cursul natural timp de câteva săptămâni. După două săptămâni, am examinat plantele. Am fost uimit să constat că toate muşcatele mele, mai bine zis toate tulpinile care purtau tumorile, erau uscate şi moarte, cu excepţia muşcatei înconjurate de spirala din cupru. Aceasta îşi dublase înălţimea în comparaţie cu plantele sănătoase netratate". (Tumoarea a fost scoasă în cele din urmă şi a rămas doar o mică cicatrice pe tulpina plantei.)

Când am citit despre aceste experimente ale lui Lakhovsky, am fost convins că, intenţionat sau din pură întâmplare, el îşi construise bobinele spiralate după dimensiuni geometrice care intrau în rezonanţă naturală cu materia. E posibil ca orice diametru al bobinelor să dea anumite rezultate, însă un diametru perfect acordat

contribuise la rezultatele remarcabile pe care le-a obţinut cu plantele canceroase.

Prin calcule, am descoperit că un diametru de 30,02 cm era egal cu un diametru de 0,972 picioare geodezice, ceea ce înseamnă o rază de 0,486 picioare geodezice. Aria cercului înconjurător ar fi de 0,742 picioare geodezice. De fapt, spiralele acordate folosite de el aveau o diferenţă de două sutimi de centimetru (valoare care, practic, este destul de apropiată, întrucât este mult mai mică decât diametrul sârmei folosite) faţă de dimensiunea exactă necesară pentru a stabili rezonanţe armonice acordate cu timpul şi armonice asociate cu Marea Piramidă. Orice tip de materie aflată într-un astfel de câmp va fi supusă vibraţiilor simpatetice care vor restabili armonia cu ritmurile naturale.

Mărimea care s-a ales pentru spirala folosită în experimentele domnului Offwood a fost de 12 inchi geodezici, dimensiune pe care, la vremea respectivă, noi am considerat-o potrivită pentru a obţine rezultate rezonabile. Deşi acum ştim că nu se poate obţine eficienţă maximă cu o spirală având aceste dimensiuni, diametrul sârmei folosite ne îndreptăţea să ne aşteptăm la un succes parţial. Aşa cum sugerează însuşi Offwood, e posibil ca un inel metalic de orice dimensiune să aibă acelaşi efect asupra creşterii plantelor prin concentrarea câmpului magnetic într-o zonă restrânsă, însă antena sincronizată acordată perfect va da rezultate maxime. Următorul citat este extras din raportul său:

> Scopul acestei părţi din experiment era să testăm ideea potrivit căreia dacă o buclă deschisă din sârmă având diametrul de un picior de reţea (aproximativ 12 şi 1/8 inchi) este amplasată în jurul unui copac sau al unei plante, atunci planta va creşte mai repede decât celelalte. Ipoteza era că

aceste bucle au un efect similar cu cel al antenei principale, cu alte cuvinte concentrează energia magnetică în interiorul zonei sale de influenţă. Efectul de spirală creat s-ar extinde de la un capăt la celălalt al buclei din sârmă şi ar înconjura planta în plan vertical.

Pentru a testa această idee am apelat din nou la sfaturile şi bunăvoinţa prietenului meu, proprietarul pepinierei, şi am montat o serie de bucle din sârmă pe patru varietăţi de plante ale căror nume botanice dificil de pronunţat sunt *Chamaecyparis lawsoniana (ellwoodii), Chamaecyparis lawsoniana (allumii), Phebalium squameum, Choisya ternata.* Plantele erau sădite în rânduri. Aşa cum arată tabelul, am variat firul buclelor, înălţimea buclei faţă de sol şi înclinarea firului ca să văd ce tipar obţin, în cazul în care exista un tipar.

Buclele au fost montate pe 12 septembrie şi a fost înregistrată înălţimea tuturor plantelor.

DIAGRAMA 14

Antenă în buclă confecţionată din sârmă

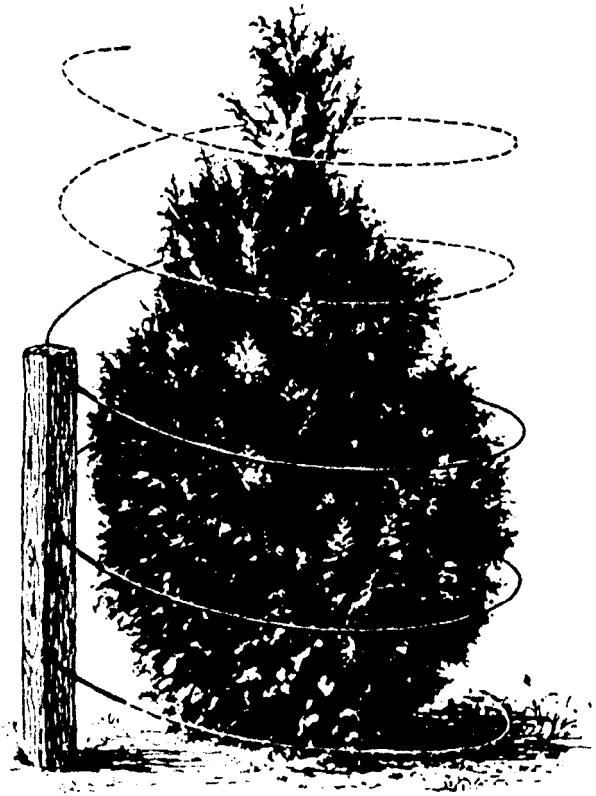

Următoarele măsurători de înălţime au fost efectuate pe 5 ianuarie, 15 martie şi 11 mai 1973, scăzându-le din înălţimea iniţială a plantelor pentru a obţine creşterea acestor plante la data respectivă. Apoi am făcut o medie a creşterii în înălţime a tuturor plantelor cu buclă şi a celor fără buclă şi le-am comparat, exprimând rezultatele sub formă de procente.

La data de 5 ianuarie, creşterea medie în înălţime a plantelor cu buclă a fost de 4,675 inchi, în timp ce creşterea medie a plantelor care nu aveau buclă a fost de 4,640 inchi. Diferenţa dintre aceste valori este de 0,035 inchi, ceea ce înseamnă o diferenţă de 0,759% în favoarea plantelor cu buclă.

Pe 15 martie, cifrele s-au modificat la 10,300 inchi pentru plantele cu buclă şi 9,500 inchi pentru cele fără buclă, rezultând un avantaj de 8,42% pentru plantele cu buclă.

Măsurătorile din 11 mai au arătat că acest avantaj a crescut uşor până la 9,87%, după cum se poate vedea în tabelul 4.

Cititorul va observa că toate cele trei rezultate au fost toate pozitive, adică plantele cu buclă au crescut mai înalte decât cele fără buclă pe toată durata desfăşurării experimentului, după cum arată procentajele. Un alt aspect interesant este că tendinţa de creştere pare să se fi accelerat, aşa cum demonstrează şi procentajele în creştere.

Sunt sigur că cititorul îmi va permite să folosesc trei zecimale; dacă aş reduce rezultatele la o singură zecimală, efectul asupra rezultatului final ar fi unul major.

TABELUL 2

	5/1/73	15/3/73	11/5/73
Creşterea medie în înălţime a plantelor cu buclă	4,675	10,300	11,400
Creşterea medie în înălţime a plantelor fără buclă	4,640	9,500	10,375
Diferenţa calculată în procente	+ 0,750	+ 8,420	+ 9,870

Rezultatele obţinute de la celelalte trei specii de plante testate sunt ilustrate în tabelele corespunzătoare.

În rândul A, toate plantele testate au obţinut rezultate pozitive, adică plantele cu buclă au crescut mai înalte în timpul perioadei de testare.

Tendinţa acestui fenomen de accelerare a fost evidentă la trei dintre rânduri, excepţie făcând rândul B, care a manifestat o descreştere de la 9,190 la 9,010.

Numărul redus de plante testate afectează şi el exactitatea acestor rezultate şi procente, întrucât o singură citire greşită a riglei de măsurare influenţează semnificativ procentajul final.

Trebuie remarcat şi faptul că am omis să amplasez bucle cu un diametru diferit de cel de un picior de reţea, pentru a testa posibilitatea ca o masă de metal de orice dimensiune să aibă un efect benefic. De asemenea, buclele au fost făcute din sârmă galvanizată, deşi eu consider că ar fi fost mai bine dacă foloseam cuprul.

Am analizat rezultatele obţinute pentru a compara buclele de dreapta cu cele de stânga şi pentru a vedea dacă există avantaje evidente.

În tabelul 9 s-a notat media creşterii plantelor cu buclă de dreapta şi a celor cu buclă de stânga pentru fiecare rând, la datele respective.

Cu două excepţii, dacă un set de plante a crescut bine la început, ele şi-au menţinut acest avantaj. Pe rândul B, avantajul s-a schimbat de la buclele de dreapta la cele de stânga, în timp ce pe rândul C schimbarea a fost de la buclele de stânga la cele de dreapta.

Per ansamblu, firele buclelor de stânga par să fi avut un avantaj faţă de firele buclelor de dreapta cu un raport de 10:2, însă nu pot oferi o explicaţie pentru acest lucru şi nici nu pot să extrag o concluzie constructivă din cauza numărului redus de plante testate.

De asemenea, nu am putut detecta vreun avantaj între plantele care aveau un capăt al buclei în pământ şi cele care aveau capetele buclelor la suprafaţă, nici între buclele cu înclinare a sârmei mai mare sau mai mică; din nou, acest lucru s-a întâmplat din cauza numărului redus de plante testate, prin urmare nu am reuşit să determin înclinarea optimă a sârmei.

În ambele experimente, am demonstrat spre propria-mi satisfacţie că atunci când plantele sunt cultivate în zona de influenţă a unui ansamblu din sârmă cum e cel pe care l-am descris, ele vor avea o rată de creştere superioară faţă de cea a plantelor care nu se află în zona de influenţă. Îndrăznesc să afirm că, în condiţiile de mai sus, energia câmpului magnetic are tendinţa să se amplifice în aşa măsură încât orice plantă aflată în zona lui de influenţă va fi mai sănătoasă datorită acestei intensificări a forţei vitale şi va creşte într-un ritm accelerat.

Cercetările efectuate de Justin Christofleau înainte de 1914 şi până în 1927 par să sugereze că această intensificare a forţei vitale este de aşa natură încât se acumulează în decursul unei anumite

perioade de timp şi e posibil să nu dea rezultate decât abia după un an sau chiar mai mult. El a atribuit rezultatele remarcabile pe care le-a obţinut aparaturii generatoare de electricitate care accelera creşterea plantelor, însă eu cred că în timp se va descoperi că de fapt cauza acestui fenomen este legată de câmpul magnetic.

Lăptuca este o plantă care creşte relativ repede, prin urmare eu am putut să obţin rezultate într-o perioadă scurtă de timp, însă ar merita să fie cercetat efectul pe care îl are o astfel de antenă asupra unei livezi sau a unei păduri de pin.

Deşi antena din acest experiment avea dimensiuni diferite faţă de antena descrisă în «Harmonic 695», ea a manifestat unele dintre aceste dimensiuni. Cred că dacă o antenă sau un ansamblu de sârme ar fi aranjat în funcţie de anumite armonici fundamentale, am putea obţine rezultate pozitive.

Nu am încercat să scriu acest raport într-o manieră ştiinţifică întrucât nu sunt om de ştiinţă. Este o simplă redactare a observaţiilor şi comentariilor mele asupra rezultatelor, atât cât mi-au permis cunoştinţele limitate pe care le am despre acest subiect."

Donald R. Offwood

Februarie 1975

Rezultatele experimentelor efectuate de domnul Offwood demonstrează fără nicio urmă de îndoială că o antenă în buclă făcută din sârmă influenţează într-un mod pozitiv creşterea şi sănătatea plantelor. Pasul următor care trebuie făcut în experimentele ce vor veni este să se folosească antene acordate perfect pentru rezultate

maxime şi să se testeze o serie de bucle din sârmă construită din metale diferite. În opinia mea, anumite metale care au valori ale masei apropiate de valorile armonice ale luminii, masei şi gravitaţiei ar putea îmbunătăţi câmpul de radiaţie produs în interiorul bobinei. De exemplu, ar putea fi folosit aluminiul, care este format dintr-o combinaţie de izotopi cu numerele de masă 26 şi 27. Dacă respectivul compus ar conţine proporţii măsurate, valoarea medie a masei ar putea fi făcută să se armonizeze cu cea a echivalentului energiei armonice derivate din ecuaţia unificată: 26,944. La modul teoretic, radiaţiile emise de acest tip de sârmă ar trebui să fie mai intense. Este interesant să remarcăm că sârmele făcute din aluminiu sunt conductori de electricitate excelenţi şi că astăzi liniile de înaltă tensiune sunt făcute din acest metal.

TABELUL 3

RÂNDUL A Chamaecyparis lawsoniana ellwoodii

Fir	Înălțimea de referință	Data 12/9/72		Data 5/1/73		Data 15/3/73		Data 11/5/73	
		Înclinarea sârmei	Înălțime	Înălțime	Creștere	Înălțime	Creștere	Înălțime	Creștere
			12½	16¾	4¼	21	8½	22	9½
			15	20	5	26	11	27	12
			14½	19¼	5	24	9½	25	10½
B.S.[1]	5½	3¾	15½	20	4½	26	10½	27	11½
B.S	5	3	14	19¼	5¼	25	11	26	12
			15½	21½	6	27½	12	28½	13
B.S.	3¾	3¾	11	15½	4½	21	10	21½	10½
			14½	20	5½	24	9½	25	10½
B.D.[2]	7	4	14	18½	4½	23½	9½	24	10
			12	16	4	21½	9½	22½	10½
B.D.	1	2	16½	22	5½	29	12½	30½	14
			12	17½	5½	23½	11½	24	12
			17	23	6	28¾	11¾	30	13
			15½	20	4½	23½	8	24	8½
			16½	20¾	4¼	24	7½	24	7½
B.D.	4	3	14	17½	3½	22½	8½	23	9
			14	17¾	3¾	21½	7½	23	9
B.D.	5	2½	15	19	4	24	9	25	10
			13½	17½	4	22	8½	23	9½
B.D.	3	2½	15½	20	4½	25	9½	26½	11
			14	18½	4½	23½	9½	24	10
			16½	21¼	4¾	26	9½	27	10½
B.S.	3½	3¼	13	17½	4½	22½	9½	24	11
B.S.	5	3	17	23	6	30	13	32	15
			15¾	19¾	4	25	9¼	25¾	10
			15¾	19½	3¾	25¾	9	25¾	10

[1] B. S. - buclă de stânga
[2] B. D. - buclă de dreapta

TABELUL 4

RÂNDUL B Chamaecyparis lawsoniana allumii

		12/9/72	Data 5/1/73			Data 15/3/73		Data11/5/73	
Cablu	Înălţimea de la bază	Înclinarea sârmei	Înălţime	Înălţime	Creştere	Înălţime	Creştere	Înălţime	Creştere
			10¼	19	8¾	24	13¾	25	14¾
			16	26	10	31¼	15¼	32	16
B.S.	0	3¾	13	23¼	10¼	30	17	31	18
			13½	23½	10	30	16½	31	17½
B.D.	3	4	14	23½	9½	30½	16½	32	18
			12½	21½	9	27½	15	27½	15
B.D.	5	8	13	23	10	30	17	29	16
B.D.	4	6¾	14½	23½	9¼	29½	15	31	16¾
B.S.	4	3	13½	22½	9	30	16½	31	17½
			5	12¾	7¾	21½	16½	22	17
			8½	17¼	8¾	24	15½	25	16½
			10½	18½	8	23	12½	23	12½
			13	24	11	31½	18½	32	19
B.S.	1¾	3	12¼	23	10¾	29¼	17	29	16¾
B.D.	9	3½	16	17	11	33	17	33	17
			12½	23½	11	29¼	16¾	30	17½
B.D.	5½	3	14	25	11	29¼	15½	30½	16¼
B.D.	4	3½	14½	24½	10	31	16½	32	17½
B.D.	6	3½	16	25¾	9¾	32	16	33	17
			16	24¾	8¾	29	13	30	14
			16	25½	9½	31	15	32	16
			11½	19½	8	23½	12	24	12½

	Data 5/1/73	Data 15/3/73	Data 11/5/73
Creşterea medie în înălţime a plantelor cu buclă	10,050	16,400	17,100
Creşterea medie în înălţime a plantelor fără buclă	9,208	15,020	15,678
Diferenţa calculată în procente	+ 9,150	+ 9,190	+ 9,010

Din nou avem, trei rezultate pozitive.

TABELUL 5

RÂNDUL C Phebaliwn squameum

Fir	Înălțimea de la bază	Înclinarea sârmei	12/9/72 Înălțime	Data 5/1/73 Înălțime	Data 5/1/73 Creștere	Data 15/3/73 Înălțime	Data 15/3/73 Creștere	Data 11/5/73 Înălțime	Data 11/5/73 Creștere
			10	16	6	28	18	32	22
			16	28	12	49	33	56	40
			11	24	13	37	26	46	35
B.S.	3½	3½	16	26½	10½	47	31	50	34
B.D.	– 1	2	14½	24	9¼	41½	27	50	35½
			13	26	13	49	36	58	45
B.D.	– 1	3½	13	24	11	45½	32½	55	42
			12	23¾	11¼	37	25	46	34
			12	25¾	13¾	45½	33½	53	41
B.S.	4	4	13	26	13	48	35	55	42
			15	26½	11½	46	31	55	40
B.S.	5½	3½	13½	28¼	14¾	47½	34	56	42
			15	24½	9½	43	28	48	33
B.D.	1	4	12½	27¼	14¾	45½	33	53	40½
B.D.	2	2	8½	24	15½	45	36½	56	47½
			13	30¼	17½	48½	35½	59	46
			13½	26	12½	46	32½	îndepărtată	
			15	31½	16½	51	36	eroare	
			14	23½	9½	54½	40½	63	49

	Data 5/1/73	Data 15/3/73	Data11/5/73
Creșterea medie în înălțime a plantelor cu buclă	12,710	32,710	40,570
Creșterea medie în înălțime a plantelor fără buclă	12,180	31,250	38,500
Diferența calculată în procente	+ 4,350	+ 4,670	+ 5,380

TABELUL 6

RÂNDUL D Choisya temata

			12/9/72	Data 5/1/73		Data 15/3/73		Data11/5/73	
Cablu	**Înălțimea de la bază**	**Înclinarea cablului**	**Înălțime**	**Înălțime**	**Creștere**	**Înălțime**	**Creștere**	**Înălțime**	**Creștere**
			8	15	7	20	12	21	13
			9	17¼	8¼	22	13	23	14
B.D.	6	4	8	14¼	6¼	20	12	20	12
			8½	14¾	6¼	18	9½	19	10½
B.D.	2	3	8	15	7	19½	11½	19	11
B.S.	3½	3½	8½	15½	7	20½	12	23	14½
B.S.	3½	3½	8½	15½	7	22½	14	22	13½
			8½	16	7½	20½	12	21	12½
B.D.	– 1	2½	8	16½	8½	21½	13½	24	16
			8	15½	7½	22	14	22	14
			8	15	7	17½	9½	19	11
			8	16¼	8¼	22	14	25	17
			8	14½	6½	22½	14½	24	16
B.S.	– 1	3	8½	17½	9	22	13½	29	20½
			7½	15	7½	20	12½	24	16½
B.S.	– 1	3	9½	18½	9	23¾	14¼	24	14½
			7½						
			9	mutate pentru a permite extinderea mașina de stropit					
			9						

	Data 5/1/73	Data 15/3/73	Data11/5/73
Creșterea medie în înălțime a plantelor cu buclă	7,680	12,970	14,570
Creșterea medie în înălțime a plantelor fără buclă	7,310	12,330	13,830
Diferența calculată în procente	+ 5,060	+ 5,110	+ 5,350

TABELUL 7

O posibilă explicaţie a faptului că buclele cu firul rotit

RÂNDUL A	***Buclă de dreapta***	***Buclă de stânga***	
5/1/73	4,40%	4,95%	Avantaj buclă de stânga
15/3/73	9,80%	10,80%	3-0
11/5/73	8,80%	12,00%	
RÂNDUL B			
5/1/73	10.07%	10,00%	Avantaj buclă de stânga
15/3/73	16,21%	16,83%	2-1
11/5/73	16,96%	17,42%	
RÂNDULC			
5/1/73	12,69%	12,75%	Avantaj buclă de stânga
15/3/73	32,25%	33.33%	2-1
11/5/73	41,38%	37,17%	
RÂNDULD			
5/1/73	7,25%	8,00%	Avantaj buclă de stânga
15/3/73	12,33%	13,44%	3-0
11/5/73	13,00%	15,75%	

unei fiinţe umane". Utilizând unde electrostatice amorţizate, efectele termice erau reduse la minimum, iar celulele nu sufereau nicio deteriorare.

În 1931, Lakhovsky şi-a perfecţionat aşa-numitul oscilator cu unde multiple. Aparatul era capabil să genereze un câmp electrostatic care acoperea toate lungimile de undă cuprinse între 10 centimetri şi 400 de metri. Într-un asemenea câmp, toate celulele îşi puteau găsi propria frecvenţă de vibraţie cuprinsă între 750 000 şi 3 miliarde pe secundă. În plus, fiecare circuit emitea o serie de armonice care pătrundeau adânc în regiunile cu raze infraroşii şi cu lumină vizibilă.

În cele din urmă, acest aparat avea să fie folosit în multe spitale din Europa pentru tratamentul anumitor boli, printre care şi cancerul. Nu s-au raportat niciodată efecte nocive; dimpotrivă, s-au obţinut numeroase rezultate benefice.

Acest om a deschis o arie ştiinţifică complet nouă în ceea ce priveşte structura electrochimică a materiei vii.

TABLE 7

	Right-hand	Left-hand	
ROW A			
5/1/73	4.40%	4.95%	Favours left-hand
15/3/73	9.80%	10.80%	3–0
11/5/73	8.80%	12.00%	
ROW B			
5/1/73	10.07%	10.00%	Favours left-hand
15/3/73	16.21%	16.83%	2–1
11/5/73	16.96%	17.42%	
ROW C			
5/1/73	12.69%	12.75%	Favours left-hand
15/3/73	32.25%	33.33%	2–1
11/5/73	41.38%	37.17%	
ROW D			
5/1/73	7.25%	8.00%	Favours left-hand
15/3/73	12.33%	13.44%	3–0
11/5/73	13.00%	15.75%	

The fact that loops with a left-hand thread were the most efficient could possibly be due to the experiments being conducted in the southern hemisphere. The opposite would apply in the northern hemisphere. This would be similar to the vortexual action of weather systems, which is also electrical in nature.

Lakhovsky carried out extensive research into cell structure, and in 1923 he constructed a machine called a radio-cellulo-oscillator which he used in his experiments with plants. As his work progressed he came to the conclusion that the use of ultra-short waves alone was not the complete answer as the thermal effects were sometimes dangerous.

He conceived an idea for a new type of machine that would give "an oscillatory shock to all the cells in the body of a human being simultaneously." By use of damped electrostatic waves thermal effects were at a minimum and cell injury would not occur. In 1931 Lakhovsky perfected what he called his multiple wave oscillator. This apparatus was capable of generating an electrostatic field covering all wavelengths from 10cm to 400 metres. Within such a field all cells could find their own frequency of vibration within a range of 750,000 to 3 milliards per second. Added to this, each circuit gave forth a series of harmonics extending far into the infrared and visible light regions.

În mod cert, activitatea sa a fost importantă pentru omenire. E posibil ca tot ce a făcut el să se piardă pentru că s-a născut prea devreme?

Întrucât şi eu sunt profund interesat de structura materiei, intenţionez să construiesc un oscilator cu unde multiple pe care să-1 folosesc în experimente proprii. Cine ştie ce alte secrete putem afla dacă extindem nelimitat legile naturii?

17. Armonicele fiinţei umane

ECUAŢIILE UNIFICATE NE SPUN CĂ ÎNTREGUL Univers se manifestă prin matricea geometrică armonică a luminii înseşi. Întreaga realitate este lumină. Prin urmare, rezultă că noi, ca fiinţe umane, suntem alcătuiţi din nimic altceva decât o colecţie geometrică de unde armonice ale luminii - ghidată de inteligenţă.

Ce trebuie să căutăm printre probele pe care le avem deja este o dovadă a acestui fapt. De altfel, există o serie de indicii care sugerează că forma umană este în armonie cu universul în care trăim.

Primul indiciu este perioada de gestaţie la om. Nouă luni, adică o medie de 270 de zile. Există totuşi o mare varietate în ceea ce priveşte naşterea, care poate avea loc înainte sau după aceste 270 de zile, dar dacă susţinem ideea unei armonii perfecte, atunci trebuie să existe un timp optim între concepere şi naştere care să garanteze producerea unei fiinţe umane perfecte.

Întrucât fiecare zi reprezintă o parte din ciclul nostru temporal geometric, e logic să presupunem că perfecţiunea rezultă în urma unei perioade de gestaţie de 269,44 zile.

Acest număr sincronizează corpul direct cu valoarea armonică derivată din ecuaţia unificată, adică 26944.

Notă:

Se manifestă uşoare variaţii ale valorii unificate din cauză că viteza luminii se modifică pe măsură ce creşte distanţa faţă de centrul Pământului. Am explicat în detaliu acest fenomen în cartea mea „The Bridge to Infinity". Valorile de 2695, 26944 şi 2693645 au fost calculate folosind micile variaţii ale vitezei luminii. Pentru acest exerciţiu am folosit valoarea medie de 26944.

Cel de-al doilea indiciu este reprezentat de temperatura la care corpul uman funcţionează cel mai eficient. Ca orice mecanism, corpul uman începe să se deterioreze fizic dacă temperatura devine prea scăzută sau prea ridicată.

Dicţionarul Medical publicat de editura Marshall Cavendish spune aşa: „Temperatura medie a corpului uman este considerată a fi 98,4°F (36,8°C) în Marea Britanie, în timp ce în America medicii preferă s-o considere 98,6°F (37°C). Valorile situate între 97°F (36,1°C) şi 99°F (37,2°C) sunt absolut normale. Temperaturile cu mult sub 97°F (36,1°C) se întâlnesc de obicei fie în cazuri de hipotiroidism, fie după expunerea la frig. Temperaturile cuprinse între 99°F (37,2°C) şi 100°F (37,7°C) pot să nu aibă o importanţă foarte mare, în special la copii, însă valorile care depăşesc 100°F indică aproape invariabil o infecţie (sau o altă formă de inflamaţie)".

Îndrăznesc să afirm că temperatura la care corpul uman dă randament maxim, din punct de vedere psihic şi fizic, este de 98,80412°F.

98,80412° Fahrenheit = 37,1134° Celsius - reciproca armonică a lui 371134 = 269444.

Dacă armonica unificată este întipărită în corp la naştere, atunci temperatura la care acesta funcţionează pare să fie la un nivel care stabileşte reciproca armonică, provocând o reacţie şi, prin urmare, viaţa.

Un al treilea indiciu este evident în punctele nodale din corpul uman unde procesele bioenergetice sunt predominante. Acestea sunt punctele majore care se utilizează în ştiinţa numită acupunctură.

Redăm în continuare un pasaj din cartea „The New Soviet Psychic Discoveries", scrisă de Henry Gris şi William Dick, pagina 418 (apărută la editura Sphere Books Ltd.).

„La Alma-Ata, chirurgul de la Leningrad, Dr. M. K. Geykin, desfăşura experimente cu fotografii Kirlian. Petrecuse ceva timp în China, unde se ocupase de studiul acupuncturii. Fascinat de metoda lui Kirlian, a hotărât să-1 viziteze în Krasnodar şi să-1 convingă să construiască un dispozitiv care să-i ajute pe medici să găsească punctele pentru acupunctura de pe corpul uman. Kirlian 1-a ascultat cu mare interes. El descoperise deja cu mult timp înainte că cele 695 de puncte de pe corpul uman care erau considerate puncte pentru acupunctură coincideau cu punctele de luminozitate intensă puse în evidenţă de fotografiile Kirlian.

Cu metoda sa fotografică, Kirlian a fost primul care a reuşit să construiască un dispozitiv pentru a determina punctele pentru acupunctură. A fost un efort comun la care au luat parte Kirlian, Dr. Geykin şi inginerul electronist I. V Mikhalevsky. Mai târziu, fizicianul sovietic Viktor Adamenko şi-a construit propriul instrument, care avea un circuit electronic original şi stabil. Dispozitivul lui Adamenko determină punctele pentru acupunctură şi totodată analizează procesele bioenergetice din organismul uman."

Numărul de puncte pentru acupunctura este 695, care reprezintă reciproca armonică a vitezei luminii la suprafaţa Pământului. Din nou, se pare că sistemul bioenergetic al corpului uman este acordat pentru a reacţiona la armonica luminii.

Cel de-al patrulea indiciu a fost publicat acum câţiva ani într-o revistă australiană intitulată *Simply Living.* Următorul fragment face parte dintr-un articol amplu referitor la structura matematică a reţelei planetare.

FORMAREA MATERIEI

Folosind trei armonice principale, Cathie a putut stabili o ecuaţie de bază. Armonicele pe care le-a ales au fost:

1703 - armonica masei Pământului
1439 - armonica vitezei luminii
264 - o armonică recurentă în interiorul pătratelor polare

Iniţial, acestea au fost corelate astfel:

1439 + 264=1703

Extinzând însă exactitatea până la cinci zecimale, s-a obţinut:

14389 + 2636 = 17025

Aceasta ar putea fi interpretată astfel:

Lumina + 2636 = formarea masei

Aşadar, ce reprezintă armonica 2636? În mod surprinzător, aceasta este rădăcina pătrată armonică a lui 695, reciproca vitezei luminii, de unde ajungem la incredibila concluzie că:

Masa = Viteza luminii + rădăcina pătrată a reciprocii vitezei luminii

Adică $M = C + \sqrt{\frac{1}{C}}$ *

* În ecuaţii, viteza luminii este notată cu simbolul C.

Dintr-odată, avem o expresie în funcţie de energia luminii pentru valoarea masei în faimoasa ecuaţie a lui Einstein $E = MC^2$. Einstein spunea că soluţia pentru a călători în spaţiu ar putea fi găsită dacă, în ecuaţia lui, am înlocui valoarea pentru masă cu o valoare exprimată în energie pură.

Înainte de a progresa cu ecuaţia lui Einstein, să revenim însă la ecuaţia iniţială.

1439 + 264=1703

Cred că mulţi cititori au rămas fără grai în acest moment, aşa că să vedem dacă putem găsi dovezi care să susţină ecuaţia lui Cathie în afara datelor furnizate de cercetările sale.

Această ecuaţie pare că încearcă să raporteze manifestarea masei la energia luminii pure, aşa că s-ar putea spune că atunci când armonica 264 este aplicată energiei luminii pure, este activat procesul de formare a materiei.

Să cercetăm acum unul dintre procesele cele mai uimitoare ale naturii, comportamentul ADN-ului, care stă la baza menţinerii vieţii pe această planetă şi este piatra de temelie a materiei organice. Ştiinţa ştie cum se întâmplă, însă nu ştie de ce. Dacă analizăm din punct de vedere geometric, vom găsi nu numai răspunsul la întrebare, ci şi o probă puternică în sprijinul ecuaţiei lui Cathie.

DIAGRAMA 15

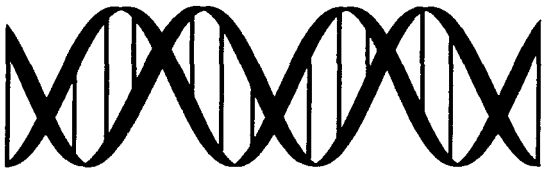

Conexiunile spiralate ale acizilor nucleici care conţin molecula de ADN.

Spirala elicoidală tetraedrică - o dispunere elicoidală ale unor tetrahedroane triplu legate aşa cum apar ele în molecula de ADN.

din SINERGETICĂ

Geometria moleculei de ADN

Analiza geometrică efectuată de Buckminster Fuller asupra moleculei de ADN (care, în esenţă, este în concordanţă cu modelul Watson-Crick) a evidenţiat că şiruri elicoidale de tetraedre (spirale tetraelicoidale) se grupează în formaţiuni de câte cinci tetraedre (zece formează un ciclu elicoidal) în jurul unei axe transversale, alcătuind o spirală tetraelicoidală[5]. Însă celor cinci tetraedre cu legătură triplă între ele în jurul unui ax comun le lipsesc 7 grade şi 20 de minute pentru a avea 360 de grade. Acest decalaj se numeşte *unghiul de deblocare a naşterii* cuprins în comportamentele ADN/ARN. Deblocarea apare ca dihotomie a naşterii, noua viaţă se desprinde din tiparul vechi cu amprenta perfectă a acestuia şi repetă tiparul de creştere.

Deşi Watson şi Crick nu au identificat şirurile tetraelicoidalale, numărul de variabile măsurate de ei este acelaşi, (n. a.)

Putem presupune că acest unghi este arbitrar în cadrul geometriei? În cazul în care Cathie are dreptate, înseamnă că armonicele ar trebui să fie evidente în acest proces natural.

7°20' = 26 400 de secunde de arc

Dacă este distribuit pe fiecare dintre feţe, atunci fiecare unghi devine 44 de minute, adică 2 640 de secunde. Prin urmare, putem vedea că 264 a ieşit la iveală ca o armonică primară asociată cu formarea materiei organice.

Cred că îmbinarea tuturor acestor factori arată, fără prea multă îndoială, că forma umană este unică. Suntem una cu mediul nostru înconjurător.

Probabil că există extrem de puţini oameni pe Pământ - dacă există vreunul - care să aibă combinaţia armonică perfectă, însă cei care au factorii cei mai apropiaţi de perfecţiune ar trebui să fie, teoretic, cei mai sănătoşi şi mai inteligenţi dintre noi.

Ar fi interesant să analizăm un grup mic format din astfel de oameni ca să vedem dacă îndeplinesc criteriile.

18. Constructori în piatră

SUNT PRINTRE NOI OAMENI CARE ÎNŢELEG secretele matematice care guvernează universul. Acum ei încearcă frenetic, dar pe ascuns, să găsească modalităţi pentru a utiliza aceste secrete în scopuri practice.

Dacă se grăbesc şi lucrează pe ascuns e pentru că au conştientizat inevitabil faptul că nu suntem singuri în univers. Există nenumărate dovezi care atestă că fiinţe inteligente au vizitat această planetă cu mii de ani în urmă; semne ale unor civilizaţii de mult apuse, dar în multe privinţe mult mai avansate decât suntem noi acum pot fi găsite în structurile antice. Dovada de superioritate - sub toate aspectele - a anticilor i-a zguduit pe cei care le-au redescoperit moştenirea; ar putea fi făcută o analogie cu bolnavii care se află de-o viaţă într-un azil de boli mintale şi care descoperă brusc că dincolo de porţile încuiate există o lume cu o „inteligenţă superioară".

Suntem vizitaţi şi supravegheaţi poate de mii de ani. Dacă ştiinţele secolului al XX-lea ne-au deschis porţile spaţiului, este rezonabil să presupunem că anticii aveau cunoştinţe mult mai avansate decât ale noastre şi că deplasarea în spaţiu era un atribut firesc al civilizaţiei lor. Totuşi, în pofida extraordinarei lor inteligenţe şi a înfiorătorului control pe care îl deţineau asupra surselor de putere şi de energie, ei nu au putut să împiedice catastrofele care s-au abătut asupra planetei şi care au distrus multe urme ale vieţii lor aici. Ţinând cont de starea în care se află astăzi lumea, savanţii noştri moderni trebuie să speculeze de mai multe ori pe zi care sunt şansele noastre de supravieţuire.

Au existat supravieţuitori ai civilizaţiilor antice? Şi dacă au existat, ce s-a întâmplat cu ei?

Au fugit în spaţiu pentru a construi alte civilizaţii, şi mai măreţe? Sau au fost de la bun început oameni veniţi din spaţiu care priveau Pământul doar ca pe o colonie mică într-un imperiu galactic? Suntem noi descendenţi ai acestor oameni - sau suntem o rasă nouă, creată şi cultivată cu atenţie de oamenii spaţiului, pe post de organisme adaptate la viaţa de aici care să aibă grijă de planetă până când se întorc ei să o revendice? Suntem noi o turmă de preţ al cărei proprietar se află UNDEVA DEPARTE? E posibil ca ei să ne supravegheze chiar şi acum, să ne convingă şi să ne ghideze, să ne înveţe şi să ne pedepsească, să ne modeleze şi remodeleze viitorul în funcţie de propriile noastre progrese şi de felul în care ne rezolvăm problemele?

Acestea sunt doar câteva dintre numeroasele întrebări care au fost ridicate în ultimele decenii de gânditori nonconformişti. Indiferent ce am alege să ne imaginăm, întotdeauna va exista un adevăr incontestabil: în vremurile străvechi, pe această planetă au trăit rase de o inteligenţă net superioară nouă; există nenumărate dovezi care confirmă acest lucru. De asemenea, eu consider că există dovezi care demonstrează că şi astăzi sunt prezente printre noi „inteligenţe" asemănătoare celor de atunci, iar prezenţa lor pe glob este un fapt cunoscut de oamenii noştri de ştiinţă.

Dovezi ale civilizaţiilor antice au fost descoperite în multe părţi ale lumii sub forma unor ruine din piatră. După ce au studiat aceste edificii masive din piatră, în general arheologii au emis teorii temeinice legate de scopul lor, pentru ca în final să le eticheteze drept temple ridicate în cinstea unui zeu al soarelui sau a altui zeu, construite pentru a adăposti ritualuri păgâne sau chiar în scopuri şi mai sumbre - cum ar fi sacrificiile umane.

După cum ştim cu toţii, s-au descoperit mai multe ruine din piatră pentru care nu există o explicaţie, rămăşiţe

ale unor culturi apuse - printre ele se numără cele ale civilizaţiei Maya, ale incaşilor, aztecilor şi egiptenilor. În multe cazuri, ruinele indicau tipare care fuseseră la origine de natură geometrică. Reconstrucţia şi măsurătorile făcute au demonstrat fără nicio urmă de îndoială că de multe ori clădirile şi structurile aveau la bază concepte matematice asociate direct cu lumina, gravitaţia şi masa. Clădirile nu erau simple monumente sau locuri de venerare a zeilor întunecaţi, nici nu fuseseră proiectate aşa din raţionamente pur estetice. Ele aveau o funcţie ştiinţifică precisă.

Eu cred că această funcţie avea legătură cu producerea de energie, cu comunicaţiile, transportul, calculele cereşti, vindecarea şi probabil cu multe alte scopuri care nouă nu ne sunt cunoscute încă.

Cred că există legături geometrice indiscutabile între Marea Piramidă din Egipt şi Stonehenge, fascinanta structură monolitică de pe Câmpia Salisbury din Anglia. Am descoperit dovezi care susţin afirmaţiile mele şi sper sincer ca experţii în fenomenul Stonehenge să aibă amabilitatea de a-şi reanaliza unele dintre concluzii.

Unii cititori au senzaţia că eu sunt mereu gata să-i condamn pe oamenii de ştiinţă fără cea mai mică ezitare. Nu mă îndoiesc că majoritatea savanţilor sunt bărbaţi şi femei cu integritate, care efectuează cercetări oneste în domeniile pe care şi le-au ales; din nefericire, societatea în care trăim este de aşa natură încât mulţi dintre aceşti oameni pasionaţi nu pot informa publicul larg în legătură cu descoperirile lor. Ne confruntăm cu o lipsă de comunicare, în parte din cauză că nu există un vocabular comun sau o terminologie comună care să-i pună pe oameni pe aceeaşi lungime de undă cu savanţii şi în parte ca o condiţie impusă intenţionat. Banii conduc lumea; barca marilor interese financiare nu e uşor de zdruncinat. Numărul oamenilor de ştiinţă, dedicaţi sau de altă natură,

care au îndrăznit să rupă tăcerea, sfidând cercurile financiare aflate la putere, este unul extrem de mic. Soluţia acestei probleme este educaţia - puntea care va acoperi distanţa dintre profani şi savanţi, clericii anilor 1980. În timp, această punte va fi construită. Până atunci, sunt sigur că există oameni de ştiinţă care trec prin chinurile iadului pentru că au pus la dispoziţia politicienilor şi conducătorilor militari mijloacele de a distruge mari părţi din umanitate.

Fac apel la aceşti intelectuali, dacă mai au un dram de onoare, să spună adevărul despre bomba atomică, despre pregătirile pentru un război bacteriologic, despre toate minunile ştiinţifice de care lumea ar putea să se bucure astăzi dacă aceste cunoştinţe care le aparţin ar fi plasate sub un control sănătos şi rezonabil.

Există oameni de ştiinţă care sunt de acord cu mine; ştiu asta, pentru că au discutat cu mine despre această problemă. Pot să le aflu secretele şi să le dau mai departe pe măsură ce le descopăr - pentru că eu nu sunt unul de-ai lor. Este drept ca un profan să le fie purtător de cuvânt? Mi-e destul de incomod să îndeplinesc un asemenea rol. „Oamenii nu trebuie să ştie aceste lucruri; nu e bine pentru ei", m-a asigurat un savant. Vă las pe voi să hotărâţi asta.

În timp ce mă apropiam cu cercetările de adevărul legat de OZN-uri şi de sursele de energie pe care acestea le folosesc, am fost abordat de două ori de către un „intermediar" care nu voia decât să afle dacă eram dispus să încetez activitatea în schimbul unei anumite sume de bani. Când i-am spus că eram pregătit să-mi continui investigaţiile şi să public cu orice preţ, m-a avertizat că mi se vor întâmpla „lucruri ciudate" dacă voi insista. Nu este o iluzie a cuiva care suferă de mania persecuţiei, chiar aşa s-a întâmplat. Un avocat renumit are numele persoanei în cauză şi o înregistrare a ameninţării voalate la adresa mea.

Am avut ocazia să-i răspund acestui intermediar în timpul unui interviu televizat; ţin să precizez că îmi luasem o serie de precauţii - am făcut mai multe copii după manuscrise, diagrame, calcule, hărţi şi alte rezultate ale cercetărilor mele şi le-am plasat în câteva locuri sigure, astfel încât dacă mi se întâmpla ceva rău, munca mea să fie continuată şi să vadă lumina tiparului. Am spus că nu-mi era frică.

Puţin mai târziu am fost abordat din nou şi mi s-a oferit un post alături de un grup mic de savanţi, lăsând să se înţeleagă că mi se va acorda un salariu foarte mare. Răspunsul meu a fost identic; de data aceasta am informat guvernului Noii Zeelande despre oferta care mi se făcuse.

Grupurile de putere de astăzi au în comun următorul lucru: sunt incapabile să înţeleagă de ce o persoană refuză să fie cumpărată. La modul cel mai sincer, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-mi pot continua cercetările asupra tuturor aspectelor care mă interesează, până la sfârşitul vieţii; însă, în acelaşi timp, ar trebui să fiu liber să difuzez cunoştinţele pe care le-aş acumula, oricare ar fi concluziile la care aş ajunge.

Acum, că mi-am luat o piatră de pe inimă, aş vrea să citez un pasaj dintr-un reportaj publicat de ziarul *Auckland Star* la data de 23 septembrie 1969. Fusese trimis de la sediul din Londra al NZPA-Reuter *(New Zeeland Press Association)* şi era intitulat:

CENTRALĂ ELECTRICĂ ÎN EPOCA DE PIATRĂ?

> Un grup de arheologi amatori a venit cu un răspuns surprinzător la unul dintre cele mai vechi şi mai încâlcite mistere ale lumii - originea şi scopul monumentelor din epoca de piatră, aşa cum este Stonehenge.

Dovezile strânse în decursul a 17 ani ar putea să modifice gândirea curentă legată de misterioasele cercuri de piatră.

Ipoteza lor este că pietrele formează o reţea energetică gigantică.

Domnul John Williams din Abergavenny, Monmouthshire, crede că toate monumentele de acest fel din Marea Britanie pot fi aliniate într-un singur tipar geometric.

Domnul Williams, de profesie avocat, a comparat poziţiile pe hărţile cu ridicare topografică pentru mai mult de 3 000 de cromlehuri preistorice, dar şi pentru menhire.

Domnia Sa afirmă că fiecare este aliniat cu structurile aflate pe o rază de 20 de mile într-un unghi de 23 ½ grade sau un multiplu al acestui unghi.

În decursul anilor, domnul Williams a făcut mii de fotografii cu menhire şi crede că a găsit un indiciu semnificativ legat de scopul pentru care au fost construite.

Surprinzător de multe fotografii au ieşit prost, ca prin ceaţă.

„Ani de zile nu mi-a atras deloc atenţia, am considerat că era din cauza aparatului neperformant", ne spune domnul Williams, „însă în 1959 un prieten de-al meu şi cu mine am fotografiat aceeaşi piatră în Brecon. Ambele fotografii au ieşit cu o bandă înceţoşată în exact acelaşi loc. Fotografia făcută de mine era color, iar banda ceţoasă era de un albastru închis. Acest lucru m-a făcut să bănuiesc că ceva din compoziţia pietrei îmi strica fotografiile, un fel de lumină ultravioletă.

De atunci am dat peste multe alte exemple ale aceluiaşi fenomen", a continuat domnul Williams.

„Majoritatea menhirelor, dacă nu chiar toate, conţin cuarţ, un cristal similar cu cel folosit pentru sârmele de contact punctiform la primele aparate de radiorecepţie. Cred că majoritatea pietrelor ar face să apară efectul de ceaţă dacă ar fi fotografiate sistematic. Acum sunt de părere că pietrele formează o reţea energetică gigantică, deşi nu pot să-mi dau seama la ce era folosită."

Domnul Williams a mai oferit două indicii. Peste 200 dintre monumentele megalitice sunt aliniate nord-sud şi au fost numite după regele Arthur. „Însă Arthur", a precizat domnul Williams, „nu simbolizează un rege războinic al celţilor. În galeză, numele înseamnă Marele Urs, ceea ce poate fi un indiciu că sistemul energetic se baza pe magnetismul polar."

Domnul Williams continuă: „Undele radio şi razele X au fost dintotdeauna acolo, chiar dacă omul modern le-a descoperit relativ recent. Este posibil ca omul preistoric să fi descoperit ceva asemănător, ceva care nouă nu ne este cunoscut încă?"

Se crede că dolmenele, formate dintr-o lespede de piatră aşezată orizontal pe altele dispuse vertical, aflate adesea într-un echilibru fragil, sunt monumente funerare. Însă domnul Williams susţine că rămăşiţe umane au fost găsite doar în 2% dintre aceste dolmene. În opinia sa, lespezile aflate deasupra fuseseră intenţionat amplasate în echilibru instabil şi aveau rolul de a pune în funcţiune sistemul energetic.

Evident, am fost foarte interesat de acest raport, întrucât confirma multe dintre propriile mele teorii. Faptul că pietrele, aşa cum afirmă domnul Williams, sunt aliniate în unghiuri de 23½ grade sau multipli ai acestei

valori este foarte important, întrucât acesta este unghiul de înclinaţie a axei Pământului. Sunt convins că domnul Williams ştia acest lucru atunci când a fost intervievat, deşi nu se menţionează în articol.

Să facem acum o scurtă vizită la Stonehenge. Monumentul preistoric cuprinde două cercuri formate din blocuri de piatră dispuse vertical, în interiorul cercurilor aflându-se alte două serii de menhire, fiecare dintre ele având forma unei potcoave de cal. Cercul dinspre exterior conţinea iniţial 30 de pietre, fiecare cu o înălţime de 13,5 picioare (4,11 metri); acest aranjament este cunoscut sub numele de Cercul Sarsen. Diametrul acestui cerc este de 97 de picioare şi patru inchi (29,6 m), conform măsurătorilor publicate în cartea „Stonehenge Decoded", scrisă de astronomul american Gerald S. Hawkins. Autorul a efectuat un studiu ştiinţific asupra ansamblului de la Stonehenge şi a tuturor datelor şi referinţelor legate de el; apoi, cu ajutorul unui computer, a reuşit să demonstreze că aranjamentul geometric al blocurilor de piatră forma un ceas astronomic extrem de precis. Acest studiu demonstra şi că arhitecţii din acea vreme aveau cunoştinţe extrem de avansate de astronomie şi matematică. Măsurătorile pe care le menţionez aici sunt cele publicate de Hawkins în fascinanta sa carte.

Dintre cele 30 de menhire care formau odinioară Cercul Sarsen, doar 24 se mai află astăzi în poziţia lor iniţială. Cele 30 de pietre verticale erau cândva acoperite de 30 de lintouri decupate la fiecare capăt; astăzi mai există doar cinci astfel de lintouri. Pietrele nu au fost extrase din cariere locale, ele au fost aduse dintr-un loc de lângă Newbury, aflat la aproximativ 65 de kilometri depărtare.

La exteriorul Cercului Sarsen a existat un al doilea cerc, Cercul Aubrey, numit astfel după cel care l-a descoperit. Ce a mai rămas din acest cerc este o serie de 56 de găuri egal spaţiate unele de celelalte, cu adâncimi care variază

între două şi patru picioare (0,6 - 1,2 m). Diametrul acestui cerc destul de exact era de 288 de picioare (88 m), cu o distanţă de 16 picioare (4,9 m) de la o gaură la alta. Cercul nu era însă perfect, cea mai mare eroare în ceea ce priveşte raza fiind de 19 inchi (48 cm); în jurul circumferinţei, la spaţierea gropilor, eroarea era de 21 de inchi (53 cm).

Între găurile din Cercul Aubrey şi Cercul Sarsen s-au descoperit alte două tipare circulare de găuri, numite acum găurile Y şi găurile Z. Sunt 30 de găuri în seria Y, care formează un cerc la circa 35 de picioare (10,6 m) de Cercul Sarsen, iar în seria Z sunt 29 de găuri, amplasate la o distanţă de 5 - 15 picioare (1,5 - 4,5 m) de Cercul Sarsen. Găurile nu se află la intervale regulate una de cealaltă. Excavarea fiecărei gropi a scos la lumină un singur fragment de piatră albastră de riolit.

Alte descrieri şi măsurători ale ansamblului Stonehenge ar umple un volum întreg, însă informaţiile de mai sus aveau o importanţă vitală pentru mine. Împreună cu descoperirea domnului Williams, conform căreia blocurile de piatră par să emită o formă de radiaţie, studiul lui Hawkins ne ajută să ne formăm o imagine mai clară privind utilitatea tiparului geometric al pietrelor de cuarţ.

Diametrul Cercului Aubrey este foarte important. Diametrul mediu este considerat a fi de 288 de picioare. Sunt convins că dacă s-ar face o verificare precisă, s-ar descoperi că valoarea reală este de 287,8 picioare de reţea, un picior de reţea fiind puţin mai mare decât un picior standard, aşa cum se arată în alte capitole din această carte, valoarea de 2 878 este egală cu 2C, adică dublul armonicei vitezei luminii, deci dublul lui 1 439.

În continuare, remarcăm că Cercul Sarsen avea 30 de menhire; 30 este totodată spaţierea de bază a sistemului OZN. Se consideră că diametrul cercului este de 97 de picioare şi 4 inchi. Nu ni se spune dacă măsurătorile au fost făcute pornind de la marginea sau din centrul pietrelor verticale.

Din nou, am o bănuială că dacă se verifică încă o dată măsurătoarea şi cifrele obţinute sunt transformate în picioare de reţea, va rezulta valoarea de 96,6 picioare, ceea ce înseamnă că Cercul Sarsen are o rază de 48,3 picioare de reţea. Aşa cum s-a demonstrat deja, pătratul reciprocei armonice de 695 a vitezei luminii este egal cu 483.

Se pare că ansamblul de la Stonehenge a fost construit pe baza armonicelor geometrice universale ale luminii înseşi. Raza Cercului Aubrey corespunde cu valoarea vitezei luminii, iar raza Cercului Sarsen corespunde cu pătratul reciprocei vitezei luminii.

Şi ce am putea spune despre faptul că blocurile de piatră par să aibă o structură cristalină şi să emită o formă de radiaţie, aşa cum demonstrează efectul de ceaţă care apare în fotografiile domnului Williams? El însuşi sugerează că acel cristal de cuarţ este similar cu cel folosit la primele radiouri cu galenă, radiouri adorate de băieţi, inclusiv de mine, cu multă vreme în urmă. Cred că domnul Williams este foarte aproape de adevăr. E posibil ca şi micile fragmente de piatră albastră găsite în gropile Y şi Z să aibă o astfel de structură cristalină şi să fie capabile să rezoneze cu câmpurile armonice create de cercurile interioare şi exterioare pe baza armonicelor vitezei unghiulare a luminii.

Să fie monumentul de la Stonehenge construit ca un radio cu galena de proporţii gigantice? Un uriaş dispozitiv geometric construit în vremurile antice pentru a servi drept emiţător şi receptor al semnalelor din spaţiul cosmic? Cred că este o probabilitate, nu doar o posibilitate.

Mai există şi alte dovezi care indică acest lucru. Când oamenii construiesc o staţie radar modernă pe un teren plat, este necesar ca staţia de radiolocaţie să fie încercuită cu un zid de pământ pentru a crea un orizont artificial. Această barieră joasă elimină toate ecourile parazite de pe ecranul radarului şi-i oferă operatorului un orizont pozitiv de la care să calculeze altitudinea unghiulară.

Şi Stonehenge este împrejmuit de un zid similar, deşi acesta este format din bucăţi de calcar care se găsesc din abundenţă în această parte a Angliei. Zidul de calcar formează linia unui cerc cu diametrul de aproximativ 320 de picioare (97 m). Când a fost construit, acest zid alb trebuie să fi avut, potrivit măsurătorilor făcute ruinelor, în jur de 20 de picioare lăţime (6 m) şi 6 picioare înălţime (1,8 m).

Cele 56 de găuri Aubrey erau, şi ele, umplute cu calcar sfărâmat, aşa că e posibil să existe un soi de afinitate electromagnetică între moleculele de calcar şi cristalul de cuarţ din pietrele ce alcătuiesc Cercul Sarsen, pe de o parte, şi fragmentele de piatră găsite în găurile Y şi Z, pe de altă parte.

Un alt tip de echipament electronic modern este dispozitivul pentru navigaţie folosit de aeronave care se numeşte VOR, de la *Very High Frequency Omni-directional Range Station* (Radiofar omnidirecţional VHF). Echipamentul este alcătuit dintr-o staţie terestră şi un aparat special amplasat în aeronavă care analizează semnalele transmise de staţie. Prin variaţia constantă a fazării semnalelor emise de staţia terestră, dispozitivul din aeronavă poate capta de la staţia terestră semnale individuale de un grad. În felul acesta, aeronava poate să zboare dinspre sau înspre staţia de la sol pe traiectorii magnetice precise.

Este perfect posibil ca Stonehenge să fi fost un echivalent antic al staţiei VOR moderne. Cele 30 de pietre verticale din cuarţ din Cercul Sarsen pot fi comparate cu 30 de emiţătoare radiale de înaltă frecvenţă. Cele 56 de gropi Aubrey au produs probabil anumite tipare de interferenţă cu semnalele emise din cristalele acordate aflate în pietrele Sarsen. Ar rezulta multe permutări dacă tiparele radiante ale semnalelor din găurile Aubrey s-ar combina cu semnalele celor 30 de pietre Sarsen, ceea ce ar fi putut crea un număr foarte mare de raze electromagnetice pentru navigaţie. Astfel de semnale

s-ar deplasa departe în spaţiu, întrucât ar fi acordate cu armonica luminii.

În cartea lui Hawkins am descoperit un alt lucru important pentru mine. Hawkins se referă la o anumită aliniere a pietrelor la apusul soarelui în momentul echinocţiului, descoperită printr-o analiză computerizată.

Când poziţiile desemnate de Hawkins drept „94" şi „C" sunt aliniate cu soarele, deplasarea după azimut în direcţia nord şi în sens orar, exprimată în grade, este 269,5! Iată că armonica de 2695 apare din nou; mai mult decât atât, este rezultatul unui program computerizat. Să fie doar o întâmplare, aşa cum insistă oamenii de ştiinţă? Prin câte „întâmplări" trebuie să trec pentru ca o persoană autorizată să recunoască public că poate - dar un „poate" competent - am descoperit ceva, ceva care s-ar dovedi extrem de important pentru omenire?

E posibil ca Stonehenge să fi fost şi un ceas cosmic, dar şi o staţie terestră pentru navigaţie. Pentru a produce rezonanţa armonică necesară pentru ca pietrele să emită radiaţii, tiparul geometric trebuie să fie aliniat astronomic cu anumite poziţii-cheie asociate cu soarele şi luna; prin urmare, sistemul Stonehenge ar fi putut avea un rol dublu.

În viitor, sunt sigur că vor ieşi la lumină mai multe dovezi care să susţină ceea ce am sugerat eu aici, însă cred că au fost prezentate suficiente aspecte care arată că o analiză mai detaliată a corelaţiilor matematice de la Stonehenge va revela un adevărat tezaur de informaţii. Admit posibilitatea ca oamenii de ştiinţă să fi făcut deja acest lucru; nu mi se pare deloc neobişnuit că noi, publicul, nu am aflat nimic despre asta.

O altă direcţie de cercetare din care, la fel, s-ar putea afla multe este o analiză matematică a Marii Piramide, efectuată - evident - folosind măsurătorile armonice din reţeaua OZN.

Îmi permiteţi să remarc că sensul literal al cuvântului „piramidă" este „măsură a luminii"?

Într-o bună zi, pe care sper să o apuc, se va înfiinţa o academie de savanţi care să se dedice exclusiv adevărului şi datoriei de a aduce acest adevăr la cunoştinţa publicului şi a căror funcţie principală va fi să efectueze cercetări asupra monumentelor antice ale căror secrete nu am reuşit încă să le descifrăm.

Orice om de ştiinţă adevărat ar fi recunoscut deja datele şi cifrele pe care le-am prezentat în acest capitol. Ar fi întreprins deja cercetări în aceste direcţii captivante.

Monumentele din antichitate au dimensiuni impunătoare, ne sar în ochi, ne sfidează cu secretele lor.

Reacţia omului este să ridice din umeri.

„Simple temple şi locaşuri de venerare, ridicate prin munca sclavilor" este „explicaţia" pe care o primim în general.

Pe undeva, prin lume, s-ar putea să mai existe maeştri supravieţuitori ai lumii antice, care râd pe înfundate văzând cât suntem de orbi şi de încăpăţânaţi.

Notă:

De la publicarea acestei cărţi, am efectuat cu ajutorul unui computer o serie de analize privind structura matematică a monumentului de la Stonehenge. Am descoperit că valorile pe care le-am prezentat deja, deşi doar cu o exactitate de patru zecimale, sunt într-adevăr integrate în acest ansamblu. S-a reuşit o descompunere matematică a tiparelor circulare concentrice, a spaţierii dintre menhire şi a găurilor Aubrey, iar rezultatele obţinute arată că valorile sunt în concordanţă cu cele demonstrate în ecuaţiile armonice unificate. Nu există niciun dubiu în mintea mea că această structură este de o importanţă ştiinţifică imensă şi că înţelegerea mesajului matematic integrat în tiparul geometric al pietrelor îi va permite omului ca într-o bună zi să cucerească universul.

Intenţionez să public aceste date într-o carte ulterioară.

19. De la Alfa la Omega

ALFA CENTAURI, ACEA STEA BIZARĂ AFLATĂ LA MILIOANE de ani-lumină de planeta noastră şi care a stârnit interesul oamenilor de ştiinţă din pricina semnalelor radio care par să fie emise de pe suprafaţa ei, ar putea constitui unul dintre scopurile epocii spaţiale. Unul dintre suporturile ştiinţifice care-i va ajuta pe călătorii noştri în spaţiu să-şi croiască drum spre acea destinaţie ar putea fi Omega.

De mai bine de un an, există în Noua Zeelandă o adevărată controversă dacă să se instaleze sau nu o antenă a unei staţii de navigaţie Omega în una dintre văile pitoreşti de pe Insula de Sud, ca o pânză imensă ţesută de un păianjen psihopat. (A se vedea diagrama.)

S-au făcut tot felul de rapoarte şi comentarii, cuvintele au fost denaturate şi scoase din context pentru a sprijini una sau alta dintre părţile implicate în conflict, iar eschivările la nivel guvernamental nu au făcut nimic pentru a clarifica povestea legată de staţia Omega. În mare parte, controversa s-a concentrat în jurul următorului aspect: staţia Omega avea să asiste submarinele Polaris? Dacă da, atunci o asemenea staţie nu ar fi o ţintă principală în cazul unui război major, chiar dacă Noua Zeelandă ar fi neutră?

Opt asemenea staţii de radionavigaţie urmează să fie poziţionate în diverse zone din lume; Insula de Sud a Noii Zeelande a fost selectată ca punct pentru una dintre aceste staţii. Există deja patru staţii date în funcţiune în Norvegia, Trinidad, Hawaii şi lângă New York.

Se presupune că întregul sistem de opt staţii va fi înfiinţat cu unicul scop de a forma o reţea de navigaţie globală pentru vapoare, submarine şi aeronave. Fără îndoială că

staţiile Omega vor îndeplini această sarcină cu maximum de eficienţă, întrucât conceptul este mult mai avansat decât sistemul de navigaţie din timp celui de-al Doilea Război Mondial cunoscut sub numele de LORAN sau navigaţie cu rază lungă de acţiune.

Înregistrările simultane efectuate de aceste staţii sau de alte staţii vor oferi coordonatele oricărui punct de pe suprafaţa Pământului cu o marjă de eroare de jumătate de milă.

Cu toate acestea, foarte mulţi neozeelandezi, oameni de ştiinţă, profesori universitari şi marele public, şi-au exprimat teama că instalarea unei asemenea staţii în Noua Zeelandă ar face ca tara să fie vulnerabilă în fata unui atac nuclear în eventualitatea izbucnirii unui al Treilea Război Mondial. Teama vine din convingerea, justificată sau nu, că scopul ascuns al staţiei Omega este de a le permite submarinelor nucleare să obţină coordonatele exacte ale unei poziţii în timp ce sunt încă scufundate, pentru a lansa un atac.

DIAGRAMA 16

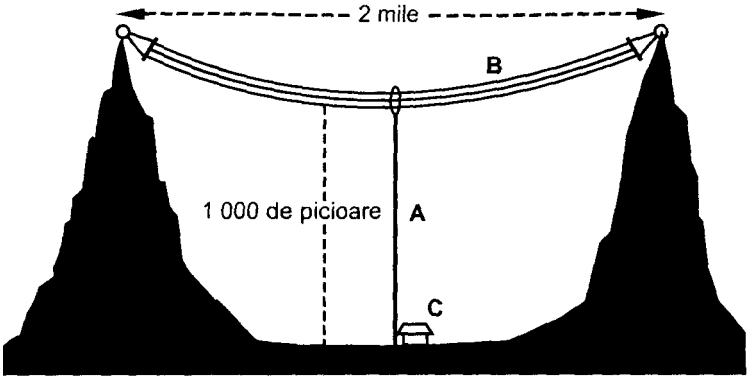

STRUCTURA DE BAZĂ
A TRANSMIŢĂTORULUI OMEGA

A Antena de emisie de 10 kw
B Cablurile purtătoare îmbunătăţesc eficienţa antenei A, însă nu transmit.
C Minicabină de control

Sârma groasă din care este făcută antena e singura componentă care transmite. Dacă o staţie este construită pe teren plat, o antenă înaltă de 1 000 de picioare este înconjurată de o pânză umbeliformă de cabluri de susţinere, iar costurile sunt mult mai ridicate decât cele ale antenei poziţionate între munţi, ilustrate în diagramă.

Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci orice ţară care deţine o asemenea staţie ar deveni în mod evident o prioritate - o ţintă pentru inamic.

Să fie acesta adevăratul scop al unei staţii Omega?

Posibil, însă puţin probabil. Submarinele nucleare nu au nevoie de acest tip de sistem. Sistemele automate de navigaţie care se folosesc acum sunt mult mai precise şi mai fiabile şi nu pot fi interceptate de nicio naţiune ostilă sau de agenţii ei. Varianta oficială despre staţia

Omega are dreptate când declară că Omega nu este un instrument esenţial pentru nicio forţă militară a niciunei naţiuni.

Atunci de ce vor americanii să instaleze cu orice preţ staţii Omega în alte ţări, chiar împotriva voinţei populaţiei din acele ţări? Multă lume crede că ni se ascunde ceva în legătură cu planul Omega şi că nu ne sunt comunicate toate aspectele. Presa ne-a informat deja că persoanele implicate în operaţiunile desfăşurate pe aceste staţii se vor afla sub protecţia Legii Secretelor de Stat *(New Zealand Herald*, 2 iulie 1968). S-ar justifica acest lucru dacă Omega nu ar fi fost construită în scopuri militare? Eu, unul, nu cred. Atunci ar putea să existe un alt motiv în afară de cel oficial pentru construirea unei anumite staţii într-o anumită poziţie?

Aşa cum era de aşteptat, o serie întreagă de diversiuni a încurcat şi mai mult toată chestiunea legată de Omega. Au fost selectate pentru staţia Omega, în vederea evaluării, trei „posibile" puncte situate în Insula de Sud a Noii Zeelande şi alte câteva localităţi din sudul Australiei, ca măsură de siguranţă. Când populaţia de obicei calmă a Noii Zeelande a început să dea semne de agitaţie în legătură cu proiectul, presa a lăsat să se înţeleagă că proiectul Omega urma să fie cedat Australiei, iar staţia avea să fie construită în New South Wales sau Tasmania.

Această posibilă schimbare de planuri se poate să fi fost făcută intenţionat pentru a avea un efect psihologic asupra populaţiei din Noua Zeelandă; ideea era că Noua Zeelandă avea un comportament atât de dificil vizavi de această chestiune, încât acest mic şi paşnic dominion nu merita să aibă o staţie Omega, aşa că unchiul Sam avea să i-o dea Australiei.

Dacă aceasta era într-adevăr stratagema, n-aş putea spune că a avut un succes răsunător; populaţia a răsuflat uşurată la gândul că ţara lor nu avea să devină o

potenţială ţintă, însă erau destule voci care cereau insistent guvernului să refuze orice ofertă pentru o staţie Omega, chiar dacă venea pe post de cadou. N-au decât s-o primească australienii - cine vrea un cal troian pe teritoriul lui?

Au fost luni întregi de argumente şi contraargumente. Toată lumea s-a implicat, inclusiv studenţii din universităţi care au defilat cu pancarte anti-Omega. Într-un final, trebuia luată o decizie. S-a anunţat că pentru construirea staţiei Omega fusese aleasă o poziţie situată în apropierea Lacului Pearson, în Insula de Sud a Noii Zeelande. Această zonă s-a întâmplat să fie cea mai „ieftină" dintre cele „alese" de la bun început.

Decizia nu a fost o surpriză pentru nimeni. În 1968, am fost abordat de mai mulţi studenţi care m-au rugat să schiţez poziţiile propuse pentru amplasarea staţiei şi să văd dacă exista vreo legătură cu reţeaua OZN descoperită de mine sau vreun alt indiciu geometric care să arate că Omega era mai mult decât un sistem complex de navigaţie civilă.

I-am informat pe studenţi că nu mă interesa în mod deosebit bătălia lor în chestiunea Omega, întru-cât aveam destule dovezi pe care trebuia să le verific în legătură cu activitatea OZN-urilor şi nu doream să mă amestec în ceva ce ameninţa să devină o încăierare politică generală.

Cu toate acestea, am verificat sumar poziţiile geometrice ale zonelor care fuseseră menţionate şi am descoperit că zona Lacului Pearson era singura care prezenta anumite conexiuni cu armonicele reţelei. După ce le-am explicat studenţilor că nu mă mai interesa chestiunea, am abandonat cercetarea. Dacă într-adevăr aveau să aleagă zona respectivă, poate că aveam să mă arăt mai interesat.

În aprilie 1969, a fost anunţată decizia: Lacul Pearson fusese ales pentru amplasarea staţiei Omega. Oamenii de ştiinţă cântăriseră avantajele şi dezavantajele fiecărei zone şi se opriseră asupra Lacului Pearson - zona cea mai

potrivită pentru amplasarea farsei numite pompos Omega.

Acum eram în mod sigur interesat. Mi-am scos hărţile vechi şi tabelele cu logaritmi.

Am verificat din nou coordonatele de latitudine şi longitudine ale lacului şi am recalculat probabilităţile armonice ale zonei. Eram convins că savanţii puneau ceva la cale şi nu aveau nici cea mai mică intenţie să dezvăluie publicului larg despre ce era vorba.

Am calculat o poziţie situată la nord-nord-vest de lac, poziţie pe care am considerat-o posibilă pentru construirea staţiei, şi i-am trimis informaţiile ataşatului pe probleme de aviaţie de la Ambasada Statelor Unite din Wellington, sperând să provoc vreun comentariu din partea cuiva autorizat de acolo. Nu eram sigur pe ce principiu armonic avea să fie construită staţia, aşa că trebuia să lucrez doar pe bază de ipoteze. Totuşi, eram sigur că atunci când se va şti exact locul, voi descoperi existenţa unei conexiuni matematice cu reţeaua. Nu am primit un răspuns direct, însă câteva săptămâni mai târziu m-am întâlnit întâmplător cu ataşatul de la ambasadă în Auckland, iar el mi-a spus că toate calculele pe care le trimisesem la Wellington „nu erau rele". Simţeam că mă apropiam de adevăr.

Câteva luni mai târziu am primit noi informaţii şi am descoperit că poziţia pe care o alesesem era evident greşită. Canta, ziarul tipărit de Asociaţia Studenţilor din Universitatea Canterbury, a publicat un articol amplu referitor la problema staţiei Omega, iar harta schiţată de ei arăta (a se vedea harta) că poziţia reală era la capătul de sud-est al lacului.

Zona unde avea să fie suspendată antena era mărginită de patru munţi. În partea de nord se aflau dealul Purple (5 505 picioare - 1 680 de metri) şi muntele St. Bernard (5 119 picioare - 1 560 de metri), iar în partea de sud se afla dealul Constitution (4 409 picioare - 1 345 de metri) şi dealul Broken.

HARTA 7

LOCUITORII DIN ZONA LACULUI PEARSON
NU ŞTIAU DESPRE STAŢIA OMEGA

Proprietarii de păşuni din zona lacului Pearson nu ştiau că ţinutul lor fusese ales drept posibil amplasament pentru o staţie Omega; acest lucru a fost descoperit de un reporter de la *Canta* în timp ce se afla în vizită în zona respectivă, la doar două zile după ce Departamentul de Fizică si ziarul Canta au dezvăluit simultan caracterul militar al staţiei Omega.

Localnicii spun ca au remarcat prezenţa în zonă a unor indivizi pe care i-au luai drept inspectori guvernamentali, dar nu li s-a părul nimic ciudat, fiindcă sunt obişnuiţi ca cei de la Guvern să le încalce propnetăţile „Se poartă ca şi cum toată tara ar fi a lor şi niciodată nu ne cer permisiunea", a reclarat un localnic.

Un localnic care este şi radioamator s-a întâlnit cu „inspectorii şi a aflat că in zona lor era planificată un fel de staţie de emisie.

Locuitorii au înţeles că antena de emisie urmează să fie construită între dealul Purple şi dealul Constitution. aşa cum se vede pe hartă. Într-o vale care se întinde de la ferma de pe dealul Flock pană la staţia de cale ferată Avoca

Un capăt al antenei va fi la staţia de pe dealul Flock. iar celălalt, la staţia Craigiebum. Ambele proprietăţi sunt luate în arendă de la Universitatea din Canterbury (lotul educaţional 1577). La o distantă de aproximativ o milă. pe marginea lacului Pearson, sunt 320 de pogoane care aparţin Domeniului Coroanei: această suprafaţă a fost iniţial considerată ca făcând parte din domeniul public şi se presupune că americanii îşi vor construi baza acolo, dacă vor alege Lacul Pearson.

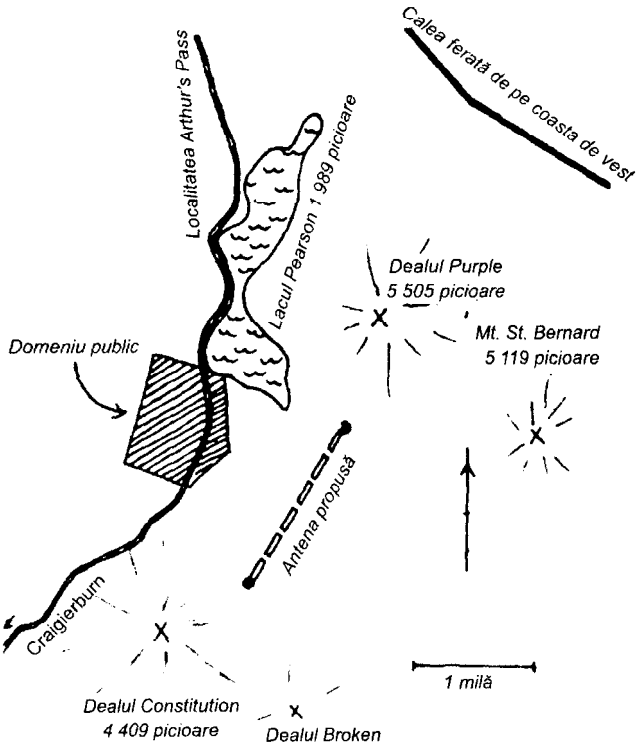

Fotocopie după articolul publicat în ziarul Canta al Universităţii Canterbury.

Locuitorii din zonă cred că antena de două mile va fi suspendată undeva între dealul Purple şi dealul Constitution. Se spune că proprietăţile situate la capetele antenei au fost luate în arendă chiar de la Universitatea din Canterbury (lotul educaţional 1577). Mi s-a părut o coincidenţă interesantă că terenul care avea să fie folosit era al universităţii. În orice caz, raportul din *Canta* mi-a indicat o zonă restrânsă pe care puteam uşor să o verific şi să văd dacă găsesc vreo armonică matematică interesantă.

Calculele iniţiale, publicate în cartea mea „Harmonic 695", arătau că poziţia cea mai probabilă a antenei avea să fie: 43°08'09,6" sud/171°48'43,9" est. Am descoperit că armonicele geometrice asociate acestor valori erau strâns legate de valorile pentru reciproca vitezei luminii şi reciproca timpului, conform exactităţii datelor mele din acea perioadă.

Între timp mi-am extins foarte mult cercetările, iar acum am acces la computere care îmi simplifică munca şi permit o acoperire mai largă a tuturor parametrilor geometrici descoperiţi până acum în cadrul cercetărilor privind relaţiile armonice. Potrivit cunoştinţelor mele de acum, cea mai bună poziţie teoretică, obţinută cu ajutorul computerului, ar fi:

43°08'37,61"sud/171°48'20,653"est.

Cercetările recente au indicat că latitudinea mai multor staţii ştiinţifice a fost calculată astfel încât distanta relativă faţă de Ecuator şi de Polul Nord sau Sud să creeze o armonică geometrică.

Prin urmare, latitudinea de 43°08'37,61" sau 43,14378 grade ar avea o distanţă de:

Distanţa faţă de Polul Sud	= 46,85622	grade
Distanţa faţă de Ecuator	= 43,14378	grade
Diferenţa	= 3,712440	grade

Armonica 371244 este reciproca matematică a valorii geometrice derivate din Ecuaţia Unificată, adică 2693645.

Datorită latitudinii, poziţia ar permite ca o transmisiune de unde electromagnetice acordate să rezoneze în armonie cu toate Câmpurile Unificate. (Aceste valori sunt explicate pe larg în cartea mea „The Bridge to Infinity, Harmonic 371244".)

Longitudinea creează, şi ea, o armonică interesantă, întrucât toate calculele sunt realizate în funcţie de fiecare secţiune de 90°, procesăm longitudinea după cum urmează:

171,805737 grade
minus 90,000000 grade
81,805737 grade

Tangenta acestui unghi este:
6,94444.

Armonica 694444 reprezintă valoarea pentru reciproca vitezei luminii în spaţiu liber, 144 000 de minute de arc pe secundă de reţea, raportată la suprafaţa Pământului.

O altă armonică este evidentă în relaţia transmiţătorului cu Polul Nord al reţelei la:

78°25'33,33" nord/105°00'00" vest.

Distanţa ortodromică dintre cele două puncte (cu o exactitate de 0,45 minute pe computer) este de 7844,6296 minute de arc sau mile marine.

Dacă această valoare este înmulţită cu 6 de trei ori, pentru a mări armonica, rezultă o valoare de 1694440. Cercetările recente indică o legătură directă între această armonică şi masă, gravitaţie şi comunicaţie.

Teoretic, şi armonica pentru comunicaţie ar trebui integrată în sistemul antenei; un alt exerciţiu făcut pe computer mi-a indicat următoarele:

înălţimea antenei:
1 000 de picioare,
o valoare teoretică de:
996,72393 picioare ar fi egală cu:
0,1639348 minute de arc, valoare relativă.
înmulţit de două ori cu 6 pentru a mări armonica:
5,9016548,
care este reciproca armonica pentru:
0,169444 (comunicaţie).

În martie 1971, un ziar neozeelandez a anunţat că americanii se hotărâseră într-un final să nu mai construiască staţia Omega în Noua Zeelandă.

Vineri, 11 august 1978, un ziar din Australia a publicat un articol care spunea, printre altele:

> „Guvernul federal va înainta mâine o propunere în vederea construirii unei staţii de navigaţie Omega la Darriman, în Gippsland. Clădirea este estimată a fi gata la mijlocul anului 1980, iar staţia este programată să intre în funcţiune până la sfârşitul anului 1980.
>
> Staţia va avea un turn de otel înalt de 427 de metri pentru a susţine sistemul antenei.
>
> Sistemul antenei cuprinde 16 cabluri fixate de vârful turnului şi întinse spre pământ la aproximativ 730 de metri de bază, la distanţe egale unele de altele."

Îi voi lăsa pe cititorii mei să descopere singuri poziţia exactă aleasă pentru această antenă şi să calculeze armonicele corespunzătoare. Mă interesează orice rezultat care promite.

După ce m-am uitat bine la calculele mele teoretice şi m-am simţit oarecum mulţumit de rezultate, am considerat că următorul pas era să trasez coordonatele staţiei pe harta iniţială a reţelei, ca să văd exact cum se încadra în sistem.

Diversele poziţii pe care le-am calculat de-a lungul anilor s-au aflat toate la o distanţă de câteva sute de picioare unele de altele, aşa că relaţia cu reţeaua globală rămâne aceeaşi pe harta la scară mare.

Mi-am dat seama imediat că poziţia era una ideală. Staţia se potrivea în reţea ca şi cum ar fi fost croite una pentru cealaltă. (A se vedea harta.) Eu am întocmit harta reţelei în perioada în care nici măcar nu se auzise de Omega şi nu am pretenţia că aş fi clarvăzător. Nu poate fi întâmplător că staţia se potriveşte atât de bine în sistemul reţelei; sunt convins că staţia a fost planificată cu mulţi ani în urmă de cei responsabili de cercetarea reţelei energetice a Pământului.

De la Alfa la Omega - de la început până la sfârşit, de la Pământ până la stele.

Există câţiva oameni pe planeta aceasta care posedă deja cunoştinţele necesare pentru a face din noi cetăţeni ai spaţiului.

Când ne vor spune şi nouă secretul?

HARTA 8

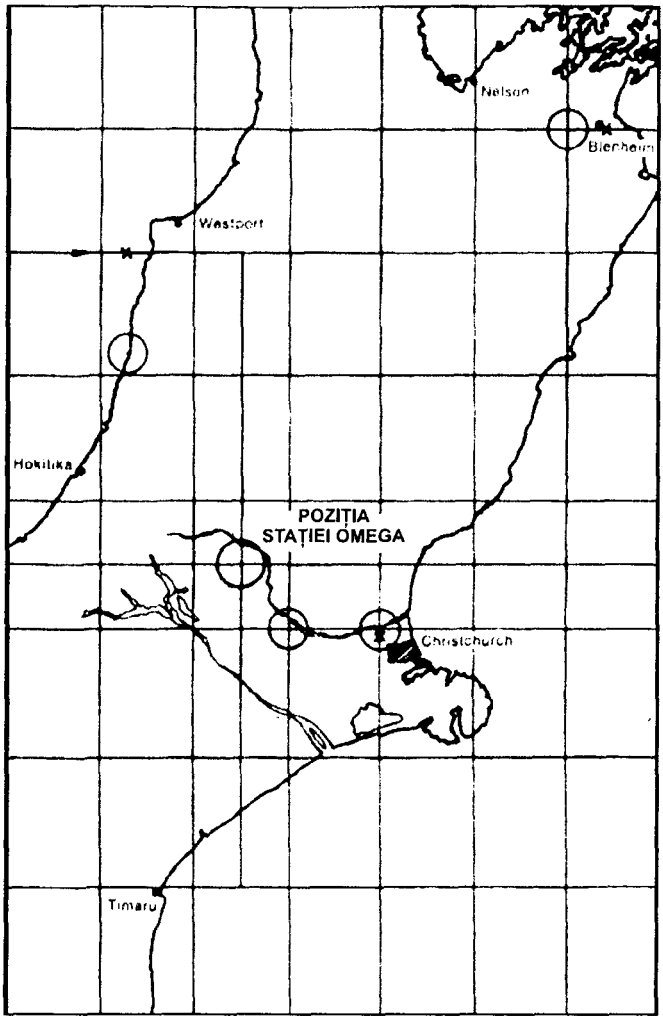

Fragment din harta iniţială a reţelei publicată în „Harmonic 33" (1968). Poziţia calculată a staţiei Omega schiţată pe hartă în august 1970 arată posibile corelaţii cu reţeaua OZN.

20. Pluteşte ceva în aer

SÂMBĂTĂ, 7 DECEMBRIE 1969, membrii familiei Brammall se pregăteau să se uite la televizor la emisiunea lor preferată, *High Chaparral.* Chiar înainte să înceapă, în jurul orelor 20.25, curentul s-a oprit în tot cartierul. O furtună violentă lumina cerul către sud-est, cu fulgere prelungi care se succedau spectaculos.

Ted Brammall a ieşit din casă pentru a privi furtuna şi a văzut imediat un obiect pe care l-a descris ulterior ca semănând cu „o lumină mare fluorescentă". Jennifer Brammall a ieşit şi ea afară şi-au privit împreună obiectul timp de cinci minute. Când curentul a revenit, Ted a dat telefon la centrala electrică şi i s-a spus că întregul cartier rămăsese în beznă probabil din cauza unei furtuni electrice violente din vecinătatea localităţii Rotorua.

Obiectul pe care l-au văzut soţii Brammall era mare şi foarte strălucitor. Era suspendat în aer, pe un fundal de nori negri; stelele, care se vedeau printre fâşii de cer liber şi la care Ted se uita din când în când, i-au dat o idee despre mărimea considerabilă a obiectului.

După ce a plutit în aer fără să se mişte, obiectul s-a deplasat „încet şi în mod deliberat", înclinându-se într-o parte astfel încât proiecţiile conice care acopereau o mare parte din suprafaţă şi arătau ca „nişte zone ovale închise la culoare" se vedeau foarte clar. Spre uimirea crescândă a privitorilor, lumina emanată de obiect pulsa pentru a se armoniza cu strălucirea fulgerelor. Proiecţii ca nişte spini - albastre, verzi şi roşii - radiau oblic şi în jos. În afară de această rotire lentă, obiectul nu se mişca. Ulterior, într-o declaraţie dată unui anchetator (Sam Rix), soţii Brammall au declarat că obiectul le-a dat impresia că era construit, că era un fel de maşinărie. Mai târziu, fiecare

a desenat ceea ce văzuse; declaraţiile şi desenele lor se află la mine în dosare - alături de multe alte rapoarte ale martorilor oculari şi schiţe din diferite părţi ale ţării. Apariţiile de genul acesta au devenit frecvente, dar întrucât OZN-urile nu există în mod oficial, presa are tendinţa să le ignore.

Insă soţii Brammall ştiu că au văzut ceva - un obiect care respectă în toate privinţele descrierile tipice ale OZN-urilor. Cel puţin ştiu că nu sunt singuri. Redau mai jos un alt raport detaliat, însoţit din nou de nişte schiţe făcute la scurtă vreme după apariţie, şi semnat pentru autenticitate de Y. R. Plant, E. F. Plant, S. Plant, B. R. Plant şi M. C. Clapp, toţi din Auckland. Apariţia a avut loc la Te Kaha, pe Coasta de Est.

„În jurul orelor 21.00, în seara zilei de 22 ianuarie 1969, am observat o lumină intermitentă şi strălucitoare care părea să se deplaseze în spatele dealurilor de peste drum. Nu s-a mai mişcat, însă fulgerele scânteietoare au continuat în timp ce obiectul părea să se rotească.

În acelaşi timp, la intervale de aproximativ două minute, o scânteiere ca de fulger lumina cerul dintr-un punct aflat mai la sud. Venea din spatele unui nor mic şi negru de deasupra munţilor, iar fulgerele erau direcţionate către lumina care se rotea. O lumină similară a fost văzută mult mai departe, către sud.

Eram cinci oameni, eu şi soţia mea, cei doi fii adolescenţi ai mei şi prietenul lor; am urmărit cu toţii acest fenomen timp de aproximativ o oră, când ne-am dat seama că era multă activitate pe cer. Ceva ce semăna cu o stea mică se prăbuşea din când în când cu o viteză uluitoare, apoi rămânea în aer. La un moment dat erau şase astfel de lumini căzătoare.

dintre care una a dispărut spre sud, printr-o mişcare în salturi.

Către est, se putea vedea pe cer o lumină mare şi puternică din care emanau raze, iar sub această lumină se afla o mică «stea», care plana în sus şi în jos. În timp ce noi priveam la ce se întâmpla, deasupra şirului de munţi se formase un nor.

După ce am urmărit această activitate aproximativ trei ore, din spatele dealurilor s-au ridicat două lumini. Una era roşie, iar cealaltă era o lumină de un verde-albăstrui care se rotea; păreau să fie ataşate de acelaşi obiect, fiindcă se deplasau unite una de cealaltă. Au rămas nemişcate timp de 30 de minute, după care s-au înălţat uşor şi au dispărut în spatele norului întunecat. Între timp, fulgerele de la sol încetaseră. După 20 de minute, cinci lumini roşii, aflate la distanţă egală una de alta, s-au ridicat din spatele lanţului muntos, au planat vreo cinci minute, după care s-au deplasat înainte şi înapoi deasupra dealurilor. În momentul în care noi ne-am retras, la patru ore şi jumătate după ce am văzut prima lumină, activitatea pe cer era în plină desfăşurare."

Evident, observaţiile în grup sunt mult mai interesante pentru un cercetător decât semnalările individuale. Relatările şi informaţiile pot fi verificate de la un observator la altul, iar astfel de rapoarte sunt mult mai de încredere atunci când mărturiile se potrivesc în aspectele importante. Cea mai interesantă observaţie în grup din Noua Zeelandă s-a întâmplat în decembrie 1968, când mai mulţi elevi ai şcolii primare Te Muta din Havelock North - centrul unei regiuni în care s-au raportat multe apariţii de acest gen în ultimii patru ani - au declarat că au văzut o farfurie zburătoare de la mică distanţă. Toţi cei şase copii

au fost de acord asupra mărimii şi formei obiectului şi toţi au spus că s-au „speriat" de el. Ei au declarat că au văzut o trapă şi o antenă în timp ce obiectul în formă de farfurie plana la altitudine joasă deasupra unor plopi, că au auzit un fel de clic şi că obiectul era cam cât jumătate din bazinul de înot al şcolii - la care mergeau pentru a asista la lecţiile de înot. I-au atras atenţia învăţătorului în legătură cu obiectul respectiv; brusc, obiectul a ţâşnit în sus şi s-a deplasat în direcţia oraşului Hastings, aflat în apropiere, lăsând în urmă o dâră de vapori.

Un profesor a raportat că a privit acelaşi obiect timp de 10 minute şi că el se mişca înainte şi înapoi deasupra oraşului Hastings. Aerodromul din apropiere şi Departamentul de Aviaţie Civilă de la Napier au confirmat că nu se afla nicio aeronavă în zonă la momentul apariţiei.

Gavin King, în vârstă de 10 ani, a descris obiectul pentru ziarul *Hawke's Bay Herald-Tribune,* care a publicat povestea pe data de 20 decembrie: „Era rotund şi avea deasupra trei obiecte... în partea de jos erau lumini de jur-împrejur şi într-o parte avea un fel de trapă... Scotea un zgomot ca un clic, cum fac ceasurile".[6]

Graham Hebden, 10 ani: „La început obiectul semăna cu o pasăre, dar până la urmă a ajuns cât jumătate din bazinul de înot al şcolii când a plutit deasupra copacilor".

Peter Taylor, 9 ani: „Avea nişte «obiecte» care atârnau de el. De ele erau legate alte «obiecte rotunde»".

Ulterior, Gavin King şi ceilalţi copii au desenat ceea ce văzuseră. Între timp, o femeie din Havelock North a declarat că văzuse ceva, cu siguranţă acelaşi obiect, timp de cinci minute. Doamna M. Berg, din Lipscombe Crescent, a spus că a stat în uşa casei şi a privit obiectul care se apropia dinspre sud-est. „Zgomotul pe care îl scotea m-a

[6] Un zgomot ca unui clic a fost asociat cu OZN-urile, aşa cum am descris în „Harmonic 33". (n. a.)

făcut să mă uit în sus", a spus ea. „Era un zgomot ciudat - cu totul neobişnuit." A privit obiectul până când acesta a ajuns deasupra casei sale.

Doamna Berg a declarat că baza obiectului semăna cu fundul unei bărci şi că avea aripi pătrate.

Aceste rapoarte au fost făcute la doar patru luni de la alte apariţii ciudate semnalate în apropiere, la Taradale.

Într-o seară de septembrie, John Dow, în vârstă de 19 ani, ucenic tâmplar, şi prietenul său Paul Franklin se aflau la groapa de gunoi a oraşului Taradale, căutând şobolani pe care să-i împuşte. Era în jur de 21.30. Deodată, cei doi tineri au auzit ceva ce aveau să descrie mai târziu drept „un zgomot ca de tunet". Pământul de sub picioarele lor a început să se cutremure; uitându-se pe cer, au văzut cam treizeci de lumini mişcătoare care au dispărut treptat. Au urmărit spectacolul vreo jumătate de oră; după care, buimăciţi şi entuziasmaţi, au plecat acasă.

În ultimele luni, deasupra acestei zone au fost văzute lumini pe cer în mai multe rânduri; cu un an înainte, semnalări verificate ale prezenţei OZN-urilor au fost raportate în zona oraşului Hastings, aflată în apropiere. La vremea respectivă, am trasat toate aceste poziţii pe harta reţelei din Noua Zeelandă şi am descoperit, nu foarte surprins, că poziţiile verificate se înscriau pe liniile de latitudine ale reţelei.

Aşadar, semnalarea pe cer a unor obiecte ciudate nu era ceva neobişnuit în această zonă. În noaptea următoare, cei doi băieţi s-au întors la groapa de gunoi; era sâmbătă şi aveau de gând să stea de veghe. N-au văzut nimic, aşa că au plecat acasă uşor dezamăgiţi. Duminică seara, se aflau în maşina lui John Dow; uitându-se înapoi, Paul a zărit o lumină albă puternică, însă nu era nimic ieşit din comun.

Două seri mai târziu, conduceau pe lângă terenul de golf Waiohiki când au văzut o lumină verde pe cer; culoarea s-a

schimbat în roşu, apoi au văzut un „fascicul de lumină" străbătând cerul.

Declaraţiile următoare au fost considerate mărturie la Judecătoria din Napier, unde John Dow, acuzat de neglijenţă la volan, a pledat nevinovat. La proces, John a spus: „Treceam pe lângă tabăra de rulote de la Taradale când Paul, uitându-se înapoi, a ţipat că obiectul (fasciculul de lumină) venea înspre noi. L-am văzut şi eu în oglindă. Paul s-a lăsat în jos pe banchetă, iar picioarele lui s-au lovit de ale mele".

Dow aproape că a fost azvârlit din maşină: „Începusem să mă ridic", a continuat el, „dar Franklin mi-a zis: «Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos! Vin după noi!»".

Nefiind controlată, maşina a plonjat cam 200 de metri pe strada Gloucester din Taradale şi a intrat în vitrina unui magazin de fructe. Acest final abrupt al cursei i-a trimis pe cei doi tineri întâi la spital, apoi la Judecătoria din Napier.

Procuror era sergentul W T. Pender. După ce Dow a descris lumina care a urmărit maşina ca având o lungime de 75 de centimetri, sergentul Pender 1-a întrebat ce credea că era.

„O farfurie zburătoare", a răspuns Dow.

Procurorul 1-a întrebat dacă luminile colorate ar fi putut să fie de la o explozie la groapa de gunoi. Nu, a spus Dow, se uitaseră la luminile de pe cer timp de jumătate de oră.

W K. I. Dougall a respins acuzaţia de neglijenţă la volan împotriva lui Dow. Totuşi, înainte de a-i da drumul, judecătorul a vrut să adauge ceva.

„Astfel de lumini pe care le vede lumea au de cele mai multe ori cauze naturale", a declarat judecătorul, „iar «farfuria zburătoare care vă urmărea» putea să fie de fapt lumina farurilor unei maşini aflate după colţ... Cu cât mai repede (Dow) vorbeşte despre această chestiune ca un adult raţional, cu atât va fi mai bine".

Rămân însă două aspecte pertinente: în primul rând, declaraţia dată de cei doi tineri pentru a explica de ce maşina lor intrase în vitrina magazinului a fost acceptată de poliţie; judecătorul a admis că Dow se afla într-o stare mintală delicată şi a reacţionat involuntar în momentul în care „ceva i-a distras atenţia".

În al doilea rând, compania la care era asigurată maşina a acceptat, şi ea, explicaţia lui Dow - lucru fără precedent în Noua Zeelandă. O declaraţie a lui Paul Franklin pe care o am la dosar arată că şi alţi oameni din zonă, inclusiv doi poliţişti, văzuseră luminile pe cer deasupra oraşului Taradale.

Au fost semnalate nenumărate alte apariţii, atât ale unor obiecte pe cer, cât şi ale unor obiecte ciudate care au aterizat.

Pouarua South Road se întinde pe o distanţă de un kilometru şi jumătate pe o suprafaţă nisipoasă din Câmpia Hauraki. Se îndreaptă către o regiune împădurită şi neprietenoasă, unde predomină arbuştii de manuka. Aici, Bert O'Neil, care a avut înainte o fermă de lapte, deţine o bucată de pământ de 50 de pogoane. Pe data de 4 septembrie 1969, Bert a făcut o descoperire surprinzătoare. Se pare că ceva aterizase pe proprietatea lui, lăsând în plantaţia de manuka un cerc alb cu diametrul de 15 metri; în mijlocul cercului erau trei şanţuri în formă de V care răscoliseră turba; fiecare şanţ avea o adâncime de 5 - 7,5 centimetri şi se afla la exact 2,75 metri de celelalte două. Arbuştii de manuka nu fuseseră striviţi, ceea ce l-a făcut pe O'Neil să creadă că „trei picioare fuseseră înfipte în pământ şi apoi extinse oblic, spre exterior". Un reporter de la un ziar de weekend din Auckland scria următoarele: „Arbuştii de manuka, extrem de sănătoşi în alte zone, par să fi fost decoloraţi şi uscaţi de căldura emisă în interiorul cercului extrem de bine definit. Arbuştii nu au fost arşi".

Cercul Ngatea a suscitat un entuziasm considerabil - mai mult decât orice altă semnalare a OZN-urilor în Noua Zeelandă, pentru că de data asta era ceva tangibil. Multe zile după eveniment, hoarde întregi de oameni au venit cu maşinile, călcând în picioare zona şi căutând Dumnezeu ştie ce.

Ca de obicei, anchetatorii oficiali au ajuns printre ultimii şi, nu după multă vreme, explicaţiile au început să curgă cu nemiluita. Zona suferise o „degenerare", de aceea arbuştii de manuka erau de un alb-cenuşiu; urmele din interiorul cercului fuseseră făcute de porci, care scormoniseră pământul în căutarea hranei - şi aşa mai departe. Pe arbuştii de manuka s-a descoperit o ciupercă pe seama căreia a fost pusă starea plantelor - deşi nimeni nu a fost în stare să explice de ce fuseseră atacate doar plantele aflate în interiorul unui cerc aproape perfect. Apoi o examinare ştiinţifică a scos la iveală faptul că trunchiurile şi crengile nu mai aveau sevă deloc, că fuseseră „prăjite" din interior către exterior, ca şi cum ar fi fost expuse unor radiaţii extrem de puternice.

Reg Chibnall, gazda unei emisiuni de televiziune despre plante şi grădini, a făcut teste independente asupra solului din interiorul şi din exteriorul cercului; a descoperit că seminţele se dezvoltau normal în sol prelevat din afara cercului, însă în ghivecele cu sol din interiorul cercului seminţele produceau plante pipernicite, bolnăvicioase. Ministrul Ştiinţelor din vremea aceea a preferat varianta cu ciupercile şi porcii, aşa că a încheiat toată discuţia în jurul acestui subiect. Între timp, oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Auckland au ajuns la concluzia că păianjenii din zona în care arbuştii de manuka erau uscaţi muriseră din cauza radiaţiilor. Domnul Don Lockwood, din Waihi, a făcut o altă descoperire interesantă: la 6,5 metri de linia de centru a celor trei şanţuri, arbuştii de manuka prezentau semne ale locului unde radiaţia se

oprise şi unde restul copacului murise. Acest punct de demarcaţie se afla exact deasupra nivelului solului, însă înălţimea lui creştea cu cât arbuştii erau mai la sud.

Domnul H. L. Cooke, din Tauranga, a adunat câţiva arbuşti şi alte mostre care au fost examinate de un horticultor din acelaşi oraş. Domnul Stuart-Menzies a întocmit următorul raport: „Arbuştii sunt radioactivi şi au fost prăjiţi instantaneu, de la interior către exterior. Eu nu ştiu să existe pe Terra o sursă de energie capabilă să producă un asemenea efect. Manuka a fost albit şi uscat, însă nu prezenta nicio urmă vizibilă de arsură. Toată seva din plantă fusese evaporată instantaneu şi planta devenise complet uscată şi casantă. Acesta este un lucru neobişnuit pentru manuka, întrucât aceste plante se usucă foarte greu. Un fel de radiaţie de înaltă frecvenţă a prăjit plantele din interior către exterior. Energia primită a carbonizat miezul plantei, fără ca exteriorul să prezinte vreun semn de arsură. Celulele din razele medulare au fost arse prin evaporarea bruscă a sevei din celule. Un meteorit sau un fulger nu putea să facă acest lucru, iar fenomenul a fost prea brusc pentru a fi vorba de combustie".

Domnul Stuart-Menzies a adăugat că procesul pare similar cu cel folosit la gătitul cu unde infraroşii, „însă la o scară enormă".

În concluzie, cercul Ngatea rămâne un mister. Domnul O'Neil îşi doreşte să nu fi descoperit niciodată zona unde a aterizat ceva care nu aparţine acestei lumi - s-a săturat de glumele vecinilor, care par să nu mai înceteze.

Eu ştiu foarte bine că operatorii de radar de pe diverse aerodromuri din Noua Zeelandă depistează în mod constant obiecte neidentificate pe ecranele radarelor. Se întocmesc rapoarte oficiale, însă aceşti oameni vorbesc foarte rar despre ceea ce au văzut - se tem de ridicol, dar şi mai mult se tem să nu-şi piardă locurile de muncă; aşa funcţionează zidul oficial al tăcerii. De nenumărate ori,

autorităţile de pe aerodromuri au fost atât de entuziasmate de impulsurile luminoase ale obiectelor zburătoare necunoscute de pe ecranele radar, încât cursul aeronavelor care soseau a fost deviat pentru a permite celor din turnul de control să-i studieze mai bine pe intruşi.

Alţi lucrători de pe aerodromuri văd frecvent pe cer obiecte care în mod sigur nu sunt avioane - nici păsări, nici gaz din mlaştini, nici planeta Venus aflată în coborâre. Am acum în faţă două rapoarte independente întocmite de operatori de la Aeroportul Internaţional Auckland în legătură cu ceva care le-a atras atenţia pe data de 3 decembrie 1967. Pentru a-i proteja pe cei doi operatori în cauză, nu le voi menţiona numele; rapoartele semnate de ei se află în posesia mea şi sunt disponibile cercetătorilor de bună credinţă. Iată ce declară aceştia:

„Lucram la aeroport, când am văzut două lumini difuze de culoare galben-argintiu traversând cerul de la sud-sud-vest către nord-nord-est. Erau convexe pe ambele părţi, iar în partea de sus aveau o cupolă mică. Au zburat împreună o bucată de vreme, apoi cea care era mai jos a început să-şi alterneze brusc altitudinea şi să se deplaseze în zigzag. Au fost vizibile timp de 4 - 7 secunde... Într-un final, au dispărut într-un banc de nori, în direcţia nord."

Cel de-al doilea raport confirmă:

„Două obiecte în formă de farfurie, de culoare argintie, au traversat cerul de la SSV către NNE. Au zburat în formaţie puţin timp, apoi farfuria care se afla mai jos a început să se deplaseze în salturi împrejurul celeilalte farfurii până când au dispărut amândouă către nord, în spatele unui banc mare de nori. Ambele obiecte se deplasau cu viteză extrem de mare, cu mult peste o mie de mile pe oră." Cele două rapoarte includ desene ale aeronavelor în formă de farfurie, cu o cupolă mică deasupra.

Mă opresc aici cu exemplele de apariţii şi de alte evenimente dramatice petrecute la noi; în toate celelalte ţări ale lumii au fost semnalate fenomene similare - obiecte

ciudate pe cer, pe pământ, în apă, apariţii neaşteptate ale unor fiinţe extraterestre, descoperirea unor artefacte şi construcţii ciudate.

Unul dintre cele mai agasante tipuri de raport îl reprezintă relatarea incompletă. Ziarele sud-americane sunt pline de astfel de povestiri despre OZN-uri - apariţii bruşte ale unor farfurii zburătoare, dispariţia lor în junglă, formarea unor detaşamente pentru a le urmări; şi apoi - tăcere.

În octombrie 1968, un grup de alpinişti a străbătut Anzii în căutarea unei baze pentru farfuriile zburătoare; ei au raportat că găsiseră ceva „secundar", un soi de fortăreaţă aparţinând unei civilizaţii necunoscute. Aceasta se afla într-o regiune din Chile cunoscută sub numele de Taica, la 240 de kilometri sud de Santiago. În zonă fuseseră semnalate multe apariţii ale OZN-urilor, maşini care se opreau şi porneau fără nicio explicaţie, plante care înfloreau când nu era sezonul lor. „Fortăreaţa" cuprindea două platforme; fiecare avea în jur de 585 de metri pătraţi şi era alcătuită din 233 de blocuri de piatră vulcanică, fiecare bloc cântărind circa zece tone.

Februarie, anul următor: presupunând că platforma din Anzi era un fel de zonă de lansare pentru OZN-uri („cosmodrom" era cuvântul folosit de serviciile de telegraf), Humberto Sarnataro Bounaud, om de afaceri şi pictor în vârstă de 32 de ani, a organizat o expediţie pentru a explora atât blocurile gigantice, cât şi o peşteră despre care se spune că s-ar afla sub platformă. Mulţi ţărani şi săteni din zonă au spus că au văzut farfurii zburătoare decolând şi aterizând în munţi, în apropiere de platformă.

Din nefericire, presa nu ne-a informat în legătură cu ce s-a ales de expediţia lui Bounaud. A mai avut loc? Ce-au descoperit? Care era secretul peşterii?

Între timp, cam în aceeaşi perioadă, doctorii din Columbia erau nedumeriţi de cazul unui om care murise

de o boală misterioasă, după ce a povestit că văzuse o farfurie zburătoare. Omul se numea Arcesi Bermudez, era în vârstă de 50 de ani şi se îmbolnăvise după ce declarase că a văzut un OZN albastru cu portocaliu, cu luminiţe intermitente, în grădina din spatele casei sale din Anolaima, la sud-vest de Bogota. El a spus că s-a apropiat la trei metri de navă, apoi a intrat în casă după o lanternă. Când s-a întors, OZN-ul şi-a luat zborul.

O săptămână mai târziu, Bermudez era pe moarte, cu crize de vomă şi diaree; diagnosticul era gastroenterocolită, însă temperatura foarte scăzută a lui Bermudez i-a nedumerit pe medici. Până în momentul morţii sale, Bermudez a continuat să susţină că se apropiase destul de mult de un OZN aterizat. Dacă a existat vreo anchetă, rezultatele ei nu au fost niciodată publicate în ziarele pe care le citesc eu; simptomele bolnavului păreau a fi cele specifice intoxicării cu radiaţii.

Mai aproape de casă, pe data de 28 decembrie 1968, un bărbat din Goulburn, New South Wales, a văzut şi a vorbit cu o fiinţă de pe Saturn; cel puţin aceasta era povestea pe care a investigat-o regretatul Dr. Miran Lindtner, preşedintele Centrului de Investigare a Obiectelor Zburătoare Neidentificate din Sidney, împreună cu Dr. D. Herbison-Evans, un astronom de la catedra de fizică a Universităţii din Sidney.

După spusele lui, bărbatul a avut întâlnirea cu extraterestrul în timp ce se afla la vânătoare în apropiere de Goulburn; cu 10 ani înainte, avusese o experienţă aproape identică în exact acelaşi loc, în timp ce vâna vulpi.

Iată ce declară Dr. Lindtner: „A spus că a tras cu arma şi că a lovit ceva care a făcut un zgomot teribil. Apoi a apărut o lumină ca de fulger şi ceva - nu ştim ce anume - i-a ars mâneca hainei şi i-a lăsat pe braţ un semn mic. A fost nevoie de un an pentru ca semnul să se vindece, însă înainte de a se vindeca a crescut în mărime, iar

acum măsoară 7,5 cm pe 6,5 cm. Are exact forma planetei Saturn - un glob cu un inel în jurul lui".

În timpul unei călătorii recente în zonă, bărbatul a văzut o navă cu diametrul de aproximativ 12 metri şi cu înălţimea de trei metri. Bărbatul s-a apropiat de navă, iar o fiinţă - un umanoid - a venit din cealaltă parte a navei; acea fiinţă avea cam 1,70 metri înălţime, păr lung, trăsături tinereşti şi purta pantofi argintii. A avut loc o conversaţie - în limba engleză - care a durat cam trei minute şi în care fiinţa i-a spus că e de pe planeta Saturn. Apoi fiinţa s-a grăbit să urce la bordul navei, care s-a ridicat la cinci metri de sol, a plutit puţin şi apoi a plecat. Înainte să dispară, bărbatul a apucat să-i facă patru fotografii.

Anul 1969 a fost un an plin de evenimente pentru cercetătorii în domeniul OZN-urilor. Un cercetător argentinian, Dr. Pedro Romaniuk, a declarat cu ocazia inaugurării semestrului de cursuri de vară în domeniul bio-psihosintezei la Buenos Aires, în cadrul Universităţii private John Kennedy, că Uniunea Sovietică şi Statele Unite aveau în posesie farfurii zburătoare avariate. Farfuria americană, a spus el, fusese capturată atunci când a căzut la Alamogordo, în New Mexico. Dr. Romaniuk susţine că evenimentul a fost adus la cunoştinţa Centrului de Spionaj Aerian al SUA de către directorul Observatorului Nord-Vestic, Dr. Silas Newton.

Citându-1 pe Newton, Romaniuk a spus că nava extraterestră avea în loc de uşi nişte mici trape de ieşire, prin care puteau să treacă doar fiinţe cu dimensiuni mici. În interiorul navei metalice făcută dintr-o singură bucată s-au găsit cadavrele a şase fiinţe mici, similare din punct de vedere morfologic cu omul, care muriseră probabil din cauza descompunerii atmosferice, în urma unei defecţiuni la una dintre uşi. Din spuselor domnului Newton, nava avea un sistem de propulsie bazat pe energie cosmică; fiinţele erau îmbrăcate într-un costum metalic albăstrui

şi transparent, care n-a putut fi tăiat cu foarfecă sau cu lampa de sudură.

După publicarea cărţii „Harmonic 33", am început să primesc scrisori de la oameni din toate colţurile lumii, care erau nerăbdători să-mi trimită articole din ziare, fotografii, informaţii, teorii. Multe dintre materialele primite aveau o valoare îndoielnică, iar unele erau pur şi simplu „fantasmagorii"; există însă o scrisoare la care mă tot întorc şi al cărei conţinut aş vrea să-1 verific într-o bună zi, măcar pentru mine. Scrisoarea era din partea unui scandinav care se mutase recent în Australia şi, după părerea mea, conţinea un sâmbure de adevăr. Sper să-1 întâlnesc cândva pe autorul ei şi să vânăm împreună câinii dingo şi OZN-urile despre care vorbeşte. Iată povestea lui, spusă cu propriile-i cuvinte:

> „După sosirea mea în Australia în ianuarie 1958, am pornit către nord-vestul îndepărtat al ţinutului Queensland şi către Teritoriul Nordic, în căutarea câinelui dingo. În timpul uneia dintre primele mele explorări în sălbăticia aproape inaccesibilă, am descoperit canionul, cu «farfuria» lui.
>
> Mersesem prin canion aproape patru ore şi cred că făcusem 16 - 20 de kilometri, când am observat «ceva» sub o platformă ieşită în afară care alcătuia un fel de peşteră. Am folosit cuvântul «ceva» pentru că era destul de greu să-mi dau seama ce era de fapt, din cauza culorii pe care o avea.
>
> Obiectul era colorat într-un fel de gri. Se poate să fi fost gri-verzui, gri-albăstrui sau gri-roşiatic; puteai să treci pe lângă el fără să-1 vezi.
>
> M-am uitat la el ceva vreme, apoi mi-am continuat drumul prin canion, care devenea din ce în ce mai adânc; nu am reuşit să-i dau de capăt. La întoarcere, m-am uitat după obiect, însă nu l-am văzut. Pentru că mă descurc foarte bine în sălbăticie,

ştiam că mă aflam exact în locul în care îl văzusem înainte, doar că nu mai era nimic acolo. Mi-am spus că trebuie să fi fost o iluzie optică, dar mi-am dat seama că soarele nu ajungea pe fundul canionului. Pentru a mă asigura, am luat o pietricică şi-am aruncat-o către locul unde trebuia să fie obiectul. Piatra s-a oprit în aer sau s-a oprit când a lovit obiectul. A alunecat apoi la pământ, iar la impactul cu solul pietros, piatra a făcut un zgomot, deşi nu se auzise nimic, absolut niciun zgomot, atunci când se oprise în aer.

Am decis că, orice ar fi fost, probabil că avea o carcasă sau era o masă solidă, dar suficient de moale ca să nu facă zgomot când îl loveai cu o piatră. Am presupus că obiectul era încă acolo, însă nu putea fi văzut. Am lăsat lucrurile aşa şi m-am întors la tabăra mea, cu gândul să mă întorc a doua zi şi să mă uit mai atent.

A doua zi m-am întors şi-am descoperit că obiectul era din nou vizibil. Adusesem cu mine o bucată lungă de sârmă pentru gard şi aparatul meu de radio cu tranzistori. Am început să ţip ca să-mi fac simţită prezenţa şi trebuie să recunosc că m-am simţit ca un idiot, însă nu s-a întâmplat nimic. Apoi am deschis radioul cu tranzistori; când a început să se audă muzică, obiectul a început să reacţioneze. L-am urmărit cu atenţie. Obiectul a început să se estompeze, însă procesul era atât de lent încât n-aş putea să spun exact când a devenit invizibil.

Adusesem cu mine sârma pentru gard ca să-mi dau seama dacă obiectul era vreun fenomen electric. Am legat sârma lungă de un băţ şi m-am întins cu ea până în neantul din faţa mea. Apoi am atins firul cu un băţ de chibrit înmuiat în salivă

şi şters. Dacă obiectul era de natură electrică, ar fi trebuit să simt o furnicătură uşoară în vârful degetelor, însă nu am simţit nimic. Căpătând curaj, am prins firul cu ambele mâini, dar tot n-am simţit nimic. Când am prins firul cu dinţii şi l-am atins cu limba, am simţit un fel de vibraţie ritmică trecând prin fir.

Vibraţia părea să-şi schimbe ritmul în momentul în care ţipai, puneai muzică sau aruncai o piatră spre obiectul invizibil. Dar chiar şi fără zgomot, vibraţia continua să vină dinspre el.

Mai târziu am văzut din nou obiectul transformându-se din vizibil în invizibil, dar din nou mi-a fost greu să urmăresc schimbările treptate de la o stare la alta.

Am văzut obiectul pentru prima dată spre sfârşitul anului 1958; în cei aproximativ opt ani cât am locuit în acea zonă, am vizitat canionul de 13 sau 14 ori şi de fiecare dată obiectul era acolo, fie vizibil, fie invizibil. La început am crezut că prezenţa mea acolo îl făcea să dispară, dar după prima experienţă cu el, am putut să ţip, să pun muzică şi să arunc cu pietre în el fără ca el să dispară.

M-am uitat la el noaptea şi nu emite niciun fel de lumină, este doar mai greu de observat. Sunt convins că orice ar fi acest obiect, el este inofensiv. Recunosc că nu am încercat să intru în contact cu el foarte mult de teamă ca nu cumva să reacţioneze. Din cât am putut să văd, nu avea ferestre, uşi sau orice alte componente cum ar fi găuri etc.

Partea de dedesubt a platformei ieşite în afară părea că face condens; era umedă, în timp ce întreaga zonă, inclusiv canionul, era complet uscată.

Uneori au trecut ani între vizitele mele, alteori au trecut doar luni, dar obiectul era mereu acolo.”

Orice ar fi acest obiect, el nu seamănă cu nimic din ce ştim că există pe această planetă. Ar putea fi o navă ascunsă cu şiretenie într-un canion izolat, protejată de un câmp de forţă până când echipajul se întorcea să o revendice? Dar unde este echipajul? S-a amestecat prin mulţimea de pe plaja Bondi, se învârte printre magnaţii industriali din Sidney sau a fost pus sub supraveghere în vasta şi secreta bază americană de cercetare spaţială din deşertul australian - o bază atât de secretă încât până şi prim-ministrul Australiei a recunoscut că ştie foarte puţine despre activitatea de acolo?

O mărturie recentă despre o vizită făcută de o navă spaţială extraterestră o reprezintă fotografiile de la Alberton. Ellis E. Matthews din Alberton, Australia de Sud, mai avea loc pe filmul din aparatul său Paillard Bolex când a ieşit pe veranda casei sale, într-o seară din anul 1967. De unde stătea, a văzut un OZN cam la 1,5 kilometri depărtare şi la 15 - 20 de grade deasupra orizontului. Folosind o diafragmă de 1,9 şi un zoom complet, a făcut poze până i s-a terminat filmul, concentrându-se asupra obiectului - un total de 50 de cadre. Abia după vreo opt luni a dus filmul la developat - la firma Ilford Australia din Oakleigh, statul Victoria. Atât domnul Matthews, cât şi soţia au dat declaraţii autentificate la notar în legătură cu ce au văzut în acea seară pe cer.

Ulterior, domnul Matthews mi-a trimis filmul şi, cu permisiunea dumnealui, am trimis o parte din el la Reţeaua Internaţională de Analiză şi Cercetare a OZN-urilor din New York pentru o analiză detaliată. După efectuarea unui studiu microscopic detaliat, maiorul Colman Vonkeviczky, director de proiect al ICUFON *(Intercontinental UFO Galactic Spacecraft-Research and Analytic Network* - Reţeaua Intercontinentală de Analiză şi Cercetare a Navelor Galactice OZN), a trimis un raport complet, din care redau următoarele concluzii:

1. Obiectul nu poate fi identificat ca fiind un vehicul pământean de natură comercială sau militară. Sistemul propriu de iluminare şi razele de lumină nu pot fi clasificate ca lumini de poziţie, aşa cum sunt ele menţionate în regulamentele internaţionale de aviaţie.
2. Un meteorit sau un satelit nu ar putea sta nemişcat timp de 10 - 18 fracţiuni de secundă şi nu ar putea reda o imagine clară a formei şi configuraţiei sale.
3. Ca tip şi formă, vehiculul aerian fotografiat este întru totul similar cu ceea ce numim în termeni populari o „farfurie zburătoare".

Pozele făcute de domnul Matthews erau color; în cadrele principale, proiectate pe un ecran, obiectul zburător apare ca un disc cu o „cabină" dedesubt. Discul are lumini de jur-împrejur, iar o lumină iese din ceea ce pare a fi o „deschidere" pe „cabină".

Cel mai interesant aspect dintre toate: în această lumină care iese din „deschidere" se vede o siluetă, vag umanoidă ca formă. Comparând primele cadre cu ultimele, se observă că silueta se afla în mişcare.

Aceasta este una dintre cele mai bune serii de fotografii cu OZN-uri care s-au făcut vreodată. Experţii au declarat că sunt autentice, iar credibilitatea domnului Matthews nu a fost niciodată pusă la îndoială. Nu a încercat niciodată să obţină vreun câştig comercial de pe urma remarcabilelor sale fotografii şi nici nu a căutat să-şi facă reclamă. Ce avem pe acest film reprezintă fără îndoială o serie de fotografii autentice cu un OZN, împreună cu o fiinţă care ar putea fi „pilotul".

Acest capitol a fost un amestec de enigme nerezolvate aparent nelegate între ele; un obiect zburător de mici dimensiuni urmăreşte doi adolescenţi care merg cu maşina printr-un orăşel de provincie - anchetatorii se deplasează în zona rurală din Chile unde au fost semnalate OZN-uri şi descoperă un „cosmodrom" - ceva aterizează în regiunea

neprimitoare a Câmpiei Haurake şi lasă în urmă un cerc mare de arbuşti muribunzi, cu lemnul prăjit din interior către exterior din cauza unor radiaţii necunoscute - câţiva elevi împreună cu profesorul lor, dar şi o femeie casnică văd un OZN pe cer în Napier, copiii observând obiectul de la o distanţă suficient de mică pentru a-l putea desena în detaliu - radarele de pe aerodromuri detectează în mod constant OZN-uri.

Dar staţi! OZN-urile nu există! Aşa spune Raportul Condon. Vă amintiţi povestea bondarului. Această creatură stângace, cu trup voluminos şi aripi fragile, este în mod evident şi potrivit tuturor legilor şi regulilor aerodinamicii incapabil să zboare.

Cu toate astea, în binecuvântata lui ignoranţă, bondarul zboară. Până când va reuşi să înţeleagă bine regulile aerodinamicii şi îşi va da seama că încalcă legile, bondarul va continua să zboare.

OZN-urile nu există. E imposibil ca ele să existe. Nu pot fi încadrate în niciuna dintre ramurile ştiinţei umane. Prin urmare, ele nu există.

Între timp, cu fiecare lună care trece, semnalările apariţiei OZN-urilor continuă să se adune. Mii de oameni văd OZN-uri în fiecare an, se apropie de ele, li se face greaţă din cauza lor, unii chiar mor din cauza expunerii la ele.

Să fie negarea oficială a existenţei lor motivată de o neîncredere sinceră? Sau este o acţiune de muşamalizare monumentală, pur şi simplu ni se aruncă praf în ochi?

Dacă Senor Bermudez din Bogota a lăsat în urmă o văduvă şi copii fără tată, poate că vor putea ei să răspundă la aceste întrebări.

21. OOPARTS şi OOPTHS

ÎN 1961, ARHEOLOGII CARE LUCRAU LA COLINA PALATINA din Roma au descoperit o cameră necunoscută. Într-o nişă din această cameră se afla o pictură al cărei subiect era atât de surprinzător încât nicio explicaţie satisfăcătoare nu a putut fi dată.

Pictura?

În centru era ceea ce părea a fi o navă spaţială modernă, de fapt o rachetă. Stătea pe o rampă de lansare, iar de la ea plecau cabluri sau ancore; în spate se afla un zid înalt - după toate aparenţele, un zid blindat. Ivan T. Sanderson, fost ofiţer al serviciului secret britanic de informaţii navale şi distins biolog întreabă: „Ce anume a pictat artistul roman? Era rodul imaginaţiei? Era realitate? Era o previziune a viitorului?" O reproducere a acestei picturi apare în cartea sa „Uninvited Visitors" şi merită să fie analizată cu atenţie.

Ce caută o pictură cu o rachetă spaţială pe peretele unei camere ascunse datând din vremurile antice - *cum a* fost posibil să ajungă acolo? E o întrebare legitimă. Oricât de curios ar părea, s-ar putea să existe mult mai multe legături decât credem între locaşurile de cult şi călătoriile spaţiale.

Nu este o afirmaţie ireverenţioasă; cititorii creştini sau de orice altă religie nu trebuie să se simtă ofensaţi de cele scrise în acest capitol. Nu dorim decât să prezentăm unele aspecte şi teorii care ar putea deschide direcţii fascinante pentru cercetări serioase.

În primul rând, să luăm în considerare un locaş de cult din orice ţară din lume şi să ne gândim că arhitectura religioasă a urmat un anumit tipar încă din vremurile străvechi. Din punct de vedere matematic, arhitectura de

tipul celei în care au fost construite marile catedrale ale Europei, de exemplu, ar reprezenta o adevărată provocare pentru proiectanţii şi constructorii din acea vreme, cu naosurile lor grandioase, structurile impozante, arcadele superbe. Se crede că Chartres, care datează din secolul al XII-lea şi despre care unii spun că reprezintă apogeul arhitecturii religioase, a fost proiectată pe baza principiilor matematicii platoniciene, care exprima armoniile întregului univers. Uitaţi-vă la chipurile frumos sculptate ale regilor şi reginelor de la Chartres, reprezentări neidentificate şi necunoscute, care se uită de sus - cu expresiile lor de supremă nobleţe - la miile de turişti care vin aici în fiecare an. Priviţi cele două clopotniţe ale măreţei catedrale şi comparaţi în minte forma şi proporţiile lor cu cele ale navetei spaţiale Apollo 12.

Uitaţi-vă la orice biserică creştină dintr-o altă perspectivă şi observaţi asemănarea dintre clopotniţa tipică şi o navetă spaţială tipică. Studiaţi picturi cu moscheile islamice, pagodele orientale, templele budiste, locaşurile de cult din India, Thailanda, Orientul Mijlociu - observaţi cum turnurile lor se înalţă către cer, locul unde majoritatea oamenilor crede că se află „raiul". Faceţi abstracţie de diferenţele dintre Occident şi Orient, lăsaţi deoparte detaliile şi încercaţi să vă faceţi în minte o radiografie a structurilor de bază ale turnurilor - observaţi cât de asemănătoare sunt de fapt, dincolo de modelul stâlpilor de rezistenţă, al decoraţiunilor cu capete de animal sau al basoreliefurilor.

Turnul clopotniţei de la catedrala Ivan cel Groaznic din Kremlin, Moscova, văzut dintr-o altă perspectivă, este o rachetă în trei trepte care are în vârf o capsulă semisferică; rachetele cu mai multe trepte, deghizate în turnuri, care împrejmuiesc catedrala Sf. Sofia din Istanbul devin dintr-odată evidente; frumoasele arcade gotice din interiorul catedralei Cologne repetă această formă de

rachetă; pagodele chinezeşti, templele şi monumentele funerare hinduse, clopotniţele armeneşti şi simplele biserici de ţară din toată lumea creştină - toate par să fi fost construite special pentru a imita navele spaţiale.

Dacă acceptăm coincidenţa de formă, rămâne o întrebare - de ce?

Vyacheslav Zaitsev, filolog al Academiei Bieloruse de Ştiinţe, a încercat să răspundă într-o serie de lucrări („Cosmic Reminiscences in Written Relics of the Past", „The Evolution of the Universe and Intelligent Beings"; la acestea se adaugă multe articole publicate în reviste, articole ale căror concluzii au apărut din când în când în revista *Sputnik).* Însă această direcţie de cercetare nu a fost deschisă de Zaitsev; meritul este al lui Nikolai Rynin, prieten şi discipol al lui Konstantin Tsiolkovsky, savantul rus care la începutul acestui secol a stabilit principiile pentru construcţia rachetelor spaţiale.

Acum mai bine de 40 de ani, Rynin atrăgea atenţia asupra concordanţelor din miturile diverselor popoare privind vizitele pe Pământ ale unor fiinţe din alte lumi. În 1959, un alt savant rus, Modest Agrest, considera că multe dintre evenimentele descrise în Biblie erau de fapt referinţe la vizite făcute pe Terra de astronauţi din alte lumi. Trei ani mai târziu, astrofizicianul american Carl Sagan publica o ipoteză similară.

Subliniem că nu există nicio dovadă ştiinţifică în sprijinul teoriei expuse asupra căreia atragem acum atenţia - teorie conform căreia asemănarea dintre arhitectura religioasă şi maşinăriile destinate deplasării în spaţiu nu este o simplă coincidenţă. Pentru o versiune recent publicată şi o actualizare a dovezilor extrase din inscripţii de pe pietre antice, din surse biblice şi din alte scrieri şi artefacte, consultaţi cartea „Chariots of the Gods", scrisă de Erich von Daniken. Acest arheolog elveţian avansează teoria îndrăzneaţă conform căreia originile omului sunt

legate de vizite pe Pământ ale unor fiinţe de pe alte planete, în vremurile antice.

Revenind la arhitectura bisericească: de unde a venit arhetipul - arhetipul care este perpetuat, cu mici variaţii, din vremurile antice până în prezent? Şi care sunt motivele care stau la baza acestei forme a arhetipului?

Conform Scrierilor apocrife, atunci când David s-a urcat la cer, îngerii i-au arătat „imaginea bisericii" care avea să devină arhetipul pentru Templul din Ierusalim. Revenind pe pământ, David a construit din memorie un model al acesteia şi i-a poruncit fiului său Solomon să ridice o Casă a Domnului urmând modelul respectiv. Aşa se crede că a fost conceput Templul din Ierusalim, construit în secolul al X-lea î.Hr.

Zaitsev se întreabă - evident, este o întrebare retorică: „E posibil ca «imaginea bisericii» să fi fost imaginea unei nave spaţiale? Poate că o fiinţă umană a fost convinsă de astronauţi să urce la bordul «maşinii cereşti», unde a văzut sălaşul lui Dumnezeu? O asemenea interpretare a străvechii legende iudaice legate de originea templului lui Solomon pare şi mai credibilă în lumina altor texte, în special a Scrierilor apocrife".

Hinduşii credeau că templele lor erau construite după modelul celor existente în alte lumi, revelat tot de o divinitate. Opera clasică *Ramayana* vorbeşte despre un „car ceresc", un vehicul cu două etaje şi „multe camere şi ferestre" care la lansare „răgea ca un leu", „scotea un sunet cu un singur ton" şi „împrăştia limbi de foc", gonind prin aer până se vedea ca „o cometă pe cer".[7]

O altă sursă, *Mahabharata,* spune că vehiculul era „activat de un fulger înaripat". Opera sanscrită *Samarangana Sutradhara* conţine o descriere detaliată a vehiculului care în operele Veda este numit *vimana.*

[7] Vyscheslav Zaitsev, „Temples and Spaceships", în revista *Sputnik,* septembrie, 1968. (n. a.)

Zaitsev subliniază: „Arhitecturile creştină, iudaică, budistă şi brahmană provin dintr-o singură sursă, un anumit «templu celest» a cărui înfăţişare pe pământ a fost cel mai bine imitată de catedrale”.

Presupunând că nave spaţiale de pe alte planete au aterizat pe Pământ cu multă vreme în urmă, efectul pe care acestea l-au avut asupra omului primitiv nu ar fi fost similar cu cel al „cultelor cargo” din epoca modernă, când aeronave moderne au aterizat în locuri ca Noua Guinee sau Noua Britanie? În acest caz, sosirea aeronavelor a dus la venerarea creaturilor care au venit cu acele nave şi au fost adoptate diferite practici religioase pentru a face ca aeronavele şi încărcătura lor magică să revină pe acele locuri.

Câteva cuvinte despre „cultele cargo”, aşa cum le-au numit antropologii. Considerat a fi apărut pentru prima dată în Fiji în anii 1880, tiparul s-a repetat mereu; un profet se ridică din rândul oamenilor şi proclamă că va veni mântuirea, posibil sub forma unui vapor sau a unei aeronave încărcate cu tot felul de lucruri - de la frigidere până la alimente conservate. Profetul porunceşte îndeplinirea anumitor ritualuri şi chiar a unor activităţi cum ar fi construirea unui depozit, reproducerea unei piste de aterizare sau a unui debarcader. În esenţă, toate aceste culte sunt probabil încercări primitive de a pune în mişcare toate mecanismele sociale necesare pentru a face faţă unei situaţii de conflict cultural - impunerea a ceea ce este modern şi „civilizat” asupra a ceea ce este vechi şi „barbar” - totul sub masca unei noi religii.

Am putea presupune că în vremurile antice au venit pe această planetă nave din altă lume (sau alte lumi?), care au adus cu ele fiinţe ciudate şi lucruri ciudate - dar extrem de utile. Poate că navele au plecat, dar poate că unele au rămas; poate că unele au rămas pe orbită, iar unii oameni de pe această planetă, recunoscuţi pentru

inteligenţa lor sau pentru calităţile de conducători superioare în comparaţie cu ceilalţi membri ai grupului, au fost îmbarcaţi pe navele spaţiale şi li s-au oferit daruri - li s-au dat instrucţiuni legate de tehnologia simplă, cum ar fi inventarea roţii, canalele de irigaţii, tehnici mai bune de a lucra piatra sau metalul şi aşa mai departe.

În mod sigur, avem motive să credem că ceva de genul acesta s-a întâmplat acum aproximativ 15 000 de ani.

Pentru că aproximativ în acea perioadă omul a început să progreseze rapid şi să se descurce mult mai bine cu sine însuşi şi cu mediul înconjurător, un fapt care nu a fost niciodată explicat în mod satisfăcător. Atunci, fără niciun motiv evident, omul a început să dezvolte noi tehnici, de pildă să despice oasele pentru a crea unelte, deşi până atunci utilizase aceleaşi tehnici timp de aproape un milion de ani.

Pentru biologi omul este o adevărată enigmă, este foarte diferit de rudele sale cele mai apropiate, maimuţele antropoide, dacă ar fi să acceptăm teoria evoluţiei emisă de Darwin. Dintre primate, studii recente arată că omul are 312 caracteristici unice şi exclusive, pe care nu le posedă niciun alt primat. Din motive necunoscute, omul a evoluat într-un ritm care, comparat cu ritmurile de evoluţie ale altor animale de pe această planetă, nu poate fi descris decât ca unul fantastic de rapid. Se ştie că procesul evolutiv este extrem de lent, imperceptibil în decursul a câtorva sute de generaţii. Cea mai mare realizare evolutivă a omului a fost să-şi dezvolte creierul de la o capacitate de 400 de centimetri cubi (valoare stabilită pe baza celor mai vechi cranii de maimuţe antropoide care au fost descoperite) la o capacitate de 1 300 de centimetri cubi, în decursul a un milion de ani - ceea ce înseamnă foarte puţin în termeni evolutivi. Pe de altă parte, a fost nevoie de circa 30 de milioane de ani pentru ca primatele să-şi dezvolte o mână cu un deget opozabil, lucru care

- potrivit evoluţioniştilor - l-a făcut pe om superior în cadrul rasei din care face parte.

Doi scriitori americani, Otto Binder şi Max Flindt, au emis recent o teorie care susţine că singurul răspuns posibil este că în vremurile străvechi au venit pe planeta noastră fiinţe inteligente dintr-o altă lume şi că aceste fiinţe, printr-un efort conştient, au creat pe Pământ o rasă de oameni, fie din altruism, fie pentru a face un experiment biologic. Dacă oamenii spaţiului au fost aici, să fi plecat ei cu adevărat? Să fi fost prezenţa lor cea care a dat naştere mitului cvasiuniversal al originii rasiale, coborârea „din stele" sau „din cer" a unor fiinţe superioare? Să fi călcat picioarele lor pe munţii înverziţi ai Angliei?

Chestiunea experimentelor biologice o lăsăm pe seama biologilor. Dar analizaţi dovezile voi înşivă - şi veţi declanşa o avalanşă! Pentru o cercetare fructuoasă, vă sugerăm următoarele domenii de investigaţie:

- mituri şi legende;
- lucrările religioase clasice din toate ţările locuite din vechime - în special India, China, Sumeria, Babilonul, Egiptul; o nouă analiză a sistemelor „secrete" de cunoaştere, religioase şi ştiinţifice, inclusiv scrieri legate de alchimie, astronomie, cărţile secrete ale ordinelor masonice şi ale rosicrucienilor şi sistemul predat în timpurile moderne de către Gurdjieff; arhitectura religioasă;
- prezenţa „inexplicabilă" a ceea ce Ivan Sanderson
- numeşte OOPARTS *(Out Of Place Artefacts* - artefacte stranii) şi OOPTHS *(Out Of Place Things*- lucruri stranii).

În acest capitol, vom analiza câteva dintre cele mai importante „obiecte stranii".

În 1965, un arheolog chinez a publicat un raport în care îşi prezenta ipoteza potrivit căreia planeta noastră ar fi fost vizitată de fiinţe din spaţiu cu 12 000 de ani în urmă. Principalele sale dovezi proveneau din peşterile din munţii Bajan-Kara-Ula, situaţi la graniţa dintre Tibet şi China. În aceste peşteri au fost descoperite în jur de 700 de discuri din piatră acoperite cu desene şi scrieri misterioase. Fiecare disc are în centru o gaură din care porneşte în spirală un şanţ dublu. Chiar şi în prezent, peşterile sunt locuite de oameni din triburile Ham şi Dropa - oameni plăpânzi, de doar 1,20 metri înălţime, care sfidează clasificarea etnică. Discurile au fost datate ca fiind de acum câteva mii de ani.

Când într-un final scrierile au fost descifrate, una dintre hieroglife, probabil săpată în piatră de un străvechi membru al tribului Ham, spunea aşa: „Oamenii Dropa au coborât din cer cu planoarele lor. Bărbaţii, femeile şi copiii noştri s-au ascuns în peşteri de zece ori înainte de răsăritul soarelui. Când într-un sfârşit au înţeles limbajul semnelor folosit de oamenii Dropa, şi-au dat seama că nou-veniţii avea intenţii paşnice..."

Discurile au fost curăţate de toate particulele pietroase aderente şi au fost trimise la Moscova pentru a fi analizate. Acolo, oamenii de ştiinţă au făcut două descoperiri surprinzătoare: discurile conţineau o cantitate mare de cobalt şi alte metale şi vibrau într-un ritm ciudat, ca şi cum ar fi avut o sarcină electrică sau ar fi făcut parte dintr-un circuit electric.

Arta primitivă - desene din peşteri, figurine de lut - oferă cercetătorului numeroase materiale pentru a demonstra posibilitatea ca vizitatorii spaţiali să fi fost aici cu multă vreme în urmă. O pictură pe piatră descoperită lângă oraşul Fergana, în Uzbekistan, înfăţişează ceea ce pare a fi un astronaut; acum 4 000 de ani, un artist din Alpii elveţieni a desenat un om cu o cască spaţială;

am menţionat deja pictura murală înfăţişând o rachetă dintr-o nişă a unei camere secrete aflată într-o veche biserică romană; într-o frescă din Mănăstirea Dechany, în Iugoslavia, apar îngeri zburând în interiorul unor maşini care se aseamănă foarte mult cu navetele spaţiale moderne; ceva similar unei navete spaţiale apare pe o icoană din secolul al XVII-lea; de asemenea, tabloul cu învierea Domnului nostru Iisus Hristos, de la Academia Teologică din Moscova, care reprezintă Casa Domnului.

Arheologii japonezi au descoperit în mai multe situri *dogu* - figurine de lut - de umanoizi îmbrăcaţi în costume spaţiale ciudate, cu căşti care le acoperă în întregime capul. Pe căşti sunt reprezentări ale unui gen de ochelari cu fante, filtre de respirat, antene, aparate auditive şi chiar dispozitive pentru vederea pe timp de noapte.

Picturi pe piatră înfăţişând „oameni spaţiali" au fost descoperite în Sahara, Australia, Asia Centrală sovietică şi în alte părţi ale Lumii Vechi şi Noi. Există atât de multe desene şi sculpturi de genul acesta, încât ele au devenit cunoscute drept „cărţile de vizită ale călătorilor în spaţiu".

Dacă ne referim la OOPARTS (artefacte stranii) prin comparaţie cu reprezentările de pe pereţii din piatră şi cele de pe figurine, primele sunt „obiecte confecţionate sau obiecte artificiale despre care se spune că au fost găsite *înăuntrul* straturilor intacte şi masive de piatră, exact aşa cum sunt găsite fosilele animalelor şi plantelor".[8] Printre cele mai surprinzătoare artefacte care au ieşit la lumină se numără următoarele: cuiele de oţel cu cap plat descoperite într-o carieră de gresie din Scoţia; firele subţiri de aur găsite în interiorul unui bloc de calcar dintr-o carieră din nordul Angliei; un vas metalic în formă de clopot descoperit în interiorul unei pietre din Dorchester, Anglia, metalul conţinând o mare cantitate de argint; şi

[8] Ivan T. Sanderson, „Uninvited Visitors", Cowles, 1967. (n. a.)

o mare varietate de obiecte găsite în interiorul unor bulgări de cărbune (cu o vechime de cel puţin 12 milioane de ani), printre care un superb lanţ din aur, lucrat cu măiestrie, pe care doamna Culp din Illinois l-a găsit în anul 1891, când o bucată de cărbune pe care voia să o pună în sobă s-a rupt în două. Un alt mister este un obiect aflat în Muzeul din Salzburg, Austria - un cub perfect dintr-un aliaj meteoritic fier-nichel, de aproximativ 5 cm pătraţi, încercuit de un şanţ adânc trasat cu precizie, despre care se crede că ar fi fost *prelucrat,* a fost găsit într-un bloc de cărbune cu o vechime de 12 - 26 de milioane de ani. Un inginer german, angajat pentru a construi sistemul de canalizare al oraşului Bagdad, a descoperit pe un raft prăfuit din muzeul local, printre obiecte etichetate drept „obiecte ritualice", nişte „pietre" care datau de acum 10 00 de ani. Despre aceste „pietre" nu se ştia decât că proveneau din perioada dinastiei sasanide. Inginerul a adăugat o informaţie: „pietrele" erau de fapt baterii.

Printre obiectele stranii se numără şi un model remarcabil al sistemului solar, care datează din timpuri străvechi şi a fost recuperat de pe fundul mării; în acest model, mişcările planetelor şi ale sateliţilor lor în jurul soarelui sunt efectuate cu mare precizie prin învârtirea unei manivele; măiestria cu care a fost realizat şi materialele folosite fac imposibilă construcţia în vremurile noastre a unui asemenea dispozitiv incredibil. De unde veneau cunoştinţele astronomice detaliate? Şi de unde venea tehnologia necesară construirii unui asemenea model?

22. Navă spaţială sau punct de reper?

ÎN 1908, ÎN TUNGUSKA A AVUT LOC O EXPLOZIE CATASTROFALĂ. Această explozie a lăsat o cicatrice pe suprafaţa Pământului, a distrus 400 de mile pătrate de pădure şi a doborât 80 de milioane de copaci. Locuitorii din zonă au declarat că înainte de explozie au văzut pe cer o minge enormă de foc care semăna cu o cometă. După eveniment, savanţii au examinat craterul, însă nu au găsit nicio masă de natură meteoritică, doar fragmente mici de metal care erau împrăştiate peste tot; unele rapoarte indică prezenţa unor urme de aliaj metalic. În ultimii ani, oamenii de ştiinţă ruşi au reluat cercetările în zonă şi au raportat urme de radioactivitate. S-o fi luat natura razna - din nou? Nu cred. Acela era un OZN care n-a plecat, a rămas pe loc.

Mulţi ani mai târziu, la Moscova, a fost dată publicităţii următoarea ştire:

> Un mister vechi de 50 de ani a provocat disensiuni majore printre savanţii ruşi de renume din domeniul cercetării spaţiale. Ei nu se pot pune de acord în privinţa unei teorii conform căreia „marele meteorit siberian" care a căzut în pădurile îndepărtate pe data de 30 iunie 1908 era de fapt o navă spaţială de pe altă planetă.
>
> O expediţie rusească se află în desfăşurare în acea zonă şi măsoară nivelul radiaţiilor.
>
> Trei oameni de ştiinţă sovietici, profesorii Korkarkin, Krinov şi Fesenkov, cred că obiectul era „probabil" un meteorit, însă preferă să fie precauţi

şi să utilizeze cuvântul „fenomen". Profesorii Alexander Kasentsev şi B. Lepunov insistă că trebuie să fi fost o rachetă sau o navă spaţială de pe Marte.

Kasentsev a dat publicităţii câteva detalii legate de teoria sa privind nava spaţială, după ce a acumulat dovezi ani de zile.

Cert este că în acea zi de iunie locuitorii zonei Jenisaci din Siberia au văzut pe cer o minge de foc gigantică. Apoi o explozie colosală a devastat aproape 400 de mile pătrate de pădure. Undele de şoc au fost simţite până în Anglia.

Savanţii, care căutau în zadar un crater sau urme ale unui meteorit, au descoperit că în centrul zonei de explozie doar vârfurile copacilor fuseseră retezate. Însă teoria referitoare la un meteorit s-a menţinut până la explozia bombei atomice de la Hiroshima.

Imediat după război, Kasentsev a indicat că există similitudini între devastarea de la Hiroshima şi cea din Siberia, sugerând că „meteoritul" fusese de fapt o explozie atomică la o înălţime de doi kilometri şi jumătate.

În 1951, Kasentsev şi Lepunov au dezvoltat teoria conform căreia un vehicul atomic autopropulsat a explodat încercând să aterizeze.

Expediţiile din zona respectivă nu au reuşit să găsească vreo dovadă a prezenţei meteoritului, iar controversa s-a aprins din nou.

Manotskov, un expert rus în aerodinamică, s-a alăturat adepţilor teoriei care susţine prezenţa unei „nave spaţiale". El declară că „mingea de foc" siberiană s-a dezintegrat pe măsură ce se apropia de Pământ, astfel încât viteza ei finală era în jur de doi kilometri (1,24 mile) pe secundă, în comparaţie cu viteza obişnuită a unui

meteorit, care este de 30 până la 60 de kilometri (18-37 de mile) pe secundă.

1. Distanţa ortodromică dintre punctul (G) şi punctul (H) este egală cu 347,2 mile marine sau minute de arc. Reciproca armonică a acestei valori este 288 sau de două ori viteza luminii. Dacă dublăm valoarea, obţinem 6944 (695), reciproca vitezei luminii.
2. Distanţa ortodromică dintre punctul (C) şi punctul (H) este egală cu 411,635 mile marine sau minute de arc. Dacă ridicăm această valoare la pătrat, obţinem 16944 (1695). Cercetările ulterioare au demonstrat că această valoare este asociată cu factorii de acceleraţie gravitaţională şi cu masa.

CHEIA MATEMATICĂ A DIAGRAMEI CARE ARATĂ RELAŢIA DINTRE EXPLOZIA DE LA TUNGUSKA ŞI REŢEAUA OZN

A, B, C, D = secţiune polară a reţelei OZN, aşa cum a fost publicată în „Harmonic 33". Fiecare dintre aceste puncte este o poziţie aeriană majoră din sistemul reţelei.

E = polul reţelei OZN
F = polul nord geografic
G = intersecţia longitudinii de 90° a reţelei cu latitudinea de 60°55,8' a exploziei de la Tunguska
H = poziţia exploziei de la Tunguska, latitudine 60°55,8'/longitudine estică 101°57'
C = poziţia antenei principale pe longitudine 90765°8,88'

HARTA 9

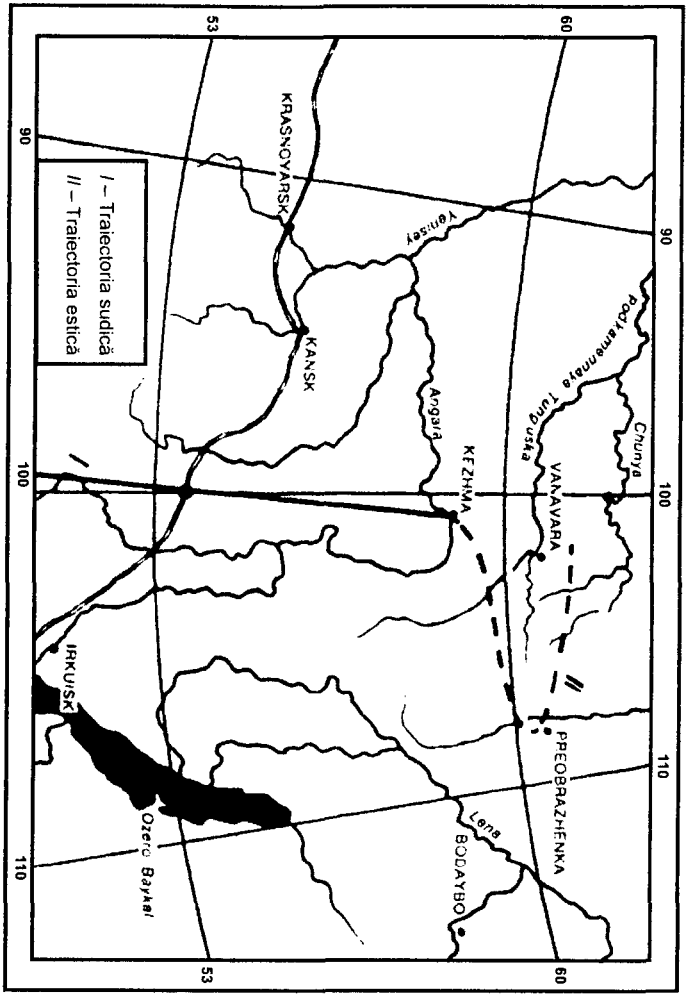

O hartă care trasează traiectoria vizitatorului spaţial. Tiparul este caracteristic mai mult pentru un aparat teleghidat decât pentru un corp ceresc. „/" indică traiectoria „sudică", iar „//" indică traiectoria „estică".

DIAGRAMA 17

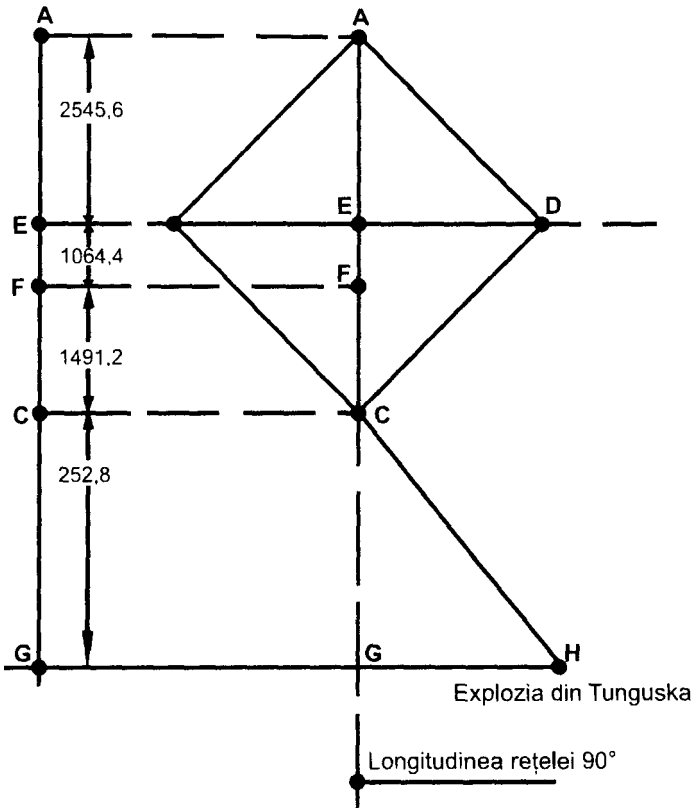

Diagramă care ilustrează relaţia dintre explozia de la Tunguska şi secţiunea polară a reţelei OZN. Nu este reprezentată la scară!

Secanta unghiului de latitudine al punctului de explozie (60°55,8') este egală cu:
2,0581 (20581) armonică,
(20581 x 2) la pătrat este egal cu 16943,
1695 armonică (16944 în ulterioare).

Un aspect interesant care apare pe hartă este traiectoria reală a „obiectului" exploziei - numit de obicei „meteorit". Dacă fenomenul ar fi fost unul normal, adică un meteorit, aşa cum a presupus majoritatea savanţilor, atunci ar fi trebuit să aibă ca traiectorie o curbă parabolică. Însă obiectul care a lăsat la Tunguska o cicatrice adâncă în pământ nu prezenta o simetrie de acest fel. El a ignorat complet toate principiile de bază privind pătrunderea obiectelor în atmosfera terestră; a ignorat complet legile fizicii.

În primul rând, s-a apropiat dintr-o direcţie sudică şi când a ajuns la o latitudine de aproximativ 58°, s-a decis brusc să-şi schimbe cursul; a virat către est şi s-a deplasat aşa aproximativ 30 de kilometri, apoi şi-a schimbat din nou direcţia, executând o întoarcere bruscă spre vest-nord-vest, chiar înainte de impactul care, într-o secundă, a ras de pe faţa Pământului milioane de copaci aflaţi în acea zonă împădurită.

Un obiect natural - un meteorit sau orice altceva - care ar fi respectat legile cunoscute nu ar fi putut să urmeze o asemenea traiectorie. Rămâne o singură concluzie logică: obiectul, oricare ar fi fost el, se afla sub controlul unei fiinţe inteligente, iar punctul de impact nu a fost unul întâmplător - a fost hotărât dinainte sau precalculat cu atenţie. Acest lucru mă face să deduc că ceea ce a zburat deasupra Siberiei în acea zi, cu multă vreme în urmă, a fost fie o navă spaţială care a proiectat ceva în reţea în acel punct bine determinat, fie o rachetă controlată care a fost detonată în acea zonă cu un scop precis.

Dacă obiectul a fost într-adevăr o navă spaţială care s-a prăbuşit accidental, putem să înţelegem situaţia până la un punct. Dar dacă obiectul a fost o rachetă teleghidată, apare imediat o altă întrebare: de ce?

Să fi fost din cauză că sistemul urma să fie reactivat şi era necesar să se marcheze un reper în funcţie de care

aveau să fie luate toate masuratorile? În acest caz, explozia de la Tunguska ar fi fost cauzata de aşezarea unui punct de reper colosal în vederea cercetarilor ulterioare. Din acest loc, orice alt punct de pe suprafata Pamantului putea fi calculat prin mijloace electronice.

În Rusia există oameni de ştiintă care spun ca explozia din 1908 de langa Tunguska a fost de origine atomica, iar eu sunt intru totul de acord cu ei. Intrebarea cea mare este: cat va mai dura pana cand ruşii işi vor da seama de ce a avut loc explozia?

Ştire aparuta în ziarul *Western Leader* din Auckland pe data 17 martie 1970:

OZNsau...?

Pe data de 30 iunie 1908, la Tunguska, în taigaua ruseasca, a avut loc o catastrofa misterioasă; conform agenţiei de presa Novosti, abia acum s-a sugerat o teorie plauzibila pentru a o explica.

Albert Zolotov, un inginer fizician, şi-a petrecut mulţi ani studiind articolele noi legate de meteoritul Tunguska şi a analizat locul catastrofei, ridicand probe şi realizând fotografii.

De curand, a fost publicata cartea lui Zolotov pe acest subiect. „Corpul spatial de la Tunguska", scrie autorul, „nu putea fi o cometă, un roi de particule sau un nor de praf stelar, dupa cum nu putea fi niciun meteorit obişnuit din fier, piatra sau gheaţă".

Zolotov sustine ca „a fost o explozie nucleară la o altitudine de 4,5 - 6,5 kilometri deasupra taigalei a unui corp spatial cu o lungime de 45 - 70 de metri care se deplasa cu o viteza de 3 700 - 7 250 de kilometri pe ora".

23. Ruapehu erupe

O SERIE DE BĂTĂI PE ACOPERIŞ ASEMĂNĂTOARE cu zgomotul făcut de grindină a fost primul indiciu că ceva nu era în ordine pentru locuitorii uneia dintre clădirile aflate pe versantul muntelui Ruapehu.

Zgomotul a început la exact 25 de minute după miezul nopţii, într-o noapte răcoroasă şi mohorâtă, pe 21 iunie 1969.

Curând a devenit evident că nu era vorba despre o ploaie cu grindină. Bucăţile care cădeau erau pietre şi sfărâmături de la craterul acum activ al lui Ruapehu, învăluit de nori groşi, la mii de picioare înălţime. Gâlgâitul a milioane de galoane de apă sulfuroasă în lacul craterului nu mai avea efect liniştitor; „bătrânul" hotărâse că trebuia să tuşească puternic ca să îndepărteze materialul abraziv care i se cuibărise în gâtlej şi ameninţa să-i blocheze traheea.

Ruapehu a „tuşit"! O ploaie de pietre şi de sfărâmături a căzut în jurul lui; după câteva ore s-a calmat. Uriaşul a fost cuprins de o stare de somnolenţă şi a adormit din nou. Criza trecuse.

Erupţia acestui vulcan, aflat în centrul Insulei de Nord a Noii Zeelande, fusese cu totul neaşteptată. Aparatele electronice instalate de oamenii de ştiinţă pe vârful vulcanului nu emiseseră niciun avertisment - activitatea fusese prea bruscă.

Cu tot respectul cuvenit celor implicaţi în vulcanologie din Departamentul de Cercetare Industrială şi Ştiinţifică din Noua Zeelandă, voi repeta ceva ce am subliniat înainte. Un studiu asupra relaţiilor armonice dintre poziţia geometrică a Pământului şi poziţia Soarelui la momentul erupţiei vulcanice ar scoate la iveală descoperiri importante şi ar deschide calea către un sistem de studiu complet nou.

Un program complet, bazat pe data, ora şi relaţiile geometrice dintre Pământ şi Soare, îi va permite unui om de ştiinţă, sau unui profan cunoscător în ale matematicii, să calculeze cu maximă precizie ora la care ar trebui să ne aşteptăm la activitate vulcanică. Prin această metodă pot fi prezise perioada în care s-ar putea desfăşura activitatea precum şi gradul de intensitate al acesteia, conform armonicelor implicate.

Sunt conştient că oamenii de ştiinţă vor trata cu dispreţ afirmaţiile de genul acesta venite din partea unui simplu profan cum sunt eu. Vulcanologii şi-au creat propria ramură a ştiinţei în decursul multor ani, iar acum vin eu, un necunoscut impertinent care îndrăzneşte să zdruncine preţiosul morman de date.

Domnilor, vă prezint scuzele mele! Nu sunt un anarhist care se ridică împotriva ştiinţei. Dacă vă clatin un pic barca, procedez astfel doar pentru a-i scutura puţin pe unii dintre intelectuali. De altfel, nu sunt interesat în mod deosebit de studiul vulcanilor - am destule multe alte lucruri care să mă intereseze în alte domenii. Însă vă recomand ca măcar unul dintre voi, vulcanologii din lumea asta, să-şi dea osteneala să verifice ideile mele cu ajutorul unui computer. Dacă teoria mea se va dovedi corectă, atunci se pot pune bazele unui program extins care să deschidă calea către o ramură a ştiinţei complet revitalizată.

Să calculăm relaţia armonică a latitudinii Soarelui la momentul erupţiei, pe 21 iunie 1969.

Relaţiile armonice pentru lumină şi gravitaţie se găsesc în toată seria de tabele matematice bazate pe măsurători unghiulare. Aceste armonice sunt piatra de temelie a universului şi sunt singurele valori care au astfel de interrelaţii. Cine a spus că Dumnezeu a făcut universul potrivit legilor geometriei a fost un om cu o înţelegere profundă a caracterului fundamental al Naturii.

I-am provocat pe savanţi să caute orice alte valori în afară de cele calculate de mine pentru lumină şi gravitaţie, apoi să încerce să găsească relaţii similare în acele tabele. Până acum, din câte ştiu eu, nimeni nu a reuşit să demonstreze validitatea altor armonice.

Analiza relaţiilor geometrice din timpul erupţiei este următoarea:

latitudinea şi longitudinea punctului activ de sub Muntele Ruapehu:

39,28371° latitudine sudică/175,558333^{0} longitudine estică.

Valoarea de latitudine 39,28371 este asociată armonic cu câmpul magnetic rezultant al Pământului:

3928,371 linii de forţă pe inch geodezic pătrat,

Soarele trecea pe deasupra următoarei poziţii de pe suprafaţa Pământului:

23,44° latitudine nordică/7,219166° longitudine vestică.

La acest moment, poziţia Soarelui ar fi fost:

4116,3621 minute de arc depărtare faţă de Polul B al reţelei.

Pătratul lui 4116,3621 este egal cu:

16944444 armonică (masa şi gravitaţia).

Distanţa ortodromică dintre poziţia Soarelui şi punctul activ de sub Ruapehu era de:

590335,72 secunde de arc.

Reciproca acestei valori este egală cu:

1694 (169444 armonică) (masa şi gravitaţia).

Distanţa ortodromică dintre latitudinea Soarelui şi latitudinea punctului activ de sub Ruapehu era de:

62,72371°.

Logaritmul secantei de 62,72371° este:

0,33888.

Această valoare împărţită la 2 este egală cu:

0,16944 armonică (masa şi gravitaţia).

Toate valorile sunt calculate cu ajutorul computerului.

Din nou, emit teoria conform căreia orice activitate vulcanică este cauzată de un dezechilibru geometric al armonicelor universale care formează lumea noastră fizică.

Acum, savanţii se pot certa între ei pe acest subiect. Voi fi mulţumit dacă măcar îi vor acorda teoriei mele o şansă şi vor face verificări independente.

24. Un nou Stonehenge în Australia

PÂNĂ DE CURÂND, S-A CREZUT CĂ VASTELE REGIUNI periferice ale Australiei sunt un deşert nisipos, arid, bătut de vânturi şi lipsit de orice urmă de civilizaţie. O descoperire întâmplătoare din 1953 avea să schimbe acest concept şi să demonstreze lumii întregi că într-o anumită perioadă, cea pe care aborigenii o numesc *dreamtime* (vârsta de aur a omenirii), o rasă extrem de avansată şi de mult uitată a înălţat acolo construcţii care ar putea avea o importanţă ştiinţifică deosebită.

Dovada fusese ascunsă sub nisip timp de secole şi a fost scoasă la lumină doar pentru că o echipă de cercetare din zilele noastre a considerat necesar să se aventureze în zonă pentru a analiza secretele atomului. Încă de la primele bombe atomice lansate la Hiroshima şi Nagasaki pentru a pune capăt celui de-al Doilea Război Mondial, omenirea a încercat să descopere tot ce se putea şti despre structura materiei.

După o serie de teste efectuate cu succes pe Insula Monte Bello de o echipă de savanţi condusă de Sir William Penny, s-a decis să se stabilească un loc permanent pentru teste în partea de sud a Australiei Centrale.

Persoana aleasă pentru a găsi şi a inspecta zona era un om obişnuit cu astfel de operaţiuni, un om pe nume Len Beadell. Îşi petrecuse multe luni în expediţii de cercetare desfăşurate în regiunile periferice ale Australiei, aşa că a fost considerat omul cel mai potrivit pentru această misiune. Călătoria în interiorul continentului a fost o adevărată aventură, iar Beadell a descris-o excelent în volumul „Blast The Bush". publicat în anul 1967.

Locul ales iniţial se numea *Emu* şi este inutil să mai spun că cele două coordonate pe care era poziţionat turnul pentru bombe fuseseră alese în aşa fel încât se creau anumite armonice ale luminii care provocau dezintegrarea atomică a materialului radioactiv amplasat pe turn.

În timp ce se pregăteau primele teste, s-a decis să se trimită o echipă de cercetare care să inspecteze o zonă permanentă undeva mai la sud, mult mai aproape de linia de cale ferată transaustraliană. Din nou, Len Beadell şi-a condus echipa restrânsă prin sălbăticia deşertului, îmbarcaţi în maşinile lor de teren, pentru a croi drum către această nouă poziţie. Cu ocazia acestei călătorii, el a devenit primul om din vremurile moderne care a văzut rămăşiţele unei civilizaţii antice pe continentul australian.

Citisem cartea lui Beadell cu câţiva ani înainte şi o pusesem deoparte, cu gândul să efectuez ceva mai târziu o serie de cercetări pe baza informaţiilor oferite de el. În timpul uneia dintre călătoriile mele în Australia, am văzut câteva fotografii cu zona respectivă.

Această informaţie mi-a atras atenţia imediat asupra acelui loc izolat din deşert. După ce m-am întors în Noua Zeelandă, am efectuat mai multe calcule şi am hotărât să-1 contactez cât mai repede pe domnul Beadell pentru a obţine informaţii precise. Cu permisiunea lui, citez din cartea pe care a scris-o: „Aproape toţi aveau aparate de fotografiat color, iar eu aveam unul alb-negru, aşa că se făceau constant fotografii pentru a imortaliza călătoria. Niciunul dintre noi nu ştia că urma să facem cea mai surprinzătoare descoperire pe care am făcut-o vreodată într-una dintre expediţiile noastre trecute, prezente sau viitoare, o descoperire care avea să ofere material din belşug pentru aparatele noastre de fotografiat".

Convoiul de maşini de teren ajunsese pe o limbă de pământ argilos şi impermeabil, cuibărită între dunele de nisip; în timp ce colegii lui se fâţâiau cu vehiculele încoace

şi încolo, bucuroşi să se afle pe o suprafaţă plană după ore întregi de luptă cu dunele de nisip, Len Beadell s-a hotărât să exploreze puţin de unul singur, în linişte:

„Înainte de a porni, am scanat rapid panta abruptă şi stâncoasă din partea de vest, ca să-mi dau seama cum puteam să ies de pe solul argilos. Platoul mic aflat dincolo de pantă era cu aproximativ doi metri mai înalt decât nivelul solului pe care ne aflam. Presărat ici şi colo cu arbori din familia Casuarina, părea un loc foarte plăcut. Undeva mai la sud de locul în care mă aflam eu, şisturile argiloase păreau să se fi despărţit pentru a forma o câmpie înclinată care putea fi folosită ca rampă, aşa că am demarat şi am virat într-acolo, pentru a fi la baza ei atunci când ceilalţi aveau să vină după mine. Când mi-au observat mişcarea, au început să vină către mine, aşa că am început ascensiunea pe stratul de şisturi.

În momentul în care am ajuns din nou cu maşina pe teren plat, am văzut-o, întinsă de-a curmezişul drumului pe o suprafaţă de cel puţin 60 de metri, de ambele părţi. Era un fel de gard din ţăruşi înfipţi din doi în doi metri, făcuţi din bucăţi de şist. Cuprins de emoţie, am oprit maşina şi-am sărit din cabină. Aflându-se într-o zonă atât de izolată, nu putea fi decât un străvechi loc pentru ceremonii al aborigenilor, construit de acei nomazi primitivi ai Epocii de Piatră, într-o îndepărtată vârstă de aur a omenirii. Noi eram cu siguranţă primii oameni albi care priveau muţi de uimire acel loc, abia îndrăznind să respirăm, pentru a păstra atmosfera intactă şi pentru a prelungi la maximum amintirea acestui moment spectaculos.

Ceilalţi urcaseră cu maşinile panta pietroasă şi se opriseră, întrebându-se pentru o fracţiune de secundă care era problema, asta până în momentul în care au văzut cu ochii lor despre ce era vorba. Ştiam cu toţii, fără să spunem un cuvânt, că descoperirea avea să dea naştere la o mulţime de speculaţii şi de teorii şi că aveam să ne amintim multă vreme această scenă. Împinşi de curiozitate, ne-am aventurat înainte pe jos, încet şi cu băgare de seamă, de parcă am fi călcat pe ouă...

Era imposibil de spus cam cât de vechi erau ţăruşii, însă trebuie să fi fost destul de vechi, căci erau erodaţi la bază, sub acţiunea apelor termale de suprafaţă şi a curenţilor de vânt din zona argiloasă care îi izbiseră în mod constant cu nisip.

Zona avea o lungime de aproximativ 120 de metri, linia principală fiind orientată câteva grade către nord-vest. Bucăţile cenuşii de şisturi impermeabile ieşeau afară din sol până la o înălţime de un metru; judecând după cele câteva bucăţi care erau înclinate sau căzuseră, păreau să fie băgate în pământ până la o adâncime de aproximativ 30 de centimetri. Fiecare bucată era comparabilă cu celelalte, măsura circa 10 centimetri pe 7,5 centimetri, avea formă perfect dreptunghiulară şi o axă longitudinală perfect dreaptă. Erau în jur de 60 de ţăruşi fixaţi din doi în doi metri. În afară de ţăruşi, existau nişte pâlcuri care aduceau vag a căpiţe de fân, fiecare fiind alcătuit dintr-un „stâlp" central din şist cu aproximativ 12 bucăţi de şist înclinate spre el, cele din interior rezemându-se de centru şi părând a-l susţine; pâlcurile formau un cerc cu diametrul de un metru şi aveau o înălţime de un metru. La o analiză mai atentă, păreau să nu fie amplasate întâmplător. Am numărat şase astfel de

pâlcuri, câte unul plasat la cele două capete ale liniei principale, unul în centru şi unul la câţiva metri depărtare, oarecum izolat; celelalte două erau la nivelul platoului, unul la est, celălalt la vest. Unul dintre acestea se înălţa cam la 15 metri spre vest de extremitatea sudică, dar se afla pe un soclu natural din piatră, cu 2,5 metri mai înalt decât celelalte pâlcuri; pâlcul pe care noi l-am considerat principal era cel construit cam la 20 de metri către vest de extremitatea nordică."

La momentul acestei descoperiri uimitoare, Beadell a efectuat o analiză sumară a locului pentru a-i înregistra poziţia, ca să ştie ce le spune birocraţilor de acasă, când avea să revină în lumea civilizată; exact de această informaţie aveam eu nevoie pentru a investiga de ce străvechea construcţie fusese ridicată tocmai în acea zonă îndepărtată. Len crezuse că toată lucrarea fusese făcută de o comunitate aborigenă cu mult timp în urmă, iar la momentul descoperirii nu existau alte dovezi care să sugereze altceva. Nicio altă explicaţie nu se potrivea cu informaţiile cunoscute.

Fotografiile care mi-au fost arătate au schimbat complet această explicaţie.

În anii care trecuseră de la descoperirea iniţială, fie din cauza intemperiilor vremii, fie din cauza curiozităţii nesfârşite a omului, nisipul de pe un colţ a platoului a fost dat la o parte şi a scos la iveală o mică porţiune a lucrării de piatră care probabil stătuse ascunsă vreme de secole.

Fotografiile arătau în detalii surprinzătoare o porţiune mică de suprafaţă pavată. Pietrele din pavaj erau mari, dreptunghiulare şi aveau o grosime de câţiva centimetri. Erau extrem de precis tăiate şi erau perfect îmbinate într-un tipar mozaicat. Se vedea clar că nicio rasă primitivă nu putea să construiască un asemenea loc.

Instrumentele necesare pentru o asemenea operaţiune indicau prezenţa în acea zonă şi în acea perioadă a unei civilizaţii mult mai avansate. O descoperire de o aşa natură ar fi fost mai plauzibilă în Grecia sau în Roma, nicidecum în regiunile îndepărtate ale Australiei.

Domnul Beadell a descris platoul ca fiind cu doi metri mai sus decât zona argiloasă şi avea într-o parte un fel de rampă naturală pe care urcase el cu maşina de teren. Acest lucru sugerează faptul că platforma de piatră de sub nisip era doar partea de sus a unei construcţii care avea cel puţin câteva picioare înălţime. Rampa putea să fie ceea ce mai rămăsese dintr-un şir de trepte.

Cu puţin timp în urmă, domnul Beadell a condus cu succes o altă echipă în zona sitului „Stonehenge", înarmaţi cu camere video şi alte echipamente care să-i ajute să adune mai multe informaţii necesare în vederea cercetării noastre. Aş fi vrut să fi putut face şi eu parte din această echipă, însă obligaţiile mele faţă de compania aeriană m-au obligat să rămân în Noua Zeelandă.

Când am discutat la telefon despre descoperire, mi-a spus că rătăcise datele de la primele cercetări, dar că avea să traseze din nou poziţia construcţiei pe hărţile lui şi o să-mi trimită un set de coordonate de longitudine şi latitudine care să aibă o marjă de eroare de un minut de arc. S-a ţinut de cuvânt şi mi-a trimis datele în aceeaşi zi.

Eram curios din pricină că situl „Stonehenge" nu era foarte departe de locul ales pentru testul atomic. Descoperisem de mult natura geometrică a bombei, lucru care a fost verificat din surse ştiinţifice după publicarea concluziilor mele.

În publicaţiile mele anterioare prezentasem un set de armonice care părea să corespundă coordonatelor geometrice ale locului ales pentru detonarea bombei. Pe măsură ce timpul trecea şi îmi parveneau noi informaţii, rezultatele iniţiale au început să mă nemulţumească, aşa că

am decis să fac o altă serie de calcule. Când credeam că găsisem combinaţia cea mai plauzibilă, am primit prin poştă o hartă extrem de precisă de la unul dintre cititorii mei, hartă care m-a determinat să verific încă o dată rezultatele.

Acum cred că au fost folosite următoarele coordonate geometrice:

latitudine sudică: 28°41'54,35"/longitudine estică: 132°22'12".

DIAGRAMA 18

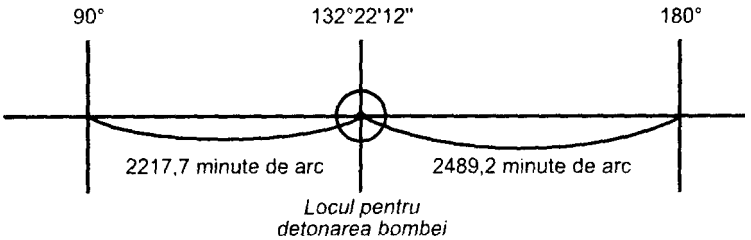

Zona aleasă pentru testul cu bombă atomică - EMU - Australia

Informaţii din cartea „Blast The Bush" scrisă de Len Beadell

Zona aleasă pentru testele cu bombă, conform referinţelor de pe hartă:

28°41'54,35" S/132°22'12" E

Latitudinea zonei pentru testul cu bombă:	28,6984305°
Egal cu:	286984305 armonică
Rădăcina pătrată:	169406 armonică

Distanta fată de meridianul de 90°	= 2217,7 minute de arc (ortodromică)
Distanta fată de meridianul de 180°	= 2489,2 minute de arc (ortodromică)
Total	= 4706,9 minute de arc
(4706,9 x 6 X6)	= 169448,4 armonică.

În cercetările mele recente am descoperit relaţia armonică dintre viteza luminii şi gravitaţie. Indicaţia este că geometrica luminii se modifică odată cu poziţia latitudinii în conjuncţie cu accelerarea gravitaţiei. (Acest fenomen va fi demonstrat în lucrările viitoare.)

Conform celor mai recente tabele referitoare la lumină şi gravitaţie:

armonica luminii (gravitaţia) la 28°41'54,35"	= 143551 minute pe secundă de reţea
dublul vitezei luminii (2C)	= 287102
rădăcina pătrată	= 169440845 (16944) armonică.

În fiecare caz, armonicele geometrice indică o relaţie apropiată cu valoarea unificată de 16944. Dacă s-ar efectua o analiză prin satelit a poziţiei sitului şi dacă tabelele cu valorile luminii şi gravitaţiei ar fi corectate prin intermediul unui program computerizat, cred că s-ar obţine o potrivire exactă.

Se ştie acum că armonica 16944 reprezintă veriga de legătură între câmpul magnetic al Pământului, viteza luminii şi acceleraţia gravitaţională.

Publicaţii ulterioare au indicat că majoritatea testelor atomice s-au desfăşurat într-un loc numit Maralinga - destinaţia lui Beadell în expediţia lui sudică. Armonicele concentrate în jurul acestei poziţii s-au dovedit extrem de interesante. Harta completă a Australiei arată că poziţia zonei Maralinga este:

30°09" sud/131°35' est.

Distanta ortodromică fată de Polul B din sudul reţelei s-a dovedit a fi de 3 240 de minute de arc.

Armonica 324 este egală cu jumătate din armonica 648.

Rădăcina pătrată a lui 648 este egală cu 25,455844.

Armonica 25455844 este asociată câmpului magnetic al Pământului, aşa cum s-a demonstrat în alte secţiuni ale cărţii.

Dacă armonica 324 este redusă prin împărţire la 6 (de 6 ori), armonica rezultantă este 6944444, care reprezintă reciproca vitezei luminii.

Situl „Stonehenge" nu avea legătură cu dezintegrarea materiei, însă întrucât se afla în apropierea punctului geometric necesar pentru a face posibilă această metodă de distrugere, se poate să fi fost asociat cu armonicele luminii. De asemenea, e posibil ca străvechea construcţie să aibă un înţeles ştiinţific foarte important pentru noi.

Coordonatele poziţiei furnizate de Beadell erau:

latitudine sudică 28°58'/longitudine estică 132°00'.

Dacă aplicăm aceste valori fără alte corecţii, atunci:

28°58' latitudine este egal cu:

28,9666°.

Dacă reducem armonica împărţind la 6, obţinem:

4,82777.

Rădăcina pătrată a armonicei 482777 este:

6948221 armonică; aceasta, cu mici corecţii, ar fi egală cu reciproca vitezei luminii.

Valoarea longitudinală, raportată la distanţa ortodromică faţă de meridianul de 180°, este corelată cu armonicele gravitaţionale pe care le-am descoperit în cercetările ulterioare. (Valoarea este 2502,35.) De asemenea, meridianul de 132° se află la o distanţă de 2 880 de minute de arc faţă de meridianul de 180°. Armonica 288 este egală cu 2C, adică dublul vitezei luminii.

Este posibil ca în viitor această zonă să fie analizată cu echipament electronic adecvat, pentru a se vedea dacă există ceva ascuns sub pământ. Poate că situl Stonehenge ne oferă doar un indiciu despre comorile care zac sub pământ, aşteptând să fie descoperite.

Să sperăm că în viitorul apropiat vom avea despre platforma de piatră mult mai multe informaţii, care ne vor ajuta să elucidăm acest mister. Sunt atât de multe dovezi de acest gen care sunt descoperite acum încât ar fi necesare mai multe vieţi pentru a duce la bun sfârşit toate cercetările. Avem nevoie de oameni de ştiinţă entuziaşti, care să se dedice unor astfel de descoperiri şi care să fie lăsaţi să-şi facă publice toate concluziile.

HARTA 10

Această hartă a fost făcută inițial de Len Beadell în timpul cercetării zonei pentru un test cu bombă atomică. Este marcată poziția relativă a „Stonehenge-ului aborigen" descoperit din întâmplare.

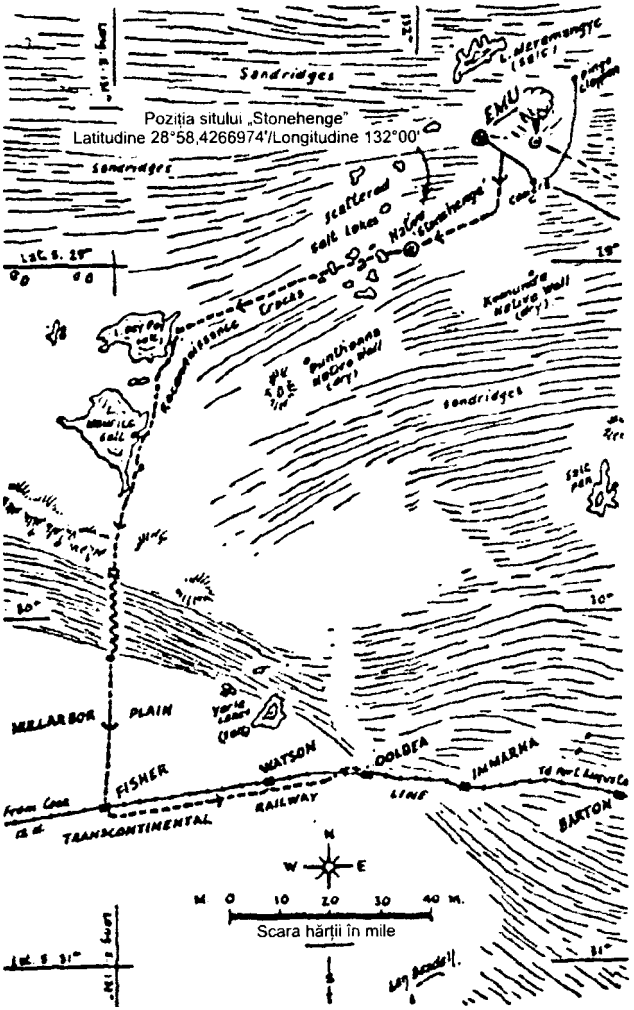

HARTA 11

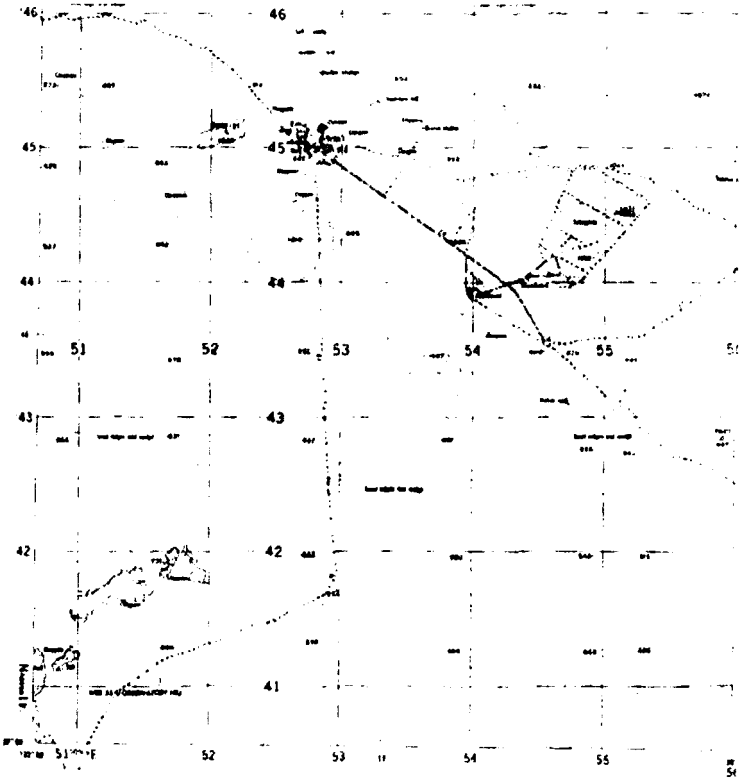

EMU: locul testului cu bombă atomică

FOTOCOPIA 3

Aceste fotografii înfăţişează dalele de piatră scoase la lumină pe platforma sitului Stonehenge descoperit de Beadell. Cutia de chibrituri aflată în colţul din stânga al pietrei deplasate ne ajută să estimăm dimensiunea. Este evident că această construcţie nu a fost ridicată de o rasă primitivă.

25. Organizarea unui miracol

CÂND CIVILIZAŢIA MODERNĂ, DIN LIPSA UNEI ALTE sintagme mai bune, şi-a pus pentru prima dată amprenta asupra junglelor încâlcite din Noua Guinee, ea a dat naştere în mod necugetat unor noi religii.

Oamenii triburilor primitive i-au întâlnit pe primii reprezentanţi ai lumii din afară, de multe ori graţie avionului. Mulţi misionari au ajuns în teritoriile indigene la bordul avioanelor; pentru nivelul de înţelegere al băştinaşilor, aceştia erau fiinţe superioare care coborau din nori cu nişte vehicule, se dădeau jos din ele şi împărţeau daruri şi leacuri.

Aceste fiinţe albe ciudate, cu puterile lor superioare, cu hainele lor neobişnuite, cu beneficiile lor materiale, erau ca nişte zei.

Aşa au luat naştere credinţele care au ajuns să fie cunoscute sub numele de „cult cargo".

Când au fost aduşi cu avionul primii misionari, băştinaşii cuprinşi de admiraţie din diferite regiuni ale Noii Guinee au tăiat drumuri grosolane prin junglă, au agăţat zdrenţe ca manşe de vânt[9] şi au început să îngâne incantaţii religioase, sperând să-i ispitească pe zei să mai vină la ei. Fără îndoială, triburile rivale au adoptat credinţe religioase distincte; un trib spunea sus şi tare că zeul era înalt de doi metri, avea părul roşu şi o barbă lungă; pentru rivalii lor de pe celălalt mal al râului, zeul era o fiinţă mică şi durdulie, îmbrăcată în pantaloni largi de culoare kaki şi cu ochelari la ochi. Nimeni nu ar fi acceptat de bună voie că zeul este intangibil, că e o forţă cu caracteristici care se manifestă identic pentru toate formele de viaţă din univers,

[9] Manşă de vânt/mânecă de vânt - dispozitiv pentru indicarea direcţiei şi intensităţii vântului, (n. t.)

că este forţa creatoare omniprezentă care se află în toate lucrurile materiale şi că toate fiinţele sunt celule din giganticul corp al zeului.

„Voi sunteţi zei!", a spus Hristos. Suntem cu toţii manifestări ale Creatorului. La rândul nostru, şi noi putem crea, într-o anumită măsură. Când vom înţelege întru totul forţa creatoare şi când vom învăţa să o aplicăm, vom putea să înfăptuim ceea ce acum numim miracole. Iisus Hristos a insistat asupra faptului că oamenii vor putea să imite într-o bună zi miracolele făcute de el. Fiecare dintre noi îl are pe Dumnezeu înlăuntrul său - un Dumnezeu care încearcă din răsputeri să iasă la iveală. Înainte de a putea face miracole, va trebui să învăţăm să respectăm învăţăturile marilor lideri religioşi care au trăit de-a lungul timpului - Dumnezeu este Lumină, acesta este adevărul fundamental. Căci fiecare fărâmă de substanţă materială din univers este construită pornind de la o anume combinaţie de lungimi de undă ale forţei creatoare, pe care noi o numim lumină. Dumnezeu este Lumină - Lumina este Dumnezeu. Sper să demonstrez acest adevăr cu ajutorul ecuaţiilor câmpului unificat, ecuaţii derivate din studiul reţelei OZN care înconjoară această planetă.

În alte secţiuni am încercat să prezint unele dintre posibilele relaţii care există între fenomenele OZN şi anumite pasaje din Biblie. Aceste asocieri nu au fost ignorate de alţi cercetători în domeniul OZN-urilor; similitudinile dintre anumite descrieri biblice şi semnalările moderne ale apariţiei OZN-urilor sunt prea evidente pentru a fi trecute cu vederea. Repet, alţi scriitori au arătat că susţin teoria conform căreia multe aspecte din religiile moderne îşi au originea în vizitele pe această planetă ale unor fiinţe superioare care au venit din spaţiu, în timpurile străvechi. Creştinismul, de exemplu, a evoluat din religii mai vechi care, la rândul lor, au fost rezultatul cultelor cargo? Există foarte multe dovezi care sugerează că această

ipoteză ar putea fi validă - fără a denigra în vreun fel fundamentul credinţelor religioase la care aderăm. Dimpotrivă, o analiză a dovezilor, departe de a eroda principiile religioase de bază, ar putea să le susţină, să ne mărească încrederea în adevărul lor fundamental. În acest capitol vom arunca o privire asupra unora dintre aceste dovezi şi asupra câtorva dintre teoriile care au fost emise în ultima vreme.

Este aproape inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, un cercetător în domeniul OZN-urilor să nu se simtă atras să exploreze legăturile dintre fenomenele OZN şi religie. Te-ai putea mulţumi ştiind doar că aceste legături există; însă încercarea de a încuraja această idee la alţi cercetători este un teren minat. Oameni din diferite rase, crezuri şi culturi au ajuns să creadă nestrămutat în existenţa unui fel de mântuitor personal. În lume există în jur de 4 000 de religii diferite; adepţii oricăreia dintre aceste religii vor face absolut orice pentru a le demonstra adepţilor celorlalte 3 999 că sunt îndrumaţi greşit, că nu cred în adevăratul Dumnezeu şi că nu vor avea parte de mântuire. În ultimii aproximativ 2 000 de ani, schismele din cadrul Bisericii Creştine au dus la multe războaie sângeroase. Acolo unde puterea de convingere şi argumentele nu au reuşit să-i facă pe adepţii unei religii să se convertească de la o religie la alta, a fost folosită forţa - aproape ca un lucru de la sine înţeles... Ce clică jalnică şi dezbinată formăm!

Ne învârtim de colo-colo ca nişte nebuni, căutând frenetic ceva care este, a fost şi va fi mereu chiar sub ochii noştri - adevărul simplu că suntem una cu Creatorul; acesta este înţelesul din spatele unor truisme precum: „egalitatea tuturor oamenilor", „toţi oamenii sunt fraţi" şi aşa mai departe, întrucât, fiind celule printre nenumărate alte celule, suntem cu toţii aspecte ale Domnului, Dumnezeu suntem Noi, Noi suntem Lumină.

Când vom învăţa să folosim legile armoniei care impregnează toată Creaţia, atunci vom fi liberi să creăm ceea ce este acum de neatins. Noi deţinem cheia către propria noastră mântuire - nu un personaj din Vechiul Testament care se uită de sus la noi, împărţind pedepse şi recompense după cum crede el de cuviinţă.

Conştiinţa, legile cauzei şi efectului, învăţăturile fraţilor din spaţiu mai avansaţi decât noi - acestea sunt călăuzele noastre.

Chiar dacă voi nu credeţi, eu cred toate aceste lucruri pentru că dovezile pe care le-am studiat îmi spun că ele sunt adevărate. Poate că mă condamnaţi pentru aceste convingeri, poate credeţi că sunt un blasfemator sau chiar mai rău. Poate că nu voi afla niciodată dacă *toate* convingerile mele sunt adevărate sau nu; chiar şi aşa, trebuie să fiu sincer cu mine însumi şi să trag concluziile pe baza dovezilor pe care le am. De un lucru sunt sigur: „El" nu a creat un univers populat doar de sicofanţi şi de linguşitori; dacă „El" ar fi făcut acest lucru, cu siguranţă s-ar fi plictisit de mult de noi.

Când am început să scriu prima carte, am ezitat foarte mult dacă să includ sau nu referinţe legate de religie; de fapt, am fost avertizat să nu o fac. Am fost asigurat că cititorii s-ar simţi ofensaţi şi, prin urmare, cartea mea va fi pusă la zid. Nu neg că există riscul de a ofensa, dar cu siguranţă nu aceasta este intenţia mea. Ce sper eu să realizez este acelaşi lucru pe care încearcă să-l facă un prieten care vrea să-şi trezească tovarăşul căzut în amorţeală. Dacă voi reuşi să scot din amorţeală câţiva oameni, chiar dacă acest lucru ar însemna să provoc dispute şi controverse, atunci îmi voi fi atins scopul.

Barry H. Downing este un preot şi teolog care are şi o diplomă în domeniul fizicii. Când am dat peste cartea lui intitulată „The Bible and Flying Saucers" (Biblia şi OZN-urile), am fost surprins pe bună dreptate. Cartea sa, destul de respectuoasă în ciuda nemulţumirilor pe care

le-ar putea stârni titlul, pune sub semnul întrebării însuşi fundamentul învăţăturilor religioase formale şi reinterpretează Biblia prin prisma ştiinţei moderne.

Această carte a fost cea care mi-a reaprins interesul de a studia posibilele legături dintre fenomenele OZN şi secţiuni din Biblie.

Consideram că eu avusesem un ton oarecum polemic atunci când am scris despre acest subiect. Domnul Downing este mult mai direct şi utilizează argumente ştiinţifice pentru a demonstra că majoritatea întâmplărilor miraculoase relatate în Biblie au legătură cu vizite pe această planetă ale unor fiinţe din spaţiu - o rasă superioară care a fost trimisă aici pentru a încerca să-i înveţe pe pământeni cum să trăiască în armonie cu universul, în loc să-şi ducă existenţa în condiţii care provocau haos şi distrugere.

Dacă unele aspecte prezentate de mine au stârnit mici adieri în vântul schimbării, Downing a produs o adevărată tornadă. În cartea sa, el discută majoritatea miracolelor clasice din Biblie despre care alţi cercetători din domeniul OZN-urilor consideră că ar avea legătură cu intervenţia unor fiinţe din spaţiu. Printre aceste evenimente se numără: înălţarea la Cer, scara lui Iacob, ridicarea la cer a profetului Ilie într-un vârtej de vânt şi experienţele lui Ezechiel. Pasajul biblic care descrie roţile de foc pe care le-a văzut Ezechiel într-o viziune este poate cel mai interesant; relatarea prezintă asemănări cu multe descrieri moderne ale OZN-urilor, inclusiv cu pasageri la bord. Am să vă las să studiaţi singuri aceste aspecte; s-au publicat multe cărţi pe acest subiect.

Pe mine m-a interesat în mod deosebit felul în care domnul Downing explică Exodul. Acum câteva luni, am fost sfătuit să verific toate poziţiile geografice cu semnificaţie religioasă unde avuseseră loc întâmplări miraculoase sau altfel de evenimente, din timpurile biblice până

în vremurile noastre, pentru a stabili dacă, din punct de vedere armonic, poziţia geografică avea vreo legătură directă cu incidentele respective.

Am efectuat într-adevăr o verificare aproximativă pentru câteva locuri, inclusiv pentru Lourdes şi Fatima. Am descoperit, de exemplu, că toate valorile matematice încorporate în poziţia geometrică a Betleemului duceau invariabil la unitate. Alte descoperiri m-au convins că poziţiile geografice erau într-adevăr asociate cu anumite evenimente şi manifestări. Am fost de acord că ar fi mai bine ca întreg subiectul să fie dezvoltat într-o lucrare ulterioară, după ce vom fi stabilit existenţa armonicelor geometrice care leagă lumea fizică, aşa cum o cunoaştem noi, de lumile mai puţin tangibile la care se ajunge prin manipularea armonică a frecvenţelor luminii şi gravitaţiei.

În orice caz, după ce-am citit interpretarea lui Downing privind Exodul, interesul mi-a fost suscitat şi am hotărât să localizez poziţia geometrică din Marea de Stuf sau Marea Roşie (Reed Sea/Red Sea) unde s-au închis apele în urma trecerii israeliţilor, după fuga lor din Egipt. Era posibil să găsim dovezi care să arate că apele mării au fost despărţite de un câmp de forţe antigravitaţional care le-a permis israeliţilor să traverseze pe uscat? Să citǎm un pasaj din cartea lui Downing:

> Biblia povesteşte că „după ce a lăsat faraon pe popor să plece... Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustiu, spre Marea Roşie”, *Exodul 13:17,18.* Ce anume se spune prin „Dumnezeu i-a condus pe israeliţi?” Iată un posibil răspuns: „Domnul” mergea înaintea lor (a israeliţilor) ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua, şi noaptea; stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului

în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopţii *(Exodul 13:21,22).* Cu ajutorul unui obiect zburător neidentificat, Dumnezeu i-a condus pe israeliţi din Egipt către Marea Roşie.

Ce legătură există între acest OZN biblic şi OZN-urile moderne? OZN-urile moderne prezintă uneori un efect Corona, sub forma unei aureole albe asemănătoare cu un nor. De asemenea, OZN-urile moderne strălucesc de obicei în întuneric, aşa cum pare să fi făcut şi „stâlpul de foc" din Biblie. Însă întrebarea dificilă se referă la semnificaţia termenului ebraic pentru „stâlp". De fapt, există două cuvinte ebraice care au fost traduse ca „stâlp" în RSV (Revised Standard Version - versiunea standard revizuită a bibliei engleze): „ammud" şi „mazzebah". În acest pasaj este folosit cuvântul „ammud", care poate să însemne o coloană cilindrică; prin urmare, implicaţia pare să fie că acest OZN arăta ca o coloană cilindrică (de înălţime nespecificată), ca un nor în timpul zilei, dar vizibil noaptea... Dacă Biblia descrie un OZN care apare ca o coloană cilindrică asemănătoare unui nor ziua şi ca o coloană cilindrică strălucitoare noaptea, atunci descrierea acestui OZN corespunde cu o clasă de OZN-uri moderne care au fost semnalate frecvent. Uneori aceste OZN-uri cilindrice sau asemănătoare unui „stâlp" par să fie un fel de „navă-mamă" pentru farfuriile zburătoare, care par mai mici decât stâlpii din care provin.

Acest OZN i-a condus în mod voit pe israeliţi la Marea Roşie, lucru de-a dreptul nesăbuit, fiindcă armata egipteană se apropia, iar asta însemna că evreii erau practic prinşi între armata faraonului şi apele mării. Biblia spune că faraonul a crezut că israeliţii s-au „rătăcit prin ţară; îi închide pustiul"

(Exodul 14:3). Faraonul şi armata lui au pornit masacrul, iar „stâlpul" s-a dovedit a fi o călăuză nepricepută, *asta dacă nu cumva fiinţele care controlau OZN-ului nu au ştiut dinainte ce avea să se întâmple la Marea Roşie.*

Textul sugerează că un fel de OZN, aflat sub propriul său control, i-a condus pe israeliţi afară din Egipt către Marea Roşie, iar când armata faraonului i-a ajuns din urmă, OZN-ul s-a mutat din faţa în spatele oastei israeliţilor şi a ţinut cele două tabere militare separate în timpul nopţii. Prima fază a operaţiunii a fost să-i conducă pe israeliţi către mare; faza a doua a fost ca OZN-ul să ţină cele două tabere separate până la căderea nopţii. Acum începe faza a treia: „Moise şi-a întins mâna spre mare. Domnul a pus marea în mişcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea şi apele s-au despărţit în două" *(Exodul 14:21).*

Am analizat aceste fragmente din cartea lui Downing având lângă mine o hartă achiziţionată recent de la *National Geographic Magazine,* hartă care ilustra „teritoriile din Biblie astăzi". (A se vedea harta 12.)

Pe hartă este marcat traseul tradiţional al israeliţilor în fuga lor din faţa egiptenilor. Primul lucru care te frapează este traiectoria neobişnuită pe care s-au deplasat israeliţii, având în vedere că armata faraonului era pe urmele lor. Întâi s-au îndreptat către sud-sud-est, de la Raamses la Succoth; apoi, dintr-un motiv inexplicabil, au făcut cale întoarsă şi-au luat-o către nord, spre punctul de unde au traversat Marea Roşie sau Marea de Stuf. Pare ciudat ca „Domnul" să-i conducă pe israeliţi într-o posibilă capcană de acest gen, când ar fi putut să urmeze o rută sigură, pe uscat, către sud-est, şi să ajungă într-un final pe partea estică a Golfului Suez.

În plus, acest traseu ar fi fost mult mai scurt - dacă nu cumva, aşa cum comentează domnul Downing, „fiinţele care controlau OZN-ul nu au ştiut dinainte ce avea să se întâmple la Marea Roşie". Şi eu cred că aşa au stat lucrurile. Dacă „stâlpul de nor" era de fapt un OZN cilindric, atunci fiinţele inteligente care îl controlau trebuiau să-i ducă pe israeliţi în singurul loc din zonă unde puteau să însceneze un miracol de neuitat şi să distrugă armata faraonului.

Trebuia aleasă o poziţie geografică unde existau toate coordonatele armonice necesare pentru a se crea un câmp de forţe care să facă posibilă înfăptuirea pretinsului miracol. Şi întrucât noi, în secolul al XX-lea, nu suntem în stare să reproducem o asemenea ispravă, ceea ce s-a întâmplat atunci rămâne un miracol.

Potrivit spuselor lui Downing, la momentul „despărţirii apelor" OZN-ul ocupa o poziţie în spatele israeliţilor, care se aflau atunci pe ţărmul de vest al Mării de Stuf. Pe baza acestui fapt, putem presupune că vehiculul cilindric se afla cam la jumătate de milă de coasta vestică.

Am verificat pe hartă coordonatele pentru această zonă şi am descoperit că traversarea de la vest la est a avut loc în apropierea latitudinii nordice de 31 de grade.

HARTA 12

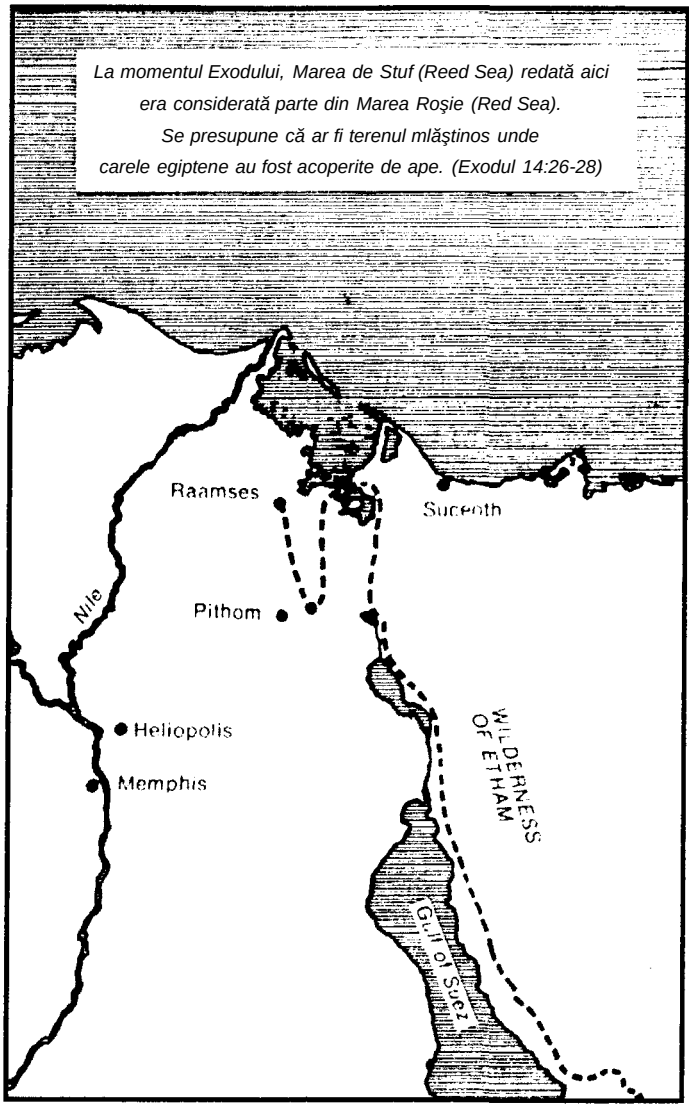

Prin amabilitatea *National Geographic Magazine*

Era un început promiţător, întrucât acest unghi de latitudine este egal cu 1 860 de minute de arc. Logaritmul lui 1 860 este 2 695, care este o valoare armonică derivată din ecuaţia unificată. În publicaţiile mele iniţiale am folosit această latitudine; acum, când am mai multe dovezi, înclin să cred că latitudinea de 30°59'00,426" este mai aproape de adevăr. Distanţa faţă de Polul Nord ar fi atunci de 59,0165 grade. Reciproca armonică a acestei valori este 169444. Cercetările efectuate până acum au arătat că această armonică este asociată cu masa şi gravitaţia.

Longitudinea estimată este de 32°11'45,1165", care diferă cu doar câteva secunde de calculele iniţiale, adică 32,195866 grade. Dacă această armonică este mărită prin înmulţirea cu 6, după cum urmează:

(32,195866 x 6 x 6 x 6) = 6954307 armonică,

atunci reciproca vitezei luminii este evidentă.

Acum cred că din această poziţie a fost creat un câmp de forţe trapezoidal, care a fost concentrat asupra porţiunii de apă aflate la est de israeliţi.

Pentru ca apele să se poată despărţi, ar fi fost necesar să se producă un asemenea câmp de forţă de-a lungul paralelei; în felul acesta, apele ar fi fost forţate să se retragă şi s-ar fi format o fâşie de uscat pe unde israeliţii puteau să treacă şi să ajungă pe coasta de est.

Intensitatea câmpului ar fi putut să fie modificată după dorinţă, iar frecvenţele necesare pentru a interacţiona cu apa ar fi fost folosite în primul rând pentru a despărţi apele mării şi a le permite israeliţilor să treacă.

Odată ajunşi în siguranţă pe ţărmul estic, câmpul putea fi intensificat, astfel încât atunci când egiptenii încercau să traverseze să fie doborâţi împreună cu carele lor de forţele gravitaţionale îndreptate asupra lor, blocându-i la jumătatea fâşiei de uscat create în albia mării. La momentul potrivit, câmpul de forţe era retras, iar apa revenea la locul

ei, înecând armata faraonului şi distrugându-i maşinile de luptă.

Vântul dinspre est pe care israeliţii l-au simţit bătându-le în faţă toată noaptea ar putea fi explicat prin faptul că OZN-ul se afla în spatele lor. Câmpul de forţe ar fi avut cu siguranţă efecte atmosferice care ar fi dus la deplasarea unor mase de aer. OZN-ul ar fi fost punctul central pentru mişcarea acestor mase de aer; teoretic, un vânt dinspre est şi unul dinspre vest vor converge în punctul central al câmpului de forţe trapezoidal. Israeliţii simţeau doar vântul dinspre est, întrucât OZN-ul era în spatele lor, adică la vest. Dacă ar exista însemnări, poate am afla că armata faraonului simţea un vânt puternic suflând din spate.

Oare un Dumnezeu impenetrabil, dar atotputernic a făcut marea să se despartă? Sau nişte fiinţe extrem de avansate au înfăptuit pentru noi un „miracol" ştiinţific, ştiind că într-o bună zi vom fi capabili să analizăm informaţiile şi să înţelegem cum fusese creat acest miracol? Miracolul a fost înfăptuit cu măiestrie; poate chiar s-a vrut să fie unul pe care rasa umană să nu-1 uite niciodată. Un Dumnezeu drept ar fi distrus o armată întreagă într-un mod atât de înspăimântător? Nu cred. Însă o rasă superioară ar fi putut să facă acest lucru, dacă acţiunea ar fi servit scopurilor urmărite, oricare ar fi fost acestea.

DIAGRAMA 19

EXODUL

Organizarea unui miracol

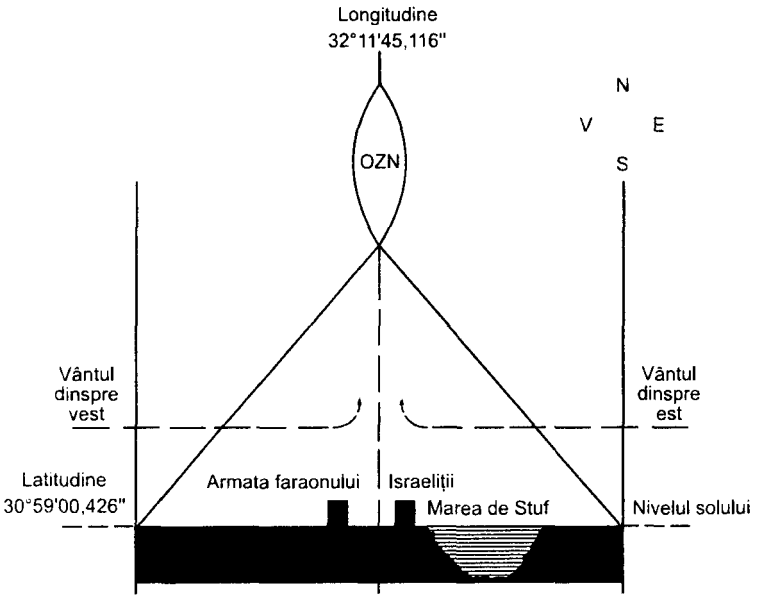

26. Un omuleţ misterios

ERA UN OM MIC, PLĂPÂND, CU O GREUTATE DE NUMAI 45 de kilograme. Venise în Statele Unite în 1912 de undeva de lângă Riga, în Letonia, unde se născuse la o fermă din districtul Metei.

Aproape ca şi cum s-ar fi îndreptat spre un punct anume de pe hartă, a trecut prin California, Texas şi Florida. S-a deplasat apoi către sud, aproape de vârful peninsulei Florida, chiar la marginea ţinuturilor mlăştinoase Everglades. S-a stabilit acolo, pe unde trece acum autostrada americană nr. 1, cam la 40 de kilometri de Miami, şi a dus o viaţă de pustnic.

Se numea Edward Leedskalnin.

Până a închis ochii, pe 7 decembrie 1951, a trăit singur şi neştiut de nimeni; a conceput şi a dus la bun sfârşit proiectul unei construcţii colosale, cum lumea nu mai văzuse niciodată. A lucrat singur, folosind unelte simple şi scripeţi. Oamenii de ştiinţă de astăzi recunosc că sunt încă uimiţi; acest om a mutat pietre mari cioplite din coral, a ridicat blocuri masive de piatră, a construit edificii fantastice, inclusiv un obelisc cântărind mai bine de 28 de tone, şi a făcut totul de unul singur, fără ajutorul vreunei maşinării.

La bătrâneţe, letonul afirma următoarele:

„Am descoperit secretele piramidelor, am aflat cum au reuşit egiptenii şi constructorii antici din Peru, Yucatan şi Asia, doar cu unelte primitive, să ridice şi să aşeze la locul lor blocuri de piatră care cântăreau câteva tone."

Carrol A. Lake, un colonel din trupele de geniu ale Statelor Unite, scria despre minunile construite de Leedskalnin: „Leedskalnin a demonstrat, pentru ca toată lumea să înţeleagă astăzi, că ştia secretele de construcţie ale

anticilor. El a extras din cariere şi a ridicat, singur şi fără maşinării moderne, pietre care cântăreau de două ori mai mult decât cel mai mare bloc de piatră din Marea Piramidă. În total, a cioplit şi amplasat peste 1 000 de tone de piatră de coral, cea mai mare realizare a unui singur om din toată istoria omenirii. Este una dintre marile minuni ale lumii, alături de piramidele din Egipt, monumentul Stonehenge din Anglia, legendarul Templu al lui Jupiter de la Baalbek, lângă Damasc, Siria, şi misterioasele statui de piatră din Insula Paştelui".

Era normal ca acest genist din armată să asocieze Castelul de Coral, aşa cum este el cunoscut miilor de turişti care-l vizitează în fiecare an, cu minunile lumii antice pe care le-a menţionat. Sunt motive întemeiate să credem că Baalbek şi Gizeh sunt locuri de pe această planetă caracterizate de condiţii fizice neobişnuite. De asemenea, am observat că există o conexiune evidentă între aceste locuri şi reţeaua energetică ce înconjoară Pământul; şi Stonehenge se încadrează în această reţea.

Nimeni nu l-a văzut pe Leedskalnin cum muncea în perioada în care era preocupat de construcţiile sale în anii 1920. El a construit un zid din dale de piatră, fiecare cântărind câteva tone şi ridicându-se până la o înălţime de 2,5 metri, în jurul unei curţi. În interiorul acestui zid, a ridicat un turn cu două etaje, la parterul căruia şi-a stabilit atelierul şi un depozit. Etajul l-a folosit pe post de locuinţă.

Însă, pe baza uneltelor simple pe care le-a lăsat în urmă, s-au putut face anumite presupuneri legate de metodele sale de lucru. Se pare că introducea în piatră un cablu la câţiva metri adâncime, cu ajutorul unui ţăruş de oţel, ataşând celălalt capăt al cablului la un aparat pe care-l mişca înainte şi înapoi într-o mişcare ca de fierăstrău, până când se făcea o tăietură de adâncimea cablului introdus în piatră. Făcea apoi o a doua tăietură în acelaşi

mod, la o distanţă determinată de dimensiunea dalei de care avea nevoie. În continuare, săpa între cele două tăieturi un canal de câteva picioare adâncime şi fixa în el un rând de dălţi late; bătând cu ciocanul în fiecare daltă, blocul sfârşea prin a se desprinde de roca de bază. Cu ajutorul unui trepied format din buşteni şi al unui troliu, înfăşura blocul de piatră într-o frânghie şi, puţin câte puţin, îl ridica de la pământ folosind pârghii şi pene. Se spune că, folosind un ansamblu de scripeţi de concepţie proprie, plus nişte cilindri, reuşea să amplaseze dala în poziţia ei finală.

Când vine însă vorba de mişcarea unor blocuri de piatră care cântăreau până la 35 de tone, e clar că această explicaţie nu e satisfăcătoare. Iată ce spune un scriitor american, Vincent H. Gaddis: „Ce nu înţeleg inginerii este cum reuşeau dispozitive de acest gen şi cu asemenea dimensiuni să susţină greutăţile imense pe care Ed le ridica pe distanţe mari sau pe care le poziţiona vertical. Nu există nicio îndoială că a folosit anumite principii de ridicare a greutăţilor care rămân un secret şi astăzi”.

Leedskalnin a lucrat la proiectul său vreme de 25 de ani. Castelul de Coral se întinde pe o suprafaţă de cinci hectare. Există un turn care conţine 160 de tone de piatră de coral şi este alcătuit din blocuri de piatră cântărind câte nouă tone. Zidurile masive ale turnului ascund piese de mobilier şi obiecte mobile de-a dreptul fantastice, inclusiv un pat care poate fi ridicat până în tavan. Există balansoare făcute din piatră care cântăresc mii de kilograme, dar sunt echilibrate cu atâta fineţe încât se mişcă la cea mai mică atingere. Semicercuri mari împodobesc zidurile din grădină, ziduri care se ridică la o înălţime de şase metri; tot acolo se află şi un obelisc de 28,5 tone care se înalţă către cer. De asemenea, există un telescop polar sculptat în piatră de coral, cu o înălţime de opt metri şi o greutate de aproape 30 de tone. Prin el, aproape de

vârf a fost perforată o gaură prin care trec fire dispuse în unghiuri drepte. La câteva zeci de centimetri mai încolo este amplasată o piatră mai scundă cu o gaură similară şi cu un vizor" asemănător. Aliniind firele din piatra mai joasă cu cele din obelisc, se poate obţine o vedere directă a Stelei Polare.

Interesul letonului pentru astronomie reiese şi din reprezentările lunii şi ale planetelor înşirate de-a lungul zidului din spatele curţii - ca şi dintr-un cadran solar cu totul spcial care indică ora pe tot parcursul anului, cu o eroare de doar două minute.

La intrarea în Castelul de Coral, vizitatorii trec printr-o poartă pivotantă - un bloc de piatră triunghiular care cântăreşte trei tone. În mijlocul zidului din spatele curţii se află o poartă de piatră de nouă tone, atât de perfect pivotată încât şi un copil ar putea s-o facă să se învârtă.

Secretele lui Leedskalnin nu au fost aflate niciodată. Când vizitatorii îl întrebau cum reuşise să creeze toate minunile de acolo, răspunsul lui era că ştia secretele vechilor egipteni care au construit piramidele.

Un om remarcabil din toate punctele de vedere şi foarte puţin cunoscut în afara Floridei, Leedskalnin a efectuat studii şi experimente şi în domeniul curentului magnetic, o preocupare care ne aminteşte de Nikola Tesla, celălalt geniu neînţeles care a emigrat din Europa în America. Leedskalnin a conceput o serie de teorii în domeniul magnetismului, susţinând că acestea erau mult mai exacte decât oricare alte ipoteze emise anterior pe acest subiect; a publicat, pe propria lui cheltuială, broşuri cu studiile sale. Teoria lui despre forţa cosmică merge pe aceeaşi linie cu teoria câmpului unificat emisă de Einstein.

Într-un pamflet publicat în 1946, el spunea: „Polul Nord şi Polul Sud reprezintă forţa cosmică. Ei ţin laolaltă Pământul şi tot ce se află pe el, învârtind planeta în jurul propriei sale axe".

Iar într-un interviu dat unui ziar, declara: „Orice formă de existenţă, fie piatră, plantă sau animal, are un început şi un sfârşit, dar cele trei lucruri din care este alcătuită materia nu au nici început, nici sfârşit. Aceste trei lucruri sunt magneţii individuali ai polului nord, cei ai polului sud şi particulele neutre ale materiei - ele sunt pietrele de temelie pentru absolut orice".

Nu a fost o surpriză pentru mine să constat că poziţia Castelului de Coral este asociată matematic cu reţeaua energetică a Pământului, aşa cum sunt şi celelalte structuri remarcabile, doar că acelea datează din timpuri străvechi. După o serie de calcule, am ajuns la concluzia că Ed Leedskalnin nu se mutase în Florida din pură întâmplare.

Din calculul iniţial pe care l-am făcut pentru a obţine poziţia Castelului de Coral, calcul publicat în lucrările mele anterioare, au rezultat valorile de 25°28' latitudine nordică şi 80°27' longitudine vestică - cât de aproape am putut eu să localizez poziţia pe hărţile mele. Această poziţie geometrică era extrem de aproape de locul care ar fi fost ideal pentru a stabili armonice care să aibă legătură cu armonicele gravitaţiei şi ale luminii.

Informaţiile recente spun că poziţia ar fi de 25°29'09" nord şi 80°26'08" vest.

În cartea mea anterioară afirmam că valoarea de latitudine a locului stabilea o armonică gravitaţională, însă rezultatele cercetărilor ulterioare mi-au arătat că era necesar să modific acest punct de vedere.

Când tiparul geometric este proiectat pe un plan plat, ca în diagrama 20, coordonatele proiectate de la Castelul de Coral până la meridianele de 0 şi de 90 de grade, unde ele se intersectează cu Ecuatorul, produc armonice asociate cu lumina şi gravitaţia. Unghiul 0, ilustrat în diagramă, este egal cu 69,4 grade, iar rădăcina pătrată a distanţei longitudinale de 4826,133 minute de arc este

69,4, o valoare apropiată de reciproca armonică a vitezei luminii, adică 69444. Ultimele mele cercetări relevă că această armonică este direct asociată şi cu gravitaţia. Tiparul sugerează existenţa unei relaţii dimensionale între geometria sferică şi cea plană.

Faptul că Leedskalnin avea acces la cunoştinţe secrete este şi mai evident în relaţia pe care Castelul de Coral o are cu reţeaua energetică a Pământului. Latitudinea şi longitudinea normale, pe suprafaţa Pământului, nu coincid cu latitudinea şi longitudinea reţelei energetice, din cauză că poziţiile polilor sunt decalate. În cazul Polului B al reţelei, distanţa faţă de polul nord geografic este de 694,4 minute de arc, pe meridianul normal de 105° vest. (Opus din punct de vedere geometric meridianului de 75° est din emisfera sudică.) S-ar părea că longitudinea 0, reţeaua B, coincide cu longitudinea de 105 grade (normal) din emisfera nordică.

Acest lucru este cu siguranţă complicat pentru cititor, însă studiul diagramelor care ilustrează poziţia polilor reţelei ar trebui să lămurească lucrurile.

Acum dispun de aparatură mai modernă cu care să lucrez, iar un calcul computerizat a indicat că distanţa ortodromică directă dintre Castelul de Coral şi polul B al reţelei, situat la nord, este de 3246,4847 minute de arc.

DIAGRAMA 20

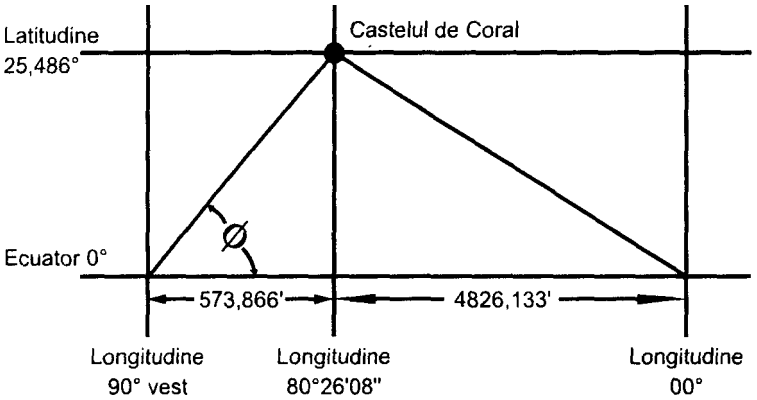

Poziţia geometrică a CASTELULUI DE CORAL

Aşadar, e simplu să calculăm latitudinea reţelei care trece prin poziţia Castelului de Coral: latitudine 35°53'30,9".

Circumferinţa, în minute de arc sau mile marine, calculată în funcţie de linia de Ecuator a reţelei, pe această paralelă, este de 17498,685 minute. Această valoare corespunde cu 1049921,1 secunde de arc.

Dacă scădem această valoare din circumferinţa la Ecuatorul reţelei, obţinem o diferenţă de:

1296000 - 1049921 = 246078,9 secunde de arc.

Dacă scădem diferenţa de 246078,9 din circumferinţa de 1049921,1, obţinem 803842,2 secunde.

(803842,2 x 60 armonică) = 48230532
Rădăcina pătrată = 6944,8205

O corecţie de câteva sute de picioare a poziţiei Castelului de Coral ar fi dat exact armonica 69444.

Distanţa ortodromică dintre poziţia Castelului de Coral şi longitudinea 0 a reţelei, pe aceeaşi latitudine din reţea, este de 22,275 grade.

DIAGRAMA 21

CASTELUL DE CORAL şi
REŢEAUA ENERGETICĂ A PĂMÂNTULUI

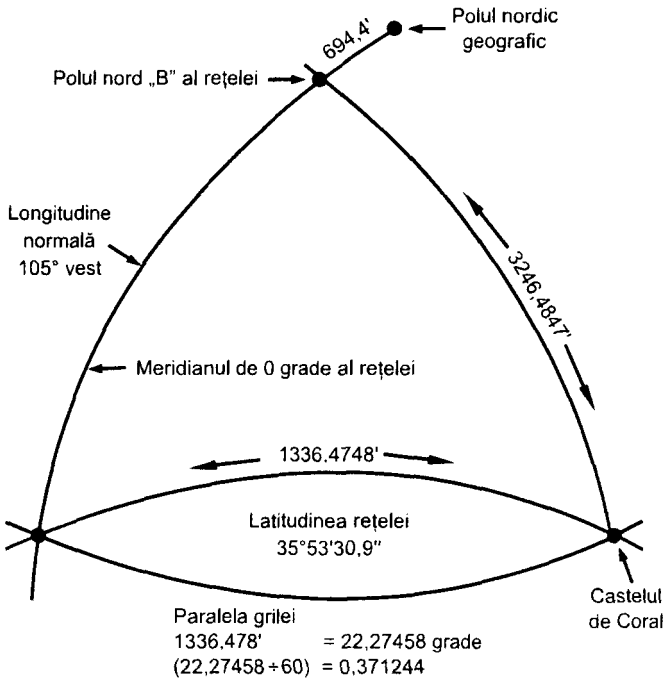

1336,478' = 22,27458 grade
(22,27458 -r 60) = 0,371244

Reciproca armonică a valorii de 0,371244 este egală cu: 2693645 armonică, derivată din ecuaţia unificată în cadrul cercetărilor recente.

(22,275 împărţit la 60 armonică) = 0,37125 armonică

Armonica de 37125 este reciproca armonicei geometrice derivate din ecuaţia unificată: 26936 (conform cercetărilor recente).

Remarca lui Leedskalnin cum că ar fi cunoscut secretele constructorilor străvechilor piramide egiptene indică o altă posibilă coincidenţă.

Distanţa ortodromică calculată de la Marea Piramidă din Egipt până la Castelul de Coral este de 5 650 de minute de arc sau mile marine.

5 650 de minute de arc înseamnă 94,16666 grade.

Întrucât lucrăm cu arcuri de 90 de grade pentru a calcula majoritatea armonicelor geometrice, este necesar să scădem 90 de grade din 94,16666 grade pentru a stabili armonica evidenţiată în sectorul secundar.

(94,16666 - 90) = 4,16666 grade
(4,16666 - 90) = 0,0694444 (694444 armonică)

Cred că este suficient pentru a arăta că Leedskalnin ştia ce face atunci când a ales această regiune pentru a construi din piatră o Grădină a Raiului. Ştia secrete pentru care savanţii noştri şi-ar da mâna dreaptă, numai să le cunoască.

În anumite puncte de pe glob există localităţi unde forţele gravitaţionale pot fi manipulate prin aplicarea unor anumite armonice geometrice. Castelul de Coral, cred eu, ocupă una dintre aceste poziţii. Ştim deja câte ceva despre alte zone cu anomalii gravitaţionale. Multe dintre ele se află în adâncul oceanelor; hărţile de navigaţie moderne indică zone ale oceanului unde apa este deasupra nivelului mării, cu 75 de metri sau chiar mai mult deasupra nivelului normal al mării. Astronauţii de pe Apollo 10 au găsit pe lună condiţii de anomalii gravitaţionale care au

făcut ca nava lor să se răsucească şi să se răstoarne într-un mod absolut imprevizibil.

Acolo unde aceste condiţii geometrice există, este evident posibil ca oamenii care au cunoştinţe legate de folosirea forţelor gravitaţionale să construiască clădiri de mari dimensiuni din materiale masive. Stonehenge, piramidele antice, templul de la Baalbek şi, poate, piramidele din America Centrală şi de Sud au fost rezultatul unei combinaţii de cunoştinţe şi anomalii gravitaţionale.

27. Diverse

LITIUL

Dicţionarul medical Marshall Cavendish spune la secţiunea referitoare la *atom:* „Un izotop de litiu are în nucleul său trei protoni şi trei neutroni, rezultând un număr de masă 6. Însă masa atomică a litiului este 6, prin contribuţia importantă a unui izotop cu trei protoni şi patru neutroni: adică un număr de masă 7. Media acestor doi izotopi este mai curând 6,94 decât 6,5, pentru că litiu 7 apare mult mai natural decât litiu 6".

Acum înţelegem de ce litiul a devenit un element atât de important pe piaţa mondială. Masa atomică 6,94 este reciproca armonică a vitezei luminii de 144. Acest lucru face ca elementul să fie ideal pentru construirea unor baterii extrem de eficiente. (Bateriile folosite de modulele lunare şi de alte vehicule de cercetare în spaţiu se bazează pe litiu.) Elementul este folosit şi la multe alte dispozitive electrice moderne.

Testele cu bombă atomică

În primele două cărţi pe care le-am publicat am subliniat că valorile geometrice armonice ale Pământului reprezintă un factor esenţial pentru detonarea cu succes a dispozitivelor atomice. Trebuie alese anumite puncte de pe Pământ, datorită poziţionării lor geometrico-armonice. S-a demonstrat că insulele Bikini şi Eniwitok din Oceanul Pacific au fost alese pentru că paralelele pe care erau situate se aflau la 695 de minute de arc la nord de Ecuator. Aceste insule au constituit locuri perfecte pentru ca oamenii de ştiinţă să instaleze dispozitive de tip bombă acordate la reciproca vitezei luminii (694,444 armonică). Detonările au devastat insulele, demonstrând că savanţii ştiau foarte bine ce fac.

Recent, mai aproape de casă, francezii au stârnit atitudini ostile în zona Pacificului atunci când au ales Atolul Mururoa pentru programul lor de teste nucleare. De ce nu fac testele în Franţa sau undeva mai aproape de coasta franceză, în loc să hărţuiască popoarele paşnice din Pacific?

Răspunsul: pentru că nu pot, întrucât chestiunea este de natură geometrică. În sprijinul acestei idei vine şi un aspect la care ne vom referi în continuare. În 1973, în timpul protestelor şi manifestaţiilor împotriva testelor, pe data de 7 octombrie, în ziarul *Sunday Herald* din Auckland a apărut o ştire intitulată „BAZĂ ÎN ANTARCTICA PENTRU TESTE NUCLEARE" (articol scris de Gilbert Sedbon, Paris, NZPA-Reuter): „Franţa ar putea folosi insula Kerguelen din Antarctica - situată la aproximativ 4 000 de kilometri sud-vest de Perth - ca bază pentru viitoarele teste nucleare. În prezent, pe insulă se fac pregătiri pentru o posibilă relocare în Oceanul Indian a noii baze franceze «World Strategy». Dacă guvernul francez decide să treacă la teste nucleare subterane din cauza opiniei publice mondiale în legătură cu utilizarea Atolului Mururoa, e posibil să fie folosită baza din Antarctica. Francezii au construit deja pe Insula Kerguelen o staţie pentru telecomunicaţii spaţiale, care le va asigura legătura directă cu flota lor de submarine nucleare".

Coordonatele de latitudine şi longitudine ale Insulei Kerguelen sunt:

49°30' latitudine sudică/69°30' longitudine estică.

49°30' latitudine	= 49,5°
Distanţa faţă de Ecuator	= 49,5°
Distanţa faţă de Polul Sud	= 40,5
Diferenţa '	= 9,0°

Dacă modificăm armonica prin împărţire la 6 (de 4 ori),

atunci reciproca vitezei luminii, armonica 69444, devine evidentă.

Latitudinea reţelei, care este decalată faţă de latitudinea geografică normală, este:

61°00'00" sud.

Dacă modificăm armonica prin împărţire la 6 (de două ori), devine evidentă armonica 169444, care este asociată cu masa şi gravitaţia.

Longitudine 69°30' = 69,5'
Armonica 695 (6944) = reciproca vitezei luminii

Din relaţiile geometrice de mai sus rezultă în mod cert că o poziţie aleasă aproape de centrul Insulei Kerguelen ar fi ideală pentru efectuarea testelor atomice, dacă vom corela aceste date cu informaţiile din publicaţiile mele anterioare şi cu descoperirile recente. E nevoie să mai aduc şi alte dovezi?

Articol de fond din ziarul *Auckland Star,* 1 august 1974:

SAVANŢII AU DESCOPERIT UN NOU ELEMENT

Moscova - miercuri: Savanţii ruşi de la Institutul de Cercetare Nucleară din Dubna au descoperit un nou element cu numărul atomic 106, a anunţat astăzi agenţia Tass.

Agenţia de presă ne informează că savanţii au bombardat nuclee de plumb cu ioni acceleraţi de crom-54 pentru a produce acest nou element, care s-a dezintegrat radioactiv în mai puţin de o sutime de secundă.

Căutarea unor noi elemente este efectuată mai mult ca un test pentru a verifica o teorie ştiinţifică şi are puţină valoare la nivel practic. Elementele

sunt create în cantităţi foarte mici şi de cele mai multe ori au o durată de viaţă extrem de scurtă înainte de a se produce dezintegrarea radioactivă.

Cu toate acestea, oamenii de ştiinţă consideră că, teoretic, e posibil ca anumite elemente cu numere atomice mai mari să fie mai stabile şi să aibă o valoare practică mai mare - de exemplu, ar putea fi surse de neutroni mai bune care să fie utilizate în fisiunea atomică.

Ce afirmaţie stupidă - să spui că cercetarea şi căutarea de noi elemente cu număr atomic mai mare are puţină valoare la nivel practic! Dimpotrivă, căutarea unor astfel de elemente este extrem de importantă pentru progresul ştiinţei.

Este posibil ca elementele mai grele să fie găsite la adâncimi uriaşe, aproape de centrul Pământului, atunci când vom avea tehnologia avansată care să ne permită să ajungem la ele.

Articol de fond din ziarul *Auckand Herald*, 16 octombrie 1975:

GĂURI MASIVE ÎN SPAŢIU

Un astronom american a reuşit să obţină dovezi vizuale rare privind prezenţa în profunzimile spaţiului a unei „găuri negre" - un obiect misterios în care timpul şi spaţiul sunt distorsionate.

Găurile negre, a căror existenţă este mai mult teoretică, sunt stele care se prăbuşesc sub acţiunea unor forţe gravitaţionale uriaşe; ele absorb materialele din zonă şi emit impulsuri puternice de raze X... Se presupune că o gaură neagră are diametrul de 16 - 32 km, dar este atât de comprimată încât un vârf de ac din materialul pe care îl conţine ar cântări milioane de tone.

E posibil ca aşa-numitele găuri negre să fie porţi între univers şi antiunivers? Materialul brut necesar pentru a crea materia poate trece înainte şi înapoi prin aceste mici regiuni din spaţiu, într-o mişcare oscilatorie, formând alternativ universul şi antiuniversul. Evident, procesul ar avea loc în decursul a milioane de ani, conform percepţiei pe care o au oamenii asupra timpului.

Un OZN a planat deasupra pilonilor de antenă radio de pe muntele Victoria, în Wellington, pe data de 31 mai 1965. Acest obiect a fost văzut de zeci de martori, începând de la aeroport până în zona centrală a oraşului. În acea zi vremea era urâtă, iar condiţiile de zbor erau minime. Cu toate acestea, eu am reuşit să decolez de pe aeroportul din Wellington cu mai puţin de jumătate de oră înainte de apariţia OZN-ului.

Obiectul a fost văzut prima dată pe la orele 15.55 şi a fost vizibil timp de mai bine de jumătate de oră. Mai întâi, a fost văzut coborând din norii de deasupra muntelui Victoria. Avea o formă ovală, dar părea să-şi schimbe rapid conturul, ca şi cum s-ar fi rostogolit. A planat deasupra versantului nordic al muntelui Victoria cam zece minute, apoi s-a ridicat într-un plafon jos de nori care acoperea portul Wellington. A reapărut aproape imediat ceva mai la nord, la Point Jerningham, în partea nordică a Golfului Evans, iar la puţin timp după a fost văzut din nou deasupra muntelui Victoria. Avea aproximativ şase metri în diametru şi era gri-albicios. A fost văzut de mai mulţi funcţionari competenţi din turnul de control al aeroportului şi de numeroşi alţi martori din zona oraşului Wellington. Am înţeles că au zărit acest obiect ciudat şi şase oameni de la Casa Radio de pe strada Bowen, care se află la o distanţă de aproximativ trei kilometri.

S-a transmis un comunicat la ştirile de la televizor, dar din câte ştiu eu ziarele au păstrat tăcerea, iar întreaga chestiune a fost dată uitării.

În ultimele nouă luni, un OZN de forma unei mingi de fotbal a fost văzut de mai multe ori în zona oraşului Wellington; se prea poate să fie acelaşi OZN care a fost observat deasupra muntelui Victoria. Anticipez că va continua să fie văzut până va termina ceea ce are de făcut.

Urmează o ştire publicată în ziarul *EveningPost* din Wellington, pe 21 mai 1976:

ANGAJAŢII POŞTEI VĂD UN OZN

> Angajaţii poştei declară că au văzut astăzi dimineaţă un obiect zburător neidentificat (OZN), pe care spun că l-au urmărit timp de aproape cinci minute din bufetul lor situat la etajul 12 al Sediului Central al Poştei din Waterloo Quay.
>
> „Am stat la geam şi ne-am uitat cam cinci minute", declară purtătorul de cuvânt al celor 12 persoane. „La început, obiectul părea doar un corp voluminos închis la culoare, apoi şi-a schimbat forma şi tot apărea şi dispărea. În general, avea formă ovală şi a planat deasupra muntelui Kau Kau, la stânga transmiţătorului (pilonul de transmisie TV). Părea să varieze în mărime la început, apoi s-a stabilizat, şi de atunci a apărut ca o masă voluminoasă."

În concluzie, avem două rapoarte similare la o distanţă de 11 ani, unul pe 31 mai 1965, iar celălalt pe 21 mai 1976. Şi-a îndeplinit misiunea sau ne mai putem aştepta şi la alte vizite?

28. Tiparul concordant al sondelor petroliere

RAPORTUL SAVANŢILOR PRIVIND OZN-UL DE LA PORTUL KAIPARA

POZIŢIE 1965

Harta 13 este o copie după harta originală a reţelei întocmită de mine, hartă care ilustrează poziţiile excavaţiilor recente de pe coasta de vest a Noii Zeelande, indicând o altă coincidenţă uimitoare. Toate aceste excavaţii au fost abandonate ca fiind sonde neproductive, de niciun folos pentru companiile petroliere. Poate că o minte luminată va găsi o altă utilizare pentru aceste puţuri şi se va folosi de ciudata lor poziţie geometrică.

Iată semnificaţia poziţiilor, aşa cum sunt ele ilustrate pe hartă:

A. Poziţia schiţată a OZN-urilor depistate pe ecranele radar de la aeroportul Mangere, eveniment descris anterior
B. Moa 1B
C. Maui 2
D. Tasman 1
E. Sonda de la Albatross Point
F. Maui 4
G. Posibil amplasament pentru o viitoare sondă (anticiparea noastră)
H. Poziţia OZN-ului descris în „Harmonic 33", 1968
I. Poziţie schiţată cu latitudinea de 39°24'
J. Cook 1
K. Distanţa D - E, E -1 este egală cu 2C/4.

L. Poziţia OZN-ului semnalat la Portul Underwood, conform declaraţiilor făcute de soţii C. H. Harris şi prezentată în „Htarmonic 33", 1968.

Copia este a unei scrisori primite de la un om de ştiinţă american pe nume J. Jackson, care locuieşte în oraşul Auckland. Scrisoarea face referire la o cercetare efectuată asupra poziţiei unde eu am observat obiectul submarin neidentificat din Portul Kaipara în anul 1965. Aceasta a fost poziţia publicată în „Harmonic 33" şi punctul de unde au plecat toate investigaţiile mele.

Domnul Jackson m-a informat că acum există pe fundul mării din zona portului o gaură de aproximativ 200 de metri lăţime şi mai bine de 30 de metri adâncime. Cred că acest lucru dovedeşte că acum cinci ani a existat într-adevăr un obiect care avea o misiune secretă în acel loc.

HARTA 13

TIPARUL CONCORDANT
AL SONDELOR PETROLIERE

Secţiune din harta originală a reţelei OZN care indică existenţa unor relaţii surprinzătoare privind locurile excavaţiilor de pe coasta de vest a Noii Zeelande.

În august 1970, la câteva luni după ce o copie a acestei hărţi a fost trimisă unei agenţii guvernamentale din Noua Zeelandă. Departamentul de Marină a emis o avertizare pentru toate vasele prin care le informa că fuseseră amplasate geamanduri de marcare la 39°24' sud, 173°46' est. Această poziţie coincide cu poziţia K de pe harta mea iniţială. Cred că acest lucru dovedeşte fără nicio urmă de îndoială că savanţii sunt perfect conştienţi de principiile geometrice care guvernează ecuaţiile unificate stabilite în această carte.

FOTOCOPIA 4

KAIPARA HARBOUR, N.Z.

Position lat : 36° 29'S
long : 174° 19.25E

Weather : Fine, Clear, Cloud 9/10 wind N 2/3 Sea Confused Bar 30.35 A.T. —

State of Tide : On flood

Date : 5th September 1969

Time : 12.00 hrs / 12.27 hrs N.Z.S.T. East Bound

When passing over this area (speed 7 kts) the depth sounder, while indicating an average depth of 40/50 ft., the meter needle commenced to swing back and forth from ∅ to 120 (extent of range scale) violently, this continued until the black beacon was abeam. The meter now acted normally. I swung around and returned to this area immediately and the meter carried on the same way. Then carried on up the main channel to Shelly Beach. (Distance 6½ miles). The depth sounder acted normally the balance of the trip.

Checked Sounder : Accuracy near enough to maker's claim.
Merlin M.I.20 model.
8 months old 200 khz Batteries O.K.
All connections O.K.

My son, Karl, aged 7½, said that the meter "was swinging around like mad". The sounder has never done this before.
The magnetic compass was stable.
Written at 14.00 hrs at Shelly Beach.

J. Jackson
5.9.69

Raport al inginerului-şef de la Ministerul Lucrărilor Publice din Auckland privind poziţia din portul Kaipara unde a fost văzut obiectul de tip submarin.

Poziţie: *lat: 36°29' S*
long: 174°19,25' E

Vremea: *bună, senină, nor 9/10, vânt 2/3, marea agitată*
Starea oceanului: *la flux*
Data: *5 septembrie 1969*
Ora: *12.00/12.27N. Z. S. T., direcţia est*

Când am trecut peste această zonă (viteza şapte noduri) ecometrul sondă-ecou, aparatul arăta o adâncime medie de 12 - 15 metri, însă acul indicator a început să se învârtă violent înainte şi înapoi de la valoarea 0 până la 120 (cât avea scara), continuând să facă asta până când emiţătorul de ghidaj a ajuns perpendicular. Aparatul de măsură funcţiona acum normal. M-am întors la 180° şi am revenit imediat în acea zonă, iar ecometrul s-a comportat în acelaşi fel. Am continuat să merg în sus, pe canalul principal care ducea către plaja Shelly (distanţa 10,5 km). Ecometrul s-a comportat normal pe parcursul călătoriei.

Verificarea metrologică a ecometrului:
precizie apropiată de specificaţiile fabricantului;
modelul Marlin M. I. 20;
vechimea: 8 luni, baterii de 200 kHz - OK;
toate conexiunile OK.

Fiul meu Karl, care are 7 ani şi jumătate, a spus că aparatul de măsură „se învârtea ca nebunul”.

Ecometrul nu mai făcuse aşa ceva niciodată.

Compasul magnetic era stabil.

Scrisă la orele 14.00 pe plaja Shelly.

J. Jackson
5.09.69

29. Terra, trezeşte-te!

SUNT CONVINS, DINCOLO DE ORICE ÎNDOIALĂ REZONABILĂ, că spaţiul este locuit de nenumărate miliarde de fiinţe inteligente. Printre aceste miliarde trebuie să fie şi un număr mare de entităţi a căror înfăţişare fizică este asemănătoare cu a noastră. Forma umană este un mecanism foarte eficient, iar unei echipe de proiectanţi i-ar fi foarte greu să-i aducă îmbunătăţiri. Pe Pământ avem multe variaţii ale acestei forme, însă în general suntem toţi la fel.

Datorită numărului tot mai mare de dovezi care atestă că nu suntem singuri în univers, probabilitatea de a întâlni un călător dintr-o altă parte a galaxiei noastre, care arată cum arătăm noi, creşte în fiecare zi. Progresul tehnologic rapid din ultima vreme face ca această probabilitate să fie aproape o certitudine în ceea ce priveşte viitorul. Oricine e suficient de interesat cât să analizeze toate dovezile pe care le avem astăzi, va descoperi cu surprindere indicii care sugerează că, de-a lungul istoriei, au existat oameni care au stabilit deja un contact cu formele de inteligenţă extraterestre. Autorităţile din vremea respectivă au tratat aceste contacte cu ostilitate sau le-au ridiculizat. Contactele pe care nu au reuşit să le muşamalizeze au fost consemnate în imnuri religioase, ca reprezentând vizite ale îngerilor sau emisarilor zeilor care se presupune că sălăşluiesc în ceruri. S-a folosit orice metodă posibilă pentru ca publicul larg să nu ştie că nu suntem singuri în univers.

Motivul pentru această escrocherie la scară mare nu este foarte clar; poate că informaţiile sunt ţinute secrete din cauza lăcomiei unui grup relativ restrâns de oameni

care ne decid soarta şi care se tem că vor pierde controlul asupra oamenilor obişnuiţi, ca voi şi ca mine, dacă adevărul devine cunoscut.

Unul dintre argumentele principale aduse în ultimii ani, pe măsură ce numărul crescând de apariţii pe cer ale unor obiecte ciudate a suscitat interesul public, este că dacă „ei" există, atunci de ce astronomii sau alţi oameni de ştiinţă nu îi văd? Adevărul e că mulţi dintre aceşti oameni au văzut obiecte inexplicabile pe cer şi în spaţiu. Din nefericire, probabil că şi-ar pierde locurile de muncă dacă ar face valuri în această privinţă. Când am început cercetările, am primit eu însumi ameninţări, însă bunulsimţ a triumfat; continui să-mi câştig existenţa pilotând avioane şi, din câte ştiu, în anumite limite, încă ţin în mână frâiele propriului destin. Rămâne de văzut cât va mai dura această stare.

William Moser, preşedintele Asociaţiei Astronomice Britanice şi secretar general al UFOIC *(The UFO Investigation Center* - Centrul de Investigaţii Ufologice) din Sidney, a atras atenţia asupra faptului că un număr mare de oameni de ştiinţă au observat incidente ciudate de-a lungul istoriei. În buletinul informativ din iulie/august 1973, el face o listă cu aproximativ 30 de cazuri de apariţii ciudate observate de astronomi şi de savanţi în perioada 7 februarie 1802 - 23 august 1966. Obiectele erau cilindrice, ovale sau discoidale, aveau diametre cuprinse între trei metri şi doi kilometri şi erau atât staţionare, cât şi în mişcare. Acestea sunt doar câteva dintre semnalările de OZN-uri care pot fi găsite cercetând documentele vechi. Publicaţiile care se ocupă de fenomenele OZN menţionează multe dintre acestea.

Cred că cercetătorii ca mine citesc toate aceste materiale şi ajung în stadiul în care îşi spun: „Bine, ştiu că există şi că din când în când are loc câte un contact. Dar ce trebuie făcut în continuare?"

Lucrul cel mai evident care trebuie făcut, aşa cum am încercat să arăt în cărţile mele, este să găsim dovezi ştiinţifice care să ne ajute să reproducem activităţile fiinţelor inteligente pe care le observăm invadându-ne în mod continuu spaţiul aerian. A trecut vremea când credeam că liste lungi cu semnalări ale OZN-urilor şi speculaţii nesusţinute de dovezi aveau să ne ajute să ne extindem cunoştinţele şi să facem progrese. Aceste informaţii sunt esenţiale în primele stadii ale cercetării, însă într-un final trebuie să încetăm să adunăm date noi şi să începem să folosim ceea ce am adunat pentru a pune bazele unei noi ştiinţe. Aceasta este obiecţia principală pe care le-o aduc multora dintre organizaţiile internaţionale care se ocupă de OZN-uri. De la sfârşitul anilor 1940, ele au adunat cantităţi impresionante de dovezi legate de activitatea OZN-urilor şi alte date asociate. În comitetele lor de conducere se numără zeci de savanţi, matematicieni, fizicieni, astronomi şi academicieni din toate domeniile. În afară de asta, au acces direct la computere performante în care pot să introducă imensul volum de informaţii şi să obţină într-un final o analiză inteligentă. Au trecut ani întregi, dar nu s-a întâmplat nimic - sau nu a ajuns la cunoştinţa publicului. Eu, unul, sunt surprins şi totodată suspicios. Ca un om care nu are acces la niciunul dintre mijloacele şi aparatele sofisticate de care dispun ei, am reuşit totuşi să descopăr multe domenii în care puţină cercetare ar scoate la iveală cunoştinţe noi de-a dreptul spectaculoase. Poate că sunt tenace în efortul meu de a descoperi noi concepte, însă eu nu am decât o educaţie medie şi un nivel mediu al inteligenţei. Pentru mine e clar că multe dintre aceste organizaţii nu-şi fac cunoscute descoperirile şi că publicul este ţinut în întuneric.

Terra, trezeşte-te! Suntem trimişi la plimbare şi a venit vremea să cerem să ni se spună adevărul.

Aşa cum am subliniat altundeva în carte, dacă spaţiul este traversat de vehicule controlate de forme avansate de inteligenţă, ar trebui să interceptăm anumite semnale de comunicare care e clar că există între vehiculele spaţiale şi diverse baze răspândite peste tot în cosmos. La început, probabil că interceptarea acestor semnale ar fi accidentală, întrucât nu am fi siguri de principiile electronice care stau la baza comunicaţiilor pe distanţe lungi, de milioane de kilometri în spaţiu. Până la urmă, după analize ştiinţifice, conceptele ar fi înţelese şi s-ar putea întocmi proiecte la scară largă care să ne conecteze la pupitrul de comandă galactic. Şi cred că exact asta s-a întâmplat.

Pe când mă apropiam de sfârşitul acestei cărţi, am primit o altă scrisoare, din partea domnului Cook, care locuieşte în Derbyshire, Anglia. Impulsionat de scrierile mele, a făcut o serie de calcule proprii; din informaţiile pe care mi le-a trimis, se pare că este pe cale să deschidă noi linii de cercetare. S-a hotărât să analizeze mai multe semnale radio care au fost recepţionate din spaţiu în anul 1928, folosind ca bază matematica armonică formulată în primele mele lucrări.

Semnalele radio au fost înregistrate în anii 1920 de experimentatori norvegieni, olandezi şi francezi. În ultimii ani s-a sugerat că ecourile întârziate ale semnalelor radio emise de pe Pământ la intervale regulate ar putea fi interpretate sub forma unui cod. Un anume D. A. Lunan, absolvent al Universităţii din Glasgow, a efectuat o analiză în această direcţie şi a ajuns la concluzia că ecourile erau emise de o sondă spaţială aflată pe o orbită undeva în vecinătatea Lunii noastre.

Ipoteza este că dacă o civilizaţie avansată ar dori să intre în legătură cu noi, ar lăsa pe orbita Pământului un satelit spaţial, aşteptând în linişte câteva secole până când tehnologia noastră ar ajunge la stadiul în care am reuşi să stabilim un contact cu ei. Eu cred că sonda spaţială

este deja pe orbită şi că este programată să ne înveţe cum să ieşim în spaţiu şi să ne alăturăm comunităţii galactice.

Lunan sugerează că semnalele identifică originea sondei ca fiind steaua dublă Epsilon Bootis şi estimează că aceasta a ajuns pe orbita Pământului cu aproximativ 13 000 de ani în urmă. Un alt cercetător afirmă că e posibil ca astfel de sonde să intercepteze semnalele noastre radio şi să ni le restituie după întârzieri evidente, aşa cum s-a întâmplat în anii 1920. Se crede că dispozitivul se află încă pe orbită, aşteptând ca secretele lui să fie descoperite.

Buletinul APRO *(Aerial Phenomena Research Organisation* - Organizaţia de Cercetare a Fenomenelor Aeriene) din martie/aprilie 1973 precizează următoarele:

> În anul 1927, cercetătorii americani Taylor şi Young au fost primii care au raportat ecouri venind de la distanţe cuprinse între 2 900 şi 10 000 km. Halls, un inginer, i-a spus lui Carl Stormer din Oslo că recepţionase ecouri cu o întârziere de trei secunde la Eindhoven, în Olanda. Pe 11 octombrie 1928, Carl Stormer şi Halls, ajutaţi de Van der Pol care transmitea din Eindhoven, au recepţionat ecouri de trei secunde pe distanţa de 31,4 metri, care s-au transformat apoi în ecouri variind de la 3 la 15 secunde (impulsurile de semnal erau transmise la intervale de 20 de secunde). Au fost recepţionate ecouri cu următoarele secvenţe de întârziere: 8,11 - 15, 8,13, 3, 8, 8, 8 - 12,15,13, 8, 8. În două cazuri, două ecouri s-au auzit la intervale de patru secunde.
>
> Pentru autorul semnalului, seria de ecouri de trei secunde fără efect Doppler însemna că „sunt aici, pe orbita Lunii voastre", în timp ce seriile de ecouri variate au o interpretare mult mai complexă.

> A construit o diagramă şi a schiţat timpul de întârziere pentru fiecare ecou din seria lui Van der Pol în raport cu poziţia ecoului din secvenţa care prezenta ecouri duble pe aceeaşi linie... Când timpul de întârziere a fost notat în plan orizontal, rezultatele semănau izbitor de mult cu constelaţia Bootis. Bootis lipsea, însă când punctul pentru 3 secunde a fost transferat din stânga barierei verticale formate din punctele pentru 8 secunde, s-a completat figura care marca poziţia lui Epsilon Bootis... Semnificaţia acestui lucru s-a interpretat astfel: Epsilon Bootis reprezintă originea sondei.

Nu vreau să contrazic interpretarea lui Lunan privind semnalele spaţiale supuse unei asemenea analize. Totuşi, cred că semnalele recepţionate, împreună cu altele care aşteaptă să fie emise, sunt menite să ne înveţe cunoştinţe ştiinţifice despre univers. Multe tipuri de informaţii sunt cu siguranţă codate în sistem.

Auzisem de semnalele radio şi de analiza lui Lunan, însă până nu de mult nu m-am preocupat să le descifrez. Eram prins în atât de multe proiecte interesante, încât am lăsat această direcţie de cercetare pentru mai târziu. Asta până când am primit scrisoarea domnului Cook.

Găsise multe asocieri matematice interesante între semnalele spaţiale şi calculele mele armonice. Cea mai importantă şi mai interesantă informaţie pe care mi-a dat-o a fost că transmisiunea care a generat ecourile spaţiale era emisă pe o lungime de 31,4 metri şi că atunci când această lungime de undă a fost transformată în minute de arc pentru a o compara cu armonicele reţelei, s-a obţinut valoarea de 0,016944 minute de arc!

Era o informaţie uluitoare. Semnalele erau acordate la cea mai importantă armonică, 16944, aşa cum s-a demonstrat în alte secţiuni ale cărţii mele. Aceasta trebuie să fie o lungime de undă universală, care ne va integra în reţea-

ua spaţială. Ştia cineva ceva în legătură cu acest aspect încă din 1928, eram cumva pe cale să facem o încercare serioasă de a stabili o comunicare, aşa cum indică imensa reţea radio care se construieşte în Statele Unite?

Primim cumva şi alte semnale din cer care pentru noi ar putea fi clasificate drept divine?

În lume există multe grupări religioase influente, fiecare dintre ele rivalizând cu celelalte pentru a ademeni cât mai mulţi oameni, promiţând diferite forme de mântuire sau damnare, după cum alegem să le îmbrăţişăm ori să le respingem doctrina. Este foarte dificil ca un om obişnuit cum sunt eu, un om care crede într-o entitate divină inteligentă aflată la cârma universului, să decidă care grupare religioasă este mai aproape de adevăr. La o adică, dacă noi - ca indivizi - avem de gând să ne dăm sufletele pe mâna uneia dintre aceste grupări, vrem să fim siguri că nu ne vor face felul. Dintre miile de religii, nu poate fi decât una singură care urmează calea adevărului absolut - sau poate că niciuna dintre ele nu urmează această cale. Nu vom şti cu siguranţă decât în momentul în care vom părăsi această viaţă şi vom vedea cu ochii noştri. Între timp, tot ce putem face e să alegem gruparea care ni se potriveşte cel mai bine ori să rămânem în afara oricărei grupări şi să căutăm adevărul în felul nostru.

Ca rezultat al cercetărilor mele privind misterele matematice ale universului, atenţia mi-a fost recent atrasă de una dintre marile religii ale epocii moderne. Revista Time a publicat un articol referitor la această religie în numărul din 16 septembrie 1974, articol intitulat „Dincolo de zidurile templului". Redau câteva fragmente din acest articol:

Pentru oamenii de alte credinţe, templul mormon este un loc misterios şi impenetrabil... doar mormonii desăvârşiţi pot participa la „ritualurile" sfinte care se

desfăşoară în templu, ceilalţi nu au voie nici măcar să viziteze camerele în care au loc aceste ritualuri...

Deşi templul este impunător la exterior - are 88 de metri înălţime, măsurată de la nivelul solului până în vârful trompetei îngerului Moroni, şi este acoperit pe o suprafaţă de 1 600 de metri pătraţi cu marmură albă de Alabama -, interiorul nu inspiră un sentiment copleşitor. Împărţit în zeci de camere situate pe nouă niveluri, templul nu are nimic comparabil cu naosul măreţ şi altarul falnic dintr-o catedrală tradiţională creştină. Asta pentru că un templu mormon nu este construit pentru o venerare obişnuită (acest rol este îndeplinit de mii de case de rugăciune din diverse localităţi), ci pentru „îndatoriri de templu" - aici se înfăptuiesc anumite îndatoriri bisericeşti şi se studiază dogma. Pentru cineva din afară, camerele par să servească mai degrabă unei funcţii decât să impresioneze prin măreţie.

E posibil ca îndrumarea divină să fi avut un cuvânt de spus şi să-i fi inspirat pe mai marii bisericii să construiască un templu care se ridică până la o înălţime de 88 de metri, pentru a transmite vocile noastre, ale muritorilor, către zeii din ceruri? Din pură curiozitate, mă întrebam dacă nu cumva îndrumarea divină făcuse ca unul dintre aceste temple să fie amplasat într-o anumită poziţie geometrică. Din cercetările mele, aflasem că poziţia geometrică pe structura Pământului avea efecte profunde asupra manifestărilor fizice. Poate că partea spirituală a naturii noastre umane beneficiază de pe urma efectelor unei anumite poziţionări geometrice.

Pe 20 aprilie 1958, a fost sfinţit un templu mormon construit în Temple View din Hamilton, Noua Zeelandă. Soţia mea şi cu mine participaserăm, însoţiţi de un ghid, la un tur al câtorva părţi din templu cu puţin timp înainte ca acesta să fie închis publicului. Ceea ce am văzut din

structura interioară a templului era impresionant, însă oarecum ciudat pentru noi, care nu eram familiarizaţi cu religia mormonă.

Am verificat poziţia templului pe o hartă de cercetare şi am descoperit următoarele coordonate:

latitudine sudică: 37°49'40"/longitudine estică: 175°13'28".

În lucrările mele anterioare am afirmat că această poziţie putea fi asociată cu armonicele reţelei; acum, când aveam acces la computere mult mai performante, am reuşit să descopăr ceva absolut senzaţional.

Mai întâi am să redau un fragment din cartea „Essentials in Church History" a lui Joseph Fielding Smith, în legătură cu măsurătorile de teren în vederea construirii Pieţei Templului din Salt Lake City:

> Alegerea locului pentru templu. În timpul călătoriei către vest, construirea unui templu a reprezentat o preocupare constantă. În seara zilei de 28 iulie, preşedintele Young şi apostolii, însoţiţi de cantorul Thomas Bullock, au părăsit tabăra şi s-au îndreptat către nord, spre un punct aflat la bifurcaţia râului City Creek, şi acolo preşedintele Young a desemnat un loc pentru construirea unui templu. Arătând cu mâna, a spus: „Iată cele 20 de hectare pentru templu; oraşul poate fi construit perfect pătrat, spre nord, sud, est şi vest".
>
> Măsurarea terenului efectuată de Orson Pratt. Expertiza a fost făcută de Orson Pratt. Aliniamentul era în colţul de sud-est al Pieţei Templului. Începând de la acel punct, oraşul a fost împărţit în zone de câte cinci hectare. Confraţii au decis ca în loc să folosească 20 de hectare pentru toată construcţia, era mai bine ca piaţa să corespundă ca mărime cu celelalte. Potrivit calculelor lui Orson Pratt, latitudinea marginii de nord a Pieţei Templului era de

40°35'34". Longitudinea era de 111°26'34" la vest de meridianul Greenwich. Altitudinea era de 1 311 metri deasupra nivelului mării. Măsurătorile ulterioare, efectuate de experţi guvernamentali, diferă de cele ale lui Pratt, însă foarte puţin.

Din cele menţionate mai sus, se pare că Piaţa Templului a fost măsurată cu precizie.

Aveam o bănuială că dacă verificam poziţia geometrică a templului din Noua Zeelandă şi o comparam pe computer cu primul templu din Salt Lake City, aveam să obţin ceva interesant; aşa a şi fost.

Distanţa ortodromică în secunde de arc dintre cele două temple este de:

371 244 de secunde.

Marja de eroare este de câteva sute de picioare.

Cea mai nouă carte a mea, „The Bridge to Infinity, Harmonic 371244", va demonstra că această valoare este reciproca armonică a valorii 2693645, derivată din ecuaţia unificată - conform vitezei luminii la suprafaţa Pământului, adică 143795,77 minute de arc pe secundă de reţea. Să le fi fost dezvăluite mormonilor secretele câmpului unificat?

Alte zone geometrice de pe suprafaţa Pământului pe care le-am menţionat în scrierile mele sunt cele unde câmpurile gravitaţionale normale sunt profund distorsionate. În ultimii ani, aceste regiuni mici au trezit interesul oamenilor de ştiinţă, care nu au găsit nicio explicaţie logică pentru ciudatele efecte fizice experimentate în aceste „zone cu anomalii". Dacă un fir cu plumb este suspendat în raza de acţiune a unui câmp distorsionat, el nu va atârna perfect vertical, ci într-un anumit unghi; oamenii care se deplasează printr-o astfel de zonă încep să meargă înclinat; lumina însăşi pare să fie distorsionată, iar pe fotografiile făcute, din afară, unor obiecte aflate sub influenţa

acestor perturbaţii gravitaţionale apar tot felul de efecte ciudate. De exemplu, în funcţie de poziţia pe care o au, obiectele pot să apară fie alungite, fie scurtate. Potrivit datelor de care dispunem, cel puţin şapte astfel de zone se află pe continentul nord-american.

Despre aceste zone cu anomalii încep să apără din ce în ce mai multe informaţii, iar eu am descoperit o serie de indicii matematice legate de efectele resimţite în aceste zone, date de care intenţionez să mă ocup mai târziu. Una dintre cele mai cunoscute anomalii este Vortexul din Oregon, poziţionat la 42°29'40" nord/123°05' vest. Zona este circulară şi are diametrul un pic mai mare de 165 de picioare (50 de metri). Au fost descoperite mai multe linii de forţă care trec prin acest cerc, de la est la vest şi de la nord la sud, cinci linii într-o direcţie şi şase în cealaltă. Informaţiile publicate nu precizează modul în care a fost calculată această poziţie, dacă a fost calculată cu ajutorul hărţilor sau în urma unor măsurători prin satelit.

Nu sunt întru totul mulţumit de exactitatea acestei poziţii, aşa că voi lăsa pe mai târziu o analiză asupra armonicelor geometrice asociate. În orice caz, distanţa ortodromică a acestei poziţii faţă de meridianul de 180°, pe aceeaşi paralelă, este foarte apropiată de 41,1636 grade; pătratul acestei valori este 169444 armonică.

Un diametru teoretic pentru această zonă, diametru care ar fi foarte aproape de valoarea dată, adică 165 de picioare şi 4 inchi, ar fi de 165 de picioare şi 3,76524 inchi. Ar rezulta un diametru transformat de 163,13859 picioare geodezice sau picioare de reţea. Dacă transformăm în inchi de reţea, obţinem 1957,6631 inchi geodezici. Volumul unei sfere cu diametrul de 1957,6631 inchi de reţea este egal cu 3 928 371 000 de inchi cubi de reţea. Această valoare ar fi o armonică a intensităţii câmpului rezultant al Pământului (3928,371 linii de forţă pe inch geodezic pătrat), aşa cum am arătat în lucrările mele anterioare.

Aceste calcule sumare sugerează că în zona cu anomalii ale gravitaţiei se produce un câmp sferic care este acordat armonic la câmpul magnetic al Pământului.

E posibil ca liniile de forţă descoperite ca trecând prin această zonă să aibă o legătură cu armonica vitezei luminii. Am descoperit că dacă împărţim numărul liniilor de forţă de la est la vest la numărul liniilor de forţă de la nord la sud, adică 5 împărţit la 6, obţinem 0,83333 perioadă. Pătratul acestei valori este 0,694444 perioadă - reciproca lui 144 (armonica vitezei luminii). Efectele optice distorsionate observate în această zonă ar putea fi influenţate de acest factor.

Nădăjduiesc ca într-o bună zi să pot vizita o astfel de zonă şi să pot lua măsurători exacte cu ajutorul unor instrumente ştiinţifice de precizie. Abia atunci voi putea analiza temeinic posibilele relaţii dintre astfel de zone şi structura reţelei, folosindu-mă de computere şi de matematica armonicelor.

În ultimii ani, cercetările m-au purtat în multe direcţii şi m-au ajutat să înţeleg că universul şi toate lucrurile din el sunt în interdependenţă. Dacă ecuaţiile unificate formulate de mine se vor dovedi valide sau măcar parţial valide atunci când vor fi verificate de academicieni înseamnă că nu mi-am pierdut timpul.

Dacă cele scrise de mine sunt suficiente pentru a demonstra că nu toate cunoştinţele pot fi găsite în manualele tradiţionale şi dacă ele îi vor încuraja pe alţii să efectueze cercetări individuale, voi fi fericit.

Cel mai important lucru pe care trebuie să-1 conştientizăm este că avem vecini în spaţiu şi că trebuie să ne schimbăm atitudinea dacă vrem să ne alăturăm lor.

Trezeşte-te, Terra!
Suntem pe cale să ieşim din ignoranţa în care am fost ţinuţi!

ALIMENTE CARE COMBAT CANCERUL

Richard Beliveau şi Denis Gingras

Proprietăţile anticancer ale alimentelor sunt ştiri de primă pagină. Studiile întreprinse în prezent demonstrează cum elemente din compoziţia anumitor alimente reduc semnificativ riscul de apariţie a cancerului şi stopează dezvoltarea acestuia (în cazul în care a apărut deja). Cu toate acestea, informaţiile transmise prin mass-media sunt confuze şi adesea greu de înţeles. Ce ar trebui să consumăm mai exact şi în ce combinaţii? Oare toate alimentele anticancer au acelaşi efect? Combat ele orice tip de cancer?

În cartea *Alimente care combat cancerul*, celebrul biochimist Richard Beliveau şi cercetătorul Denis Gingras descriu proprietăţile active ale alimentelor care combat cancerul şi modul în care acestea acţionează pentru a proteja organismul. De exemplu, o dietă diversificată ce include anumite fructe, legume şi băuturi, precum ceaiul verde şi mustul, permite absorbţia zilnică a unei cantităţi terapeutice de compuşi fitochimici anticancer. Cunoscând procesele ştiinţifice din spatele acestor beneficii terapeutice, înţelegem nu doar motivul pentru care este atât de important să includem aceste alimente în dietă, ci şi cât de uşor este.

Richard Beliveau deţine catedra de Prevenire şi Tratament al Cancerului la Universitatea din Quebec, Montreal, unde este profesor de biochimie. De asemenea, este directorul Laboratorului de Medicină Moleculară al Spitalului UQAM-Sainte-Justine (Centrul de cancerologie Charles-Bruneau), unde îşi desfăşoară activitatea de cercetare şi coautorul acestei cărţi, **Denis Gingras.**

Cărţi apărute la Editura VIDIA

CUM IMPOSIBILUL DEVINE POSIBIL
Biblia transformării personale

Dr. Robert Anthony

Tehnici fundamentale simple pentru activarea potenţialului maxim şi reproiectarea miraculoasă a destinului propriu!

Cum imposibilul devine posibil, bestseller scris de Dr. Robert Anthony (alături de *Dincolo de gândirea pozitivă),* cuprinde tehnici fundamentale simple care îţi vor schimba definitiv modul de percepţie asupra problemelor şi asupra vieţii, într-o gândire incredibil de potentă care va începe să facă miracole imediat ce o pui în aplicare. Deşi funcţionează precum o magie, în spatele ei există legi bine definite şi o ştiinţă precisă care susţine atât teoretic, cât şi practic fenomenele concrete care se produc.

Simţi că există blocaje care te împiedică să obţii ce îţi doreşti? Vrei să îţi eliberezi întreaga energie creatoare, adică să fii stăpân în propria ta viaţă şi să te bucuri de succes după succes? Da, ***Cum imposibilul devine posibil*** are un potenţial colosal de a-ţi schimba viaţa în bine! Dezvăluie trucuri simple şi extrem de eficiente care te transformă profund şi trezesc forţa creatoare din tine!

Vrei să ştii cum funcţionează? Ca un virus pozitiv care se infiltrează în calculatorul tău cu o viteză aproape instantanee. Îţi curăţă programele negative şi reinstalează un soft nou care rulează uşor şi constructiv. Aşa se întâmplă şi când începi să citeşti cartea lui Robert Anthony. Se dezvoltă un mod nou de gândire bazat pe tehnici fundamentale de dezvoltare personală care, puse în practică, aduc în manifestare toate lucrurile pe care ţi le doreşti în viaţă:

- **entuziasm;**
- **motivaţie;**
- **determinare interioară.**

Sunt resursele-forţă cu care poţi face miracole în orice domeniu al vieţii tale şi pe care cartea scrisă de Dr. Robert Anthony le trezeşte în mod magic în tine. Este de un entuziasm pur şi simplu molipsitor! Milioane de oameni se simt binecuvântaţi datorită învăţăturilor pe

care acest maestru al succesului le împărtăşeşte în cartea sa ***Cum imposibilul devine posibil*** care a devenit pentru ei **Biblia transformării şi dezvoltării personale.**

Un profesor te învaţă, dar un maestru te transformă... pentru totdeauna!

CUM SĂ GĂTEŞTI CU ALIMENTE CARE COMBAT CANCERUL

Richard Beliveau şi Denis Gingras

Cum să găteşti cu alimente care combat cancerul s-a vândut în peste 200 000 de exemplare numai în Canada şi a declanşat o revoluţie profundă în înţelegerea noastră asupra alimentelor cu proprietăţi anticancer. Acum, că ştim despre calităţile minunate pe care le au pentru sănătatea noastră ceaiul verde, ciocolata neagră sau vinul roşu, cum învăţăm să le încorporăm în dieta noastră zilnică? Anticipând această dilemă, autorii Richard Beliveau şi Denis Gingras au făcut încă o dată echipă şi împreună cu bucătari profesionişti de talie internaţională au creat cartea *Cum să găteşti cu alimente care combat cancerul.* Reţetele cuprinse în interiorul acestei cărţi sunt alese cu multă atenţie şi diversificate într-un mod ingenios astfel încât să răspundă pe deplin şi nevoilor unei diete vegetariene. Ingredientele sunt uşor de găsit, iar acest lucru este cu adevărat minunat! Cu uşurinţă poţi dobândi un lucru atât de valoros: starea ta de bine! Este mai mult decât o carte; este un izvor de informaţii folositoare şi competente care te ajută nu doar să previi apariţia cancerului sau să îi stopezi evoluţia, ci şi să îţi păstrezi sănătatea!

Bazată pe informaţii din cercetări ştiinţifice recente, *Cum să găteşti cu alimente care combat cancerul* este completarea esenţială a bestsellerului internaţional **Alimente care combat cancerul.**

Richard Beliveau deţine catedra de Prevenire şi Tratament al Cancerului la Universitatea din Quebec, Montreal, unde este profesor de biochimie. De asemenea, este directorul Laboratorului de Medicină Moleculară al Spitalului UQAM-Sainte-Justine (Centrul de cancerologie Charles-Bruneau), unde îşi desfăşoară activitatea de cercetare şi coautorul acestei cărţi, **Denis Gingras.**

INVESTIGAȚII ÎN PARANORMAL:
REȚEAUA ENERGETICĂ A PĂMÂNTULUI

O incursiune captivantă în subiectul potențialului incredibil al rețelei energetice și al câmpului unificat din jurul nostru. Prima carte scrisă de Bruce L. Cathie, „Harmonic 33", a fost publicată pentru prima dată în 1968, pe vremea când era pilot pe aeronave comerciale, în Noua Zeelandă. Căpitanul Bruce L. Cathie a fost primul cercetător care a analizat potențialul uluitor al energiei infinite care ne înconjoară planeta în fiecare microsecundă. Cathie investighează armonicele luminii și modul în care este structurată rețeaua energetică. În această lucrare există capitole în care autorul tratează în mod ingenios subiecte precum mijloacele de propulsie a OZN-urilor, activitatea marelui geniu Nikola Tesla, ecuațiile unificate, antenele misterioase, Pitagora și rețeaua, detonarea nucleară, hărțile anticilor, un Stonehenge australian și multe alte domenii care îți vor capta interesul.

Este o carte esențială pentru toți cei care vor să aprofundeze științele de frontieră și să înțeleagă cum se poate extrage energie direct din mediu, așa-numita *free energy*. ***Ne așteaptă un viitor fantastic dacă vom reuși să descoperim secretele care stau la baza structurii Universului!***

— Bruce L. Cathie

Ei au povestit *cum obiectul a ridicat mașina de pe șosea, a scuturat-o destul de violent, a întors-o în direcția opusă, apoi a așezat-o înapoi pe șosea cu o asemenea forță încât unul dintre cauciucuri a explodat. Anchetatorii din Port Lincoln au examinat mașina, care era acoperită cu o substanță asemănătoare cenușii, apoi au trimis mostre din interior și din exterior la laboratorul judiciar din Adelaide, pentru a fi analizate.*

Explicațiile pentru acest incident au fost mai bizare decât incidentul în sine. Un profesor universitar a declarat că fenomenul ar fi putut fi provocat de un meteorit alcătuit din roci carbonifere, „capabil să facă astfel de lucruri". Mă întreb cam cât timp va mai accepta publicul larg asemenea aberații evidente. (Din cartea Investigații în paranormal: Rețeaua energetică a Pământului, Bruce L. Cathie)

Bruce L. Cathie, expert în domeniul cercetărilor despre rețeaua energetica a Pământului, a publicat prima sa carte, „Harmonic 33", în anul 1968, pe când era pilot în Noua Zeelandă. Căpitanul Bruce L. Cathie a fost cel dintâi cercetător care a reușit să exploreze în profunzime captivantul domeniu al rețelei energetice care ne înconjoară pretutindeni. Investigații minuțioase a realizat și în legătură cu misterele OZN-urilor, secretele antigravitației și producerea de *free-energy* (energie gratuită). O minte strălucită și un izvor de informații nu doar fascinante, ci și ascunse publicului larg.

VIDIA
2
Colecția științe de frontieră
Alte titluri disponibile pe www.vidia.ro
ISBN 978-606-92724-4-2
9 786069 272442